

ଆମେରିକା ସାରସତ ସଂଘ

ଏକାଦଶ ବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀ – ୨ ୦ ୧ ୨

ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ, ପୁରୀ

Jayaguru

Saraswata Madhuri – 2012

11th Annual Convention 3514 West Ten Road Efland North Carolina 27243 United States of America

Published on:

3rd August 2012

Published by:

Editorial Board

America Saraswata Sangha

[Registration No: 548107-2, Date 26th June 2003]

(A nonprofit organization)

Available at:

America Saraswata Sangha Satshikhya Mandir

3514 West Ten Road A-4, Unit-9

Efland Bhubaneswar-751 022

NC 27243 Odisha, India

United States of America Phone - 91-674-2390055 Phone- 001-919-819-6998 91-674-2395519

Electronic copy available at www.jayaguru.net

Printed at:

Saraswata Printers

Begunia

Dist: Khurda Pin 752062 Odisha, India

Phone – 91-6755-230094

91-9437756516

ମୁଖବନ୍ଧ

ଗୁରୁର୍ଦ୍ଦେବୋ ଗୁରୁର୍ଦ୍ଧର୍ମୋ ଗୁରୁନିଷା ପରଂ ତପଃ । ଗୁରୋଃ ପରତରଂ ନାସ୍ତି ନାସ୍ତି ତତ୍ତ୍ୱଂ ଗୁରୋଃ ପରମ୍ ॥

ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଶ୍ରେଷ ଦେବତା ଅର୍ଥାତ୍ ସାକ୍ଷାତ୍ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ହିଁ ସନାତନ ଧର୍ମର ଜୀବନ୍ତ ବିଗ୍ରହ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଶ୍ରୀପାଦପଦ୍କରେ ଅଚଳା ଭକ୍ତି ହିଁ ଶ୍ରେଷ ତପସ୍ୟା ମଧ୍ୟରେ ଗଣ୍ୟ । ଅତଏବ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା କେହି ଶ୍ରେଷ ନାହାଁନ୍ତି କି ଗୁରୁତତ୍ତ୍ୱଠାରୁ ଆଉ ଶ୍ରେଷ ତତ୍ତ୍ୱ କିଛି ନାହିଁ ।

ପରମକାରୁଣିକ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଅସୀମ କରୁଣାରୁ 'ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ' ପତ୍ରିକାଟି ବହୁ ବାଧାବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା । ଏହି ପତ୍ରିକାଟି ଦଶମ ବର୍ଷ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏକାଦଶ ବର୍ଷରେ ପଦାର୍ପଣ କରିଅଛି । ଯାହାଙ୍କ କରୁଣାରୁ 'ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ' ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା ସେହି ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣ କମଳରେ ତାହା ଅର୍ପଣ କରି ଭକ୍ତିବିନମ୍ର ପ୍ରଣତି ନିବେଦନ କରୁଅଛୁ ।

ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ ଅନୁଷାନ । ପ୍ରତିବର୍ଷ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀର ଶୁଭ ଅବସରରେ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର 'ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ' ପତ୍ରିକାଟି ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରୁଥିବାରୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳନୀର ଏକ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ଅଙ୍ଗ ରୂପେ ପରିଗଣିତ ହୋଇ ଆସୁଅଛି । ସମ୍ମିଳନୀ ସହିତ ଏହା ଅଙ୍ଗାଙ୍ଗୀଭାବରେ ଜଡ଼ିତ ଥିବାରୁ ପ୍ରେମିକ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ମନକୁ ଏହା ବହୁ ଭାବରେ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ । ସମ୍ମିଳନୀର ଆନନ୍ଦସ୍ତିକ୍ ଏହି ପତ୍ରିକାଟି ସାରାବର୍ଷ ଧରି ଭକ୍ତପ୍ରାଣରେ ଜାଗ୍ରତ କରି ରଖେ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମୂଳ ଗୁରୁତତ୍ତ୍ୱର କେନ୍ଦ୍ର ବିନ୍ଦୁରୁ 'ମୁଁ ଗୁରୁ' ଏହି ଭାବ ଧରି ନିର୍ବିକଳ୍ପ ଭୂମିରୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କରି ଏହି ଗୁରୁଭାବ ସ୍ୱୟଂ ଜଗଦ୍ୱରୁ ସତ୍ତାଙ୍କର । ସେ ଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ ରଷିଙ୍କର ଶୁଦ୍ଧ ତନୁକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ଜୀବ ଉଦ୍ଧାର କଳ୍ପେ ଜଗତକୁ ଆଗମନ କରିଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଈଶ୍ୱରକୋଟି ପୁରୁଷ ଭାବରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ସର୍ବ ସାଧନାରେ ସିଦ୍ଧ ହେବା ପରେ ହୋଇଥିଲେ ବ୍ରହ୍ମକୋଟି ପୁରୁଷ । ଏହି ବ୍ରହ୍ମକୋଟି ପୁରୁଷ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ଭୂମିରେ ବ୍ରହ୍ମପାରାବାରରେ ଲୟ ହୋଇଯିବା ପରେ ଜଗଦ୍ୱଗୁରୁ ସ୍ୱୟଂ ରୂପ ଧରି ତାଙ୍କରି ଚିନ୍ନୟ ଶରୀରକୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଆଗମନ କରିଛନ୍ତି । ଜଗଦ୍ବାସୀଙ୍କୁ ଏହି ମାୟାରାଜ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ତାଙ୍କ ଅମୃତମୟ ଚିର ଶାନ୍ତିପ୍ରଦ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ଧାମକୁ ପଥ ଦେଖାଇ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଏଣୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଚରଣାଶ୍ରିତ ଶିଷ୍ୟଭକ୍ତମାନେ ମହାଭାଗ୍ୟବାନ । ସେମାନେ ସ୍ୱୟଂ ଜଗଦ୍ଶୁରୁଙ୍କୁ ଗୁରୁ ରୂପରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ସ୍ୱୟଂ ଜଗଦ୍ଗୁରୁ ତାଙ୍କର ଆମେରିକାସ୍ଥିତ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନେଇ କିପରି ବିଭିନ୍ନ ଭାବରେ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟମୟ ଲୀଳା ସମ୍ପାଦନ କରୁଛନ୍ତି ତାହାର ପ୍ରମାଣ ଏହି ପତ୍ରିକାରେ ସନ୍ନିବେଶିତ ଲୀଳାକାହାଣୀମାନଙ୍କରୁ ମିଳିଥାଏ । ଏଡଦ୍ବ୍ୟତୀତ ଭକ୍ତିରସାମ୍କ ଅନେକ ପ୍ରାର୍ଥନା ସଙ୍ଗୀତ, ଗୁରୁଦେବଙ୍କର ମହିମାବର୍ଷିତ ବିବିଧ ପ୍ରବନ୍ଧାବଳୀ ଓ ଜ୍ଞାନଭକ୍ତିମିଶ୍ରିତ ବିଭିନ୍ନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ତତ୍ତ୍ୱ ସୟଳିତ ଲେଖାଗୁଡିକରେ 'ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ' ମାଧୁର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡିତ ଓ ରସପୂର୍ଷ । ଏହା ଭକ୍ତ ଚିଉକୁ କିପରି ଆକର୍ଷଣ କରେ ତାହା ପାଠକ ମାତ୍ରେ ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ଶ୍ରୀଭଗବାନଙ୍କୁ ସହକ ଭାବରେ ନିଜର ପ୍ରିୟତମା ପତ୍ନୀ ଭାବରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ତାଙ୍କ ସହ ମଧୁର ରସପୂର୍ଷ ଲୀଳା କରିଥିଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଅତି ସହକ ମନୁଷ୍ୟଭାବରେ ତାଙ୍କର ଭକ୍ତମାନେ ପାଇଛନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତମାନଙ୍କଠାରୁ କେବଳ ଟିକିଏ ଭଲପାଇବା ଆଶା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଭଲପାଇବା ହିଁ କଗତର ଶ୍ରେଷ୍ଟବୟୁ । ସଗୁଣ ନିର୍ଗୁଣ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ ଏହି ଭଲପାଇବାର ଆକର୍ଷଣ ରହିଅଛି । ଜଗତ୍କନନ୍ନୀ ମା'ଙ୍କ ତପସ୍ୟାରେ ଜଗଦ୍ଗୁରୁ ନିର୍ଗୁଣ ୟରରୁ ସଗୁଣ ଭୂମି ନିତ୍ୟଲୋକକୁ ଆସି ତାଙ୍କ ସେବା ଓ ଭଲପାଇବାରେ ବାହ୍ଧିହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେହି ଜଗଦ୍ଗୁରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭିତରେ ରହି ଭକ୍ତମାନଙ୍କଠାରୁ ଭଲପାଇବାକୁ ଖୋଜି ବୁଲୁଛନ୍ତି । ସେ ପ୍ରେମିକଶିରୋମଣି । ଟିକିଏ ଭଲପାଇବା ବିନିମୟରେ ନିଜକୁ ଦାନ କରିଦିଅଛି । ସେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାଣଠାରୁ ଅଧିକ ଭଲପାଆଜି । ଏତେବଡ଼ ଉଚ୍ଚତତ୍ତ୍ୱ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ସେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସହିତ କିପରି ସହଜ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବରେ ଅତି ନିଜ ଜନ ପରି ଲୀଳା କରନ୍ତି ତାହା ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଶିଷ୍ୟ ଭକ୍ତ ଭଲ ଭାବରେ ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି । ଆମେରିକା ସଂଘର ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନେଇ ତାଙ୍କର ସେହି ସବୁ ସହଜ ମଧୁର ଲୀଳାକାହାଣୀ ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀରେ ଲିପିବନ୍ଧ କରାଯାଇଅଛି ।

ପରିଶେଷରେ ଏହି ପତ୍ରିକାଟି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଭାବଧାରା ପ୍ରସାର ଓ ପ୍ରୟର ଦିଗରେ ଯେପରି ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୃର ମହାରାଜଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜ୍ଞାପନ କରୁଅଛୁ ।

> ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ଦାଶ ସଭାପତି, ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ, ପୁରୀ

'ସାରସତ ମାଧୁରୀ' ବିଷୟରେ ପଦେ...

ପରମାରାଧ୍ୟ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜଙ୍କ ଅହେତୁକୀ କୃପା ଓ ଆଶୀର୍ବାଦବଳରୁ "ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ – ୨୦୧୨" ପତ୍ରିକାଟି 'ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ'ର ଏକାଦଶ ବାର୍ଷିକ ଭକ୍ତ–ସମ୍ମିଳନୀର ଶୁଭ ଅବସରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଓ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ କରକମଳରେ ଅର୍ପିତ ହେଲା ।

ଏହି ଆଧାର୍ମିକ ପତ୍ରିକାଟିରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ବୈଶିଷ୍ୟ, ଭାବଧାରା ଓ ମହିମାମଣିତ ପ୍ରବନ୍ଧ, ତତ୍ତ୍ୱାଲୋଚନା, ପ୍ରାର୍ଥନା, ଗୀତିକା, ବନ୍ଦନା, ଅନେକ ଲୀଳାକାହାଣୀ, ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଅନୁଭୂତି ଓ ଅଭିମତ ଇତ୍ୟାଦିର ଆଲେଖ୍ୟ ଓ ଆଲିଙ୍ଗନର ମଧୁର ପରିପ୍ରକାଶ ହୋଇଛି । 'ସଦ୍ଗୁରୁ ପ୍ରସଙ୍ଗ' ଓ 'ଜ୍ଞାତବ୍ୟ ତଥ୍ୟସମୂହ' ଅନେକ ଶିକ୍ଷଣୀୟ ବାର୍ଭା ବହନକରିଛି । 'ଭଗବତତତ୍ତ୍ୱ', 'ଧାନଯୋଗ', 'ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପୂର୍ବଜନ୍କ – ସ୍ୱାମୀ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ଗିରି', ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ବିଶେଷତ୍ୱ ଆଦି ପ୍ରବନ୍ଧଗୁଡିକ ଜ୍ଞାନଗର୍ଭକ ଓ ଭକ୍ତିରସାଣିତ ହୋଇଛି । 'ସୁରବାଳା ମା', 'ନାରୀମାନଙ୍କର ଦଶବିଧ ନିୟମ', 'ଜନନୀତ୍ୱ ଅର୍ଚ୍ଚନର ଧାରା' ଇତ୍ୟାଦି ଲେଖାଗୁଡିକ ମା'ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ ଅଟେ । ଏତଦ୍ବ୍ୟତୀତ ଆମେରିକାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ସୟନ୍ଧରେ ଆଗବୃକ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଅଭିବ୍ୟକ୍ତି, ଆମେରିକା ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀର ଯୋଗଦାନର ପ୍ରାଣସ୍ୱର୍ଶୀ ଅନୁଭବ, ସାରସ୍ୱତ ମଠର ଶତବାର୍ଷିକୀ ଦର୍ଶନର ଭାବମୟ ଅନୁଭୂତି ତଥା ପ୍ରାଦେଶିକ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀର ଓ୍ୱେବ୍କାଷ୍ଟ ଯୋଗେ ଦର୍ଶନ ଓ ଶ୍ରବଣ ସୁଯୋଗର ଅନୁଭୂତି ଆଦି ଏ ପ୍ରକାଶନର ବିଶେଷତ୍ୱ ହୋଇଛି । Young Aspirants Section ରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କର ଲେଖାଗୁଡିକ ସେମାନଙ୍କ ଆଧାମ୍ବିକ ଉତ୍ରରଣର ପରିଷୟକ ସାଜିଛି ।

ବହୁ ଘାତପ୍ରତିଘାତ ମଧ୍ୟରେ କେବଳମାତ୍ର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କୃପା, ଇଚ୍ଛା ଓ ଆଶୀର୍ବାଦକୁ ପାଥେୟ କରି ଆମେରିକାରେ ଶ୍ରୀଶୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ କିପରି ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି, ତାହାର ବିବରଣୀ ଓ ପଂଟୋ ଏଥିରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । ଆମର ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟ ଯେ ଇଚ୍ଛାମୟ କୃପାମୟଙ୍କ ଅପାର କରୁଣାରୁ ଏହି ସଦ୍ୟ ନିର୍ମିତ ଆସନ ମନ୍ଦିରରେ ଏଥର ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ମଧ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଛି । ତାଙ୍କ କୃପାବାରି ସର୍ବତ୍ର ଅହରହ ବରଷୁ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଆମ ଆଧାର ରୂପକ ମାଠିଆ ଯଦି ଓଲଟା ମୁହଁ ହୋଇ ରହିବ, ତେବେ ସେହି କୃପାବାରିକୁ ଧାରଣ ଓ ସଂଗ୍ରହ କରିବ ବା କିପରି? ତଥାପି ଆମର ଶତ ଅଯୋଗ୍ୟତା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ଆମକୁ ତାଙ୍କ କୃପାପରଶ ଦେଇ ଋଲିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆକର୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା ତାଙ୍କ ଅଭୟ ବରଦ ହସ୍ତ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ସେହି ଦୟାମୟଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣରେ ଆକୁଳ ପ୍ରାର୍ଥନୀ, ଏହି ଆସନ ମନ୍ଦିର ଯେପରି ତାଙ୍କ ଜଗତ୍ହିତକର କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନରେ ଚିରସହାୟକ ହୋଇପାରୁ ।

ଏହି ପତ୍ରିକାର ସମ୍ପାଦନା ତଥା ମୁଦ୍ରଣରେ ନାନା ଭାବରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିବା ସମୟଙ୍କୁ ଆମେ ଅଶେଷ କୃତଜ୍ୱତା ଜ୍ଞାପନ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ନିକଟରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଧାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଅଛୁ । ଏଥିରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଲେଖାଗୁଡିକ ଲେଖକ ଓ ଲେଖିକାମାନଙ୍କର ନିକସ୍ୱ ମତାମତ ଏବଂ ସେଥିରେ ଥିବା ତ୍ରୁଟିପାଇଁ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ଓ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ଦାୟୀ ନୁହଁତ୍ତି । ଆମର ଶତ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ସତ୍ତ୍ୱେ ପତ୍ରିକାଟିର ସମ୍ପାଦନା ଓ ମୁଦ୍ରଣରେ ଥିବା ସମୟ ତ୍ରୁଟି ନିମନ୍ତେ ଆମେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜ ଓ ପାଠକପାଠିକାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଅଛୁ । ପରିଶେଷରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣରେ ସମୟ ଭକ୍ତ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ କାମନା କରି ରହୁଛୁ । ଜୟଗୁରୁ ।

'ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ' ସମ୍ପାଦନା ମଣ୍ଡଳୀ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

Dedication of our Asana Mandira at Efland, NC, USA

It is due to the divine blessings of our Guru Thakur Nigamanada that we are able to gather the thoughts of so many disciples and present them through this annual publication of ours – **Saraswata Madhuri**. This is also a momentous year for us as we embark on a new chapter in the life of America Saraswata Sangha by constructing a permanent place of worship for our beloved Thakur. It is our fervent desire that we remain true to the teachings of our Thakur and our main Sangha in Odisha, India. We will make every effort, both individually and collectively, both in words and in deeds, to exemplify what is expected of us as devotees of Thakur Nigamanada.

America Saraswata Sangha will continue to pray for and seek guidance and inspiration from the main branch Nilachala Saraswata Sangha at Puri in India. Each and every one of us believes that the construction of the place of worship at 3514 West Ten Road in Efland, North Carolina, USA is the result of the fervent prayer of the members of America Saraswata Sangha. We pray daily and we will continue to do so for this Asana Mandira to be used

- (1) as the abode of Shri Shri Thakur Nigamanada to receive seba of his devotees,
- (2) to both develop and spread the gospels of Shri Shri Thakur Nigamanada and eternal religion (Sanatan Dharma) and universal spirituality
- (3) in helping all living creatures live a more fulfilling and righteous life.

It is also our hope to be model citizens in the community that we live in and offer services to those in need. In our efforts to help, we will attempt to see our Thakur in those who are suffering or those in need; this will be an extension of our seba to our Sangha.

Shri Shri Thakur has asked us to be a good human being in all aspects of our lives. He has asked us to rely on Him, to surrender our will unto Him, and be duty-bound and to focus on our work without seeking or even expecting for the fruits of our labor. This abandonment of expectations is central to our spiritual culture. Thus, it is our humble prayer that our Sangha grows and develops as an organization so that we continue to solely depend on Him and His mercy and abandon any care or concern for outcomes. I have a personal prayer that as we grow in size and develop in stature that we retain our smallness, our humility as a small, forever young spiritual organization.

It is true that, in comparison, we in the United States of America are endowed with the abundance of life's material blessings and it is apparent and also uniformly visible. Yet, you can – if you want and to try to – see poverty even in the most affluent communities that are statistically considered rich and well-endowed even by western standards. The poor and the hungry in these communities remain neglected and their plight is often glossed over either through gross generalization or worse, apathy. This is where our Sangha, our budding devotees, the Young Aspirants, can do more and do better. There is another kind of poverty that is more widespread and way more deadly. This is the poverty of the soul. This poverty tends to sap all vital energy and the zeal to live. Even a small probing beyond the casual conversation will easily unmask the sorrow and the deep anguish that informs our lives and our mind. It is something that easily infects and traps. Sorrow seems to be an integral part of our human condition. But do not despair, the helplessness comes from a lack of direction and strength that comes from faith and from belief. Our Sangha can serve as a beacon of

hope by providing an outreach to all those in need both material (*bhautika*) and spiritual (*adhatmika*). The gospels of Thakur Nigamanada will literally be a joyous downpour to quench our parched souls. It is our hope and our prayer that America Saraswata Sangha will serve as the agent of this desired transformation in our lives in these United States and then beyond. We can do this best by translating the publications of our parent Sangha in Odisha or publications that were written in Bengali to English.

In our effort to be worthy disciples of Thakur Nigamanada and by virtue of divine piety (*karuna*), we will continue to aspire to live wholesome lives and through example inspire others around us in the communities we live in to know more about our beliefs and our way of life. This is what we are expected of and this also is the ideal way for all of the United States to know more about and follow the path ordained for us all. It is our hope also that what we cannot do during our life time, the mission and the purpose of our Sangha in United States will be further enhanced by the Young Aspirants who now inspire a lot of confidence in us through their conduct and through their intellect. In this we seek our Thakur's blessings and our main Sangha's guidance.

Now here are a few words for my fellow Young Aspirants. Most of us are descendants of families that owe their origin to India and most of us have extended families in Odisha, India. We are very proud of our legacy and hold on to our way of life and adhere to the teachings of Shri Shri Thakur Nigamanada while we adjust to and make the best of the opportunities available to each of us in these United States. This is very unique to our country. The United States is a secular country that guarantees freedom of speech, assembly, and practice of religion. It does not discriminate anyone based on race, creed, or belief. It is my prayer and also my hope that each of us Young Aspirants will be a good citizen of the United States and make every effort to be the example that will draw others to our Thakur and to our Sangha through curiosity and through amazement. They will want to embrace Thakur's way by witnessing the virtues that each of you will exemplify. They will be amazed that such compassion and righteous living is possible even in the face of apparent competition in your academic and professional lives. Instead of jealousy, you will show kindness. Instead of arrogance, you will display humility. Instead of greed, you will demonstrate generosity. You are born of Indian parents who immigrated to the United States but most of you were born in this country. We are all Americans. The greatness of this country is inherent in its goodness. And the world is looking up to you, as devotees of Shri Shri Thakur Nigamanada and as members of the extended Nigama family, to demonstrate this belief in your lives. I know you will live up to this expectation. Let our Thakura's choicest blessings be showered on each and every one of you.

Jayaguru!

Shri Shri Thakur Charanashrita Bijoy Kumar Sahoo President, America Saraswata Sangha

-:: ସୂଚୀପତ୍ର ::-

କ୍ରମ	ବିଷୟ	ଲେଖକଙ୍କ ନାମ	ପୃଷ୍ଠ
6	ମୁଖବନ୍ଧ	ଶ୍ରୀ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ଦାଶ	j
9	ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ ବିଷୟରେ ପଦେ	ସମ୍ପାଦନା ମଣ୍ଡଳୀ	ii
ๆ	Dedication of our Asana Mandira at Efland, NC, USA	Shri Bijoy Kumar Sahoo	iii
8	ବନ୍ଦନା	ଶ୍ରୀ ଯୋଗେଶ୍ୱର ସୁନ୍ଦରରାୟ	6
8	ପ୍ରାର୍ଥନା	ଶ୍ରୀ ଯୋଗେଶ୍ୱର ସୁନ୍ଦରରାୟ	6
೨	ସମ୍ମିଳନୀ ଗୀତିକା	ଶ୍ରୀମତୀ ସ୍ମିତାରାଣୀ ସୁନ୍ଦରରାୟ	9
9	ନିଗମ ବାଣୀ		व
Γ	ମୋ ଜୀବନ ଗଳାମାଳି (ଗୀତିକା)	ଶ୍ରୀ ଚିନ୍ତାମଣି ବାରିକ୍	ণ
C	ସଦ୍ଗୁରୁ ପ୍ରସଙ୍ଗ	ଶ୍ରୀ ଯୋଗେଶ୍ୱର ସୁନ୍ଦରରାୟ	8
60	ସୂକ୍ତିମାଳା	ଶ୍ରୀ ଯୋଗେଶ୍ୱର ସୁନ୍ଦରରାୟ	১
9 9	My Lighthouse	Usha Agarwal	8
6 9	ଜ୍ଞାତବ୍ୟ ତଥ୍ୟ	ଶ୍ରୀ ଯୋଗେଶ୍ୱର ସୁନ୍ଦରରାୟ	s
୧୩	What was special about Shri Shri Thakur?	Shri Sanujit Senapati	6 0
68	ସଦ୍ଗୁରୁ ଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ	ଶ୍ରୀ ମନୋରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି	6 9
8 9	ଯୁଗଗୁରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ନିଗମାନନ୍ଦ	ଶ୍ରୀମତୀ ଶିବାନୀ ମହାନ୍ତି	6.8
९७	The story of Shri Shri Thakur's last birth – Swami Brahmananda Giri	Shri Iswar Chandra Biswal	୧୭
୧୭	ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଭଗବତ୍ ତତ୍ତ୍ୱ	ଶ୍ରୀ ଉମେଶଚନ୍ଦ୍ର ସାମନ୍ତରାୟ	90
6 L	ଧ୍ୟାନଯୋଗ	ଶ୍ରୀ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ଦାଶ	ๆๆ
9 9	ଆଲୁଅ ବାଟରେ ନେବ ମୋ ହାଡ ଧରି (ଗୀତିକା)	ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରମିଳା ঊୈଧୁରୀ	୩୫
90	ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ	ଶ୍ରୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ରନାଥ ମହାପାତ୍ର	ๆ <i>ง</i>
9 6	ବୋଧୟତ୍ତଃ ପରୟରମ୍	ଶ୍ରୀ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ମହାନ୍ତି	୩୯
9 9	ନାରୀର ଦଶବିଧ ନିୟମ ସତ୍ୟନିଷା ତଥା ଗୁରୁନିଷା	ବନଲତା ମହାନ୍ତି	83
9 পা	The Saintly Lady Maa Surabala Devi	Dr. Rabindra Nath Parida	86
98	Floating Clouds	Shri Santosh Mohanty	8 9
98	ଦେଶେ ଦେଶେ	ଶ୍ରୀ ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ମଲ୍ଲିକ	8.9
99	ଆମ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ	ଶ୍ରୀମତୀ ସ୍ମିତାରାଣୀ ବାଈ	8
99	ଭାବର ଠାକୁର ପାଇଛି ବୋଲି ମୁଁ (ଗୀତିକା)	ଶ୍ରୀମତୀ ଅବନ୍ତୀ ସାମଲ	80
9 ┌	How To Attain Thakur's Krupa?	Shri Anup Kalia	୬ ୦
9 ୯	ଜନନୀତ୍ୱ ଅର୍ଜନର ସାଧନଧାରା	ଶ୍ରୀମତୀ ସ୍ମିତାରାଣୀ ସୁନ୍ଦରରାୟ	୬ ୨
୩o	ସେବା	ଶ୍ରୀମତୀ ବେଦମତି ଉପାଧ୍ୟାୟ	<u>୬</u> ୩
୩୧	ଧରିବେ ସେ ନିଷେ କର ରେ (ଗୀତିକା)	ଶ୍ରୀ ନରେଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପତି	૭૪
୩ ୨	Experiencing 61 st Pradeshika Sammilani through webcast	Shri Prabhakar Bai	<i>૭૭</i>
୩୩	Your blessing is my desire	Mrs. Annalisha Senapati	୬୭
୩୪	My visit to The "Assam Bangiya Saraswata Math Centenary Celebration"	Shri Rabi Narayan Tripathy	୬୮

୩୫	ସାରସ୍ୱତ ମଠ ଶତବାର୍ଷିକୀ ଦର୍ଶନର ଅନୁଭୂତି	ଶ୍ରୀ ବିଭୂତି କୁମାର ସାହୁ	9 9
ๆ୬	ଆମେରିକାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଜନ୍ମୋସ୍ବର ଅନୁଭୂତି	ଶ୍ରୀମତୀ ମିନିତାମଞ୍ଜରୀ ସୁନ୍ଦରରାୟ	୭४
ท๑	ଆମେରିକା ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀର ଅଭୁଲା ସ୍କୃତି	ଶ୍ରୀମତୀ ମୀନା କୁମାରୀ ନାୟକ	98
ฑ୮	ଆମେରିକାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଓ ତା'ଙ୍କ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗଲାଭ- ଏକ ଅନୁଭୂତି	ଶ୍ରୀ ରାସବିହାରୀ ନାୟକ	୭୬
୩୯	କର୍ମଜୀବନ ଓ ଆମେରିକା ଗୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କୃପାନୁଭୂତି	ଶ୍ରୀ ଚିନ୍ନୟ ପାତ୍ର	୭୯
४०	ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶଙ୍କର ଭାବ ଓ ଅନୁଭୂତି	ଶ୍ରୀମତୀ କଳ୍ପନା ଦାଶ	Г9
४९	ଓହ୍ଲାଇ ଆସିବ ସଗୁଣ ହୋଇ (ଗୀତିକା)	କାଞ୍ଚନବାଳା ଦାଶ	ГХ
89	My experience with Shri Shri Thakur	Shri Debi Prasad Das	Г8
४୩	Shri Shri Thakur in my life	Shri Sushil Kumar Behera	Г೨
४४	ସ୍ବୃତି ନିବେଦନ	ଶ୍ରୀ ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି	「១
88	ଆମେ ଠାକୁରଙ୍କ ଘରର ପିଲା	ଶ୍ରୀ ପ୍ରିୟଦର୍ଶୀ ସାହୁ	Гζ
४୬	ନୃପାଳ ଜୀ ଭାଇଙ୍କ ଚିଠି	ଶ୍ରୀମତୀ ଦିପ୍ତୀ ମହାପାତ୍ର	0 %
४୭	ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ଅଷ୍ଟମ ବାର୍ଷିକ ବିବରଣୀ	ଶ୍ରୀ ଜ୍ଞାନରଞ୍ଜନ ଦ୍ୱିବେଦୀ	Ċ 9
۲۲	ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ଦଶମ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ– ୨୦୧୧	ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱଜିତ ସୁନ୍ଦରରାୟ	८८
8 (Young Aspirants' Section		१०४
80	A Letter to Young Aspirants of America Sangha	Shri Biswaranjan Das	१०४
8 6	Definition of a good person	Ashmita Nayak	809
89	Benefits of Polite Talking	Saumyashree Ray	९०७
% শ	My Experiences with Shri Shri Thakur	Shashwat Prabhakar	905
88	His Guidance	Shreya Prabhakar	909
88	Asana Mandira in USA	Bedaprakash Ray	099
8 <i>9</i>	2011 Sammilani Photos		999
৪ ୭	Asana Mandir Construction Photos		6 6 9
8┌	2011 Fiscal Report	Brajendra Panda	899
86	Directory of Bhaktas in America Saraswata Sangha		९९७
୬ ၀	America Saraswata Sangha Office Bearers' Contact		6 9 0

Information

Paramahansa Shreemat Swami Nigamananda Saraswati Dev

'ଜୟଗୁରୁ'

ବନ୍ଦନା

ଏକାକ୍ଷରଂ ତ୍ୱକ୍ଷରେ ତୋଃସିସୋମେ ସୁଷୁମୁୟଃ ଚେହ ଦୃଢ଼ୀନ ଏକଃ ତ୍ୱଂ ବିଶ୍ୱଭୂର୍ଭୂତ ପତିଃ ପୁରାଣ ପର୍ଜନ୍ୟ ଏକୋ ଭୁବନସ୍ୟ ଗୋପା ।

-ଏକକ୍ଷରୋପନିଷଦ୍ ମନ୍ତ (୧)

ହେ ପରମାରାଧ୍ୟ ଗୁରୁଦେବ !

ଆପଣ ଅକ୍ଷର ଅର୍ଥାତ୍ ନାଶହୀନ, ସୋମ ପରମେଶ୍ୱର ରୂପରେ ଏବଂ ସୁଷୁମ୍ନା ମାର୍ଗରେ ସହସ୍ରାର ଚକ୍ରରେ ଧ୍ୟାନ କରିବା ବେଳେ ଏକମାତ୍ର ସତ୍ତା ପରମତତ୍ତ୍ୱ ଏକାକ୍ଷର ରୂପରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ରହିଛନ୍ତି ।

ହେ ଭଗବନ୍ ! ଯେ କେବେ ମଧ୍ୟ ଏକ ସ୍ୱରୂପରୁ ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟ ରୂପରେ ପ୍ରତୀତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ, ସେହି ଏକାକ୍ଷର ପରମାକ୍ଷର ରୂପ ଆପଣଙ୍କର ଅଟେ । ଯେପରି 'ଯଦକ୍ଷର' 'ପରଂବ୍ରହ୍କ' ରୂପେ ସେ ସର୍ବତ୍ର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ଆପଣ ସଂସାରର କାରଣ, ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ସ୍ୱାମୀ, ପୁରାଣପୁରୁଷ ତଥା ସ୍ୱରୂପ ଅଟନ୍ତି । ଆପଣ ବର୍ଷା ଆଦି ଦ୍ୱାରା ଭୁବନର ରକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି ।

ପ୍ରାର୍ଥିନା

ପ୍ରେଷଂ ବୋଃତିଥିଂୟୁଷେ ମିତ୍ରମିବ ପ୍ରିୟଂ ଅଗ୍ନେ ରଥନ୍ନ ବେଦ୍ୟମ୍ ।

– ସାମବେଦ, ପ୍ରଥମ ଅଧ୍ୟାୟ, ଆଗ୍ନେୟ କାଶଂ, ମନ୍ତ (୫)

ପଦାର୍ଥ - ପ୍ରେଷଂ-ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟ, ବଃ-ଆପଣଙ୍କୁ, ଅତିଥିମ୍-କାଳର ବନ୍ଧନରୁ ରହିତ, ୟୁଷେ-ୟୁତି କରୁଅଛୁ । ମିତ୍ରଂ-ମିତ୍ରର, ଇବ-ସମାନ ତୁଲ୍ୟ, ପ୍ରିୟମ୍-ପ୍ରିୟ, ଅଗ୍ନେ-ହେ ଈଶ୍ୱର, ରଥନ୍ନ-ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମାନ, ବେଦ୍ୟମ୍-ଜ୍ଞାତବ୍ୟ ।

ଭାବାର୍ଥି – ହେ ପରମେଶ୍ୱର । ଆପଣ ଆୟମାନଙ୍କର ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରିୟ । ଆପଣ କାଳବନ୍ଧନରହିତ, ମିତ୍ରଙ୍କ ତୁଲ୍ୟ ପ୍ରିୟ ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମାନ । ଆପଣ ଆୟମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାତବ୍ୟ । ଆପଣଙ୍କୁ ଆୟେମାନେ ସ୍ତୁତି କରୁଅଛୁ ।

> ତୁମେ କାଳଜୟୀ ପରମେଶ୍ୱର ପ୍ରିୟତମ ତୁମେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର

ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମାନ ଦେଦୀପ୍ୟମାନ ତୁମେ ଆମ ପ୍ରିୟ ମିତ୍ର ସମାନ ହେ ଶ୍ରୀଗୁରୁବର! କରୁଅଛୁ ଆମେ ସ୍ତୁତି ତୁମର ।

> ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଯୋଗେଶ୍ୱର ସୁନ୍ଦରରାୟ ସମ୍ପାଦକ, ବେଗୁନିଆ ଶାଖା ସଂଘ

+***+ ସୟ୍କିଳନୀ ଗୀତିକା

ହର୍ଷ ପୁଲକିତ ହେ ପ୍ରାଣଠାକୁର! ରାଜରାଜେଶ୍ୱର ଦେହ ମନ ପାଣ ଉଜାଣି ବହୁଛି ଆନନ୍ଦ ଢ଼େଉ ଆମ ଏ ମିନତି ଘେନା କର ନବ ନିର୍ମିତ ଏ ଆସନ ମନ୍ଦିରେ ତୁମ ସେବା ପୂଜା ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରତ୍ନ ସିଂହାସନେ ବିଜେ କର କାମନା ବାସନା ଦୂରେଇ ଯାଉ 191 181 କରୁଣା ନିଧାନ ବାଞ୍ଚା କଳ୍ପତରୁ କରୁଣାସାଗର ହେ ଜଗତ୍ଜୀବନ ଭକ୍ତ ଅଭିଳାଷ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ତ୍ରମେ ଅହେତୁକ କୃପାମୟ ଆଶା ବାନ୍ଧିଅଛୁ ଅଗତିର ଗତି କେତେକାଳୁ ମନେ ଅନାଥର ନାଥ ସେବିବୃ ବୋଲିଣ ଶ୍ରୀପୟର 191 ଜୀବନେ ମରଣେ ଏକା ସହାୟ ાહા ଆସନ ମନ୍ଦିର ଏଫ୍ଲାଣ୍ଡର ଏ ଆସନ ମନ୍ଦିରେ ଏ ଶୁଭ ଲଗନେ ଆମ ପାଇଁ ନିତ୍ୟ ବୃନ୍ଦାବନ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉ ସଫଳ ଲୀଳା ଖେଳା ଦେଖି ବିଶ୍ୱ ବନ୍ଦନୀୟ ପ୍ରେମଘନ ମୃତ୍ତି ଭକ୍ତ ଭଗବାନ ସାର୍ଥିକ କରିବୁ ଏ ଜୀବନ ତୁମ ଆଶିଷ ତ ଆମ ସୟଳ ബ്ര ।୭। ଶତବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ହେ ପରାଣପିୟ ! ଭକ୍ତି ଅର୍ଘ୍ୟ ନିଅ କୋକିଳାମୁଖରେ ସ୍ୱହୟେ ଗଢ଼ିଲ ଶାନ୍ତି ଆଶ୍ରମ ମନ ନିବେଦନ ଘେନା କର ଆମେରିକା ସଂଘ ଭକ୍ତଗଣ ମିଳି ଆମେରିକାରେ ଏ ନବ ଆସନ ΙГΙ ନମୁ ଶ୍ରୀଚରଣେ ବାରବାର 181

> ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ସ୍ଥିତାରାଣୀ ସ୍ୱନ୍ଦରରାୟ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

ddd j ddd

ନିଗମ ବାଣୀ

- ୧. ତୁମେମାନେ ସଂଘବଦ୍ଧ ହୁଅ । ବେଶି ନୁହେଁ ପାଞ୍ଚଳଣ ଯଦି ଏକମନ, ଏକପ୍ରାଣ ହୋଇପାର, ତାହାହେଲେ ତୁମେମାନେ ଜଗତ ଜୟ କରିପାରିବ । ମୋର ତିନିଜଣ ଭକ୍ତ ଏକତ୍ର ହେଲାକ୍ଷଣି ଗୋଟିଏ ଭାବର ବିକାଶ ହେବ ଏବଂ ଗୁରୁଶକ୍ତିର କ୍ରିୟା ଉପଲକ୍ସି କରି ପାରିବ ।
- ୨. ଯାଅ, ତୁମେମାନେ ସଂଘ ଗଠନ କର, ତେବେ ଯାଇ ମୋତେ ପାଇବ । ମୁଁ ଅଯାଚିତ ଭାବରେ ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ତୁମ ସମୟଙ୍କର ମନୋବାଞ୍ଚା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବି ।
- ୩. ସର୍ବଧର୍ମସମନ୍ୟ, ଅସାଂପ୍ରଦାୟିକ ଭାବରେ ଧର୍ମର ବିଞାର, ସମଗ୍ର ଜଗତରେ ଭ୍ରାତୃଭାବର ପ୍ରତିଷା ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତୁମେମାନେ ମୋ ଆଦର୍ଶକୁ ବାଞ୍ଚବ ଜଗତରେ ମୂର୍ତ୍ତ କରିଯାଅ । ସଂଘ ଓ ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ତିନିଜଣ ଏକତ୍ର ହେବାକ୍ଷଣି ମୁଁ ସେଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ବିରାଜିତ ହେବି ।
- ୪. ମୋଠାରେ ନିର୍ଭର କର, ସବୁ ଭାର ମୋ ଉପରେ ଛାଡିଦିଅ । ମୁଁ ଯାହା ଭଲ ବୋଲି ବୁଝିବି ତାହା କରିବି । ମୋ ଚରଣରେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ, ହିତାହିତ, ଭଲମନ୍ଦ ସବୁ ଡ଼ାଳିଦିଅ, ମୋତେ ସବୁ ସମର୍ପଣ କରିଦିଅ । ଦେଖ, ମୁଁ ତୁମ ପାଇଁ କଅଣ କରି ପାରୁଛି । ତୁମେ ତୁମ ହୃଦାଧାର ଶୂନ୍ୟ କରି ରଖ, ମୁଁ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେବି । ରିକ୍ତ ହୁଅ, ମୁକ୍ତି ନିଅ ।
- ୫. ନିଜର ଯାହା କିଛି ଅଭାବ ଅଭିଯୋଗ, ତାହା କେବଳ ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ନିକଟରେ ଜଣାଇ ଦେବ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ନିଜ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ତାହାର ପ୍ରତିବିଧାନ କରିବେ । ତାଙ୍କ ଅଧିକାରରେ ହଞ୍ଜେପ କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବ୍ରହ୍ମ ନିର୍ଗୁଣ, ସୂତରାଂ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାର ପ୍ରାର୍ଥନା ଚଳେନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟଗୁରୁ ବା ସଦ୍ଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ସବୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଚଳିପାରେ । ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁ ବା ସଦ୍ଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ବ୍ରହ୍ନ, ଆତ୍ମା, ଭଗବାନ୍ ସବୁ ମିଳିପାରନ୍ତି ।

-ନିଗମ ଉପଦେଶ

ମୋ ଜୀବନ ଗଳା**ମା**ଳି

ତୁଟିଯିବ ମୋର କୋଟି ଜନମର ସକଳ କଳୁଷ କାଳି । ୨ । ହେରିବି ଜଗତେ ତୁମରି ବିକାଶ ସବୁରି ଅନ୍ତରେ ତୁମରି ପ୍ରକାଶ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର ମୋର ଏତିକି ସାଧନା ଅମର ଆଶିଷ ଢ଼ାଳି । ୩ । ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ ଜଣାଏ ପ୍ରଣତି ତୁମ ବିନେ ମୋର ମହିଁ ଆନ ଗତି ତୁମେ ଏକା ମୋର ପ୍ରାଣର ସଙ୍ଖାଳି ମୋ ଜୀବନ ଗଳାମାଳି । ୪ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଚିନ୍ତାମଣି ବାରିକ୍ ବାରିପଦା ଶାଖା ସଂଘ

ddd j ddd

ସଦ୍ଗୁରୁ ପ୍ରସଙ୍ଗ

ସଦ୍ଗୁରୁଙ୍କ ଗରିମ।

ଶିକ୍ଷକ, ଆର୍ଦ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ଉପାଧ୍ୟାୟ ଏବଂ ଅଧ୍ୟାପକ ଆଦି ଶବ୍ଦମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଲୋକମାନଙ୍କ ବ୍ୟବହାରରେ ବିଦ୍ୟା ପଡ଼ାଇବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ନିମିତ୍ତ 'ଗୁରୁ' ଶବ୍ଦର ପ୍ରୟୋଗ ଅଧିକ ପ୍ରଚଳିତ । ବର୍ତ୍ତମାନ 'ଗୁରୁ' ଶବ୍ଦର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କିପରି ଶାସ୍ତରେ ବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଛି ତାହା ଆଲୋଚନା କରାଯାଉ । ଉଦାହରଣ ନିମିତ୍ତ-

- ୧. ବ୍ୟାଖ୍ୟା- 'ଗରତି ସଞ୍ଚତି କର୍ତ୍ତୟୋଜ୍ଞାନାମୃତମ୍ ଇତି ଗୁରୁଃ'ଅର୍ଥାତ୍ ଯେ ଶିଷ୍ୟର କର୍ତ୍ତରେ ଜ୍ଞାନରୂପୀ ଅମୃତର ସିଞ୍ଚନ କରନ୍ତି ସେ 'ଗୁରୁ' ଅଟନ୍ତି- (ଗୃ ସେଚନେ ଭ୍ୱାଦିଃ)
- ୨. ବ୍ୟାଖ୍ୟା- 'ଗିରତି ଅଜ୍ଞାନାନ୍ଧକାରମ୍ ଇତି ଗୁରୁଃ' ଅର୍ଥାତ୍ ଯେ ନିଜର ସଦୁପଦେଶ ମାଧ୍ୟମରେ ଶିଷ୍ୟର ଅଜ୍ଞାନରୂପୀ ଅନ୍ଧକାରକୁ ନଷ କରି ଦିଅନ୍ତି ସେ 'ଗୁରୁ' ଅଟନ୍ତି । (ଗୃ ନିଗରଣେ ତୁ ଦାଦିଃ)
- ୩. ବ୍ୟାଖ୍ୟା- 'ଗୁଣାତି ଧର୍ମାଦି ରହସ୍ୟମ୍ ଇତି ଗୁରୁଃ' ଅର୍ଥାତ୍ ଯେ ଶିଷ୍ୟ ପ୍ରତି ଧର୍ମ ଆଦି ଜ୍ଞାତବ୍ୟ ତଥ୍ୟାଦିର ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ସେ 'ଗୁରୁ' ଅଟନ୍ତି । (ଗୃ ଶଢେ କ୍ୟାଦିଃ)
- ୪. ବ୍ୟାଖ୍ୟା- 'ଗାରୟତେ ବିଜ୍ଞାପୟତି ଶାସ୍ତରହସ୍ୟମ୍ ଇତି ଗୁରୁଃ' ଅର୍ଥାତ୍ ଯେ ବେଦାଦି ଶାସ୍ତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଇ ଦେଇ ପାରନ୍ତି ସେ 'ଗୁରୁ' ଅଟନ୍ତି । (ଗୂ ବିଜ୍ଞାନେ ଚୁରାଦିଃ)

ଉପରୋକ୍ତ ସମୟ ଗୁଣର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଗୁଣାତୀତ ପରମପୁରୁଷ ଆୟମାନଙ୍କର ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ପ୍ରତିମୂର୍ତ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ତଥା ଅଭୟବାଣୀ ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନଙ୍କ କର୍ତ୍ତରେ ସ୍ୱରୂପ ଜ୍ଞାନରୂପୀ ଅମୃତ ସିଞ୍ଚନ କରାଇଛନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନାନ୍ଧକାରକୁ ଦୂର କରାଉଛନ୍ତି । ଧର୍ମରହସ୍ୟକୁ ସାରସ୍ୱତ ଗ୍ରନ୍ଥ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସମୟ ଶାସର ମର୍ମାର୍ଥକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ।

('କଲ୍ୟାଣ' ଶିକ୍ଷାଙ୍କ)

ସୂକ୍ତିମାଳା

୧. ଧର୍ମାର୍ଥକାମମୋକ୍ଷାଣାମୁପଦେଶ ସମନ୍ୱିତମ୍ ପୂର୍ବ ବୃତ୍ତିକଥା ଯୁକ୍ତମିତିହାସ ପ୍ରଚକ୍ଷତେ ।

-ଜ୍ଞାନୀଗୁରୁ, ପୃ୪୮

ଅର୍ଥାତ୍– ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଓ ମୋକ୍ଷ ଏହି ଚତୁବର୍ଗ ଲାଭର ଉପାୟ ସ୍ୱରୂପ ଉପଦେଶଯୁକ୍ତ ଯେଉଁ ପୁରାବୃତ୍ତି ତାହାକୁ ଇତିହାସ କୁହାଯାଏ ।

ବ୍ୟୟୟପାଶିନା କାର୍ଯ୍ୟମୁପସଂଗ୍ରହଣଂ ଗୁରୋଃ
 ସବ୍ୟେନସବ୍ୟଃ ସ୍ତ୍ରଷ୍ଟବ୍ୟୋ ଦକ୍ଷିଣେନ ଚ ଦକ୍ଷିଣଃ ।

-ମନୁସ୍କୃତି, ୨/୭୨

ଅର୍ଥାତ୍- ହାତ ଅଲଗା କରି ଗୁରୁଙ୍କ ପାଦ ୱର୍ଶ କରିବ, ଡାହାଣ ହାତରେ ଡାହାଣ ଗୋଡ ଓ ବାଁ ହାତରେ ବାଁ ଗୋଡ ଛୁଇଁବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

୩. ପିତରଂ ମାତରଂ ଭାର୍ଯ୍ୟାଂ ଗୁରୁପତ୍ନୀଂ ଗୁରୁଂ ପରମ୍ ଯୋନ ପୂର୍ଣ୍ଣାତି କାର୍ପଣ୍ୟାନ୍ ସମହାପାତ କୀଶିବ ।

-ବ୍ରହ୍ମବୈବର୍ତ୍ତପୁରାଣ

ଅର୍ଥାତ୍– ଯେଉଁମାନେ କୃପଣ ହେତୁ ପିତା, ମାତା, ଭାର୍ଯ୍ୟା, ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ପତ୍ନୀ ଏବଂ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ ପ୍ରତିପାଳନ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ ମହାପାତକୀ ମଧ୍ୟରେ ଗଣ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ।

୪. ଆୟୁର୍ବିତ୍ତଂ ଗୃହଚ୍ଛିଦ୍ରଂ ମନ୍ତ୍ର ମୈଥୁନ ଭେଷଜମ୍ ଦାନମାନାପମାନଂ ଚ ନବୈତାନି ସ୍ଗୋପୟେତ୍ର ।

-ଶୁକ୍ରନୀତିସାର- ୧୦୨

ଅର୍ଥାତ୍- ନିଜର ବୟସ, ଧନ, ଘରର ଚ୍ଛିଦ୍ର (ଦୋଷତ୍ରୁଟି), ମନ୍ତ୍ର, ମୈଥୁନ, ଔଷଧ, ଦାନ, ମାନ, ଅପମାନ ଏ ନଅଟି କଥା ଗୋପନୀୟ ରଖିବ ।

 ଅର୍ଥନାଶଂ ମନ୍ୟାପଂ ଗୃହେ ଦୃଣ୍ଟରିତାନି ଚ ବଞ୍ଚନଂଷ୍ଟପମାନଂ ଚ ମତିମାନ୍ ନ ପ୍ରକାଶୟେତ୍ ।

–ଚାଣକ୍ୟ ନୀତି

ଅର୍ଥାତ୍- ଅର୍ଥନାଶ, ମନ୍ତଥାପ, ଗୃହରେ ଘଟିଥିବା ଅସଦାଚରଣ, ନିଜେ ଠକି ହୋଇଥିବା, ନିଜେ ଅପମାନ ପାଇଥିବା ବିଷୟ ମତିମାନ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିବା ଉଚିତ ନୃହେଁ ।

ddd j ddd

My Lighthouse

I came to you with an empty heart
Bewildered by the cacophony around me
Tossed and bruised by the waves of personal experience
Confused by the frenzy and fury
Not knowing what to expect,
Unclear of myself.

I aspired to reach the stars
With shaky feet on the ground
You beaconed the lone ship.
I am no scholar, sage or an oracle,
a normal human with ignorance and desires.
You welcomed me and you nurtured me.

Today, I seek no more, ashore.
Reborn, fresh and unsuspecting
I welcome the unperceived
I face the world, calm
With gratitude
Accept all and embrace all.

Shri Shri Thakur Charanashritaa Usha Agarwal America Saraswata Sangha

ଜ୍ଞାତବ୍ୟ ତଥ୍ୟ

'ପାଦ୍ୟସ୍ୟ ସର୍ବଭୂତାନି ତ୍ରିପାଦ ଅମୃତ ଦିବଃ ।'

-ରକ୍ବେଦ, ୧୦ମ ମଣଳ, ପୁରୁଷ ସ୍କୃ, ମନ୍ତ - ୩

ବ୍ରହ୍ମ ଚତିଃପଦ ଏବଂ ଦ୍ୱିବିଧ, ଯଥା ନିର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ ଓ ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ । ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ କର୍ତ୍ତା ଭଗବାନ ୧ ପାଦ, ନିର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ କାରଣ ଭଗବାନ୍ ୩ ପାଦ । ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ ସୃଷ୍ଟିରେ ବିଶ୍ୱମୟ ହୋଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ୧୦୮ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ନିର୍ଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ ୩ ପାଦ ହେତୁ ୧୦୮ ୪ ୩ = ୩୨୪ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହାର ସତ୍ୟତା ଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିୟର କରାଯାଉ ।

ବ୍ରହ୍ନ ବିରାଟ । ସମୟ ସୃଷ୍ଟି ପଦାର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ଅନୁପ୍ରବିଷ୍ଟ, ପ୍ରପଞ୍ଚଜଗତ ମହାଶୂନ୍ୟରୁ ସୃଷ୍ଟ । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍କଙ୍କଠାରୁ ମହାଶୂନ୍ୟ, ମହାଶୂନ୍ୟରୁ ଗୁଣ ବିକ୍ଷୋଭ ଫଳରେ ସ୍କୋଟ, ସ୍କୋଟରୁ ଧ୍ୱନି, ଧ୍ୱନିରୁ ଶବ୍ଦବ୍ରହ୍ମ ଓ ଶବ୍ଦବ୍ରହ୍ମରୁ ଅକ୍ଷରବ୍ରହ୍ମ । 'ଅ, ଆ, ଇ **** କ୍ଷ'ର ସୃଷ୍ଟି । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିୟର କଲେ ବ୍ୟକ୍ତ ଅକ୍ଷର ବ୍ରହ୍ମ = ବ୍+ର+ହ+ମ୍

'କ'ଠାରୁ 'ବ' ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅକ୍ଷର କୁମ ସଂଖ୍ୟା - ୨୩

'କ'ଠାରୁ 'ର' ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅକ୍ଷର କ୍ମ ସଂଖ୍ୟା - ୨୭

'କ'ଠାର୍ 'ହ' ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅକ୍ଷର କ୍ମ ସଂଖ୍ୟା – ୩୩

'କ'ଠାରୁ 'ମ' ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅକ୍ଷର କ୍ରମ ସଂଖ୍ୟା - ୨୫

ମୋଟ = ୧୦୮

ଏହି ମୌଳିକ ସୃଷ୍ଟିତତ୍ତ୍ୱର କ୍ରମବିକାଶ କିପରି ତାହା ଆଦି ଶଙ୍କରାୟର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଦଶନାମା ସନ୍ନ୍ୟାସୀବୃନ୍ଦ ଅବଗତ ଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କୁ ୧୦୮ ଦଣ୍ଡୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । (କରପତ୍ରଜୀଙ୍କ 'କ୍ୟୋଁ' ଗ୍ରନ୍ଗୁରୁ)

ସୃଷ୍ଟିର କ୍ରମକୁ ବିୟର କଲେ ଜଣାଯାଏ -

୧ସର ବ୍ରହ୍ମ = ବ୍ୟକ୍ତ + ଅବ୍ୟକ୍ତ = ୨

୨ୟ ସ୍ତର = ବ୍ୟକ୍ତ + ଅବ୍ୟକ୍ତ + ମହତର୍ତ୍ତ = ୩

୩ୟ ସ୍ତର = ବ୍ୟକ୍ତ + ଅବ୍ୟକ୍ତ + ମହତତ୍ତ୍ୱ + ଅହଂକାର = ୪

୪ଥି ୟର = ବ୍ୟକ୍ତ + ଅବ୍ୟକ୍ତ + ମହତତ୍ତ୍ୱ + ଅହଂକାର + ଆକାଶ = ୫

୫ମ ୟର = ବ୍ୟକ୍ତ + ଅବ୍ୟକ୍ତ + ମହତତ୍ତ୍ୱ + ଅହଂକାର + ଆକାଶ + ବାୟ = ୬

୬ଷ ସର = ବ୍ୟକ୍ତ + ଅବ୍ୟକ୍ତ + ମହତତ୍ତ୍ୱ + ଅହଂକାର + ଆକାଶ + ବାୟୁ + ତେଜ = ୭

୭ମ ୟର = ବ୍ୟକ୍ତ + ଅବ୍ୟକ୍ତ + ମହତତ୍ତ୍ୱ + ଅହଂକାର + ଆକାଶ + ବାୟୁ + ତେଜ + ଜଳ = ୮

୮ମ ୟର = ବ୍ୟକ୍ତ + ଅବ୍ୟକ୍ତ + ମହତତ୍ତ୍ୱ + ଅହଂକାର + ଆକାଶ + ବାୟୁ + ତେଜ + ଜଳ + ଭୂମି = ୯

୯ମ ୟର = ବ୍ୟକ୍ତ + ଅବ୍ୟକ୍ତ + ମହତତ୍ତ୍ୱ + ଅହଂକାର + ଆକାଶ + ବାୟୁ + ତେଜ +ଜଳ+ଭୂମି +ଅପରା ପ୍ରକୃତି= ୯୦

ସମୟର ସମଷ୍ଟି = ୨ + ୩ + ୪ + ୫ + ୬ + ୭ + ୮ + ୯ + ୧୦ = ୫୪

ବ୍ରହ୍ମ ଜୀବରେ ପରିଶତ ହେବା ଅବରୋହ ପ୍ରଣାଳୀ ଅନୁସାରେ ଯେପରି ୫୪ + ସେହିପରି ଜୀବ ବ୍ରହ୍ମରେ ପରିଶତ ହେବା ବିପରୀତ କ୍ରମରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆରୋହ କ୍ରମରେ ୫୪ = ୧୦୮

ସୃଷ୍ଟିର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଷ୍ଟରରେ ଜ୍ୟୋତିଷଶାସ ମତରେ ୨୭ଗୋଟି ନକ୍ଷତ୍ର ଅଛନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ନକ୍ଷତ୍ର ୪ ପାଦ ବିଶିଷ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୃଷ୍ଟ ଜୀବ ଏହି ୪ ପାଦ ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ନ । ତେଣୁ ପାଦ ସଂଖ୍ୟା ୨୭x୪ = ୧୦୮ । ପୁନଷ୍ଟ ରାଶିଚକ୍ରରେ ୧୨ ଟି ରାଶି ଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାଶି ୯ ପାଦ ନକ୍ଷତ୍ର ବିଶିଷ୍ଟ । ତେଣୁ ୧୨x୯ = ୧୦୮ । ସମୟଚକ୍ର ବା କାଳଚକ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ୧୦୮ ସଂଖ୍ୟା ସଂଯୁକ୍ତ । କଳିଯୁଗ

୪,୩୨,୦୦୦ ବର୍ଷ = ୧୦୮ x ୪ x ୧୦୦୦ । ସେହିପରି ଦ୍ୱାପର ଯୁଗ ୮,୬୪,୦୦୦ ବର୍ଷ = ୧୦୮ x ୨ x ୪ x ୧୦୦୦ । ତ୍ରେତେୟା ଯୁଗ ୧୨,୯୬,୦୦୦ ବର୍ଷ = ୧୦୮ x ୩ x ୪ x ୧୦୦୦ ଏବଂ ସତ୍ୟ ଯୁଗ ୧୭,୨୮,୦୦୦ ବର୍ଷ = ୧୦୮ x ୩ x ୪ x ୧୦୦୦ ଏବଂ ସତ୍ୟ ଯୁଗ ୧୭,୨୮,୦୦୦ ବର୍ଷ = ୧୦୮ x ୪ x ୪ x ୧୦୦୦ । ପୁନଣ୍ଟ ଆଶୀର୍ବଚନରେ ପୂଜ୍ୟ ପୁରୋହିତମାନେ "ଅଷ୍ଟଶତୋତ୍ତର ଜୀବୀତାରମୟୁ" କହି ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଥାନ୍ତି । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ୧୦୮ ସଂଖ୍ୟା ସଂଯୁକ୍ତ । ସକାମୀ ଉପାସକଗଣ ସଂହାରକର୍ତ୍ତା ଶଙ୍କର ଭଗବାନଙ୍କୁ ୧୦୮ ବିଲ୍ୱପତ୍ର ପ୍ରଦାନ ଓ ୧୦୮ ନଡ଼ିଆ ପ୍ରଦାନ, ବିଷ୍ଟୁଙ୍କୁ ୧୦୮ ତୁଳସୀ ମଞ୍ଜରୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି । ଦଶାହକାର୍ଯ୍ୟରେ ୧୦୮ ମୂର୍ତ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଭୋଜନ ଦାନ କରାଯାଇଥାଏ ଏବଂ ଜାପକମାନେ ୧୦୮ ସଂଖ୍ୟକ ମାଳା ରୁଦ୍ରାକ୍ଷ ବା ତୁଳସୀମାଳା ଜପ କରନ୍ତି । ନାମ ଜପରେ ୧୦୮ ସଂଖ୍ୟାର ଗାଣିତିକ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଥାଏ ।

ରାଜାଭିଷେକ ସମୟରେ ୧୦୮ କୁୟକଳରେ ସ୍ନାନ କରିଥାନ୍ତି । ସେହିପରି ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ଦେବସ୍ନାନ ପୂର୍ତ୍ତିମା ଦିନ ୧୦୮ ସ୍ୱର୍ଷକୁୟ କଳରେ ସ୍ନାନ କରାଯାଇଥାଏ । ସାମାଜିକ ପରମ୍ପରାରେ ଏହା ପ୍ରଚଳିତ ଯେ ପିଲାମାନଙ୍କ ବିଦ୍ୟାଧ୍ୟୟନ ଆରୟ ସମୟରେ ୧୦୮ ଥର ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଲିଖନ ଇତ୍ୟାଦି କରାଯାଇଥାଏ ।

ଆୟମାନଙ୍କ ପରମପୂଜ୍ୟ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ପରମହଂସ ଶ୍ରୀମତ୍ ସ୍ୱାମୀ ନିଗମାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀ ଦେବ ଆଦି ଶଙ୍କରାଋର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ଦଶନାମା ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସରସ୍ୱତୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟଭୁକ୍ତ ୧୦୮ ତମ ଦଣ୍ଡୀ । ଆଦି ଶଙ୍କରଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରଦାୟଭୁକ୍ତ ସମୟ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱ ଅବଗତ ଥାଆନ୍ତି ।

<u> ୨. ଆରତି ତ</u>ତ୍ତ୍ୱ

'ଆରତି' ଶବ୍ଦ 'ଆର୍ତ୍ତ' ଶବ୍ଦରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ । ପ୍ରଥମେ ଆର୍ତ୍ତଭାବରେ ବ୍ରହ୍ମା ନାରାୟଣଙ୍କ ପାଦରେ ଆରତି ନିବେଦନ କରିଥିଲେ । ସେ ନାରାୟଣଙ୍କ ପାଦରେ ୪ ଥର, ନାଭିରେ ୨ ଥର ଏବଂ ମୁଖରେ ୧ ଥର ଏବଂ ପରେ ସର୍ବାଙ୍ଗରେ ୭ ଥର ଆରତି କରିଥିଲେ । କାରଣ ବେଦଚତୃଷ୍ଟୟ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ପାଦ ସ୍ୱରୂପ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ପ୍ରଥମ ବିକାଶ ଗୁରୁ ନାରାୟଣ । ଗୁରୁଙ୍କ ପଦସେବା ହିଁ ଶିଷ୍ୟ ବା ଭକ୍ତର ପ୍ରଥମ ଓ ପ୍ରଧାନ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଦ୍ୱିତୀୟ ବିକାଶ ଶ୍ରୀମନ୍ ନାରାୟଣ ବା ଲକ୍ଷ୍ମା ନାରାୟଣ ତାଙ୍କର ନାଭିଦେଶରେ ଅବସ୍ଥାନ, ତେଣୁ ନାଭିକମଳରେ ୨ଥର ଏବଂ ମୁଖ ଓଁକାର ସ୍ୱରୂପ । ପୁନଶ୍ଦ ଶାସ୍ତବାକ୍ୟ ଓଁକାର ପୁରୁଷଃ ସ୍ୱତଃ ପରେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଆଡକୁ ସପ୍ତବାର ଆରତି କରାଯାଏ । ତେଣୁ ଶୁକୁ ଯକୁଃ ବେଦର ୧ମ ଭାଗରେ ଉକ୍ତ ହୋଇଛି –

'ଆଦୌ ଚତୁଃ ପାଦ ତଳିକ ଦେଶେ ଦ୍ୱେ ନାଭି ଦେଶେ ମୁଖମେକେଚ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ସପ୍ତବାରାରତ୍ରିକମ୍ କୁର୍ବିନ୍ତି ତେ ବିବୁଧା ଜନାଃ ।'

ପୁନୟ 'ଯଜ୍ଜ କଳ୍ପୁମ' ୧ମ ଭାଗରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି -

'ନୟନେ ଦ୍ୱିବାରଂ ଚ ନାସାମେ ତ୍ରୟମେବଚ ହୃଦି ମଧ୍ୟେ ଚତୁର୍ବାରଂ ଚ ସର୍ବାଙ୍ଗେ ସପ୍ତମେବଚ ।'

କାରଣ ବିଷୁରୂପୀ ନାରାୟଣ ଅର୍ଚ୍ଚନାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି । ଆପ୍ତବାକ୍ୟ ରହିଛି - 'ନମୟାର ପ୍ରିୟ ସୂର୍ଯ୍ୟଃ ଜଳଧାରେ ପ୍ରିୟ ଶିବଃ ଭକ୍ତି ନେ ସନ୍ତୁଷ୍ଠା ଶିବା ଅର୍ଚ୍ଚନେ ବିଷୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବ୍ରାହୁଣେ ଭୋଜନେ ତୃଷ୍ଟ ଏତେଭିଃ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କର୍ମଃ ।'

ଅର୍ଥାତ୍- ସୂର୍ଯ୍ୟଦେବ ନମୟାର ଦ୍ୱାରା, ମଙ୍ଗଳମୟ ଦେବତା ଶିବ ଜଳଧାର ଦ୍ୱାରା, ଜଗଦୟା ଶିବା ଭକ୍ତିଦ୍ୱାରା ଏବଂ ମହାପ୍ରଭୁ ବିଷ୍ତୁ ଅର୍ଚ୍ଚନା ଦ୍ୱାରା ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ସୁଭୋଜନ ଦ୍ୱାରା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି । ପୁନଣ୍ଟ ପ୍ରଚଳିତ ଗ୍ରାମ୍ୟଗାଥାରେ ରହିଛି - ଦେବତାଙ୍କୁ ଅଗ୍ନିକୁଣ୍ଡରେ, ଶିବଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ, ବ୍ରାହ୍ଲଣମାନଙ୍କ ତୁଣ୍ଡରେ ଦେବ । ଅର୍ଥାତ୍ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ଘୃତାହୃତି ଯଜ୍ଞକୁଣ୍ଡରେ, ଜଳାଭିଷେକ ଶିବଙ୍କ ମୟକରେ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ଲଣମାନଙ୍କୁ ଭୁରିଭୋଜନ ତୁଣ୍ଡରେ ପ୍ରଦାନ କରିବ ।

ଆୟମାନଙ୍କ ପରମପୂଜ୍ୟ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ଏକାଧାରରେ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଠୁ ଓ ଶିବ ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ପୁରୁଷ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଅର୍ଚ୍ଚନା ଦ୍ୱାରା ଅର୍ଥାତ୍ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ଏବଂ ଆରତି ପ୍ରଦାନ କରି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ବିଧେୟ । ଆରତି ଦର୍ଶନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପାଦେୟ ଓ ଶିଷ୍ୟଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସର୍ବାଦୌ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ସେ ସମୟରେ ଅନ୍ୟତ୍ର ବ୍ୟୟ ରହିବା ଅବିଧେୟ ବୋଲି 'ସଂଘନୀତି'ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ।

ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କ ବଂଶୀର ବିଭିନ୍ନ ନାଦ ମଧ୍ୟରୁ ଉଚ୍ଚାଟନ, ସ୍ଥୟନ, ବଶୀକରଣ ଓ ମୋହନ ନାଦରୁ ଗୋପୀମାନଙ୍କର ଆବିର୍ଭାବ । ଭୂପତି ପଣ୍ଡିତ ତାଙ୍କ 'ପ୍ରେମପଞ୍ଚାମୃତ' କାବ୍ୟରେ ଏହାର ବର୍ତ୍ତନା କରିଛନ୍ତି । ଉକ୍ତ ବର୍ତ୍ତନାରୁ ଜଣାଯାଏ-

- କ) ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କ ବଂଶୀର ଉଚ୍ଚାଟନ ନାଦରୁ ବେଦକନ୍ୟାମାନଙ୍କ ଆବିର୍ଭାବ ।
- ଖ) ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କ ବଂଶୀର ୟୟନ ନାଦରୁ ଦେବକନ୍ୟାମାନଙ୍କ ଆବିର୍ଭାବ ।
- ଗ) ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କ ବଂଶୀର ବଶୀକରଣ ନାଦରୁ ମୁନିକନ୍ୟାମାନଙ୍କ ଆବିର୍ଭାବ ।
- ଘ) ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କ ବଂଶୀର ମୋହନ ନାଦରୁ ଗୋପକନ୍ୟାମାନଙ୍କ ଆବିର୍ଭାବ ।
- ୧) ପୁନଣ୍ଟ ବେଦକନ୍ୟାମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି ଜ୍ଞାନ କରି ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ସେବା କରିଥିଲେ ।
- ୨) ଦେବକନ୍ୟାମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କୁ ବୈକୁଣ୍ଠବାସୀ ମନେକରି ସଖ୍ୟପ୍ରେମରେ ଆପଣାର କରିଥିଲେ ।
- ୩) ମୁନିକନ୍ୟାମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କୁ କ୍ଷୀରସିନ୍ଧୁବାସୀ ମନେକରି ସେବିକା ହେବାକୁ ଋହିଁଥିଲେ ।
- ୪) ଗୋପକନ୍ୟାମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କୁ ନନ୍ଦନନ୍ଦନ ଯଶୋଦା ତନୟ ମନେକରି (ସେ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱଜାତି ମନେକରି) ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କ ରଖିଥିଲେ ।
 - ୫) ମାତ୍ର ଶ୍ରୀରାଧା ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସ୍ୱରୂପ ମନେକରି ସେବା କରିଥିଲେ ।
 - ଭୂପତି କାବ୍ୟ, ବିଭୂତି, ପୃଷା ୫୮, ବିଶ୍ୱଭାରତୀ ଶାନ୍ତି ନିକେତନ ।

୪. ରାସମଣ୍ଡଳ ଓ ଅଷ୍ଟସଖୀଙ୍କ ଅବସ୍ଥାନ

(ଅଷ୍ଟକୋଣ ଓ ଅଷ୍ଟ ଉପକୋଣ)

ଅଷଦଳରେ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କ ଅଷସଖୀଙ୍କ ସ୍ଥାନ	ଅଷ ଉପକୋଣ ଓ ଅଷ୍ଟସଖୀଙ୍କ ସ୍ଥାନ
୧ – ଲଳିତା – ସମ୍ମୁଖ (ପୂର୍ବ)	୧ - ଚନ୍ଦ୍ରାବଳୀ - ପୂର୍ବ-ନୈରତ
୨ – ଶ୍ୟାମଳା – ବାୟୁକୋଣ	୨ – ଚିତ୍ରରେଖା – ପୂର୍ବ-ଅଗ୍ନି
୩– ଶ୍ରୀମତୀ – ଉତ୍ତର	୩– ଚନ୍ଦ୍ରାବତୀ – ଅଗ୍ନି–ଦକ୍ଷିଣ
୪ - ଧନ୍ୟା - ନୈରତ	୪- ମଦନସୁନ୍ଦରୀ - ଦକ୍ଷିଣ- ନୈଋତ
୫- ବିଶାଖା - ପଣ୍ଟିମ	୫- ଚୁତପ୍ରିୟା - ନୈରତ-ପଣ୍ଟିମ
୬– ହରିପ୍ରିୟା – ଐଶାନ୍ୟ	୬- ମଧୁମତୀ – ବାୟୁ-ପଣ୍ଟିମ
୭– ପଦ୍ନା – ଦକ୍ଷିଣ	୭- ଶଶୀରେଖା - ଉତ୍ତର-ବାୟୁ
୮- ଶୈବ୍ୟା - ଅଗ୍ନିକୋଶ	୮- ହରିପ୍ରିୟା - ଐଶାନ୍ୟ-ଉତ୍ତର

ଷୋଡଶଦଳରେ ଷୋଡଶ ସଖୀ ଷୋଳ ସହସ୍ର ଅନୁଚରୀଙ୍କୁ ଘେନି ନୃତ୍ୟଗୀତାଦିଦ୍ୱାରା ରାଧାକୃଷଙ୍କର ସେବା କରନ୍ତି ।

- ବେଦାନ୍ତସାର ଗୁପ୍ତଗୀତା

ବଳରାମ ଦାସ

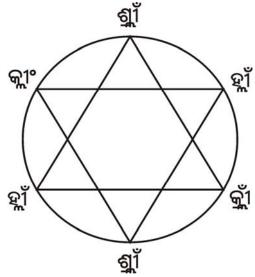
<u>୫. ଶ୍ରୀରାଧାଙ୍କ ଷଡାକ୍ଷର ମୟ ଓ ଅଷ୍ଟସଖୀ</u>

ଷତାକ୍ଷର ମନ୍ତ – ହୀଂ କୀଂ ଶ୍ଳୀଂ , ହୀଂ ଶ୍ଳୀଂ କୀଂ ଅଷ୍ଟସଖୀ:

- ୧ ଶ୍ରୀ ନିମୁମୁଖୀ ଦୁଇଦଳ ଉତ୍ତର
- ୨ ଭୂ ନିମ୍ନମୁଖୀ ଦୁଇଦଳ ଦକ୍ଷିଣ
- ୩ ବୃନ୍ଦାବତୀ ପୂର୍ବରେ
- ୪ ରଙ୍ଗଦେବୀ ତାଙ୍କ ବାମରେ ଅଗ୍ନି
- ୫ ସୁଭଦ୍ରା ଐଶାନ୍ୟରେ
- ୬ ପ୍ରମଦା (ରତ୍ନଦେବୀ) ତାଙ୍କ ବାମରେ ନୈରତ
- ୭ ରତ୍ନରେଖା ତାଙ୍କ ବାମରେ ପଶ୍ଚିମ
- ୮ ନିତ୍ୟାଦେବୀ ତାଙ୍କ ବାମରେ ବାୟୁ

ଷଟ୍କୋଣ ବିଶିଷ୍ଟ ପ୍ରେମଶଯ୍ୟା

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଯୋଗେଶ୍ୱର ସୁନ୍ଦରରାୟ ସମ୍ପାଦକ, ବେଗୁନିଆ ଶାଖା ସଂଘ

dddj ddd

What was special about Shri Shri Thakur?

A glimpse of distinguishing events from his life

It is an arduous task for an ordinary individual to describe the greatness and the specialties of Shri Shri Thakur for the fear that one may not faithfully represent it or may make it seem trivial. Be it the spiritual realm or in worldly matters, there are innumerable things that distinguished Shri Shri Thakur from the rest and it cannot be reproduced in this mere essay; yet one who has come in direct or indirect contact with our beloved Shri Shri Thakur cannot hold back from expressing His greatness and how fortunate one is to receive such a gift in their lives. We take this opportunity to look at a few such events from Shri Shri Thakur's life that provides a glimpse of his greatness and how they set him apart from others. These events exemplify Shri Shri Thakur's deep sense of justice, righteousness, independence, humanity and equality for all as well as natural qualities of courage and bravery.

One of Shri Shri Thakur's key personality traits was that he never tolerated injustice and always took appropriate measures to stop it. It was deeply ingrained in his psyche, and he considered it a sign of weakness to witness injustice and remain a meek bystander. During his early years, once Nalinikanta¹ on his way back home after taking a bath in the Bhairav River saw a commotion in the neighborhood. Out of curiosity, he went to check it out and found that a young woman was mercilessly beating her old widowed mother-in-law while everyone around stood watching. Noticing the widow's condition, Nalinikanta could not tolerate this and intervened. He disciplined the daughter-in-law and saved the old woman. In the village, after that event, there were a lot of questions raised about his behavior but at the end everyone agreed that Nalinikanta had done nothing unjust. His mother, Manikasundari, was upset and scolded him for his act. In reply, Nalinikanta told his mother that if her daughter-in-law (his future wife) treated her (his mother) the same way then he would not remain quiet and would have disciplined his wife. On hearing her son's logical argument, his mother could not hold back her emotions and wept. This single incident demonstrates Shri Shri Thakur's deep sense of justice, affinity for truth and courage even as a youth. In his later life, Shri Shri Thakur has said that an ordinary person's ego is limited to himself/herself and his/her children but the ego of a true devotee of his should span across the entire humanity, and this is his wish and blessings.

Often, Nalinikanta had differences with his school teacher over unreasonable demands he made from the students. While other students would present food and grocery items from home to the teacher, Nalinikanta would ignore such demands. The teacher had come to except these gifts from the students regularly and even encouraged the children to lie or steal for him. One day, when Nalinikanta bluntly told his teacher that he would not lie or steal for him; his teacher took offense and hit him on the pretext of not studying. Nalinikanta knew very well that it was due to not giving in to the teacher's unfair demands.

Once while passing by a pond in his village, Nalinikanta noticed two young kids drowning. An adept swimmer, he immediately jumped into the water and saved the kids from imminent death. Such events provide a glimpse of his courage early in life.

¹ Shri Shri Thakur's name prior to taking sannyasa.

Another event that validates his sense of humanity was when a man of a lower caste died in his village and no one stepped up to cremate the body. From a humanity and public health point of view, Nalinikanta could not hold back and decided to perform the cremation. He was then joined by his friends Jadu, Nidhiram, Bibhuti and Krushnabandhu. The village elders were upset that Nalinikanta being from an upper caste performed such a lowly act. They wanted to punish him and his friends but could not proceed further because the act was just and right. Anything Nalinikanta deemed necessary and just for the greater good, there was no stopping him. For that reason, people who derided him at first eventually supported his acts.

Nalinikanta's maternal grandmother, Anandamayi, and his aunts provided him financial support for his school education but after his marriage differences arose between them when he wanted his wife, Sudhansubala, to move back to Kutabpur to take care of his father, Bhubanmohan, and his younger siblings. Nalinikanta did not care for the money and send her home anyway. He took a break from his school education and ceased his dependence on his grandmother and aunts. Being independent and self-reliant was inherent in his nature.

Many lose their wives to untimely death; but when Sudhansubala died, Nalinikanta did not care for his life and gave up everything to get his dead wife back again, and succeeded in getting "The Divine Mother" at the end. Such an effort is only comparable to Shiva carrying Sati's corpse around the universe in grief at her loss. It is rather rare for someone to even imagine getting the dead back to life. He went to the Theosophical Society in Adyar and through a medium was able to converse with his dead wife but he was not satisfied with the experience. Next, he mastered *Tantra* under Bamakshepa in Tarapith and was graced by The Divine Mother on an eventful night. When The Divine Mother asked him what boon he wanted, Nalinikanta replied that "I did not come to you with a begging bowl". There was nothing worthwhile in the universe that he craved for. The only thing he wanted was Her.

When his *gyaniguru* Swami Sachchidananda Saraswati was in unbearable pain from *sula* disease, chronic colic pain, Nalinikanta could not watch his guru in that condition and said that, "As a cure for the disease and comfort for his guru, he was ready to step on his guru's stomach and face the consequence of enduring hell." Such was his devotion to his guru. Swami Sachchidananda gave him *sannyasa* and named him "Nigamananda" because he had mastered the deeper meaning of the *Nigama* (the Vedas) with ease.

After attaining Sabikalpa Samadhi during yogasadhana, the young sannyasi Swami Nigamananda used to visit Kamakshya temple. Then, he had the company of Nityananda Swami to whom he expressed his plans of attempting Nirbikalpa Samadhi. Nityananda Swami cautioned him that he may not return from that state. Swami Nigamananda's quest for reaching the pinnacle of spiritual attainment was so great that he cared the least for his life. He attained Nirbikalpa Samadhi and returned with the divine will that "I am Guru" – the one and only to have done so. Shri Shri Thakur is the humanized image of Jagatguru.

At the Kumbha Mela in Ujjain, there was a huge convention of *sadhus* and the Shankaracharya of Sringeri Matha, Srimat Sachchidananda Shivabhinaba Nrusingha Bharati was seated in the position of Jagatguru. His guru, Swami Sachchidananda Saraswati, was also present there. Swami Nigamananda was searching for his guru and upon finding him there, went straight to him and prostrated first before his guru and then bowed to the Shankaracharya. The circle of holy men was

surprised at the act because it was not in line with normal customs and raised the question. On that eventful day, the young *sannyasi*, Swami Nigamananda answered to the gathering, "*Mannatha Shri Jagannatha Madguru Shri Jagatguru*", which roughly translates to "My Lord is the Lord of the universe and My Guru is the Guru of the cosmos", and then how can a guru have a guru? "If I accept such a notion then that would diminish the principle or element of Guru. Therefore I bowed to my guru first and then followed the custom of bowing to Shankaracharya, and I have not violated any norms". Shankaracharya accepted the response and then asked him a few questions to which Swami Nigamananda answered with complete clarity. Shankaracharya was impressed with him and asked Swami Sachchidananda to confer the title of "Paramahansa" to Swami Nigamananda.

Swami Nigamananda was such an enlighted personality and he did not believe in the notion that Maa Annapurna does not let any newcomer to Kashi (Banaras) ever go hungry. He tested her. She appeared as an old woman and left a packet of *sitabhoga* (from Bardhaman) for safekeeping with Swami Nigamananda and never returned. He realized it later that the old woman was none other than Maa but wondered why Maa had to take that form. That night in a dilapidated house filled with bat droppings, Maa had to appear before him in the form of Bhubanmohini.

Later in life, after all his accomplishments, Swami Nigamananda courageously enunciated revolutionary practices such as granting *sannyasa* to women, giving importance to family life (*Gruhastha*) even when he belonged to the *Saraswati Dashanama Sannyasi* order, living like an aristocrat in Puri and by wearing white instead of ochre. He brought in new thought, ideas and practices that can only be attributed to a *jibanamukta purusha* (one that is self realized and liberated from the cycle of birth and rebirth.)

Till his departure from this mortal world, Shri Shri Thakur exemplified courage, clear intention and revolutionary thought. He has said that "After spiritual practices in many births, I have reached the pinnacle in this birth. Those who have accomplished it through their own spiritual practice are graced with the truth."

Shri Shri Thakur Charanashrita Sanujit Senapati America Saraswata Sangha

ସଦ୍ଗୁରୁ ଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ

ତନ୍ତ, ଯୋଗ, ଜ୍ଞାନ ଓ ପ୍ରେମର ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ସାଧନା କରି ଅସାମାନ୍ୟ ସିଦ୍ଧି ଅର୍କନ କରିଥିବା ଏବଂ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସାମାଧିସ୍ଥ ହେବାର ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ 'ଗୁରୁବାଦ'ର ଭିଉ ପ୍ରତିଷା କରିଥିବା ପରିବ୍ରାଚ୍ଚକାଚାର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରୀମତ୍ ସ୍ୱାମୀ ପରମହଂସ ନିଗମାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀ ଦେବଙ୍କ ସାଂସାରିକ ଜୀବନ ଓ ଆଧାତ୍ମିକ ଉଉରଣ ବିଶ୍ୱ ଇତିହାସରେ ଏକ ବିସ୍ମୟବିକଡିତ, ବୈଚିତ୍ର୍ୟମୟ ଅଧାୟ ଯାହା ଅନନ୍ତ କାଳ ପାଇଁ ଉକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଜୀବନଧର୍ମୀ, ମନନଶୀଳ ଦିବ୍ୟ ପ୍ରେରଣା ଯୋଗାଉଥିବ । ଆଧାତ୍ମିକ ଜଗତର ସେହି ପରମାରାଧ୍ୟ ଗୁରୁଦେବ ଆୟମାନଙ୍କୁ ସର୍ବାନ୍ତଃକରଣରେ ଶୁକ୍ଲକର୍ମୀ, ଶୁଚିଶୀଳ, ସତ୍ୟବ୍ରତ, ସଦାଶୟ ହେବା ପାଇଁ ଆହ୍ୱାନ ଦେବା ସହିତ ଶ୍ରଦ୍ଧା, ବିନୟ, ଭ୍ରାତୃତ୍ୱ, ପାରସ୍ପରିକ ମୈତ୍ରୀ ପ୍ରଭୃତି ସଦ୍ଗୁଣରେ ଅଳଙ୍କୃତ ହୋଇ ବ୍ୟକ୍ତି-ଜୀବନକୁ ମଙ୍ଗଳମୟ, ଅମୃତସିକ୍ତ, ଶୁଭଙ୍କର କରିବା ପାଇଁ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ 'ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ' ଯଥାର୍ଥରେ ଏକ ସତ୍ମନ୍ୟୁ ଗଠନକାରୀ ଆନ୍ଦୋଳନରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । ମନ୍ଯୁଷ୍ୟର ଜୀବନକୁ ଶାନ୍ତ, ସମାହିତ, ସୁସଂହତ କରି ସମଗ୍ର ସଂସାରକୁ ପବିତ୍ର, ନିର୍ମଳ କରିବାର ଅଭିଳାଷ ପୋଷଣ କରି

ଠାକୁର ଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ ଏକ ସଂଘ ପ୍ରତିଷା, ନୀତିବାଣୀମୂଳକ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ ସହିତ 'ତାନ୍ତିକଗୁରୁ', 'ଯୋଗୀଗୁରୁ', 'ଜ୍ଞାନୀଗୁରୁ', 'ପ୍ରେମିକ ଗୁରୁ' ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅନେକ ସଦ୍ଗ୍ରନ୍ଥ ପ୍ରଣୟନ କରିଥିଲେ ।

ଆମ୍ବୋପଲବ୍ଧି, ଈଶ୍ୱରପ୍ରାପ୍ତି ନିମିଉ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ସବୁଠାରୁ ସହଜ ଏବଂ ସର୍ବଶ୍ରେଷ ମାର୍ଗ ବୋଲି ସେ ବାରୟାର ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଯାଇଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିର ମାର୍ଗ ହେଉଛି ଆତ୍ମନିବେଦନ ଓ ଆତ୍ମସମର୍ପଣର ମାର୍ଗ । ଭକ୍ତ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ନିଜର ମନ ଓ ପ୍ରାଣକୁ ଭଗବାନଙ୍କର ପଦପଙ୍କଜରେ ସମର୍ପଣ କରିଦିଏ ଏବଂ ବିଶୁଦ୍ଧ ହୃଦୟରେ ଭଗବାନଙ୍କର ୟୁଡିଗାନ କରେ, ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତା'ର ଆତ୍ମିକ ଅଭ୍ୟୁଦୟ ଓ ଆତ୍ମଦର୍ଶନର ଦ୍ୱାର ଉନ୍କୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ମତରେ ଷୋଳ ସହସ୍ର ଗୋପାଙ୍ଗନା ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତରେ ଶ୍ରେଷ ଭକ୍ତ । କାରଣ ସେମାନେ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ପୁରୁଷ ଭଗବାନ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ନିକଟରେ ସ୍ୱୟଂ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯାଇଥିଲେ । ଭଗବାନ କୃଷଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ଅତି ପ୍ରିୟ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ପୁରୁଷ ବୋଲି ସର୍ବଦା ସୟୋଧନ କରୁଥିଲେ । ଭଗବାନ କୃଷଙ୍କ ଶକ୍ତିକୁ ଅନ୍ତରଙ୍ଗା, ବହିରଙ୍ଗା, ତଟସ୍ଥା ଏବଂ ଅନ୍ତରଙ୍ଗା ଶକ୍ତିକୁ ସନ୍ଧିନୀ, ସମ୍ଭିତ, ହ୍ଲାଦିନୀ ଏପରି ଶ୍ରେଣୀ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଥାଏ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଗୋପୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କର ହ୍ଲାଦିନୀ ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରିଣୀ । ନିନ୍ଦା, ପ୍ରଶଂସା, ପ୍ରାଚୃର୍ଯ୍ୟ, ଦାରିଦ୍ର୍ୟ, ମୃତ୍ୟୁ, ଅମୃତ ସବୁର ଉର୍ଦ୍ଧରେ ରହିଥିବାରୁ ଗୋପୀମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଶ୍ରେଷ ଭକ୍ତ ଏବଂ ଗୋପୀଭାବ ହେଉଛି ଭକ୍ତିପଥର ଶ୍ରେଷଭାବ । ସ୍ପୟଂ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ ମଧ ଗୋପୀମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ରଣୀ ଏବଂ ସେହି ରଣକୁ ପରିଶୋଧ କରିବାପାଇଁ ସେ କଳିଯୁଗରେ ଗୌରାଙ୍ଗ ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସ୍ୱରଚିତ 'ପ୍ରେମିକ ଗୁରୁ' ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ପୁରାଣର ପୃଷ୍ଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଯେ ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ଷୋଳସହସ୍ର ତପସ୍କୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ସହିତ ରାସ ରଚନା କରିବା ପାଇଁ ଅଭିଳାଷ ପୋଷଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ସମୟରୁ କଠୋର ସାଧନାରେ ଅଭିନିବିଷ୍ଟ ରହିଥିଲେ ଯାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ଲୀଳାମୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କୃଷ୍ଣ ଅବତାର ଗ୍ରହଣ କଲେ ଏବଂ ଷୋଳସହସ୍ର ତପସ୍ୱୀ ଗୋପ–ଲଳନା ଭାବରେ ଭୂମିଷ ହେଲେ । ଭଗବାନ କୃଷଙ୍କ ପ୍ରତି ଗୋପୀମାନଙ୍କର ନିବିଡ଼ ପ୍ରେମ ରହିଥିଲା ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଆମର ସକଳ ପୁରାଣ ଶାୟରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ ଭକ୍ତର ମାନ୍ୟତା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି । ଠାକୁର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ ଯଥାର୍ଥରେ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଗୋପୀମାନେ ସତତ କୃଷ ନାମ ଉଚ୍ଚାରଣ କରି ସ୍ପର୍ଗ, ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଓ ପାତାଳ ତିନିପୁରକୁ ପ୍ରକମ୍ପିତ କରିଦେଉଥିଲେ ସେମାନେ ସବୁକାଳରେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ପରମ ନମସ୍ୟା, ପ୍ରାତଃସ୍କୃରଣୀୟା, ଭକ୍ତିଶାୟରେ ସେମାନେ ଚିର ବରେଣ୍ୟା, ବନ୍ଦନୀୟା ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ମତରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭକ୍ତର କୀବନରେ ସର୍ବାଗ୍ରଗଣ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ହେଉଛି ନିକର ଅଥିତ୍ୱକୁ ଉଉମ ରୂପେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା । ଅଥିତ୍ୱର ବିକାଶ ହେଲେ ସତ୍ୟ ବିକଶିତ ହେବ । ସତ୍ୟର ବିକାଶ ହେଲେ ଚିତ୍ଶକ୍ତି ବିକଶିତ ହେବ ଏବଂ କାଳକ୍ରମେ ଜ୍ଞାନ ଓ ଭକ୍ତିର ବିକାଶ ସୟବ ହୋଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଭକ୍ତି ବିକଶିତ ହେବ, ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା, ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ଆଉ ରହିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ଆୟର ସ୍ୱାଦ ଚାଖିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଆୟର ରାସାୟନିକ ବିଶ୍ଲେଷଣ ସଂପର୍କରେ ଜାଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନ ଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଭକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇସାରିବା ପରେ ଆଉ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବାର ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ରହେନାହିଁ । ଭକ୍ତି ହିଁ ହେଉଛି ସର୍ବପ୍ରଧାନ ଓ ସର୍ବଶେଷ ଜ୍ଞାନ । ସୁତରାଂ ଗୋପୀମାନେ ଆଉ ଅଧିକ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଆଦୌ ନ ଥିଲା । କାରଣ ସେମାନେ କଠୋର ସାଧନା ଓ ତପସ୍ୟା ବଳରେ ମହାଭାବମୟୀ ହୋଇସାରିଥିଲେ । ସେହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସ୍ୱୟଂ ଭାଗବତକାର ବ୍ୟାସଦେବ ଗୋପୀମାନଙ୍କର ପଦ ବନ୍ଦନା କରିଛନ୍ତି ଓ ଠାକୁର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିନୟର ସହିତ ନିଜକୁ 'ଭକ୍ତପଦାରବିନ୍ଦ ଭିକ୍ଷୁ ଦୀନ ନିଗମାନନ୍ଦ' ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ବଡ଼ ବୋଲି ବ୍ୟାସଦେବଙ୍କଠାରୁ ଆରୟ କରି ନିଗମାନନ୍ଦଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମୟେ ସୁକ୍ତ କଣ୍ଠରେ ଅଙ୍ଗୀକାର କରିଛନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ନିଗମାନନ୍ଦ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ନାମୋଚ୍ଚାରଣ ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧପୂତ ହୃଦୟ ଗଠନ କଳିଯୁଗରେ ଶ୍ରେଷ ଯୋଗ ଓ ଶ୍ରେଷ ଭୋଗ ବୋଲି ଦୃତ୍ତାର ସହିତ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । ଭୀତି, ଭକ୍ତି ଓ ପ୍ରୀତିକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜୀବନର ତିନୋଟି ମୁଖ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ଭାବରେ ଅଭିହିତ କରି ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ମନୁଷ୍ୟର ମନୋଭୂମିରେ ଅସତ୍ୟ ପ୍ରତି ଭୟଭାବ ସଞ୍ଚାରିତ ହେଉ ଯେ ସତ୍ କର୍ମ ସଂପାଦନ କଲେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥାନ କରିବ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ମନରେ ଭକ୍ତିଭାବର ଜାଗରଣ ହେବ ଏବଂ

ସେହି ଭକ୍ତିରୁ ଈଶ୍ୱରପ୍ରୀତି ଓ ଜୀବ-ପରମ ସଂଯୋଗ ପର୍ବ ଆରୟ ହେବ । ଠାକୁର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ ନିଜର ନୀତି-ଉପଦେଶରେ ବାରୟାର ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି, ମୁଁ ତୁୟମାନଙ୍କୁ ଏକ ଭିକ୍ଷା ମାଗୁଛି ଯେ ତୁମେ ସମୟେ ଦିବ୍ୟମାନବିକତାର ଅଧିକାରୀ ହୁଅ ଓ ସହାବସ୍ଥାନର ବାଣୀରେ ଉଦ୍ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ସଂସାରକୁ ମଧୁମୟ ଓ ପ୍ରେମମୟ କରି ଗଡ଼ିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କର ।

ସଂସାରରେ ଯେଉଳି ସତ୍ୟ, ଅସତ୍ୟ, ନ୍ୟାୟ, ଅନ୍ୟାୟ, ପାପ, ପୁଣ୍ୟ, ଶ୍ରଦ୍ଧା ଓ ଘୂଣା ଭରି ରହିଛି, ମନୁଷ୍ୟର ଅନ୍ତରରେ ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଐଶ୍ୱରିକତା ଓ ପୈଶାଚିକତା ଭରି ରହିଛି । ହୃଦୟ-ବେଦୀରେ ଏହି ଦୁଇଟି ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ନିରନ୍ତର ସଂଘର୍ଷ ଲାଗିରହିଛି । ସଂସାରରେ କେତେକ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ଆଚରଣ ଐଶ୍ୱରିକ ଗୁଣ ସଂପନ୍ନ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥଳେ ଅନ୍ୟ କେତେକ ପୈଶାଚିକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ସଂପନ୍ନ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଠାକୁର ଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ ଅମୂତର ସନ୍ତାନ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉଦାଉ କଣ୍ଠରେ ଆହ୍ୱାନ ଦେଇ ଅନ୍ତରରୁ ସଇତାନକୁ ବିତାଡିତ କରି ପରମ ପ୍ରେମମୟ କରୁଣାମୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସଂସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ କହିଛନ୍ତି । ଯୁଗଧର୍ମ ସଂପର୍କରେ ଆଲୋଚନା କରି ସେ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ଆମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବତନ ମୁନି ଋଷି ଓ ଅବତାରମାନଙ୍କର ସମୟ ଗୁଣ ଏବଂ ଧର୍ମ ହିଁ ବିଦ୍ୟମାନ । ଆୟେମାନେ ବ୍ୟାସ-ବଶିଷଙ୍କର ଜ୍ଞାନ, ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କର ଧର୍ମ, ବୃଦ୍ଧଦେବଙ୍କର ଜ୍ଞାନ, ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ବ୍ରହୁଜ୍ଞାନ ଓ ଚୈତନ୍ୟଦେବଙ୍କର ପ୍ରେମଭକ୍ତି ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ସୂତ୍ରରେ ପାଇଅଛୁ । ଶ୍ରୀକୃଷ, ବୁଦ୍ଧଦେବ, ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ, ଚୈତନ୍ୟଦେବ, ମହନ୍ନଦ, ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପ୍ରଭୃତି ଅବତାରମାନଙ୍କର ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟ ଆମମାନଙ୍କର ଶରୀରରେ ଅଛି । ସୁଡରାଂ ସଦ୍ଗୁରୁ ଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦଙ୍କର ସାଂସାରିକ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଗଭୀର ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଜଘନ୍ୟ ପାଶବିକତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସମୟକ୍ରମେ ଦେବତ୍ୱରେ ଅଧିରୂଢ଼ ହେବ ବୋଲି ତାଙ୍କର ଗଭୀର ପ୍ରତ୍ୟୟ ରହିଛି । ଯଦି ବାରଙ୍ଗନାସକ୍ତ ବିଲ୍ସମଙ୍ଗଳ ପରମ କୃଷଭକ୍ତରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇପାରିଲେ, ତେବେ ପଶୁପ୍ରବୃତ୍ତି ସଂପନ୍ନ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ସ୍ୱୀୟ ସାଧନା ବଳରେ ଦେବସୁଲଭ ଗୁଣରେ ଅଳଂକୃତ ହୋଇପାରିବ । ଜାଗତିକ ସକଳ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ସ୍ତ୍ରଖ ଭୋଗ କରିପାରିବ । ଆୟେମାନେ ଯାହାକୁ ସୁଖ ବୋଲି ବିଚାର ବିବେଚନା କରୁଅଛୁ, ତାହା ଅନେକାଂଶରେ ପାର୍ଥିବ ଏବଂ କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର । ପାର୍ଥିବ ଜଂଜାଳ ମଧ୍ୟରେ ଅପାର୍ଥିବ ଆନନ୍ଦ ଅନ୍ୱେଷଣ କରିବା ପାଇଁ ସେ ଆମକୁ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି । ବିଷୟ ସୁଖରେ ବିଭୋର ହୋଇଉଠୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ସଙ୍ଗ ସଂୟର୍ଶରେ ଆସେ ଓ ସଦ୍ଗ୍ରନ୍ଥ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଲାଭ କରେ ସେଡିକିବେଳେ ସେ ଜୀବନ ଓ ଜଗତର ରହସ୍ୟ ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବାର ସଂକଳ୍ପ ଗ୍ରହଣ କରେ ଏବଂ ସେହି ସଂକଳ୍ପବୋଧରୁ ଜନ୍ମନିଏ 'ସାଧନା' । ଠାକୁର ଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ ସାଧନାକୁ ନିଜର ପତ୍ନୀ, ଜ୍ଞାନକୁ ପୁତ୍ର ଓ ଭକ୍ତିକୁ କନ୍ୟାଭାବରେ ଅଭିହିତ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ ଜ୍ଞାନ ଓ ଭକ୍ତି ପରୟରର ବିରୋଧୀ ନୁହଁନ୍ତି, ବରଂ ପରୟରର ପରିପୂରକ । ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଈଶ୍ୱର ସମ୍ଭନ୍ଧୀୟ ତାହା ହିଁ ଶ୍ରେଷ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଶରଣାଗତି ବା ପ୍ରପତ୍ତିର ଭାବ ହେଉଛି ଶ୍ରେଷ ଭକ୍ତି । ସାଧନା ବଳରେ ଆତ୍ମସାକ୍ଷାତକାର ସୟବ ହୋଇଥାଏ ଯେଉଁଥିରୁ ଉଦ୍ଭବ ହୁଏ ଆନନ୍ଦମୟ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ସେହି ଅପାର୍ଥିବ ଆନନ୍ଦ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପରମ ପିତାଙ୍କ ସହିତ ଯୁକ୍ତ କରିଦିଏ । 'ବେଦାନ୍ତ ବିବେକ' ଗ୍ରନ୍ଥରେ ଠାକୁର ଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ ଯଥାର୍ଥରେ କହିଛନ୍ତି, 'ଯାହା ନିତ୍ୟ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ସ୍ୱରୂପ ତାହା ଅବଶ୍ୟ ଆନନ୍ଦମୟ । ସୁଖର ଅଭାବ ହିଁ ଦୁଃଖ । ସୁଖର ଅନନ୍ତ ରୂପ ହିଁ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ । ଏହି ଜଗତରେ ସୁଖର ଯେଉଁ ପରିଚୟ ମିଳେ ସେହି ସୁଖ ଅପରିଚ୍ଛିନ୍ନ ରୂପରେ ଆନନ୍ଦ ଦେଲା ମାତ୍ରେ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦମୟ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ପରମ ଋଷି ସନତ୍କୁମାର ଆତ୍ମାକୁ ଆନନ୍ଦସ୍ୱରୂପ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି । ନିରତିଶୟ ପ୍ରୀତିପ୍ରଦ ଅର୍ଥାତ ପ୍ରୀତିର ଆୟଦ ହେତୁ ଆତ୍ମାକୁ 'ଆନନ୍ଦସ୍ୱରୂପ' ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

ତେଣୁ ଆତ୍ମଦର୍ଶନ, ଆତ୍ମପରିଚୟ ଲାଭ କରିବା ନିମିଉ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପାର୍ଥିବ ଆନନ୍ଦ ପରିବର୍ତ୍ତେ ଦିବ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ନିତ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ପଥର ସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସ୍ୱୀୟ ଅଞିତ୍ୱକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ମାତ୍ରେ ମନୁଷ୍ୟର ହୃଦୟ-ସରସୀରେ ସତ୍ୟର କମଳ ବିକଶିତ ହୋଇଉଠିବ । ଅଞିତ୍ୱର ଅଭିବୃଦ୍ଧି ଅର୍ଥାତ୍ ଐଶ୍ୱରିକ ବିକାଶ ହେଉଛି 'ଶିବ' ଏବଂ ଶିବର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଗାୟୀର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି 'ସୁନ୍ଦର' । ଠାକୁର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦଙ୍କ ବାଣୀ ଓ ଦର୍ଶନରେ ଏହି ସତ୍ୟ, ଶିବ ଓ ସୁନ୍ଦରର ପ୍ରସୂନ ହିଁ ପ୍ରୟୁଟିତ ହୋଇଛି ।

> ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ମନୋରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି ଧର୍ମିଶାଳା ଶାଖାସଂଘ (ଜାରକା)

ଯୁଗଗୁରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ନିଗମାନନ୍ଦ

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଏ ଯୁଗର ଯୁଗଗୁରୁ ଏବଂ ଆମେ ସମୱେ ତାଙ୍କର ସେବକ ସେବିକା । ତାଙ୍କ କର୍ମର ସହାୟକ ହେବୁ ବୋଲି ଆମେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଏ ଆବରଣ ଗ୍ରହଣ କରି ଜଗତକୁ ଆସିଛୁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଉପଯୁକ୍ତ ସେବକ ସେବିକା ଭାବରେ ନିଜକୁ ଗଠନ କରିବା ହେଉଛି ଆମର ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଆମେ ବଦ୍ଧ ନୋହୁଁ, ଆମେ ତାଙ୍କର ନିତ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ପାର୍ଷଦ, ଏହା ହିଁ ଆମର ମୂଳ ମନ୍ତ ।

ବେଦାନ୍ତ ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ସମ୍ପତ୍ତି । ବେଦାନ୍ତ ବଳରେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଧର୍ମର ଚରମ ସୀମାରେ ଆରୋହଣ କରିଥାନ୍ତି । ଜଗତରେ ଧର୍ମର ଅଭାବ ହେଲେ, ସ୍ୱର୍ଗରେ ତାହାର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ସୃଷି ହୁଏ । ଏଠାରେ ବେଦପାଠ ହେଲେ, ସେଠାରେ ବେଦପାଠ ହୁଏ । ଯେତେବେଳେ ଶୂନ୍ୟବାଦ ପ୍ରଭାବରେ ଭାରତରେ ବେଦ ବିକଳାଙ୍ଗ ହୋଇଗଲା ସେତେବେଳେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସଭାରେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ବେଦପାଠ କରୁ କରୁ ଭୁଲ୍ କରିଦେଲେ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଭୁଲ୍ ଦେଖି ସରସ୍ୱତୀ ହସିଦେଲେ । ଏହା ଦେଖି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ "ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇ ଜନ୍ମନେବା ପାଇଁ" ସରସ୍ୱତୀଙ୍କୁ ଅଭିଶାପ ଦେଲେ । ଭାରତବର୍ଷରେ ବେଦାନ୍ତ ବିକଳାଙ୍ଗ ହେବାରୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ଭୁଲ୍ ହେଲା ଏବଂ ଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ ଜ୍ଞାନଦାତ୍ରୀ ଦେବୀ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ବେଦ ଉଚ୍ଚାରଣ ଭୁଲ୍ ହେବାରୁ ହସିଦେଲେ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଅଭିଶାପ ପାଇ ଦେବୀ ସରସ୍ୱତୀ ପୃଥିବୀରେ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରି ମଣ୍ଡନ ପତ୍ନୀ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ମଣ୍ଡନ ମିଶ୍ର ହେଲେ । ଏହି ଲୁପ୍ତପ୍ରାୟ ବେଦାନ୍ତଜ୍ଞାନର ଜଗତରେ ପୁନଃ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ପାଇଁ ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପରେ ପୃଥିବୀକୁ ଆସିଥିଲେ । ଶିବ ଶଙ୍କରାଋର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଏବଂ ଦେବତାମାନେ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟଗଣ ହୋଇ ପୃଥିବୀରେ ବେଦାନ୍ତର ପୁନଃ ଉତ୍ଥାପନ କରାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଶିଷ୍ୟଭକ୍ତମାନେ ଅଭିଶାପ ପାଇ ଜଗତକୁ ଆସିନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଲୀଳାର ସହାୟକ ହେବା ପାଇଁ ଆବରଣ ବରଣ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ସଂସାରରେ ରହି ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ଯାପନ କରି ନିଜର ଆଚରଣ ମାଧମରେ ଜଗତରେ ବେଦାନ୍ତଜ୍ଞାନର ପ୍ରୟର କରିବାପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ବିଶେଷତ୍ୱ ।

କିନ୍ତୁ ଆମେମାନେ ନିକର ସ୍ୱରୂପ ବିସ୍ହୃତ ହୋଇଯାଇ ଦୁଃଖ ପାଉଛୁ । ତାଙ୍କର ହୋଇ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପାଇପାରୁନାହୁଁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ କଲେ ତାଙ୍କର ଅଗାଧ ଜ୍ଞାନରାଶି ଓ ତାଙ୍କରି ଭାବ ଆମଠାରେ ସଞ୍ଚରିତ ହେବ । ଆମ ସଂଘପୂଜାରେ ଏହି ବେଦାନ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପୂଜା, ଭୋଗ ନିବେଦନ, ପ୍ରସାଦ ସେବନ, ସଂଘନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପୁୟକାଦି ପାଠ ସବୁ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ମୂଳନୀତି ଧ୍ୟାନ ଟିକକ ଆମେ ଭୁଲି ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ଆମର ଆମ୍ବୋନ୍ନତିରେ ବାଧା ଆସୁଛି ।

ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱର ସାଧନା କରିବା ହେଲା ଆମର କ୍ଷେତ୍ରପ୍ରସ୍ତୁତି । କ୍ଷେତ୍ରପ୍ରସ୍ତୁତି ନ ହେଲେ ଯେତେ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଆମ ଭିତରେ କ୍ରିୟା କରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କ୍ଷେତ୍ରପ୍ରସ୍ତୁତି ନିମନ୍ତେ ସାଧନା କରିବା ହିଁ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେବା ଉଚିତ୍ ।

ଇୟଂ ତୁ ସୟାବଂ ବିଦ୍ୟା ଗୁପ୍ତା କୂଳ ବଧୂରିବଃ ।

ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ଗୋପନୀୟ । ତାହା ସଭାରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଏ ନାହିଁ । ଶିଷ୍ୟର ଉପଯୁକ୍ତତା ଦେଖି ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ପ୍ରଦାନ କରିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱର ସାଧନା କରି, ଗୁରୁ ସେବା କରି ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିଲେ ସେ ଆମର ଉପଯୁକ୍ତତା ଦେଖି ଆମକୁ ଉପଦେଶ ଦେବେ ଓ ଆମେ ତାହା ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରିବା ।

ଗୁରୁଶକ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧକଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୃଷି ରଖିଥାନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରୁଥାନ୍ତି । ବିରାଟ ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଏ ଜଗତ ପରିୟଳିତ ହୁଏ । ସଂସାରଶକ୍ତି ବା ଜୀବଭାବ ରହିବ, କିନ୍ତୁ ତାହା ବେଶୀ ହେଲେ ପତନ ହେବ । ନିମୁଲିଖିତ ବିଷୟଗୁଡିକ ଏହାର ଉଦାହରଣ ।

ମହର୍ଷି ଚ୍ୟବନଙ୍କ ପୁତ୍ର ରତ୍ନାକର ତମସା ନଦୀ କୂଳରେ ତପସ୍ୟା କରୁଥିଲେ । ଜଣେ ଚଣ୍ଡାଳକନ୍ୟା ନଦୀରେ ଭାସି ଯାଉଥିଲା । ରତ୍ନାକର ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କଲେ । କିନ୍ତୁ ଯିଏ ସେ କନ୍ୟାକୁ ଛୁଇଁବ ସେ ତାକୁ ବିବାହ କରିବ । ଅନ୍ୟ କେହି ତାଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବେ ନାହିଁ । ସେ ଚିର ଅବିବାହିତା ରହିଯିବ । ସେ ଦୋଷ ରତ୍ନାକରଙ୍କୁ ଲାଗିବ । ତେଣୁ ରତ୍ନାକର ତାଙ୍କୁ ବିବାହ କଲେ ଓ ଦସ୍ୟୁବୃତ୍ତି ଆଚରଣ କରି ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଥିଲେ । ନାରଦ ତାଙ୍କୁ ରାମନାମ ମନ୍ତ୍ର ପ୍ରଦାନ କରି ଉଦ୍ଧାର କଲେ । ଦସ୍ୟୁ ରତ୍ନାକର ରଷି ବାଲ୍ଲୀକିରେ ପରିଣତ ହେଲେ । ଯିଏ ଦସ୍ୟୁବୃତ୍ତି କରି ମଣିଷ ମାରି କୁଟୁୟ ପରିପୋଷଣ କରୁଥିଲେ, ସେ ବ୍ୟାଧ ଶରାହତ ପକ୍ଷୀଦଶା ଦେଖି ବିଚଳିତ ହୋଇଥିଲେ । ସେ ବିଚଳିତ ନୟନରେ ଯେଉଁ ଶ୍ଲୋକ ରଚନା କରିଥିଲେ ତାହା ଆଦି ଶ୍ଲୋକ । ତେଣୁ ବାଲ୍ଲୀକି

ହେଉଛନ୍ତି ଆଦିକବି । ଶୁଦ୍ଧାୟରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଜାମିଳ ବେଶ୍ୟାଙ୍କ ରୂପରେ ମୁଗ୍ଧହୋଇ ପଡିଡ ହେଲେ । ପରେ ନାରଦ କୌଶଳ କରି ତାଙ୍କ ପୁଅର ନାମ ନାରାୟଣ ରଖି ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଧାର କଲେ ।

ରାଜା ଭର୍ତ୍ତହରି ଜ୍ଞାନୋଦୟର ଆକାଂକ୍ଷା ରଖି ରାଜ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରି ଗୁରୁ ଆଶ୍ରମରେ ରହି ସାଧନ ଭକନ କରୁଥିଲେ । ମୃଗଶିଶୁର ପ୍ରାଣରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଯାଇ, ତାକୁ ଲାଳନ ପାଳନ କରି, ମୃଗାସକ୍ତ ହେବାରୁ ପରଜନ୍ନରେ ମୃଗ ହୋଇ ଜନ୍ନ ହେଲେ । "ଧର୍ମସ୍ୟ ନୀତି ନିହିତ ଗୁହାୟାଂ ।" କେତେବେଳେ କେଉଁ ରୂପରେ ପତନ ଆସିବ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସାବଧାନ ରହି ଗୁରୁଙ୍କଠାରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣଭାବରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କଲେ ସେ ସମୟ ବିପଦ ଆପଦ ଓ ପତନରୁ ରକ୍ଷା କରିବେ ।

ମହିଷାସୁର ଦେବୀଙ୍କୁ ପାଇବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଲୀନ ହୋଇଛନ୍ତି । ମହର୍ଷି ବଶିଷ ସ୍ତ୍ରୀ ବୀଜ ସାଧନ କରି ମଧ୍ୟ ସଫଳକାମ ହୋଇନଥିଲେ । ସାଧକ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ଗିରି ଦେବୀଙ୍କୁ କହିଥିଲେ, "ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ଗିରି ଗିରୀନ୍ଦ୍ରତନୟା ବଲ୍ତାମୃତଂ ବାଞ୍ଚତି ।" ଦେବୀ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇ ଆସିଲେ ତାଙ୍କ ସହିତ ଏତେ ଲୀଳା କରିଗଲେ ତଥାପି ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ଗିରି ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ରାଗି ଚପେଟାଘାତ କଲେ । ଦେବୀ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଓଲିଗଲେ । ପରେ ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ଗିରି ପୁଣି ଦେବୀଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ କଠୋର ତପସ୍ୟା କଲେ । ଦେବୀ ତାଙ୍କ ତପସ୍ୟାରେ ସବ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇ ବରଦେଲେ ଯେ ପରଜନ୍ଦରେ ଦେବୀ ଅନୁକଳ ହୋଇ ସବୁ ସାଧନା କରାଇ ଦେବେ ।

ବଶିଷ ଦେବ ସୀ ବୀକ ସାଧନାରେ ସଫଳ ହୋଇ ନ ପାରିବାରୁ ତାକୁ ନିଷ୍କ୍ରିୟ କରିଦେଇଥିଲେ । ବ୍ରହ୍ମାନନ୍ଦ ଗିରି ପରଜନ୍ମରେ ନଳିନୀକାନ୍ତ ହୋଇ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସେ ହିଁ ସୀ ବୀକ ମନ୍ତ ପାଇଥିଲେ । ସେହି ସୀ-ବୀକର ସାଧନା କରି ନଳିନୀକାନ୍ତ ନିଗମାନନ୍ଦ ରୂପରେ ଦେବୀଙ୍କୁ ସୀ ଭାବରେ ପାଇଥିଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ମା' ସବୁ ସାଧନାରେ ସିଦ୍ଧ କରାଇନେଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଯେପରି ଅଭିନବ ବୈଜ୍ଞାନିକ ସାଧନପ୍ରଶାଳୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛନ୍ତି, ପୂର୍ବରୁ ଏପରି କେହି କରିନଥିଲେ । "ଭଲପାଅ ଟିକିଏ ମୋତେ, ଅଖିଳ ସାଧନ ସିଦ୍ଧି ଲଭ କିଞ୍ଚତେ ।" ଏହା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଶ୍ରୀମୁଖନିଃସୃତ ବାଣୀ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଇ, ତାଙ୍କୁ ଗୃହର କର୍ତ୍ତା ଭାବି ସଂସାର କଲେ ସଂସାର ବନ୍ଧନ ରହେନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ସବୁ ସମୟରେ କିଛି ନା କିଛି ଭାବୁଥାଏ । ତେଣୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଚିନ୍ତାରେ ରହି ସଂସାରକର୍ମକୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର କର୍ମ ଭାବି କରିଗଲେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ତାହା ଧାନରେ ପରିଶତ ହୋଇଯିବ । ମନକୁ ତାଙ୍କ ଭାବନାରେ ଯୁକ୍ତ ରଖିଲେ ଯୋଗସାଧନା ହେଲା । ଗୋଟିଏ କ୍ୟୋତିର୍ମୟ ମଣ୍ଡଳରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଧାନ କରି ସବୁଦିନ ନିଦ୍ରାଗଲେ ସେହି ନିଦ୍ରା ଯୋଗନିଦ୍ରାରେ ପରିଶତ ହେବ ।

ଗୋପୀମାନେ ଏହିପରି ତାଙ୍କର ନିତ୍ୟନୈମିତ୍ତିକ କର୍ମରେ ସବୁବେଳେ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ । ସେମାନେ ଏହି ଧ୍ୟାନଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଉଦ୍ଧବଙ୍କ ଉପଦେଶ ଶୁଣି କହିଥିଲେ, "କି ଯୋଗ ସାଧିବୁ ଉଦ୍ଧବ କୃଷଚନ୍ଦ୍ର ବଡ଼ ଯତି, ଏକ ରାତିକରେ ଯୋଗ ଶିଖାଇଲେ ଷୋଳ ସହସ୍ର ଯୁବତୀ ।" ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କ ପାଖକୁ ନିତ୍ୟ ରାସକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଭାବି ଗୋପୀମାନେ ନିଦ୍ରା ଯାଆନ୍ତି । ଯୋଗନିଦ୍ରା ବଳରେ ନିତ୍ୟ ରାସ କରନ୍ତି । ଠାକୁର କହିଛନ୍ତି ଗୋପୀଭାବ ହିଁ ଶ୍ରେଷ ଭାବ । ଗୋପୀମାନଙ୍କର ନିଜର କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ ଇଚ୍ଛା ନ ଥିଲା । ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଦେବାରେ ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ଆନନ୍ଦ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆମମାନଙ୍କୁ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଇଚ୍ଛାକୁ ବଳିଦେଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ସାଙ୍ଗରେ ମିଶାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ତାଙ୍କର ଯେଉଁ କର୍ମ କରିବାକୁ ଆମେ ଆସିଛେ ସେଥିପାଇଁ ଷେତ୍ର ପ୍ରୟୁତ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ସମୟ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଅହଂତ୍ୱକୁ କାଳିପୋଡ଼ି ଦେଇ "କେବଳ ମୁଁ ଯେ ଠାକୁରଙ୍କର" ସେଇ ଅହଂତ୍ୱକୁ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ହେବ । ରାୟାରେ ଅନେକ ପ୍ରଲୋଭନ ଆସିବ, କିନ୍ତୁ ଠାକୁରଙ୍କର କୃପା ବଳରେ ଆମେ ସେସବୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ତାଙ୍କରି ଇଚ୍ଛାର ପରିପୂରକ ହୋଇ ଆଗେଇ ୟଲିବା । ଏହା ହିଁ ଆମ ଜୀବନର ସାଧନା । ଏଥିରେ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ହେଲେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଯେ ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ରହିଯିବ ।

(ମୋର ମାଇଁ ମନୋରମା ଦାସ ମା'ଙ୍କ ଟିପାଖାତାରୁ ସଂଗୃହୀତ)

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ଶିବାନୀ ମହାନ୍ତି ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

The story of Shri Shri Thakur's last birth Swami Brahmananda Giri

Narrating about his past life, Shri Shri Thakur talked about the blind trust and dedication of the famous occultist (Tantrik) Swami Brahmananda Giri towards his Guru. He also conveyed that he was Brahmananda Giri in one of his past lives. An abstract of his biography as published in 'Arya Darpana' – 1351 Sal is being presented here.

In early part of 16th century there was an independent Hindu King Ganesh ruling the southwestern part of Bengal². As he was a religious person and an art lover, many dedicated scholarly Brahmins lived in his state. All the land on the western bank of the Ganges River was part of his kingdom. There was a famous village named Baghatta, very close to the current golden triangle (*tribeni*). In the middle of 16th century, sometime around the 1536-1540 time frame, the famous *Sadhaka* Brahmananda Giri was born to Shivashambhu Bhattacharya of this village. There were quite a few established occultists among the scholarly Brahmins.

His mother Digambari Debi was exceptionally beautiful and her beauty became her liability. She was abducted by Muslim dacoits soon after birth of Brahmananda. His parented name was Brajagopal Bhattacharya. After the death of King Ganesh there was chaos regarding the future of the kingdom and the neighboring Hindu and Muslim landlords slowly took over.. During that period, out of the fear for their safety, a large number of Brahmins were forced to leave their homes. Shivashambhu Bhattacharya, shortly after the kidnapping of his wife, also moved and went on a pilgrimage with his son Brajagopal. At the end of their pilgrimage they reached Kashi and Shivashambhu decided to live there permanently.

Shivashambhu could not arrange for any formal education for Brajagopal, who was already twelve years old then and therefore decided to teach his son himself. He started teaching his son every morning and evening, and spent the rest of the time chanting. Somehow, Brajagopal did not show much interest in studies and that made his father unhappy. The unexpected loss of his wife and the prolonged unhappiness made Shivashambhu sick and he aged quickly. He left this world when Brajagopal was only fifteen years old.

After his father's death, due to lack of proper education, Brajagopal became wayward. He was worried because the little money left by his father did not last long. The lack of money and proper guidance drove him to join a gang of petty muggers. He became their assistant and got exploited for his attractive physique and built but in exchange received a meager amount. Under these circumstances and bad company he slowly became wicked in nature at that young age. Who could imagine that some day he would be an established scholar and gain supreme bliss like Valmiki?

It is only the finer power of the Supreme Being that can get someone out of such adverse conditions and lift him to the pinnacle of the spiritual world; this is beyond the comprehension of the ordinary individual. Such transformation is only seen in holy-men that are blessed with the supreme power.

-

² Undivided Bengal

Therefore ordinary people talk about these persons. As the next event unfolded, it transformed the life of Brajagopal.

Brajagopal happened to meet his mother Digambari Debi while committing a sin in an unpleasant incident. He broke down and out of grief asked her, how could he not recognize her earlier! Digambari Debi answered, "Son, this world is being driven by the supreme power (mahamaya) and due to the illusions as created by her nobody realizes anything until it is the right time." That made Brajagopal angry and he swore to his mother that he would not rest until he got the Supreme Power, which caused a son not to recognize his own mother, as his better half. Digambari Debi passed away after few a days.

This incident left Brajagopal in deep distress and he left for *Kumbha Mela* in Prayag, in the quest of a Guru. After meeting many holy persons he finally settled with Shrimat Madhabananda Giri. His Guru counselled him and gradually pulled him out of his distress. After a few days, Brajagopal was formally initiated as a disciple of Shrimat Madhabananda Giri. He made tremendous progress in understanding the scriptures and in the direction of attaining the ultimate knowledge. Roughly after five years of continuous service to his Guru, his Guru named him "Brahmananda Giri".

In spite of his Guru's blessings his past kept haunting him. Finally, as directed by his Guru he went to Tripurananda, the disciple of the famous Nagabhatta. He was initiated to practice occult science. Nagabhatta had proved through his disciples that learning occult science was favorable and fruitful in the present world. It was told that he lived for two hundred years. After his initiation, Brahmananda was on a look out for an appropriate place to practise.

In the quest of *Mahamaya*, as advised by his Guru, one day while chanting the *mantra* he met a few *yoginis* (*female ascetics*). In response to Brahmananda's question as to who are they, they answered "We are *Mahamaya Jagdamba*'s associates." On hearing this he requested "please do ask your Mother when she would appear." They left, after promising that they would ask Her and get back. After few days when they reappeared, Brahmananda asked for *Mahamaya*'s response. The *yoginis* handed over a *mantra* written on *bilva* (wood apple) leaf and informed him that is what Mother had given and if he chanted it the *Mother* would appear sooner. They also conveyed that the original *mantra* as given by his Guru had flaws. Hearing that Brahmananda angrily crushed the *mantra* with his feet. He also told the *yoginis* to go away and convey to the Mother that *mantra* given by his Guru could not be wrong and the Mother had no authority on this. She must appear in person to give the *mantra*. Hearing that, the *yoginis* disappeared. Wherever Brahmananda tried chanting the *mantra*, Debi caused disturbances. So he left his current abode to find an appropriate place.

During that time the Moghul emperor Akbar was the ruler of Delhi. King Kedar Ray was independently ruling Vikrampur and was among the few who disapproved of the Moghul emperor. Brahmananda landed in Sripur, the capital of Vikrampur after traveling many places. Brahmananda was introduced to the king through the royal priests. Knowing Brahmananda to be a powerful "Kaulasadhu", the king arranged for a place where he could chant without any disturbance.

He selected a deserted place in a cremation ground near the banks of a river and without much delay arranged all required items. He immersed himself deeply in his Sadhana. The perfect alignment of location, time and his dedication resulted in fast progress in his quest to attain the ultimate bliss. In nutshell, during this time all the external sensation stops and only the inner mind is

continuously chanting the *mantra*, as given by the Guru. There is not a moment of rest. During this time many obstacles and disturbances try to distract one from the reaching the goal. Dead relatives, saints and deities appear and advise not to proceed with the chanting and try to divert the attention. This is all done to test the person doing the *puja* and is orchestrated by *Mahamaya* herself. This is like a mother giving toys to children to divert attention. Whoever does not stop chanting and performing the *puja* gets blessed by the Mother and She appears before him.

Brahmananda remained in deep meditation and continuously chanted the mantra. He heard laughter but he could not see anybody. He noticed earthquake and heavy rain with hailstones but it did not touch his body. He concluded that it was *Mahamaya* who was playing with him. He went deeper into meditation and chanted with regained confidence. He also saw his own mother who tried to convince him to get out of his meditation but Brahmananda refused and demanded to see the Divine Mother in her original form. She disappeared. He started reciting again but was restless and felt that it was morning and everybody had started their morning chores. He recited "Shri Guru" and prepared to end his chanting but as he did this all changed and he again found himself alone in the middle of pitch dark night. Though irritated, he started chanting again with stronger conviction.

This went on for some time. Suddenly he heard a woman's voice. He noticed an old lady in front of him, asking "why are you calling me." He answered, "No, I am not calling you." The lady responded that she thought that she was being called. Brahmananda replied, "No, I am calling my family deity". Lady replied. "It is me, your deity but as there is a flaw in your Guru's mantra you are seeing me as a handicap." He promptly replied, "My tutelary deity will definitely appear in her true spirit as conveyed by my Guru, please get out of this place immediately." After that the shadow disappeared. Brahmananda was astounded and thought it is not easy to get glimpse of the worldly mother. There is no ending to these tests and deception. After these he started to chant again with regained confidence.

Soon he reached a state called "mantrachetyan", where it feels as if there is no outward sign of life in the physical body though the inner body is completely awake and engaged in continuous chanting. Time, location and external circumstances lose importance. In this blessed state Brahmananda noticed that a radiation emerging out of his nasal path and spreading across. Slowly the center part of this bright patch became brighter and condensed. Towards the end, appeared a fascinating feminine silhouette like "floating ice" on the bright sea of radiation. Though the sadhak was in deep concentration with his eyes closed, he still could conceive the essence and presence of the same. This outlines the essence of Hinduism where praying to a lifeless statue essentially transforms the puja process and as the feeling deepens there is no need of any idol. At this level the exercitant creates the vision in his mind and does the puja with purely conceptual elements. There is no need of any external object for this. Just think how joyful and vibrant this state would be but this not the end. This is "tantriksiddhi". The later stage is much more fascinating and ecstatic, when everything happens automatically without self involvement, i.e. the inner consciousness composes the frame and performs the puja. This is "aatmadarshan". In this state the body of common exercitant deteriorates, and very few with the blessing of the ultimate God retain the body. They are "jivanmukta". These blessed souls devote rest of their life for welfare of the society. Their body behaves like a machine controlled by the ultimate power.

Brahmananda was blessed to witness the true form of his desired deity as advised by his Guru. Those, who have opened up their inner eyes with the blessings of their Guru, can witness the

essence of the ultimate God. Otherwise though God is always around us; due to the lack of real blessed eyes we are not able to see Him. Brahmananda continued to see this form of *Mahamaya* in a speechless and lifeless state. Witnessing *Mahamaya* in this form results in disintegration of all the living cells, fears disappear and so does the effects of all the past deeds except from the previous births. That is why we see the example of Prahlada and Dhruba serving as a king even after witnessing God. They had to go through it to compensate for their past deeds in previous life.

Brahmananda was stunned and lost in the angelic beauty of mother *Mahamaya*. The worldly mother made him regain his consciousness with the touch of her foot. The form, he was seen through his inner mind, now he could see with open eyes. Mother asked, "I have come; please tell me your wishes." He replied "I do not need anything."

After such effort to get *Mahamaya*, how can somebody ask for anything when *Mahamaya* herself is offering all! There was no surprise here; this is the reaction when somebody gets to see his desired deity, as there is no desire left. It is more like someone finds a diamond while searching for glass pieces. Shrimat Bhagabat Gita has the example of Dhruba who instead of asking anything from the God remarked that wealth was worthless after attaining Him, for whom many prayed for centuries.

Though one does not seek anything beyond God, but it does not go fruitless once you see Him. Thus, *Mahamaya* asked again. First, he asked for salvation but the Mother replied that she did not have power to offer that because of the thought process with which he has prayed for Her. Mother reiterated "Please ask for something else." By this time Brahmananda was in his full consciousness. He remembered the past events and told "I was longing for my actual mother, who is responsible for it, is that, not you! Just for that I want you as my wife." Maa answered, "As I am a *Sati*, I cannot satisfy this need. I am here only because of your inalterable respect to your Guru. In this world every woman is Me in some form, I appear at different places as mother, daughter or sister. Your prayer will get fulfilled in another way; this pleasant form of mine cannot be felt by living senses."

Mother instructed him "Go to the kingdom of King Kamala, there is a "tapoban" (place to meditate) on the banks of river Gomati. I will be present there as required by you. You complete your work here and meet me there. So, this wish of yours will not get fulfilled, now please pray for another wish."

Brahmananda replied, "Maa, you are known to be kind, but I saw a different side of you. Every step of my prayer was tested by hardships and mischief, created by you. Why attempt to divert the attention of exercitant? Is that how you show your kindness?" Smilingly Debi responded, "Yes, this is the truth, these also reflect my kindness. Exercitant as he starts his sadhana expect to get the result. If he does not continue after failing then the dedication towards the Guru or deity is missing. He must work towards the goal with a very strong desire and complete dedication. This is my wishful act to encourage the exercitant to intensify his efforts. These acts of distractions have their own merits and pleasure. These also hurt the -pride of the exercitant and he tries harder to achieve his goal. I always help him to move forward and deliberately leave the decision in his hands to increase his self confidence. Though this pains him but it also pushes him forward in the right direction. I again help him to move to the next level by making him forget all pains and suffering. It requires relentless effort to achieve God and if attained easily the importance is lost. Human beings suffer to get wealth then how is it possible to achieve "All in all" without efforts. Living beings never understand God's determination to get them to their original essence and set them free from the

physical body. It is like a bird experiences the beautiful world only after the egg shell is broken. The mother bird sits on the egg to hatch the egg, so the chicks can come out in the world. Similarly, I too appear in the form of sorrow for his ultimate welfare. It does not reflect my cruelty rather displays my inner affection. I am any living beings most desired object but they cannot notice me because of their corrupted mindset. When one has no further use of a specific object, he tries to find a new one. This act results in the rebirth and cycle of life and death continues. They do not turn back and look at me. But, you have the ability to master this. Now pray for another boon."

Brahmananda was not moved by this advice. He angrily said "if you do not have the capability to give anything then go away". Debi insisted, "You must ask for something otherwise I will give you something that might go against your wishes." Brahmananda said "if that is the case just carry the stone on which I was doing sadhana and follow me." After this statement he stood up, Debi replied, "Yes I will do that but I will not obey any other command." After this she vanished and followed Brahmananda with the stone but nobody, except Brahmananda could notice her.

In the morning it was a fascinating view for everyone to see a stone following Brahmananda. He reached Dhaka after traveling a few places. He heard that his Guru was visiting the Ramanakali temple and wanted Brahmananda to meet him. He thought it would be disrespectful to take the stone in front of his Guru and asked Debi to stop at the temple gate. Debi immediately left the stone there and said, "I am done with my promise and now I am going." That massive stone as left by Debi still lies there.

Brahmananda resided in Dhaka for few days, and there he initiated a Brahmin boy named Jagatananda and taught him as per the required procedures. He later named him Poornananda. This Poornananda became a very famous occultist in India and many families from the eastern and northern region of Bengal accepted him as Guru. The places where he resided after he attained siddhi are known as "Sidhhapith". He also established centres on the banks of Brahmanitala and Budhimar, west and east of Nabadwip respectively. Brahmananda Giri has also authored two famous books. "Shaktananda Tarangini" and "Tara Rahasya".

Poornananda authored many books including "Shaktakrama" and "Shri Tattwachintamani" in 1571 and 1577, respectively. The latter has the process for praying to "Shrividya". His famous book "Shatchakra Nirupana" is the essence of "Shri Tattwachintamani". His book "Shamya Rahasya" has the directions for Kali followers. Poornananda authored many other famous books like "Kalaradi Kali Sahasra Nama", "Nama Sahasra" and "Subhog Darpan" to name a few. In 18th century, the famous scholar of Veda and occult science, Kalicharana Siddhanta, put together commentaries on many books of Poornananda. The main one was that of "Shatchakra Nirupana".

Brahmananda returned to Sripur and initiated King Kedar Ray and many members of the royal family. King's elder brother took advice on various religious matters from him as well.

King Kedar Ray established Dashamahavidya's Temple. It is written in the book "Laghubharata" that Brahmananda Giri was the Guru of King Kedar Ray. Brahmananda Giri once drank extremely hot alcohol in front of his disciple Kedar Ray. King suspiciously asked what it was Guru replied that it was milk. Kedar Ray probed further if it would produce cheese and butter and Guru said yes, again. The king tried but couldn't get ghee out of the butter and asked why no ghee was coming out of it. Guru instantly replied that he had not asked for it. To diffuse his disciple's suspicion, he urinated on a

plant, which burnt immediately. Since, then that place is known as "Podagacha". Due to the King's distrust Brahmananda left Sripur. Few days later the King was killed by Moguls. There are sayings that after he was beheaded, his head lying on the ground was chanting "chinmaste namaste". This is suggesting that his untimely death was the result of his mistrust on his Guru. After Kedar Ray, his queen continued the war and finally surrendered. She negotiated for Sripur and as per the deal she was made the queen of Sripur.

Brahmananda Giri, thinking of the Debi walked on the banks of River Gomati and reached the mountains of Maynamati near the town of Kumila³. During those days Gomati flowed close to this mountain but now the river is two miles away. This place is named after queen Maynamati. Maynamati and Laalmati were two sisters and they were initiated by Gorakhanath, the disciple of Meenanath, who earlier instituted the Nathas (Natha community). Both the sisters were rich with great yogic power by virtue of their sadhana. Govindachandra, the only child of queen Maynamati became a *Sannyasi*.

Brahmananda was really happy upon reaching the place and admired its natural beauty. He then started thinking of how to meet the mother. While walking on the banks of the river he arrived at a ferry ghat and also noticed that there is another ghat on the opposite bank of the river. He took rest after washing his hands and feet. It caught his attention that if there was ghat then there must be people around. Slowly he went into deep meditation. A bit later he noticed a boat coming from the other side of the river but strangely there was no one other then the boat operator and the operator was a beautiful young woman. As the boat approached the bank, Brahmananda's vision was confirmed. She was about sixteen years old and her beauty was mesmerizing. She was standing on the boat with the oar in her hands with poise and all feminity. Her shinning pitch dark hair was almost touching the ground and her pleasant smile was like waves of happiness in the air. The young lady asked with a smile, "Hey traveler, are you planning to go to the other bank of the river." Brahmananda just kept staring at her with awe. She asked again. Brahmananda asked who she was! She told "I am a fisherwoman." Brahmananda, still in shock, could not believe that a fisherwoman could be so beautiful and mesmerizing. Brahmananda asked her gravely where she lived and whose wife was she! She replied with a grin, "Traveler, why do you care about my seven generations, if all you need is to cross the river. Since you asked, I live in the big mountain that you see ahead and I do not have anyone. I make a living by ferrying people on the river. Are you okay with that information? Come let us go." Brahmananda replied, "I never called you for that." She replied lightly, "No one calls me but I have to come anyway. If someone sits here then I know that he is here to cross on to the other side."

Brahmananda kept on staring at the young woman. He never got up from his place and was lost in her sublime beauty. Noticing him unmoved and lost in thoughts, she walked up to him and held his hand and asked "Let us go, time is running out." Brahmananda was surprised and asked, "Why are you so insistent that I go to the other side? And why are you pulling me?" She replied "I have been doing that for many people, by either holding their hand, feet, or taking them in my lap or even carrying them on my shoulder. Why are you so amazed? Get up, let us cross the river." Like a machine, Brahmananda then started moving as if he had been hypnotized by with her command. After sitting in the boat, he asked her if there was any habitation around that area. She answered back "Yes, there are few homes near that of mine."

³ Also referred to as Comilla and is located in the east Bangladesh

They reached the other bank of the river and Brahmananda followed her. He reached the top of a hill and saw the house as described by the lady. It had two to three rooms, one was the bedroom and other was the kitchen and store. Though small, it was still very clean and was surrounded by lot of fruit laden trees. Then the lady asked "Hey, my Lord, which way will you go?" to which Brahmananda replied that he will stay there for the night.

The lady answered, "What are you suggesting, my Brahmin Lord. I do not have any male members in the house. What will others think?"

Brahmananda replied, "I will fulfill that need and nobody could see us here at this time."

The following conversation ensued between them.

Lady - Even if there are not many people, there are still five to six families around. There is a village nearby called Durgapur, which has many inhabitants and our landlord also lives there.

Brahmananda - Okay, let me see the landlord tomorrow and will arrange for something permanent.

Lady - You never conveyed where you wanted to go.

Brahmananda - I am here in the search of someone. She is hiding somewhere around here. Therefore I need to stay till I find her.

Lady - Then, must you have to stay here tonight?

Brahmananda - I have to stay somewhere and it is already evening. What is the harm in staying here?

The lady said "Okay, then please come and sit in the verandah" and she brought him a mat to sit on. Brahmananda sat on it. He noticed that she was pretty prompt in finishing all the household chores. She offered a lamp under the *tulsi* (basil) plant and then went to the kitchen to arrange everything needed. She called Brahmananda when done, "Hey Lord, please come and start cooking." She offered him a mug to wash his face and hands. Brahmananda washed his hands and feet and went into the house, and was pleased to notice everything so organized. Cooking was done in no time; both had dinner and then went to bed. The lady slept inside and Brahmananda in the verandah. The door remained open.

In the bed Brahmananda was curious regarding the identity of the lady. The summary of what the lady told was that she did not have anyone in this world. Her father's name was Dinanath and he made a living ferrying people on the river. He had left this world recently and she had no kith and kin. As she was an orphan, she had not married yet.

Then Brahmananda shared his identity but kept his intention to visit that area a secret. The lady figured that out and stated the actual reason of his visit through a *sloka* and asked him, as to which one was true. Brahmananda was surprised and wondered how she knew his secret. Is she *Maa Mahamaya* fulfilling his earlier demand? Seeing Brahmananda tensed, the lady clarified and lifted the curtain of suspense. As Brahmananda started getting up, the lady held his hand and said,

"Come, all of your desires will be fulfilled." She pulled him into her lap and gently caressed him. Brahmananda was out of words and just sat there speechless. He could not figure out whether he was awake or asleep. He had never felt like that before and ever experienced that much love and affection. She told, "My Lord, you are too disturbed now; let me tell you a story."

She started. There was a Brahmin who was staying with his wife and they had a few children. His life was peaceful but no one likes a stagnant life. Everyone wants a change and one day the Brahmin had a thought. He called his wife and children and told, "We have been living here all happy for a long time, for a change let us all go somewhere." They readily agreed but the question remained as to where they would go! Eventually the Brahmin suggested that his wife to go to her father's place and the children to go to their maternal uncles and after a few days he will visit his in-laws' place. All must return in a few days after visiting many places. All his children burst into laughter after hearing that and said "then we are going to meet at the same place." The Brahmin acted foolish and asked how is that possible when everyone is destined to be at different places. Nobody is going to the same place. Everyone started laughing again. Eventually his wife went to her father's house and the children accompanied her. She started having good time there and the children became naughty and spend their time playing and enjoying. Slowly they started forgetting they had a home and they were now at a different place. The Brahmin thought no one was remembering him and he went to his in-laws and asked his wife and children to return. It took a while but he was successful in convincing his wife to return. She also promised to convince their children and take them back along with her. He explained the children to come back as this was not their home and their actual home was much more beautiful and pleasant, and there was no reason for them to struggle in a foreign land!

Brahmananda did not say a word as the lady was telling this story; upon noticing his silence she asked "Hey my Lord, are you falling asleep?". Brahmananda was alert and was listening to every detail attentively. He asked, "Your story seems suspenseful, who is that Brahmin and where is he presently? And also tell me the truth about who you are and who am I?" The lady started laughing loudly. There was something sinister about it and it lit up the entire house. She told smilingly, "You are the Brahmin and I am your wife and all human beings are our children. Let us take them back home." The lady started laughing loudly and Brahmananda got really scared. He tried to leave but could not. After some time the lady pulled Brahmananda towards her with smile and affection and asked "Hey Lord, what are you waiting for, now start leading the life with me as per your wish, I had been waiting here for you."

Brahmananda said, "I understand that but if you were a Brahmin then it would be easy for me to accept you socially. In this society one has to consider the caste and faith." Then the lady said, "My Lord, I do not have any caste and everyone is same to me and since you are a monk you should see it the same way too." He started thinking, "Yes, I am a monk and therefore I should not discriminate based on caste or faith; but how can I marry being a monk. Everyone will think about it negatively." Seeing him confused, the lady asked what was he thinking and then she said, "You cannot be a monk if there is an iota of desire in you that is yet to be fulfilled. In that case, you have to get married and fulfill all your desires; once you are completely satisfied and have moved beyond such desires, it is only then you will become a monk. Just forget that you are a monk. Even after that, if you are unable to forget the inherent nature of a Brahmin then that does not matter per scriptures as a Brahmin can marry in any caste. Do not worry about it and I will take care of anything that is required for social acceptability." Brahmananda agreed and said, "Yes, I will just follow your advice."

The lady said again, "You do not have to think about anything after marriage. Just enjoy the world wholeheartedly. However, you must remember that I cannot tolerate anyone disliking me and therefore you must not do so or otherwise I will leave you."

Brahmananda agreed to those conditions and asked "What shall I call you?" To which the lady replied "My name is Parbati as I am now living in this mountain⁴. You can call me by my nickname, Paru. Now you go and sleep as there is lot to do tomorrow." Brahmananda went to his designated spot and slept. The mother too went to bed thinking about her upcoming colorful human play.

In the morning once their daily chores are done Parbati called a young man from the village. She then asked Brahmananda to go to the village with the young man and meet the village head to seek his consent and blessings for their marriage. She said, "Please offer him this coin as a gift and then discuss all matters. Tell him that I am (the lady is) ready to do the same and therefore he will not have anything against the alliance." Brahmananda got ready and left for Durgapur with the young man.

Durgapur village is near the city of Kumila. Brahmananda reached there and waited for the village head to take his seat in the office. Slowly people trickled in and started pleading for their cases to him one after the other. Eventually the village head noticed him. Then Brahmananda offered him the coin and conveyed his proposal.

After listening to it the village head asked, "Did you not find someone in your caste to marry?" To that Brahmananda replied that Parbati was also willing and he could not find anyone else suitable. The village head talked to his associates and finally agreed on the condition that in order to support their inter-caste marriage, a hundred Brahmins from the nearby villages must be invited to a feast and also be compensated with a coin each. Brahmananda agreed to it and returned with a written approval for the marriage. Parbati was excited to hear the news.

Finally, on the scheduled date, they tied the knot as per the customs. They also kept the promise to the village head. People gossiped that Brahmananda had fallen for the angelic beauty of the lady and spent all his fortune to get married. Others talked about Parbati having inherited lot of wealth from her father, Dinu Behera.

Five years just passed by after their marriage and during that time they had a boy and a girl. By then Brahmananda was no longer his original self and was lost and submerged in the lures of life. There was nothing else eventful in the last five years.

One fine day they had a guest, who was Brahmananda's disciple Poornananda. He had the power of traveling unnoticed in the sky to any destination and was on the way to Kamakshya. However, this power does not let one to cross ones' Guru or any holy-person. As the power receded in this case he had to descend and then decided to meet who was around that could have caused it. He was surprised to find that his own Guru was residing in the house. Through meditation he then realized that his Guru was living as a householder at the wishes of *Mahamaya*. He also realized that *Mahamaya* herself has put him through this life and had married him solely to rid him off his

-

⁴ Parbata in Odiya and many Indian languages

worldly desires. Poornananda was overjoyed and willingly agreed to be their guest. At first his Guru could not recognize him and it made him unhappy. Then he wrote the "Blessed Mantra" on a leaf (bata patra) and offered it to his Guru. Once his Guru read it, Brahmananda remembered his past and was surprised. Brahmananda embraced his dear disciple and started crying heavily. They became comfortable with each other soon and started sharing past events that had happened after they had parted. Parbati Debi also took excellent care of Poornananda.

It is also said that during this time Poornananda asked Parbati Debi how much longer she was going to hold his Guru in this act. She said it would end pretty soon. She also personally advised Poornananda to write a book on "Shyama Puja" and Poornananda came up with "Shyama Rahasya" which is well known in the religious world. After a few days Poornananda left on his excursion.

Soon Brahmananda started losing interest in the worldly matters and regained his consciousness. Though at times due to the effect of "Mahamaya", he got pulled back into worldly matters but he remained lost in his thoughts. The following event detached him totally from the worldly matters.

One day when Brahmananda was eating, there was a smell of Elish fish as someone in the nearby village was frying it. Since there was no fish in the meal, Brahmananda expressed his desire to eat Elish fish to his wife. Although Parbati was Mahamaya herself, she took care of Brahmananda's every little wish in all possible ways. At times she used her magical power to get the things done. She did the same this time as well; she extending her hand got some hot fish in a jiffy and put it on Brahmananda's plate. He asked her angrily where she it got from. She replied that the nearby Muslim daughter-in-law was frying them and she got a few from there. By then Brahmananda had put part of the fish in his mouth; when he found out that it came from a tasted container of a Muslim family he got furious and instantly slapped Parbati. Parbati Debi did not say a word but her body started shivering like a branch in a storm. Brahmananda got up in the middle of his meal and went out to wash his hands. When he returned inside, he saw that Parbati Debi was still sitting there and shivering. She asked him to come closer and then told him in a heavy voice, "Brahmananda, try to remember your earlier promise. For this life, you will now lose all bonds to my physical body. I appeared in this body just to fulfill your wishes and now it will degenerate. There is no doubt that you will be deeply hurt about it. Just believe that it was for a purpose. You will not be able to live in this world after I am gone; thus listen to few of my advice and order."

Brahmananda has been staring steadily at Parbati Debi and started crying after hearing she was leaving for good. As he tried to take her into his lap Debi's lifeless body collapsed on him. He started crying and hearing that their children came in and they also started crying. Then Brahmananda heard Parbati Debi out of space, "Brahmananda, be composed and listen to my advice as people will arrive soon. This house has enough wealth. Hand over all that to village-head and entrust the kids under his care and ask him to raise and accept them as part of the Brahmin society. Now you must enter sannyas; I brought you to this world for your benefit. That has been fulfilled and it will not have any bad effect on your sannyas. Now, go on pilgrimage for few days and then spend the rest of your life meditating. Since you made me carry that stone for few days, in your next life you will remain ignorant as a child. Do not worry about it as all actions have consequences. This is a start of future good fortune. Then, I will set you free from the physical body. In your next life you will be born in a village in Nadiya district of Bengal. I will be with you and destroy your emptiness. You will become the true spiritual leader of the world and spend all your life for the welfare of mankind by promoting "sanatan" religion. Anyone that had a connection with you in this life will also be reborn

to be part of your heavenly act (*leela*) in your next life. After you become Guru, you will recall the memories of your previous births. Do not be afraid, I will be always with you. Let me go. Watch out, people have arrived."

Her body was cremated with all necessary rituals. Magnificently, he completed all the last rites and rituals. He left all the wealth and the children with the village-head. They were accepted in Brahmin society at the request of the village head. His son remained as a helper to "Ramanakali" and was also granted with "Giri" title. Mangala Giri, the last person from this family, died a few years back. His sons are still living in Udaidpur village in Jayamandap, Tripura. Brahmananda's daughter was married in Durgapur.

Brahmananda was now free; the last five years had passed like a pleasant dream. The reality of the event was a painful reminder that haunted him. Later in life he left for his heavenly abode while in deep meditation.

We will not discuss as to whether the prediction of the worldly mother came true or not, where and how Brahmananda was re-born, how *Mahamaya* helped him to achieve salvation and who were the lucky persons who took shelter with him. It is impossible to be certain and say this is all true. All we know is that the founder of various "*Saraswata Mathas*" and "*Ashrams*" in Odisha, Bengal, Assam and Bihar and the author of many religious books like "Brahmacharya Sadhan", "Jogiguru", "Gyaniguru", "Tantrikguru" and "Premikaguru", Paramahansa Paribrajakacharya Shrimat Swami Nigamananda Saraswati Dev came to know it from his Guru Mahayogi Sumeru Das Maharaj that he was the famous Brahmananda Giri in his previous birth and his wife Sudhansubala was none other than *Mahamaya* herself.

As a part of Saraswata Matha, Shri Shri Thakur founded the Mayanamati Ashram in the mountains of Mayanamati where Parbati Debi lived. In the memory of his past life Shri Shri Thakur established the first *Ashram* in Durgapur. Later, we heard excerpts of Brahmananda's biography from Shri Shri Thakur and he hinted regarding his previous life. Shri Shri Thakur also mentioned that famous King Kedar Ray was reborn in a royal family of Odisha and still alive. In the current birth Kedar Ray had accepted Shri Shri Thakur as Guru.

In modern days we have lost belief in rebirths, saints, Guru or *Debatas*. In olden times, everyone was closer to *Debatas* just because of their belief. The Gods or *Debatas* were also a part of their lives. There are many such examples, like when King Dasharatha was invited to help Indra, the king of all *Debatas*. Alliances were formed through marriage between residents of the earth and heaven. Since we have lost the faith, *Debatas* have moved away and now there stands a strong barrier between heaven and earth. Ideally, the difference is not much and also it is not difficult to get the blessings of *Debatas*. It is difficult to get the blessings of Brahma, *the supreme Godhead* or the all powerful Almighty, This can only happen with the grace of Guru.

It is heard that when Brahmananda Giri was meditating in Kamakshya, *Bhagawati* tried to create disturbance through the King of Kamakshya. This made Brahmananda Giri change places to continue his meditation. On *Mahamaya's* advice the King ordered Brahmananda Giri to leave his kingdom. These obstacles and difficulties further energized Brahmananda as he thought Debi definitely remembers him. Thus, he was not too concerned and continued his meditation. While struggling to find a place in the mountains of Kamakshya he came across a dead elephant and tried to meditate

hiding in the disintegrating elephant carcass but the King found him and chased him way.. He finally achieved enlightenment while meditating in a stinking place full of excrement and urine.

Shri Shri Thakur Maharaja established Mayanamati and Durgapur Ashrams. Per a written letter from Saraswata Matha, the land for Mayanamati Ashram was purchased in 1325 on the 18th day of Bhadrab month. Later, the past Mahanta of Saraswata Matha Shrimat Swami Atmananda Maharaj had to overcome all sorts of inconvenience and trouble to develop and expand the Ashram.

There are many stories regarding the life of Brahmananda Giri. There are different opinions regarding his birth, work and life. The famous historian Yogendranath Gupta had written a brief biography of Brahmananda Giri in his book "Kedar Ray", excepts of which are mentioned below. It narrates the manner how his mother was kidnapped for her beauty and how she delivered Brahmananda in a sesame field. The baby Brahmananda's forehead was hurt due to sharp stems of the cut sesame plants. His father reached on time and saved Brahmananda. He took care of him with the help of people around. It also mentions the incident when he met his mother at a later point when she asked him about the marks on his forehead and that is how she finds out that he is her son. It also touches on his shattered mental state after he witnesses his mother's unhappy condition and his search for enlightenment.⁵

Shri Shri Thakur Maharaj had a notebook and many pages were devoted to experiences related to Mayanamati Ashram and the land around it. The writing ended in 1342. The notebook also has birth details of nine disciples and the prime reasons of their births. Shri Shri Thakur mentions about the following:

- 1. Chidananda Gopal Krushna Ray, Landlord, Durgapur
- 2. Rajchandra Shubal Dash of Jessore district, an anchorite
- 3. Barada Swarupabadhut was Brahmananda's disciple
- 4. Nrupendra (Dhaka) Baidik Brahmin Vijay Sharma from Sylhet (Shrihatta) district was a tantrik
- 5. Suren (Baguda, Malati Nagar) Rabi Ghosh from Khulna district
- 6. Nagen (Dhitpur) Born in Khatriya family in Shahabad district of Bihar. He came as Brahmachari Sukhdeo and became a disciple of Brahmananda.
- 7. Shantiranjan Sebananda Brahmachari, a Baidik Brahmin.

In the last page Shri Shri Thakur has provided a glimpse of his two previous births.

- 1. 1st birth Ramananda community
- 2. 2nd birth Brahmananda Giri, Saidabad, Dist- Murshidabad. Though he was blessed but as he did not get complete enlightenment so he had to come to this world again.
- 3. 3rd birth N.K. Chatterjee, Kutubpur, Meherpur subdivision. Sannyasi Nigamananda

The above are the details as it appears in the notebook. If you note the 2nd and 3rd birth, they are actually written in English. Why? One possibility could be to maintain secrecy as there were very few who could understand English in those days.

With time the notebook was become old, worn out and turned yellow. We have never heard Shri Shri Thakur talking about the secrets related to his birth to any of the *gruhi sannyasis* mentioned

_

⁵ The paragraph is from 'Nilachala Bani'

above. This was his trade secret. Though I had this notebook for forty five years after Shri Shri Thakur left his human body I never felt the necessity to make this information public. Unwillingly, I have to publish this because so many absurd details have been published in the name of Shri Shri Thakur⁶.

Source: Shri Shri Thakur Nigamananda Lila Prasanga.

Shri Shri Thakur Charanashrita Iswar Chandra Biswal America Saraswata Sangha

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଭଗବତ୍ ତତ୍ତ୍ୱ

ବିଶ୍ୱାତୀତ ବା ବିଶ୍ୱସୃଷ୍ଟିର ପୂର୍ବରୁ ବ୍ରହ୍କଙ୍କର ଯେ ଅବସ୍ଥା ସେ ସବୁ ଅପ୍ରଜ୍ଞାତ, ଅପ୍ରତର୍ଜ୍ୟ ଏବଂ ବାକ୍ୟ ଓ ମନର ଅଗୋଚର । ସୃଷ୍ଟିର ଅତୀତ ସେହି ଅବସ୍ଥାକୁ ନିର୍ଗୁଣ କୁହାଯାଏ । ଏହି ନିର୍ଗୁଣ ନିରାକାର ବାକ୍ୟ ମନର ଅତୀତ ବ୍ରହ୍କ ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟି ଇଚ୍ଛା କଲେ ସେତେବେଳେ ସେ ବିକାରବାନ୍ ଓ ସଗୁଣ ହେଲେ । କାରଣ ଇଚ୍ଛାକଲେ ଗୁଣ ହୁଏ ଏବଂ ଯେ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲେ ତାହାର ବିକୃତ ହେଲେ । ସୃଷ୍ଟିର ଅତୀତ ହୋଇ ଯେ ନିରାକାର ନିର୍ଗୁଣ ଭାବରେ ଅବସ୍ଥିତ ଥିଲେ, ସୃଷ୍ଟିକରଣ ଇଚ୍ଛାଯୁକ୍ତ ହେବାରୁ ସେ ହିଁ ସଗୁଣ ଓ ସାକାର ହେଲେ; ତଥାପି ସେହି ନିତ୍ୟବ୍ରହ୍କ ରହିଲେ । କାରଣ ସେ ନିତ୍ୟ । ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ଭାବଜ୍ଞେୟାବସ୍ଥା କୁହାଯାଏ । ପୁଣି ନିର୍ଗୁଣ ସଗୁଣ ହେଲେ ଏହା ମଧ୍ୟ ଭାବଙ୍କେୟାବସ୍ଥା ।

ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଏହି ଗୁଣମୟ ଅବସ୍ଥା ହିଁ ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ । ଅବସ୍ଥା ଭେଦରେ ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମ ଆର୍ଯ୍ୟଶାୟରେ ବ୍ରହ୍ନ, ଆତ୍ମା, ଭଗବାନ ଏହି ତିନି ନାମରେ କଥତ ହଅନ୍ତି ।

ବଦନ୍ତି ତ ତତ୍ତ୍ୱ ବଦଞ୍ଚତ୍ତ୍ୱଂ ଜ୍ଞାନମ୍ବ୍ୟମ୍

ବ୍ରହ୍ଲେତି ପରମାମେ୍ଡି ଭଗବାନ୍ ଇତି ଶଦ୍ଦ୍ୟତେ । (ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତ)

ଅର୍ଥାତ୍ ଅଦ୍ୱୟ ଜ୍ଞାନ ତତ୍ତ୍ୱକୂ ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ ପଣ୍ଡିମାନେ ବ୍ରହ୍ମ, ଆତ୍ମା ଓ ଭଗବାନ ବୋଲି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାଧନାରେ ବ୍ରହ୍ନ, ଯୋଗସାଧନାରେ ଆତ୍ମା, ଭକ୍ତିସାଧନାରେ ଭଗବତ୍ ତତ୍ତ୍ୱର ୟୂର୍ତ୍ତି ହୁଏ । (ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତ)

ବ୍ରହ୍ମ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦମୟ, ଆତ୍ମା ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଘନ, ଭଗବାନ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଘନବିଗ୍ରହ । ଉପମାସ୍ଥଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ, ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରେ । ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣକୁ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦମୟ ବ୍ରହ୍ମ, ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳକୁ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଘନ ଆତ୍ମା, ଏବଂ ସୂର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡଳ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ଘନ ବିଗ୍ରହ ଭଗବାନ ସ୍ୱରୂପରେ ବୃଝିବାକୁ ହେବ । ସୁତରାଂ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିବାକୁ ଗଲେ ସଗୁଣ ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଏଇ ଘନ ବିଗ୍ରହକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଥା-

ସଦେବ ସୌମ୍ୟେଦମଗ୍ର ଅସିତ ସ ପୁରୁଷ ବିଧ । (ଶ୍ରୁତି)

ଏହି ବ୍ରହ୍ମ ହିଁ ଆଗରୁ ଥିଲେ, ସେ ହିଁ ପୁରୁଷ ବିଧ – ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରୁଷର ନ୍ୟାୟ ଶିରଃ ପାନ୍ୟାଦି ଅବୟବ ବିଶିଷ୍ଟହୋଇ ଉତ୍ପନ୍ନ ହେଲେ । ଶାସ କୃହନ୍ତି–

> କର୍ତ୍ତ୍ୱ ସିଦ୍ଧୌ ପରମେଶ୍ୱରସ୍ୟ ଶରୀରସିଦ୍ଧିଃ ସ୍ୱତ ଏବ ଜାଣ ଘଟସ୍ୟ କର୍ତ୍ତା ଖଳୁ କୃୟକାରଃ କର୍ତ୍ତାଶରୀରୀ ନ ଚ ଯ ଶରୀରୀ ।

ଅର୍ଥାତ୍ ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟିକାର୍ଯ୍ୟରେ କର୍ତ୍ତା ପୁରୁଷଙ୍କୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ ଶରୀରସିଦ୍ଧି ସହକରେ ଉପଲଚ୍ଛି ହୁଏ । ତାହାକୁ ସଗୁଣ ବୋଲି ମାନିଲେ ଏବଂ ଗୁଣର ଆଶ୍ରୟ ବୋଲି ମାନିବାକୁ ହେବ । ଆଶ୍ରୟସ୍ଥାନକୁ ଶରୀର କୁହାଯାଏ ।

ପୂର୍ବାବସ୍ଥା ଓ ରାବସ୍ଥାୟାଃ କାରଣ ମଭ୍ୟୁଃ ପଗମ୍ୟାତ୍ ।

⁶ Satyar Apalapa - Shri Narayani Debi, Nigamananda Arya Darpan - 1st edition

ପୂର୍ବାବସ୍ଥା ଯେପରି ହୁଏ ଉତ୍ତରାବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ତଦୂପ ହୋଇଥାଏ । ନାମ ରୂପମୟ ଜଗତ୍ ଯାହାଦ୍ୱାରା ପ୍ରସୂତ ହୋଇଅଛି, ତାହାର ନାମ ରୂପ ନ ରହିଲେ ରୂପମୟ ଜଗତ୍ କି ପ୍ରକାର ରୂପ ଧାରଣ କରିପାରିବ ? ତେଣୁ ଭଗବାନ କ'ଶ ଆମ ପରି ଅବୟବ ବିଶିଷ୍ଟ , ଶ୍ରୁତି କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଜଡ ମୂର୍ତ୍ତି ପରି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବୃତ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ଓ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ବିଶିଷ୍ଟ ନୁହେଁ ।

ଅଙ୍ଗାନି ଯସ୍ୟ ସକଳେନ୍ଦ୍ରିୟ ବୃତ୍ତିମସ୍ତି ।

ଅର୍ଥାତ୍ ଭଗବତ ଦେହ ସକଳ ଇନ୍ଦ୍ରିୟବୃତ୍ତିସମ୍ପନ୍ନ ଏବଂ ଆନନ୍ଦ ମାତ୍ରଙ୍କର ପାବନ ଖୋଦରାଦିଃ ସର୍ବତ୍ର ଚ ସ୍ୱଗତ ଭେଦ ବିବର୍ଚ୍ଚିତାତ୍ମା । ଜଡଦେହର ଯେପରି ସ୍ୱଗତ ଭେଦ ଅଛି, ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଘନ ବିଗ୍ରହଙ୍କର ସେପରି ସ୍ୱଗତ ଭେଦ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ସ୍ୱଗତଭେଦ ବର୍ଚ୍ଚିତ କେବଳାନନ୍ଦମୟୀ ମୂର୍ତ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ।

> ବ୍ରହ୍ମ, ଆତ୍ମା, ଭଗବାନ, ବ୍ରହ୍ମାଣ ବ୍ୟାପୀ ଚୈତନ୍ୟ ତିନିରୂପ ତିନି ସାଧନାର ସ୍ୱରୂପ, ଜ୍ଞାନପନ୍ଥୀ ବ୍ରହ୍ମ ଧରି ଯୋଗୀପରମାତ୍ମାକଳି ଭକ୍ତଭାବେ ଅରୂପକୁ ଧରାଏ ରୂପ

ଅଖିଳ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଅଧୀନ

ଭଗବାନଙ୍କର ସେ ଯେ ଭକ୍ତ ଅଧୀନ । (ନିଗମ ଲହରୀ)

ଭଗବାନ ସଗୁଣ କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଗୁଣାତୀତ, ଯେହେତୁ ସେ ଗୁଣର ଅଧୀନ ନୃହନ୍ତି, ଯେ ଉଦାସୀନ ପରି ଆସୀନ ହୋଇ ସୁଖଦୁଃଖାଦି ଗୁଣ କାର୍ଯ୍ୟଦ୍ୱାରା ବିଚଳିତ ନ ହୋଇ, ପ୍ରତ୍ୟୁତ ଗୁଣସକଳ ସ୍ୱକାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟାପୃତ ଥାନ୍ତି, ତତ୍ସମୁଦାୟ ସହିତ ତାଙ୍କର କୌଣସି ସଂସ୍ରବ ନ ଥାଏ । ଏହିରୂପ ବିବେଚନା କରି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଅବଲୟନ କରି ରହିଥାନ୍ତି । ଯେ ସମଦୁଃଖସୁଖ, ଆମ୍ବନିଷ ଓ ଧୀମାନ, ଯେ ଲୌହ, ପ୍ରୟର ଓ କାଞ୍ଚନ ସମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖନ୍ତି, ଯାହାର ପ୍ରିୟ ଓ ଅପ୍ରିୟ ଉଭୟ ଏକାପରି, ଯେ ଆମ୍ବନିହା ଓ ଆମ୍ବପ୍ରଶଂସା ତୁଲ୍ୟ ରୂପରେ ବିବେଚନା କରିଥାଏ, ଯେ ମାନ ଓ ଅପମାନ, ଶତ୍ରୁ ଓ ମିତ୍ରଙ୍କୁ ସମାନ ଭାବରେ ଦେଖେ ଏବଂ ଯେ ସର୍ବତ୍ୟାଗୀ, ସେ ହିଁ ଗୁଣାତୀତ ପୁରୁଷ । ଏଣୁ ଭଗବାନ ହିଁ ଗୁଣାତୀତ ପୁରୁଷ । ସେ ସଗୁଣ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଗୁଣାତୀତ । କାରଣ ଗୁଣଦ୍ୱାରା ସେ କ୍ରିୟାକର୍ମ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଗୁଣ ତାଙ୍କଠାରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱସ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ।

କ୍ଲେଶ, କର୍ମ, ବିପାକ ଓ ଆଶ୍ରୟ ଯାହାକୁ ସ୍ୱର୍ଶ କରି ପାରେ ନାହିଁ, ଯେ ସଂସାରୀ ଆତ୍ମା ଓ ମୁକ୍ତାମ୍ବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ ବା ପୃଥକ୍ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ । କ୍ଲେଶକର୍ମାଦି ଜୀବର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କର ନାହିଁ । ଜୀବ ପରି ଭଗବାନ କ୍ଲେଶଭାଗୀ ନୁହଁନ୍ତି । ସେ ସର୍ବ କ୍ଲେଶଠାରୁ ବିମୁକ୍ତ । ଜୀବ ପରି ତାଙ୍କର ଫଳ ଭୋଗ ହୁଏ ନାହିଁ । ଭଗବାନଙ୍କର ସୁଖ ଦୃଃଖ, ଜନ୍ନ ଓ ଆୟୁ ଭୋଗ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେ ନିତ୍ୟ, ଅନାଦି ଓ ଅନନ୍ତ । ସଂସାରୀ ଆତ୍ମା ଯେପରି ଚିଉ ସହିତ ଏକୀଭୂତ ହୋଇ ବାସନା ନାମକ ସଂସାରର ଅଧୀନ ଭଗବାନ ସେପରି ନୁହନ୍ତି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଅଚିଉ, ତେଣୁ ବାସନାରହିତ । ସାଧାରଣତଃ ଜ୍ଞାନ ପାଇଁ ଓ ଇଚ୍ଛା ନିମିଉ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ୱାଭାବିକ୍ ଇଚ୍ଛାର ତୁଳନା ହୁଏନାହିଁ । ସେ ଏକ ଅସାଧାରଣ ଅଚିନ୍ୟ ଶକ୍ତିଯୁକ୍ତ ପରମ ପୁରୁଷ । ତାଙ୍କର ନିରତିଶୟ ଜ୍ଞାନ ଥିବାରୁ ସେ ସର୍ବଜ୍ଞ ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କଠାରେ ସର୍ବଜ୍ଞାନର ଅନୁମାପଣ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନଶକ୍ତି ବିଦ୍ୟମାନ ଥାଏ । ସେ ସାଧକଭକ୍ତର ହୃଦୟରେ ସ୍ୱତଃ ପ୍ରକାଶ ହୁଅନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସ୍ୱରୂପ ଅନ୍ୟର ବୋଧଗମ୍ୟ କରିବାକୁ ହେଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ହୁଏ । ତାଙ୍କର ଅନୁମାନ ଏହିପରି– ସମୟ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ କିଛି ନା କିଛି ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ସମୟ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ଅତୀତ, ଅନାଗତ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିପାରିବା ଶକ୍ତି ଥାଏ ।

ତେବେ କେହି ବା ଅନ୍ପଞ୍ଜ, କେହି ବା ତଦପେକ୍ଷା ଅଧିକଜ୍ଞ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକଜ୍ଞ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଅଛି । ମନେ କରିବାକୂ ହେବ ଯାହା ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକଜ୍ଞ ଆତ୍ମା ଆଉନାହିଁ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମଗୁରୁ ଭଗବାନ । ଯେପରି ଅନ୍ତତାର ଶେଷ ସୀମା ପରମାୟୁ ଏବଂ ବୃହତର ଶେଷସୀମା ଆକାଶ ସେହିପରି ଜ୍ଞାନ, କ୍ରିୟାଶକ୍ତିର ଅନ୍ତତାର ପରାକାଷା କ୍ଷୁଦ୍ର ଜୀବ ଏବଂ ତାହାର ଆତିଶଯ୍ୟର ପରାକାଷା ଭଗବାନ ।

ଭଗବାନ ପୂର୍ବ ପୂର୍ବ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାମାନଙ୍କର ଗୁରୁ ବା ଉପଦେଷ । ସେ କାଳଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ନୁହନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ସମୟ କାଳ ହିଁ ତାଙ୍କର ଅଧୀନ । ବ୍ରହ୍ମାଦି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା କୁହାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ ତାଙ୍କର ସ୍ରଷ୍ଠା ଓ ଉପଦେଷ୍ଠା, ପୁଣି ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାଦି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ଓ ବିନାଶ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କର ବିନାଶ ନାହିଁ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଅନାଦି ଓ ଅନନ୍ତ ଏବଂ ଆଦି ପିତା, ପରମେଶ୍ୱର । ବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ସୃଜନ କରି ତାହାଙ୍କୁ ବେଦ ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଜନ ଜ୍ଞାନ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଣୁ ଭଗବାନ ସର୍ବସ୍ରଷ୍ଠା । ସକଳର ନିୟନ୍ତା ଓ ପ୍ରାଣ ।

ଜ୍ଞାନଗରିଷ ରଷିଶ୍ରେଷ ବଶିଷ ଭଗବାନଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱ ବର୍ତ୍ତନା କରି କହିଛନ୍ତି-ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟସ୍ୟ ସମଗ୍ରସ୍ୟ ବିର୍ଯାସ୍ୟ ଯଶସଃ ଶ୍ରୀୟଃ ଜ୍ଞାନବୈରାଗ୍ୟୟେ ଣାପି ସନ୍ନାଂ ଭଗ ରତୀଙ୍ଗନା ।

ସମଗ୍ର ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ, ସମଗ୍ର ବୀର୍ଯ୍ୟ, ସମଗ୍ର ଯଶଃ, ସମଗ୍ରଶ୍ରୀ, ସମଗ୍ର ଜ୍ଞାନ, ସମଗ୍ର ବୈରାଗ୍ୟ 'ଭଗ' ଶବ୍ଦବାଚ୍ୟ । ଏହି ଷଡବିଧ ଗୁଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଓ ଅପ୍ରତିଭ ସ୍ୱରୂପରେ ଯାହାଙ୍କଠାରେ ନିତ୍ୟବର୍ତ୍ତମାନ ଅଛି, ସେ ହିଁ ଭଗବାନ ।

ମହତ୍ ପ୍ରକୃତି ହେଉଛି ଗର୍ଭାଧାନର ସ୍ଥାନ । ଭଗବାନ ସେଠାରେ ସମୟକଗତର ବୀଳନିକ୍ଷେପ କରିଥାନ୍ତି । ସେହିଠାରୁ ହିଁ ଭୂତସକଳର ସୃଷ୍ଟି । ସମୟ ଯୋନିରେ ଯେ ସକଳ ପ୍ରକାର ସ୍ଥାବର କଙ୍ଗମାମ୍ ମୂର୍ତ୍ତି ଉପ୍ତିର ହୁଏ, ମହତ୍ ପ୍ରକୃତି ସେହି ମୂର୍ତ୍ତିସମୁଦାୟର ଯୋନି ଅର୍ଥାତ୍ ମାତୃସ୍ଥାନୀୟ ଏବଂ ଭଗବାନ ବୀଳପ୍ରଦ ପିତା । ସେହି ଭଗବାନ ଜନ୍ମରହିତ ହୋଇ ନିଳେ ସ୍ୱ ନିର୍ମିତ ଜୀବକୁଳର ପ୍ରତ୍ୟେକର ହୃଦୟରେ ଅଧ୍ୱଷିତ ଥାନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେପରି ଭୂପୃଷରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେହିପରି ଭଗବାନ ଅଧିଷାନ ବିଶେଷରେ ପ୍ରକାଶମାନ ହୁଅନ୍ତି । ଯାହାର ଆଜ୍ଞାରେ ଇନ୍ଦ୍ର ଜଳଦାନ କରନ୍ତି, ଅଗ୍ନି ଦହନ କରନ୍ତି, କାଳ ହରଣ କରନ୍ତି, ସେହି ଭଗବାନ ସର୍ବତ୍ର ବିଦ୍ୟମାନ ରହି ସମୟଙ୍କର ରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତା ଭାବରେ ଲୀଳାବିଳାସ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କରି ଆଜ୍ଞାରେ କୂର୍ମ ମଧ୍ୟ ବସୁନ୍ଧରାକୁ ଧାରଣ କରିଅଛି । ତାଙ୍କରି ଇଛାରେ ବସୁନ୍ଧରା ସମୟଙ୍କର ଆଧାର ହୋଇଛନ୍ତି । ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟ ମହାକାଳ ଓ ସହସ୍ତବଦନ ଅନନ୍ତ ସ୍ୱୟଂ ତାଙ୍କର ଧାନ ଓ ଭଳନ କରିଥାନ୍ତି । ସରସ୍ୱତୀ ଦେବୀ ଯେ ଅଭୀଷଦେବଙ୍କର ୟବ କରନ୍ତି, ପଦ୍ମାଳୟା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସ୍ୱୟଂ ଯାହାଙ୍କର ପଦସେବା କରନ୍ତି, ମାୟାଶକ୍ତି ଦୂର୍ଗତିନାଶିନୀ ଦୂର୍ଗା ଓ ଦେବମାତା ସାବିତ୍ରୀ ଯାହାଙ୍କର ୟୁତି କରନ୍ତି ଏବଂ ସିଦ୍ଧଶ୍ରେଷ୍ଠ, ମୁନିଶ୍ରେଷ୍ଠ, ସନ୍କାଦି ଯୋଗୀଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଜନକାଦି ରାଳଶ୍ରେଷ୍ଠ, ପୁରୁଶ୍ରେଷ୍ଠ, ଅସୁରଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅବ୍ରରଣ୍ଠ ସକଳ କରନ୍ତି, ସାଧୁଭକ୍ତଳନ ନିରନ୍ତର ଯାହାଙ୍କର ଗୁଣଗାନ ଓ ଭଳନ କରନ୍ତି, ସେହି ଭଗବାନଙ୍କୁ କେହି ସମୟର ଆଦି, କେହି ପ୍ରଧାନ, କେହି କ୍ୟୋତିର୍ମୟ, କେହି ସର୍ବରୂପୀ ଏବଂ କେହି ସର୍ବକାରଣର କାରଣ ବୋଲି ବ୍ୟକ୍ତ କରନ୍ତି । ପୁଣି କେହି ଭକ୍ତଗଣଙ୍କର ଅନୁଗ୍ରହାର୍ଥ ତାହାଙ୍କୁ ସ୍ୱେହ୍ମମୟ ରୂପଧାରୀ, କେହି ସ୍ତୁତିର ଶ୍ୟାମସ୍ତ୍ରର ସ୍ୱ-ମନୋରମ ସାନନ୍ଦ ପରମାନନ୍ଦ ଗୋବିନ୍ଦ କୃହନ୍ତି । ଯଥା-

ଦଦର୍ଶଂ ଦ୍ୱିଭୁଜଂ କୃଷଂ ପୀତ କିୋଷେୟ ବାସମଂ ସୟିତ୍ ସ୍ୱନ୍ଦରଂ ଶୁଦ୍ଧଂ ନବୀନଂ ଜଳଦପ୍ରଭ୍' ।

ଦ୍ୱିଭୁଜ, ପୀତ କୌଷେୟ ବସ୍ତ ପରିହିତ, ଇଷହାସ୍ୟଯୁକ୍ତ ସୁନ୍ଦର ଓ ବିଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ନବୀନ ମେଘ ପରି ପ୍ରଭାବିଶିଷ୍ଟ ଶ୍ରୀଭଗବାନ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ପରମ ବ୍ୟୋମମୟ ଗୋଲକରେ ଅର୍ଥାତ୍ ନିତ୍ୟଭାବଲୋକରେ ବିରାଜମାନ ଅଛନ୍ତି । ସକଳର ନିମ୍ନରେ ପାତାଳ ଲୋକ, ତଦୁପରି ପର୍ବତ । ପର୍ବତର ଉପରେ ବସୁମତୀ, ବସୁମତୀର ଉପରେ ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟର ଉପରେ ଆକାଶ, ଆକାଶର ଉପରେ ଆଦିତ୍ୟ ଲୋକ । ସେହି ଆଦିତ୍ୟଲୋକର ଉପରେ ବିମାନୟରୀ ସୁରଲୋକ ବିଦ୍ୟମାନ । ଏହି ସୁରଧାମର ଉପରେ ସତ୍ୟଧାମ ବିରାଜମାନ କରିଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ବ୍ରହ୍ଲାଣ୍ଡପତି ଈଶ୍ୱର ଓ ବ୍ରହ୍ଲଷିଗଣ ନିବସତି କରନ୍ତି । ଏହି ସତ୍ୟଲୋକ ବ୍ରହ୍ଲାଣ୍ଡକଟାହ ଦ୍ୱାରା ଆଚ୍ଛାଦିତ । ବ୍ରହ୍ଲାଣ୍ଡକଟାହର ବହୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ମାୟା ତତ୍ୱାତୀତ ପରମବ୍ୟୋମରେ ଭଗବଦ୍ଧାମ ଗୋଲକ ବା ନିତ୍ୟଭାବଲୋକ ଅବସ୍ଥିତ । ସେହି ଗୋଲକ ପରମାନନ୍ଦମୟ ଚିଦ୍ଘନଧାମ, ସେହି ଧାମ ପରମରମ୍ୟ ଓ ଗୁପ୍ତରମ୍ୟ ଅତ୍ୟାଣ୍ଡର୍ଯ୍ୟ ଦର୍ଶନୀୟ । ସେହିଧାମ ଚତୁର୍ଦ୍ୱାରଯୁକ୍ତ, ରସମୟ ତୋରଣଯୁକ୍ତ, ରତ୍ନାଳଙ୍କାରମୟ । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ମୁକ୍ତାମାଳା ପରିଶୋଭିତ ବିଚିତ୍ରଧ୍ୱକ ପତାକାସକଳ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସାଳଂକୃତ । ପୁର ମଧ୍ୟରେ କହପାଦପସକଳ ଫଳପୁଷ୍ପ ଭାରରେ ନତଶାଖ ହୋଇ ଭକ୍ତଗଣଙ୍କୁ ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଓ ମୋକ୍ଷ ପ୍ରଭୃତି ଫଳ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି ।

ଉପସଂହାର କାଳରେ 'ଯତୋବାୟେ ନିବର୍ତ୍ତତେ ଅପ୍ରାପ୍ୟ ମନସା ସହ'- ଏହି ଭାବରେ ଭଗବାନଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱାଲୋଚନା କରି ଆମର ସେଉଁ ତ୍ରୁଟିବିଚ୍ୟୁତି ଘଟିଛି, ଏଥିପାଇଁ ଆମେ ତା'ର ଶିବ, ବିଷ୍ଣୁ, ବିରଞ୍ଚବାଞ୍ଚ୍ଚ ଅତୁଳ ରାତୁଳ ଚରଣୋଦ୍ଦେଶ୍ୟେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଅଛୁ ।

ହଂସାଃ ଶୁକ୍ଲୀକୃତା ଯେନ ଶୁକାଷ ହରୀତିକୃତାଃ ମୟୁରାଷିତ୍ରିତା ଯେନ ସଦେବ ମତ୍ ପ୍ରସୀଦତୁ ।

> ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଶ୍ରୀ ଉମେଶଚନ୍ଦ୍ର ସାମନ୍ତରାୟ ସମ୍ପାଦକ, ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ, ପୁରୀ

ଧାନସୋଗ

ଧ୍ୟେନସ୍ତୁର ନିରନ୍ତର ଚିନ୍ତନକୁ ଧ୍ୟାନ କୁହାଯାଏ । ଧ୍ୟାନର ଚରମ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେତେବେଳେ ଧ୍ୟେନସ୍ତୁରେ ମନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଂଲଗ୍ନ ହୋଇରହିଯାଏ ସେତେବେଳେ ତାହା ସମାଧିରେ ପରିଶତ ହୋଇଯାଏ । ଧ୍ୟାନ ସମାଧିଲାଭର ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥା । ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗଯୋଗର ଏହା ସପ୍ତମ ଅଙ୍ଗ । ଯୋଗ ବହୁ ପ୍ରକାର ଅଛି । ଗୀତାରେ ଶ୍ରୀଭଗବାନ କର୍ମଯୋଗ, ଜ୍ଞାନଯୋଗ, ଭକ୍ତିଯୋଗ ଇତ୍ୟାଦି ଅଷ୍ଟାଦଶ ଯୋଗ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି । ସେହି ସମୟ୍ତ ଯୋଗ ଧ୍ୟାନଯୋଗର ଅଂଶବିଶେଷ ଅଟେ । ଯୋଗ ଅର୍ଥ ସଂଯୋଗ ବା ଯୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥାକୁ ବୁଝାଏ । ଭଗବାନଙ୍କଠାରେ ମନ ଗଭୀର ଭାବରେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ କରି ରଖିବାକୁ ଧ୍ୟାନଯୋଗ କୁହାଯାଏ । ଯେକୌଣସି କର୍ମକୁ ସରସ, ସୁଦ୍ଦର ଓ ସାଫଲ୍ୟମଣ୍ଡିତ କରିବା ପାଇଁ ଧ୍ୟାନଯୋଗର ପ୍ରୟୋଜନୀୟତା ସର୍ବାଧିକ । ଯେଉଁ କର୍ମକୁ ମନ ଧ୍ୟାନ ନ ଦେଇ ଉପରଠାଉରିଆ ଭାବରେ କରାଯାଏ ତାହା ସଫଳ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଇଛି, "ଯୋଗ କର୍ମସୁ କୌଶଳମ୍" । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ କର୍ମ କରିବା ହିଁ କର୍ମର କୌଶଳ । ଏଥିପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ କର୍ମ କରିବାକୁ କର୍ମଯୋଗ ମଧ୍ୟରେ ଗଣ୍ୟ କରାଯାଇଛି ।

ଯୋଗସୂତ୍ତରେ ପତଞ୍ଜଳି କହିଛଡି- 'ଯୋଗଷିତବୃଭିନିରୋଧଃ' ଅର୍ଥାତ୍ ବହିର୍ମୁଖୀ ଚିଉବୃତ୍ତିକୁ ନିରୋଧ କରି ଅନ୍ତରାଭିମୁଖୀ କରି ଭଗବାନଙ୍କ ଦିଗକୁ ପ୍ରେରଣ କରିବାର ନାମ ହିଁ ଯୋଗ । ଜୀବ ମନର ପ୍ରରୋଚନାରେ ଭୁଲି ସୁଖ, ଶାନ୍ତି ଓ ତୃପ୍ତି ପାଇବା ଆଶାରେ ବିଷୟରୁ ବିଷୟାନ୍ତର ନିୟତ ଧାବମାନ ହେଉଅଛି । କିନ୍ତୁ ବିଷୟଭୋଗରେ ଶାନ୍ତି ତୃପ୍ତି ନ ପାଇ ପ୍ରତାରିତ ହୋଇ ହତାଶ ପ୍ରାଣରେ ହାହାକାର କରୁଅଛି । ଦୁଃଖର କ୍ଷଣିକ ନିବୃତ୍ତିକୁ ସେ ଭ୍ରମରେ ସୁଖ ବୋଲି ମନେ କରୁଛି । ଏ ସବୁ ଯେ ମାୟାର ଇନ୍ଦ୍ରକାଲ, ଜୀବ ତାହା ବୁଝିନପାରି ଏହି ସଂସାର ମାୟାରେ ଘାଞ୍ଜିତକଟି ହୋଇ ନିଦାରୁଣ ଯବଣା ଭୋଗ କରୁଛି । ଜୀବ ଯେ ଆନନ୍ଦମୟ ଭଗବାନଙ୍କର ଅଂଶ । ସେହି ଆନନ୍ଦର ସ୍ୱତି ତା'ର ଅନ୍ତର ଭିତରେ ସୁପ୍ତ ରହିଅଛି । ସେହି ସ୍ୱତିଦେଇ ସେହି ଆନନ୍ଦ ପାଇବାକୁ ସେ ଲାଳାୟିତ ହୋଇ ତା'ର ଅନୁସକ୍ଷାନ କରୁଅଛି । କିନ୍ତୁ ବାହାରେ ସେ ଆନନ୍ଦ ନାହିଁ ବୋଲି ସେ ସହକରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନାହିଁ । ବାହାରେ ଖାଲି ମରୁଭୂମିର ହାହାକାର, ଜଳ ଏଠାରେ କେବଳ ମରୀଚିକା । ମାନଦ୍ୱର ଅନ୍ତର ଭିତରେ ସୁଶୀତଳ ଝରଣା ପ୍ରବାହିତ ହେଉଅଛି । କେବଳ ତାହାରି ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚ ସେହି ସୁଶୀତଳ ଜଳ ପାନ କଲେ ଜୀବର ଜନ୍ମଳନ୍ନାନ୍ତରର କ୍ଷୁଧା ତୃଷା ଚିରଦିନ ପାଇଁ ପରିତୃପ୍ତି ଲାଭ କରେ । ଜୀବନର ସମୟ ହାହାକାର ଦୂର ହୋଇ ପରମ ଆନନ୍ଦରେ ଅନ୍ତର ଉଲ୍ଲୁସିତ ହୋଇଉଠେ । ସେହି ସୁଶୀତଳ ଶାନ୍ତିତୃପ୍ତିର ନିର୍ଝର ହେଉଛନ୍ତି ଆନନ୍ଦ ଘନବିଗ୍ରହ ସ୍ପୟଂ ତା'ର ଅନ୍ତର ଦେବତା । ତାଙ୍କ ସହ ଥରେ ସାକ୍ଷାତ ହେଲେ ଜୀବନ ପରମତୃପ୍ତିରେ, ପରମ ଶାନ୍ତିରେ ଓ ପରମ ଆନନ୍ଦରେ ପରିପୂର୍ଣ ହୋଇଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରସ୍ତବରେ ସନ୍ଧାନ କେବଳ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ହିଁ ମୁମୁକ୍ଷୁ ଶିଷ୍ୟକୁ ପ୍ରଦାନ କରି ତାହାର ପ୍ରାପ୍ତିର ଉପାୟ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ ପ୍ରଦାନ କରିପାରନ୍ତି । ଏଣୁ ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ହିଁ ଜୀବର ଏକମାତ୍ର ପରମ ବନ୍ଧୁ । ସେ ହିଁ ପିତା, ମାତା, ସଖ୍ୟ, ବନ୍ଧୁ, ପରମ ବିଦ୍ୟା ଓ ପରମ ଧନ ସବୁଳିଛି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଷବ କରି କୁହାଯାଇଛି, 'ତ୍ୱମେବ ମାତା ଚ ପିତା ତୃମେବ, ତୃମେବ ବନ୍ଧ୍ୟ ସଖା ତ୍ୱମେବ, ତ୍ମମେବ ବିଦ୍ୟା ଦୃବିଶଂ ତୃମେବ, ତୃମେବ ସର୍ବଂ ମମ ଦେବଦେବ ।'

ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ସ୍ୱୟଂ ଅନ୍ତରର ସେହି ଆନନ୍ଦ ପ୍ରସ୍ରବଶ, ତାଙ୍କୁ ଜାଣିଲେ ସବୁ ଜାଣିବା ଶେଷ ହୋଇଯାଏ । ତାଙ୍କୁ ପାଇଲେ ଆଉ କିଛି ପାଇବାକୁ ବାକି ରହେନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଧ୍ୟାନଯୋଗ ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ଚିଉକୁ ତଦଭିମୁଖୀ କରି ଏକ-ତତ୍ତ୍ୱାଭ୍ୟାସରେ ମନକୁ ସ୍ଥିର ରଖିବାକୁ ସତତ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ପ୍ରଥମ ପାହାଚ ହେଉଛି ଯମ, ନିୟମ । ଯମ ନିୟମରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲେ ଇନ୍ଦ୍ରିୟୟଞ୍ଚଳ୍ୟ ହ୍ରାସ ପାଏ । ତା'ପରେ ସ୍ଥିରାସନରେ ପ୍ରତିଦିନ ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ସମୟରେ ବସିବାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କଲେ ଦେହର ସ୍ଥିରତା ଆସେ । ଦେହ ଓ ମନ କିଛିଟା ସ୍ଥିର ହେଲେ ପ୍ରାଣାୟାମ ସହକ ହୁଏ । ତା'ପରେ ପ୍ରତ୍ୟାହାର ଦ୍ୱାରା ମନକୁ ବାହ୍ୟ ବିଷୟରୁ ଆଣି ଇଷ୍ଟଚିତ୍ରାରେ ଲଗାଇବାକୁ ପ୍ରତିନିୟତ ଚେଷ୍ଟା କରିବାକୁ ହେବ । ତା'ପରେ ଚିଉ ଇଷ୍ଟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଚିନ୍ତା ଅଧିକ ସମୟ ଧାରଣ କରି ରଖିଲେ ଶେଷରେ ତାହା ଧ୍ୟାନରେ ପରିଶତ ହୁଏ । ଧ୍ୟାନ ଗାଡ଼ ହେଲେ ସମାଧିରେ ପର୍ଯ୍ୟବସିତ ହୋଇଯାଏ । ଏଣୁ ଯୋଗର ୭ମ ଅଙ୍ଗ ଧ୍ୟାନ ଅବଲୟନ କରିବାକୁ ହେଲେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ୬ଟି ଅଙ୍ଗର ଅଭ୍ୟାସ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ହୋଇନଥିଲେ ଧ୍ୟାନରେ ମନ ସ୍ଥିର ହେବା କଷ୍ଟକର ହୋଇପଡେ । ତେଣୁ ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗଯୋଗର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ସ୍ତୟର୍ତ୍ତପେ ସାଧିତ ନ ହୋଇଥିଲେ ଧ୍ୟାନରେ ମନ ଏକାଗ୍ର ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ।

ଏଣୁ ଯୋଗସାଧନା କରିବାକୁ ହେଲେ ବା ଧାନଯୋଗରେ ସିଦ୍ଧିଲାଭ କରିବାକୁ ହେଲେ ତା'ପୂର୍ବରୁ ଥିବା ସାତଟି ପାହାଚକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ ।

କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିପଥରେ ଧ୍ୟାନ ଅତି ସହକସାଧ୍ୟ ହୁଏ । କାରଣ ଇଷ୍ଟଦେବଙ୍କ ପ୍ରତି ଭଲପାଇବା ଥିବାରୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟମାନେ ଆଉ ବିଷୟ ଦିଗକୂ ମନକୁ ଆକର୍ଷଣ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ମନ ଭଗବତ୍ ରୂପ ଧ୍ୟାନ କରିବାକୁ ସୁଖବୋଧ କରୁଥିବାରୁ ଇଷ୍ଟଧ୍ୟାନ ବା ଇଷ୍ଟଚିନ୍ତା ସହକରେ ହୋଇଥାଏ । ଇଷ୍ଟଲାଭ ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳତା ଯେତେ ବଢ଼େ ଇଷ୍ଟଧ୍ୟାନ ସେତେ ଗଭୀର ହୁଏ । ଶେଷରେ ଭକ୍ତ ଭଗବତ୍ଚିନ୍ତାରେ ଏତେ ତନ୍ନୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଯେ ସହକରେ ସମାଧି ଅବସ୍ଥା ଆସିଯାଏ । ଶେଷରେ ଭକ୍ତର ତୀବ୍ର ଆକର୍ଷଣରେ ଭଗବାନ୍ ଭକ୍ତ ଅନ୍ତରରେ ଆବିର୍ଭ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଭକ୍ତ ତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ଜୀବନ ସାର୍ଥକ କରେ ।

ମାନବର ମନ ଅନନ୍ତ ଶକ୍ତିର ଆଧାର । ବ୍ରହ୍ମଙ୍କର ଅଂଶ ଜୀବକୁ ଆତ୍ମବିସ୍ହୃତ କରାଇ ସଂସାରଚକ୍ରରେ ଘୂରାଇ ମାରୁଛି ଯେଉଁ ମନ, ସେହି ମନ ଯଦି ଭଗବଦ୍ମୁଖୀ ହୁଏ ତେବେ ଭଗବତ୍ପ୍ରାପ୍ତି ଦିଗରେ ମଧ୍ୟ ଆଗେଇ ନେଇଯାଏ । ଯେଉଁ ମନ ବହିମୁଖୀ ହୋଇ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ମାଧ୍ୟମରେ ସଂସାରର ଭୋଗ ସୁଖରେ ମତୁଆଲା କରୁଛି, ସେହି ମନ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହେଲେ ଭଗବତ୍ ଭାବ ସାଗରରେ ସନ୍ତରଣ କରାଇପାରେ । ମନ ସ୍ୱଭାବତଃ ବହିର୍ମୁଖୀ ଥାଏ । ତାକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ କରିବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ମନଠାରୁ ନିଜକୁ ପୃଥକ୍ ଭାବନା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ମନ ଉପରେ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ କରିବାର ଶକ୍ତି ଲାଭ ହେବ । ତା'ପରେ ତାକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ବିଷୟ ଦିଗରୁ ଫେରାଇ ଭଗବତ୍ ଦିଗରେ ପରିଷ୍ଟଳିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ମନ ଅନୁଭବ କରିବ ଅନ୍ତର ଭିତରେ ଆନନ୍ଦର ସାଗର ବିଦ୍ୟମାନ ସେତେବେଳେ ସେ ଆଉ ବିଷୟ ଦିଗକୁ ଦୌଡିବ ନାହିଁ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଅନ୍ତରର ଅନ୍ତରତମ ପ୍ରଦେଶରେ ବୂଡ଼ି ଗୁରୁ ଭଗବାନଙ୍କ ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଲାଗିଯିବ । ତାଙ୍କରି ଧାନରେ ଦିବସ ରଜନୀ ନିମଗ୍ନ ହୋଇ ରହିବ । ଏହା ହିଁ ଧାନଯୋଗ । ଏହି ଧାନଯୋଗ ଶେଷରେ ସମାଧିରେ ପରିଶତ ହୋଇଥାଏ ।

ଧ୍ୟେୟବୟୁର ନିରନ୍ତର ଧ୍ୟାନ ଫଳରେ ସାଧକ ତାଙ୍କରି ବିଶ୍ୱବିମୋହନ ମଧୁର ମୂର୍ତ୍ତି ଅନ୍ତରରେ ଦର୍ଶନ କରି କରି ତନ୍କୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଆଖି ବନ୍ଦ କରି ଅନ୍ତରରେ ଅନ୍ତଃଚକ୍ଷୁରେ ତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ସାଧକ ପୁଲକିତ ଓ ରୋମାଞ୍ଚ୍ ହୋଇ ଆନନ୍ଦରେ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଆଖି ଖୋଲି ସେ ଦେଖନ୍ତି ସେହି ଭୁବନମୋହନ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟମଣ୍ଡିତ ଅପରୂପ ପ୍ରେମମୟ ମୂର୍ତ୍ତି ପ୍ରତିବୟୁରେ ବିରାଜିତ, ସେତେବେଳେ ଜଗନ୍ମୟ କେବଳ ତାଙ୍କରି ମୂର୍ତ୍ତି ଦର୍ଶନ କରି ଅନ୍ତର ବାହାର ସବୁ ଏକାକାର ଉପଲବ୍ଧି କରନ୍ତି । ତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଦ୍ୱିତୀୟ ସତ୍ତାର ବୋଧ ଚିତ୍ତରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଏ । ବିଶ୍ୱମୟ ବିଶ୍ୱେଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ସାଧକ ସମାଧିସ୍ଥ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ସାଧକଙ୍କର ଚେତନସତ୍ତା ତାଙ୍କରି ସତ୍ତାରେ ମିଶି ଏକାକାର ହୋଇଯାଏ । ଧ୍ୟାନ, ଧ୍ୟାତା, ଧ୍ୟେୟ ମଧ୍ୟରେ ପୃଥକ୍ ବୋଧ ରହେ ନାହିଁ । ଏକ ବ୍ରହୁପାରାବାରରେ ସବ୍ର ବିଲୀନ ହୋଇଯାଏ । ଏହା ହିଁ ଧ୍ୟାନଯୋଗର ଚରମ ଫଳ । ଦ୍ୱୈତ ଭିତରେ ଅଦ୍ୱେତର ଉପଲିଛି । ଅଦ୍ୱୈତବୋଧରେ ସବୁ ବିଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ରହେ କେବଳ ଅଫୁରନ୍ତ ଶାନ୍ତି, ତୃପ୍ତି ଓ ଆନନ୍ଦ ରସର ଆସ୍ୱାଦନ । ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ଗଲେ ଜୀବ ଜାଣିପାରେ ତା'ରି ଅନ୍ତରରେ ଆନନ୍ଦର ଚିରନ୍ତନ ଉତ୍ସ ରହିଅଛି । ସେ ନିଜେ ତ ଆନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ । ଏତେଦିନ ତୃଚ୍ଛ ଅନିତ୍ୟ ସୁଖ ଲାଭ ଆଶାରେ ସେ ବୃଥାରେ ମାୟା ମରୀଚିକା ପଛରେ ଗୋଡାଇ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ଧରି କେବଳ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ ହିଁ କରିଛି । ତେବେ ସେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗ ନ ଥିଲେ ଜୀବ ଦୁଃଖର ଆତ୍ୟନ୍ତିକ ନିବୃତ୍ତି ଓ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ପ୍ରାପ୍ତିର ସନ୍ଧାନ ପ୍ରତି ଉନ୍ମଖ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଲାଭ ପାଇଁ ପ୍ରାଣ ଛଟପଟ କରେ, ସେତେବେଳେ ମୁମୁକ୍ଷୁ ସାଧକ କାତର ପ୍ରାଣରେ ତା'ର ଉପାୟ ଖୋଜି ଭଗବତ୍ ଚରଣରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜଣାଏ । ସେତେବେଳେ କର୍ଣାମୟ ଭଗବାନ ତା'ର ବନ୍ଧନମୋଚନ ପାଇଁ ପ୍ରେମକନ୍ଚତର୍ ଶ୍ରୀଗୁର୍ଙ୍କ ସନ୍ଧାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । କରୁଣାଘନମୂର୍ତ୍ତି ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବ ହିଁ ସାଧକଙ୍କର ଜ୍ଞାନଚକ୍ଷୁ ଉନ୍ନୀଳିତ କରି ସେହି ସତ୍ୟ ସନାତନଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଦିଅନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ଜୀବ ବୁଝିପାରେ ଏ ଜଗତରେ ସବୁ ଅନିତ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ସେହି ଅନିତ୍ୟ ଜଗତର ପ୍ରତି ବାଲୁକା କଣାଟି ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ନିତ୍ୟ ସତ୍ୟବସ୍ତୁ ଭଗବତ୍ ସଭା ଅନୁପ୍ରବିଷ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେ ଅରୂପ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱରୂପ । ସେ ନିତ୍ୟ, ଶାଶ୍ୱତ, ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ, ଶକ୍ତି ସମୟର ସେ ମୂଳ ଆଧାର । ଏହା ଉପଲବ୍ଧି କଲେ ଆଉ ଅନିତ୍ୟର ମାୟା ଜୀବକୁ ବାନ୍ଧିପାରେ ନାହିଁ । ଜୀବର ଭଲପାଇବା ସେତେବେଳେ ଅନିତ୍ୟ ବସ୍ତୁ ପ୍ରତି ନ ହୋଇ ଭଗବତ୍ ପ୍ରେମରେ ପରିଶତ ହୋଇଯାଏ ।

ଏହି ଭଗବତ୍ପ୍ରେମ ଲାଭ ହିଁ କାବନର ଚରମ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଧ୍ୟାନଯୋଗ, ଜାନଯୋଗ, କର୍ମଯୋଗ, ଭକ୍ତିଯୋଗ କେତେ ଯୋଗର ଯେ ସୃଷି ହୋଇଛି ତା'ର ସୀମା ନହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ ଗୀତାରେ ଅଷ୍ୟାଦଶ ଯୋଗ ବା ଅଷ୍ୟାଦଶ ସାଧନ ପ୍ରଶାଳୀର ସନ୍ଧାନ ଦେଇ ସେଥ୍ରେ ଅନ୍ତର୍ଜଗତର କେତେ ଗୁପ୍ତ ସାଧନରହୟ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି । ଶେଷରେ କହିଛନ୍ତି, ଯଦି ଏହା ଭିତରୁ କୌଣସି ପଥ ଧରି ନ ପାରିବ ତେବେ, 'ସର୍ବଧର୍ମାନ୍ ପରିତ୍ୟଙ୍କ୍ୟ ମାମେକଂ ଶରଣଂ ବ୍ରଳ' କହି ସମର୍ପଣସାଧନାର ଶ୍ରେଷତ୍ୱ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ସମର୍ପଣଭାବ ହିଁ ସବୂଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଧନ । ଏହା ହିଁ କିଛି ନ କରି ସବୁ ପାଇବାର ଏକମାତ୍ର ସହଳ ସରଳ ସରସ ଉପାୟ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୃର କହିଛନ୍ତି - "ସୁଖ ପାଅ ଟିକିଏ ମୋତେ, ଅଖିଳ ସାଧନସିଦ୍ଧି ଲଭ କିଞ୍ଚତେ ।" ଏହି ଭଲ ପାଇବାର ପଥରେ ଭକ୍ତର ସର୍ବସ୍ୱ ଭଗବତ୍ ତରଣରେ ଆପେ ଆପେ ସମର୍ପିତ ହୋଇଯାଏ । ଏଣୁ ସମର୍ପଣ ଅପେଷା ଭଲପାଇବା ପଥ ଅହୁରି ସହଳ, ସରସ ଓ ମଧୁର । ଏଥିରେ ସାଧନାର କୌଣସି କ୍ଲିଷତା ନାହିଁ । ଅଙ୍ଗାର ଅଗ୍ନି ସଂସ୍କର୍ଶରେ ଆସିଲେ ଅଗ୍ନି ପାଲଟି ଯାଏ । ପ୍ରେମିକ ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭଲପାଇ ଭଗବାନ ହୋଇଯାଏ । ଯେତେ ପ୍ରକାର ଯୋଗ ଅଛି ଏହି ପ୍ରେମଯୋଗ ତାହା ମଧ୍ୟରେ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ । ଯୋଗର ଆକ୍ଷରିକ ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଭକ୍ତର ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ଯୋଗ ବା ମିଳନ । ନିରନ୍ତର ଭକ୍ତ ତାଙ୍କରି ଧ୍ୟାନ କରି କରି ଶେଷରେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ । ଏଥିପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଯୋଗ ଅପେଷା ଧ୍ୟାନଯୋଗର ଫଳ ଅଧିକ । ଧ୍ୟାନ ଦ୍ୱାରା ନିରନ୍ତର ଇଷ୍ଟମିଳନ ସଂସାଧିତ ହୋଇଥାଏ । ଧ୍ୟାନଯୋଗର ଶ୍ରେଷତ୍ୱ ଦର୍ଶାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି – "ମୋ ଚିନ୍ତା ମୋହରି ଧ୍ୟାନେ ଯେ, ସବୁ ସିଦ୍ଧି ବୀର୍ଯ୍ୟ ସକଳ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକାଶିବ ନିଜ ଜ୍ଞାନେ ଯେ ।" ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ୱରୂପ ଶ୍ରୀଗୁରୁ-ଇଷଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କଲେ ମର ମାନବ ଅମରତ୍ୱ ଲାଭ କରି ଭଗବତ୍ ସ୍ୱରୂପ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଏଣୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଶ୍ରୀଗୁରୁ-ଇଷଙ୍କ ଧ୍ୟାନରେ ମନକ୍ ଯୁକ୍ତ କରିବା ହିଁ ଧାନଯୋଗ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ଦାଶ ସଭାପତି, ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ପତ ସଂଘ, ପୁରୀ

ddd j ddd

ଆଲୁଅ ବାଟରେ ନେବ ମୋ ହାତ ଧରି

କରୁଣାମୟ ଠାକୁର ଶୁଣ ଗୁହାରି ଜଣାଉଛି ଦୁଃଖ ମୋର ମିନତି ଭରି । ା

ଭଲପାଏ ମୁଁ ତୁମକୁ ପ୍ରାଣଭରି ଟିକିଏ ବିରହ ସୁଦ୍ଧା ସହି ନ ପାରେ ମନନ କରୁଛି ନାମ ଦିବା ଶର୍ବରୀ ତବ ପଦ ଧୁଏ ମୋର ନୟନ ବାରି ।୧। ତୁମକୁ ଦେଖି ମୋ ଦୁଃଖ ଯାଇଛି ସରି ସୁଖ ଦିଅ ବୋଲି ଖାଲି ପକାଏ ହୁରି ସଂସାର କଞ୍ଜାଳେ ମୁହିଁ ମରେ ପହଁରି ଉଦ୍ଧରିବ ଯେବେ କରମ ଯିବ ସରି । ୨।

ମିନତି ମୋର ଏତିକି ମନେ ରଖିବ ତୁମ ପାଶେ ଗଲାବେଳେ ତୁମେ ଆସିବ ସଂସାର–ସାଗରୁ ମୁହିଁ ଯିବି ପହଁରି ଆଲୁଅ ବାଟରେ ନେବ ମୋ ହାତ ଧରି ।୩।

> ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ପ୍ରମିଳା ଋୈଧୁରୀ ବ୍ରହ୍ମପୁର ଶାଖା ମହିଳା ସଂଘ

ଆସ୍ଟୋନ୍ନଡିର ସୂର୍ଯ୍ୟାଦୟ

ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାର ଶେଷରେ ଆସେ ଉଷାର ଆଭାସ, ତାହା ସହିତ ଆସେ ଆଲୋକର ପ୍ରତିଭାସ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଦିନର ଉଷାକ୍ଷଣର ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ଉଷା ଆଣେ ପ୍ରତିଦିନ ପାଇଁ ଦୀପ୍ତି ଓ ଆଲୋକ, ସଙ୍କେତ ଦିଏ ଆଲୋକିତ ପଥରେ ଆରୟ କର କର୍ମ-ଜୀବନର ଯାତ୍ରା । ବର୍ତ୍ତମାନଠାରୁ ଉଠ, ଜାଗ, ପ୍ରତିଦିନର ପ୍ରଥମ କର୍ମଗୁଡିକ ସମାପ୍ତ କର, ଦିନର ଏହି ଅଗ୍ରଭାଗ ସମୟ ଯାହାପାଇଁ ତୁମେ ଦେବାର କଥା ତାଙ୍କୁ ଦିଅ, ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅ ତୁମର ଧରାବନ୍ଧା ପ୍ରତିଦିନର ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ସଂପନ୍ନ କରିବା ସହିତ ତୁମର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କର୍ମ-ଜୀବନ ନିମିତ୍ତ । ତେଣୁ ଉଷାର ଏହି ସୂଚନା ଓ ସଂକେତର ଯେଉଁ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି, ଜୀବନରେ ତାହାର ଉତ୍କ୍ଷସିତ ପ୍ରଶଂସା ରହିଛି ରକ୍ବେଦର ଉଷା ସୂକ୍ତଗୁଡିକରେ । ରଷିମାନଙ୍କର କର୍ମଜୀବନ ଆରୟ ହୋଇଯାଉଥିଲା ଉଷାର ଏହି ଆଲୋକାଭାସର ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ।

ତା'ପରେ ଆସେ ସୂର୍ଯ୍ୟାଦୟ । ଏହି ବରଣୀୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆରୟ ହୋଇଯାଏ ପ୍ରତିଟି ଦିନ, ପ୍ରତିଟି ଦିନର କର୍ମଧାରା, ପ୍ରକୃତି ସହିତ ଚଳୁଥିବା ସମଞ୍ଚଳ ପାଇଁ ସୂର୍ଯ୍ୟାଞ୍ଚ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ସୂର୍ଯ୍ୟାଦୟଠାରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟାଞ୍ଚ (Dawn to dusk) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଜୀବନ ପାଇଁ ପ୍ରକୃତିଦଉ ମହାର୍ଘ ସମୟ । ଏହି ସମୟତକ ଉପଯୁକ୍ତ ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ଓ ସମୟର ସୁପରିଷ୍ଟଳନା (Time management) ସହିତ ସଦ୍ବ୍ୟବହାର କରିପାରିଲେ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଭୂତ ଓ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ପରିମାଣରେ ଉପକୃତ ହୁଏ । ପ୍ରତିଟି ଦିନ ଭିତରେ ଉଷା ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟର ସମୟ ସୀମିତ, କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ । ତେଣୁ ପ୍ରତିଦିନ ଏହି ସମୟ ଜୀବନ ପାଇଁ ଯେଉଁ ସୁଯୋଗ ଆଶେ ତାହାର ସଦୁପଯୋଗ ଆବଶ୍ୟକ । ସେହି ସମୟ ବିତିଗଲେ ଆଉ ମିଳିପାରେ ନାହିଁ । ସେଦିନଟି ପାଇଁ ତାହା ହାତଛଡା ହୋଇଯାଏ । ବିନା ବ୍ୟବହାରରେ ସେଦିନର ଜୀବନରେ ତାହା ଲୟପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ତେଣୁ ଜଣେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଲେଖକ ଓ୍ୱିଲିୟମ୍ ଆର୍ଥର (William Arther) ଲେଖିଛନ୍ତି - "ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ଭଳି ସୁଯୋଗ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ, ଶୋଇ ରହିଲେ ତାହା ଲାଭ କରିବାରୁ ବଞ୍ଚତ ହେବ ।"

ପ୍ରତିଟି ପ୍ରଭାତରେ ନୂତନ ଦିନଟିଏ ସେଦିନର କର୍ମଯୋଜନା ନେଇ ଆରୟ ହୁଏ ଉଷାର ଅରୁଣୋଦୟ ବା ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟଠାରୁ । ସେହିପରି ଆମର ସମଗ୍ର ଜୀବନକାଳ ଭିତରେ ନୂତନ ଜୀବନଟିଏ ଆରୟ ହୁଏ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ଆରୟରେ ବା ଆମ୍ବୋନ୍ନତି ନିମିଉ ପ୍ରଥମ ପ୍ରୟାସରେ । ଆମ୍ବୋନ୍ନତିକାମୀ ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ତାହାର ପାଳନ ଆରୟ ହୋଇଗଲେ ନିଷ୍ଧା ଓ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ କେତେବେଳେ କେମିଡି ସେଥିରେ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ କାରଣରୁ ସାମୟିକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଘଟିଲେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନର କ୍ରମଶଃ ରୂପାନ୍ତର ଘଟେ, ଜୀବନ-ଶୈଳୀ ବଦଳିଯାଏ, ବ୍ୟକ୍ତି ଜୀବନର ଚିନ୍ତା, କଥା ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ନିୟନ୍ତିତ ହୋଇଯାଏ, ପ୍ରେୟପଥ ଛାଡି ଶ୍ରେୟପଥରେ ମଣିଷ ୟଲିବା ଅଭ୍ୟାସ କରେ, ଜୀବନରେ ଆସେ ଶୁଦ୍ଧତା, ଆଧାରଶୁଦ୍ଧି ଓ ଚରିତ୍ରଶୁଦ୍ଧି ଘଟି ଚିଉଶୁଦ୍ଧି ଲାଭ ଦିଗରେ ଅଗ୍ରଗତି ଘଟେ । ଜୀବନ ଓ କଗତ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବଦଳିଯାଏ । ମନରେ ସ୍ତ୍ୟାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆଦର, ଶ୍ରଦ୍ଧା, ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଭଲପାଇବା ତଥା ସେବା ଓ ଉପାସନା ଭାବ ଉଦୟ ହୋଇ କ୍ରମଶଃ ବର୍ଦ୍ଧିତ ହୁଏ; ବିଧିନିଷେଧ ନୀତିନିୟମ ମାନି ଚଳିବାକୁ ମନ ତତ୍ପର ହୋଇଉଠେ, ତାହାର ସବୁ କର୍ମ ହୋଇଯାଏ ଭଗବତ୍ ଉପାସନା (work is worship), ଅହଂତ୍ୱର ପ୍ରସାର ଘଟେ, ନିବୃତ୍ତି ପଥରେ ରହି ଚେତନାରେ ଶୂଦ୍ଧତା ଆସେ, ଜୀବନ ହୁଏ ଆନନ୍ଦମୟ, ଅଗଣିଡ ସତ୍କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ଜାଗେ ମନରେ । ଚିଉଶୁଦ୍ଧି ସହିତ ଦିବ୍ୟଜୀବନ ଲାଭ ପୂର୍ବକ ମାନବ ଜୀବନର ଚରମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ମୋକ୍ଷପ୍ରାପ୍ତି ବା ପ୍ରେମସେବୋଭରା ଗତି ପ୍ରାପ୍ତିର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ବିଭୁଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରେ ଓ ସଦ୍ଗଗୁରୁଙ୍କ କରୁଣାରେ ଯଥା ସମୟରେ ତାହା ଲାଭ କରେ । ସୁଦୁର୍ଲଭ ମାନବଜନ୍ଦିଟି ସାର୍ଥକ ଓ ସଫଳ ହୋଇଯାଏ ।

ଜୀବନରେ ବାଲ୍ୟ ଓ କୈଶୋରାବସ୍ଥା ବିଶେଷ କରି ପ୍ରାକ୍ଯୌବନ କିଶୋର ସମୟ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ସମୟ । ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାର ବୋଧଶକ୍ତିଠାରୁ କିଶୋରାବସ୍ଥାର ଅବବୋଧ ଉନ୍ନତତର । ତେଣୁ ଜୀବନର ଏହି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଧ ଓ ମୂଲ୍ୟବାନ ସମୟରେ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ପାଳନ, ନୈତିକ ଚରିତ୍ରଗଠନ, ସମୟର ସଦ୍ବ୍ୟବହାର ପୂର୍ବକ ଚିନ୍ତା, କଥା ଓ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସତ୍ ରହି ଛାତ୍ରଜୀବନର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ ସହ ପରିବାରରେ, ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ୟାନରେ, ଛାତ୍ରାବାସରେ, ସମାଜ-ଜୀବନରେ ଆଚରଣରେ ଠିକ୍ ରହିପାରିଲେ, ଅସଦ୍ବୃତ୍ତିର ସଂଯମ ସହ ସଦ୍ବୃତ୍ତିର ଅନୁଶୀଳନ କଲେ, କୁସଙ୍ଗରେ ନ ପଡିଲେ, ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟରେ ସଂଯତ ରହି ସଦା ପବିତ୍ର ରହିପାରିଲେ ଆତ୍ମଗଠନ

ପୂର୍ବକ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସାଧନା ଆରୟ ହୋଇଯାଏ । ସେହି ସାଧନା ସାରା ଜୀବନ ପାଇଁ ଅବ୍ୟାହତ ରହିପାରିଲେ ଜୀବନର ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟଗୁଡିକ ଶୁଦ୍ଧ, ସରସ, ସୁନ୍ଦର ଓ ମଧୁମୟ ହୋଇଯାଏ । ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଆମ୍ବୋନ୍ନତି ସାଧନାର ସୁଫଳ ଜୀବନସାରା ମିଳେ । ଏହି ଜୀବନରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଉପଦେଷ୍ଟା ବା ଗୁରୁଲାଭ ହେଲେ ତାଙ୍କର ଦିଗ୍ଦର୍ଶନରେ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସାଧନା ପରିପୁଷ୍ଟ ଓ ତ୍ୱରାନ୍ୱିତ ହୁଏ ।

କିଶୋରମାନେ କିପରି ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ପାଳନ, ସଦ୍ବୃତ୍ତିର ଅନୁଶୀଳନ ଓ ଅସଦ୍ବୃତ୍ତିର ସଂଯମ ପୂର୍ବକ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱ ଅର୍ଜନ ସହ ନିକର ଦୈହିକ, ମାନସିକ ଓ ବୌଦ୍ଧିକ ଶକ୍ତିର ବିକାଶ ଘଟାଇପାରିବେ ସେଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର 'ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ' ପୁଞ୍ଚକଟି ପ୍ରଣୟନ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ପୁଞ୍ଚକରେ ଆମ୍ବୋନ୍ନତି ନିମିତ୍ତ କିଶୋରମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ଦିଗ୍ଦର୍ଶନ ରହିଛି ତଦନୁଯାୟୀ କିଶୋରମାନେ ଜୀବନ ଗଠନରେ ବ୍ରତୀ ରହିପାରିଲେ ସେମାନେ ଆଦର୍ଶ କିଶୋର ଓ ଛାତ୍ର ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ, ଆଦର୍ଶ କର୍ମୀ, ଆଦର୍ଶ ନାଗରିକ ତଥା ଆଦର୍ଶ ମନୁଷ୍ୟଟିଏ ହୋଇପାରିବେ । ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱ ଅର୍ଜନ ପୂର୍ବକ ସଦାୟରୀ ମନୁଷ୍ୟଟିଏ ହେବାପାଇଁ ଏହି ପୁଞ୍ଚକରେ ପ୍ରଭୂତ ଦିଗ୍ଦର୍ଶନ ରହିଛି । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ 'ନିଗମ ଉପଦେଶ'ରେ 'ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ପ୍ରତି' ଅଧ୍ୟାୟରେ ଥିବା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଉପଦେଶ ବାଣୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନୀୟ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କିଶୋର ଓ ଯୁବକମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହିଛନ୍ତି - "ବସ୍! ତୁମେମାନେ ହିଁ ମୋର ଆଶା ଭରସାର ସ୍ଥଳ । ମୁଁ ସତୃଷ ନୟନରେ ତୁମମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟତ ଜୀବନ ପ୍ରତି ଋହିଁ ବସିଛି । ଯେଉଁ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ପଶୁଦ୍ୱକୁ ଅବନତ ହୁଏ ଅଥବା ଦେବତ୍ୱକୁ ଉନ୍ନୀତ ହୋଇପାରେ, ସେହି ସର୍ବନାଶର ସନ୍ଧିକାଳ ଯୌବନ । ଏହି ସମୟରେ ସାହସ ଓ ଦୃଢ଼ ଅଧ୍ୟବସାୟ ସହିତ ଆସକ୍ତି କଣ୍ଠକପୂର୍ଣ୍ଣ ବାଧାବିଘ୍ନକୁ ବୀର ପରି ପଦଦଳିତ କରି ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଉପଦିଷ୍ଟ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ନ ପାରିଲେ ସାରା ଜୀବନ ବଳ୍ଭାହତ ତରୁ ସଦୃଶ କାଳାତିପାତ କରିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଆଦର୍ଶ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପରେ ଦେଖିବାକୁ ଇଛା କରେ ।" ପୁନଣ୍ଟ ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି - "ତୁମେମାନେ ଧର୍ମ ପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ବ୍ୟବହାରିକ ବିଦ୍ୟାଭ୍ୟାସ କରିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଦେହ-ମନ-ଚିଉକୁ ବିଶୁଦ୍ଧ, ପବିତ୍ର, ବଳିଷ୍ଟ କରିବା ନିମିଉ ନୈତିକ ଉପଦେଶଗୁଡିକ ପ୍ରତିପାଳନ କରି ଛାତ୍ରଜୀବନରେ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟର ସାଧନା କର । ଏହା ହିଁ ଚରିତ୍ରଗଠନର ମୁଖ୍ୟ ସାଧନା ।" (ନିଗମ ଉପଦେଶ) ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର 'ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ' ପୁୟକରେ ଲେଖିଛନ୍ତି – "ହେ ବାଳକବାଳିକାବୃଦ୍ଧ! ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦେଶର ଏକମାତ୍ର ଆଶା-ଭରସାର ସ୍ଥଳ । ତୁମେମାନେ ଛାତ୍ରଜୀବନରେ ସଂଯମ ଓ ତପସ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତି ଲାଭ କର । ଶକ୍ତିମାନ୍ ହୁଅ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଦେଶକୁ ପରିଋଳନା କରିବ । ତୁମମମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦେଶର ଆଶା-ଭରସା ନିର୍ଭର କରୁଛି ।"

ସେଥିପାଇଁ ଆମ 'ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ' ତରଫରୁ ଭକ୍ତପରିବାରର କିଶୋର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଏକ ଶିକ୍ଷା କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସତ୍ଶିକ୍ଷା ମନ୍ଦିରରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଛି ଯେଉଁଥିରେ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ପାଳନ ତଥା କିଶୋରମାନଙ୍କର ଜୀବନ ଗଠନ ଉପଯୋଗୀ ବିବିଧ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଉଛି । ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ପକ୍ଷରୁ ପ୍ରତି ମାସରେ ଦୁଇ ଥର Young Aspirants' Session ମଧ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଛି ।

କୀବନରେ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ନିମିଉ କୀବାତ୍ପାର ମନୁଷ୍ୟ କନ୍କ ଲାଭ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ପ୍ରକୃତିଦ୍ୱାରା ପରିଷ୍ଟଳିତ ହୋଇ ବହୁ ପ୍ରକାରର କନ୍କଲାଭ କରି ପକ୍ଷୀ-ପଶୁ ୟର ଅତିକ୍ରମ କରି ପରିଶେଷରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍କ ଲାଭ କଲେ ଜୀବାତ୍ପା ସ୍ୱରୂପାବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତି, ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଲାଭ, ଚିଉଶୁଦ୍ଧି ନିମିଉ ଉନ୍କୁଖ ହୋଇ ମୁମୁକ୍ଷୁ ଅନ୍ତରରେ ଆଶାକରେ ମୋକ୍ଷପ୍ରାପ୍ତି - ନିର୍ବାଣମୁକ୍ତି କିୟା ପ୍ରେମସେବୋଉରା ଗତି ଲାଭ । ସେଥିପାଇଁ ମାନବ କନ୍କ ଲାଭ ପରେ ସେ ଏହିସବୁ ଲକ୍ଷ୍ୟପ୍ରାପ୍ତି ନିମିଉ ସାଧନା ଆରୟ କରେ ଏବଂ ତାହାର ଜୀବନରେ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ଘଟେ । ଆତ୍ମଶକ୍ତିର ଉଦ୍ବୋଧନ ଓ ବ୍ୟଷ୍ଟିସାଧନା ପୂର୍ବକ ଆମ୍ବୋନ୍ନତି ପଥରେ ବ୍ୟକ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ୟଲାଭ ନିମିଉ ଅଗ୍ରସର ହୁଏ । ଏହି ପଥରେ ତାହାର ଗତିର କ୍ଷିପ୍ରତା ତାହାର ସାଧନା, ନିଷ୍ଣା, ଆନ୍ତରିକ ଉଦ୍ୟମ ଓ ଅଧ୍ୟବସାୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟ କନ୍କ ଲାଭକରିଛି । 'ମୁଁ ଜଣେ ଭଲ କିଶୋର ଓ ଯୁବକ ହେବି, ଜୀବନରେ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହେବି, ମୁଁ ଭଲ ସଂୟାର ସହ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱ ଅର୍କନ କରିବି' - ଏହି ଇଚ୍ଛା ସେତେବେଳେ ମନରେ ବଳବତୀ ହୋଇ ଦୃଡ଼ ସଂକଳ୍ପରେ ପରିଣତ ହୁଏ, ସେତେବେଳେ

ଆତ୍ପୋନ୍ନତି ପାଇଁ ମନରେ ଅକପଟ ଇଚ୍ଛା ଓ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପ କାଗ୍ରତ ହେଲେ ଭଗବାନ୍ ସେଥିପାଇଁ ସହାୟ ହେବେ । କୀବାତ୍ମାର ମାନବାତ୍ମାକୁ ଉଉରଣ ଘଟିଲେ ପଶୁଦ୍ୱର ପରିହାର ଓ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱର ବିକାଶ ପୂର୍ବକ ମାନବକୁ ଆତ୍ପୋନ୍ନତି ପଥରେ ମୁକ୍ତିଧାମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଭଗବତ୍ ସହାୟତା ସଦ୍ଗୁରୁଙ୍କ କୃପା, ଉପଦେଶ ଓ ଦିଗ୍ଦର୍ଶନ ମାଧ୍ୟମରେ ଆସେ । ତେଣୁ ସଦ୍ଗୁରୁ ଲାଭ ହେଲେ ତାଙ୍କର ଚରଣାଶ୍ରୟ ଲାଭ କରି ତାଙ୍କର ଉପଦିଷ୍ଟ ପଥରେ ବ୍ୟତ୍ତିସାଧନାରେ ବ୍ରତୀ ହେଲେ ଆତ୍ପୋନ୍ନତି ଅବଶ୍ୟୟାବୀ । ଜୀବନରେ ଆତ୍ପୋନ୍ନତିର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ପାଇଁ ସଦ୍ଗୁରୁଙ୍କର ଚରଣାଶ୍ରୟ ଲାଭ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ । ଆର୍ୟ୍ଯ୍ୟ ଶଙ୍କରଙ୍କ ମତରେ ବହୁ କନ୍ନ ପରେ କୀବାତ୍ସା ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ନ ଲାଭ କରି ମାନବାତ୍ମାରେ ପରିଶତ ହେଲେ ସେ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱ ଅର୍ଜନ ପୂର୍ବକ ମନରେ ମୁମୁକ୍ଷା ପୋଷଣ କଲେ ସଦ୍ଗୁରୁଙ୍କ ଚରଣାଶ୍ରୟ ଲାଭ ହେଲେ ମେନ୍ୟୁଥ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନତା ଦୂର ପାଇଁ ଜ୍ଞାନଲାଭ ନିମିଉ ଉତ୍କଣ୍ଠିତ ହୁଏ ଏବଂ ସେଦିଗରେ ପ୍ରତେଷ୍ୟ ଆରୟ କରେ । ଜୀବନରେ ସଦ୍ଗୁରୁ ଲାଭ କିପରି ଆତ୍ପୋନ୍ନତିରେ ସହାୟକ ହୁଏ ସେ ସମ୍ପର୍କରେ ଶୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି – "ମୁଁ ସେତେବେଳେ ସଦ୍ଗୁରୁ ଲାଭ କଲି, ତାଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କଲି ସେତେବେଳେ କାଣିଲି ଭଗବାନ୍ଙ୍କୁ ଲାଭ କରିବାକୁ ଏହାଠାରୁ ବଳି ସହଜ ବାଟ ଆଉ ନାହିଁ । ସେତେବେଳେ ମୋର ପତନର ସୟାବନା ହୋଇଛି ସେତେବେଳେ ନାନା ଉପାୟରେ ରଖୁଆଳ ଗାଇ ପଛରେ ଦଉତିଲା ପରି ସେ ମୋ ପଛରେ ରହି ଅପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ମୋତେ ସତ୍ପଥକୁ ଟାଣି ଆଣିଛନ୍ତି ।" (ନୀଳାଚଳ ବାଣୀ) ଅବଶ୍ୟ ଗୀତାବର୍ଷିତ ଯୋଗଭୁଷଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସଦ୍ଗୁରୁ ଲାଭ ଓ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସୂର୍ଯ୍ୟାଦୟ ପୂର୍ବ ଦୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ହୋଇସାରିଥାଏ । ସେମାନେ ଇହଜନ୍ଦରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ସାଧନା ଶେଷ କରିଥାନ୍ତି ।

ଆମ୍ବୋନ୍ନତି ପାଇଁ ପ୍ରୟୁତ ହେବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ ଉଠ (ଉତ୍ତିଷ୍ଠତ), ଜାଗ (ଜାଗ୍ରତ) ଓ ଲକ୍ଷ୍ୟଲାଭ ନିମିଉ ସାଧନା ଅବ୍ୟାହତ ରଖ (ପ୍ରାପ୍ୟବରାନ୍ ନିବୋଧତ) । ଉଠି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ଆଉ ପୁଣି ଥରେ ଶୋଇପଡିଲେ ହେବନାହିଁ । ପ୍ରତିଦିନର ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାର ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ସୁଚିନ୍ତାରେ ବିତ୍ର, ସୁକର୍ମରେ କଟୁ । ଆମ୍ବୋନ୍ନତିକାମୀ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ସାଧକ ଓ କର୍ମଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତାହାପାଇଁ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ରଖିଥିବା ତିନୋଟି ମାଙ୍କଡ଼ମୂର୍ତ୍ତିର ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ - 'See no evil, Hear no evil, Speak no evil.'

କଣେ ସନ୍କଳ୍କ ମତରେ – ଆମର ଏ ଜନ୍ମର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଗଠିତ ହୁଏ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ସଂସ୍କାର (୨୫%), ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନର ଶିକ୍ଷା (୨୫%), ପରିବାରର ପ୍ରଭାବ (୨୫%) ଓ ସଙ୍ଗୀମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବ (୨୫%) । ତେଣୁ ଆମ୍ବୋନ୍ନତି ପାଇଁ ପରିବାର, ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନ ଓ ସଙ୍ଗୀମାନଙ୍କର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ତ୍ତ ଭୂମିକା ରହିଛି । ପରିବାରର ଆଚରଣଗତ ଶିକ୍ଷା ଓ ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କର ହିତୋପଦେଶ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ । ଶିକ୍ଷାନୁଷ୍ଠାନରୁ ବ୍ୟବହାରିକ ଶିକ୍ଷା ସହ ଅନ୍ୟ ସତ୍ଶିକ୍ଷା ମିଳିପାରିଲେ ତାହା ଆତ୍ମଗଠନରେ ସହାୟକ ହୁଏ । ସଦ୍ଗ୍ରନ୍ଥ ପାଠ ମଧ୍ୟ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିରେ ସାହାଯ୍ୟକାରୀ । ଅସତ୍ସଙ୍ଗରେ ବ୍ୟକ୍ତିର ଆମ୍ବୋନ୍ନତି ଅସୟବ । ତେଣୁ ନିର୍ବାଚିତ ଭଲ ସଙ୍ଗୀମାନଙ୍କ ସହ ମିଶିବା ହିତକାରକ ।

ପରିଶେଷରେ ପ୍ରାର୍ଥନା – ମାନବକାତିର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଜୀବନରେ ଯଥା ସମୟରେ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ଘଟୁ ଓ ତାହାପରେ ସମଞ୍ଚଙ୍କର ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସାଧନା ଅବ୍ୟାହତ ରହୁ । ଆମ ଭକ୍ତପରିବାରର ସମଞ୍ଚଙ୍କ ପାଇଁ ଯଥା ସମୟରେ ଆମ୍ବୋନ୍ନତିର ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟ ଘଟି ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଉପଦିଷ୍ଟ ମାର୍ଗରେ ଚଳି ଆତ୍ମାର ବିକାଶ ଘଟୁ । ଆମ ସମଞ୍ଚଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ହେଉ – "ଅସତୋ ମାଂ ସଦ୍ୱଗମୟ, ତମସୋ ମାଂ କ୍ୟୋତିର୍ଗମୟ ଓ ମୃତ୍ୟୋର୍ମାଂ ଅମୃତଂ ଗମୟ ।"

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଦେବେନ୍ଦ୍ରନାଥ ମହାପାତ୍ର ଏକାମ୍ର ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

ବୋଧୟୟଃ ପରସ୍କରମ

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ଗୀତାରେ ଶ୍ରୀଭଗବାନ୍ ନିଜ ମୁଖରେ କହୁଛନ୍ତି-

"ମଚ୍ଚିତ୍ତା ମଦ୍ଗଡପ୍ରାଣା ବୋଧୟତ୍ତଃ ପରସ୍କରମ୍, କଥୟତ୍ତଣ୍ଟ ମାଂ ନିତ୍ୟଂ ତୃଷ୍ୟତ୍ତି ଚ ରମତ୍ତି ଚ ।"

ଏଠାରେ ଶ୍ରୀଭଗବାନ୍ ସଷ୍ଟ ଭାବରେ ବ୍ୟକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ 'ମୋର ଭକ୍ତମାନେ ମୋଠାରେ ମନ ପ୍ରାଣ ସମର୍ପଣ କରି, ମୋରି ଭାବକୁ ପରସ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଚନା କରି ନିଜେ ଆନନ୍ଦ ପାଇବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ଏପରି କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରେ । ତେଣୁ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ନିତ୍ୟ ବିଦ୍ୟମାନ ରହିଥାଏ ।' ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହି କଥା ସେ କହିଛନ୍ତି-

'ନାହଂ ତିଷାମି ବୈକୁଣ୍ଡେ ଯୋଗୀନାଂ ହୂଦୟେ ନ ଚ, ମଦ୍ଭକ୍ତା ଯତ୍ର ଗାୟନ୍ତି ତତ୍ର ତିଷାମି ନାରଦ ।'

ଅର୍ଥାତ୍ ମୋର ଭକ୍ତମାନେ ଯେଉଁଠାରେ ମୋ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା ଚର୍ଚ୍ଚା କରନ୍ତି ମୁଁ ସେହିଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଥାଏ । ବୈକୁଣ୍ଠ ମୋର ବାସସ୍ଥାନ କୁହାଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ସେହିଠାରେ ନ ଥାଏ କିୟା ଯୋଗୀମାନଙ୍କ ହୃଦୟାସନରେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ବାସ କରେନାହିଁ । ଏଠାରେ 'ଗାୟନ୍ତି' ଅର୍ଥ କେବଳ ଭଗବତ୍ ଗୁଣ ଲୀଳାଦି କୀର୍ଭନ ପୂର୍ବକ ଭକ୍ତମାନେ ପରୟରକୁ ଭଗବତ୍ ଭାବରେ ଆପୁତ କରନ୍ତି ।

ଆମମାନଙ୍କର ସଂଘପୂଜାରେ ଭାବବିନିମୟ ଓ ପରୟର ପ୍ରେମାଲିଙ୍ଗନର ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତାହା, ସଂଘପୂଜାରେ ଭାବବିନିମୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପରୟର ପରୟରର ଭାବପୁଷ୍ଟି କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା କି ଭାବସଂଶୁଦ୍ଧି ରୂପକ ମାନସ ତପସ୍ୟା ମଧ୍ୟ ସାଧିତ ହୋଇଥାଏ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସଂଘପୂଜା ଓ ସମ୍ମିଳନୀମାନଙ୍କରେ ଭାବବିନିମୟ କରିବା ପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ।

ପରୟର ମଧ୍ୟରେ ଆଳାପ ଆଲୋଚନା ମାଧ୍ୟମରେ ନୂଆ ନୂଆ ବିଷୟମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଭାବନ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । କୁହାଯାଏ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ବହୁ ଭାଷ୍ୟ ହୋଇସାରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ନୂଆ ନୂଆ ଭାଷ୍ୟକାରମାନେ ନୂଆ ନୂଆ ଭାବରେ ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବଦ୍ ଗୀତାର ଭାଷ୍ୟ ରଚନା କରିବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି ଓ ସଫଳକାମ ହେଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ଆମେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଧ୍ୟ ଏପରି ଅନୁଦ୍ଭବ ପାଇଥାଉଁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ବାଣୀକୁ ଯେତିକି ଯେତିକି ଅଧିକ ଆଲୋଚନା କରୁଥାଇଁ ସେତିକି ସେତିକି ନୂତନ ତଥ୍ୟ ଓ ତତ୍ତ୍ୱ ମନକୁ ଆସି ନିଗମ ସାହିତ୍ୟର ପରିଭାଷାକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରୁଛି । ଅନ୍ୟ ସତୀର୍ଥମାନଙ୍କ ସହିତ ନିଜର ଅନୁଦ୍ଧୂତି ବିନିମୟରେ ନୂଆ ନୂଆ ଭାବ ଉଦ୍ରେକ ହୋଇ ଭାବସଂଶ୍ୱଦ୍ଧିରେ ସହାୟକ ହୋଇଥାଏ ।

ଗୀତା ମାହାତ୍ମ୍ୟରେ ଅଛି -'ସର୍ବୋପନିଷଦ ଗାବୋ ଦୋଗ୍ଧା ଗୋପାଳନନ୍ଦନ, ପାର୍ଥୋ ବସ୍ ସୁଧିର୍ଭୋକ୍ତା ଦୁଗ୍ଧଗୀତାମୃତଂ ମହତ୍'। ବାଛୁରୀଟି ଗାଇ ପହ୍ନାରେ ମୁଖ ଦେଲେ ଯେପରି ଅବାରିତ ଦୁଗ୍ଧଷରଣ ହୋଇଥାଏ, ସେହିପରି ଭଗବତ୍ ବିଷୟକ ଆଲୋଚନା ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ଅବାରିତ ମଧୁକ୍ଷରଣ ହୋଇଥାଏ ଓ ଶ୍ରୋତାମାନେ ଏହି ମଧୁପାନ କରିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଉପନିଷଦସମୂହକୁ ଗାଭୀ ଓ ଅଜୁର୍ନକୁ ବାଛୁରୀ ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଇ ଭଗବାନ୍ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କୁ ଦୋଗ୍ଧା ବା ଗାଇ ଦୁହୁଁଥିବା ଗୋପାଳ ପିଲା ଓ ସୁଧୀ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ଗୀତାମୃତ ପାନକାରୀ ଭାବରେ ଭାବନା କରାଯାଇଛି ।

ଗୀତାମୃତ ପାନରେ ତୃପ୍ତ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅତୃପ୍ତ ବାସନା କାଗି ସେମାନଙ୍କର ଭଗବତ୍ ବିରହକନିତ ଅଭାବକୁ ଉଜୀବିତ କରେ । ସେଇ ଅଭାବ କ୍ରମେ ଭାବରେ ପରିଶତ ହୋଇଯାଏ । ବାରୟାର ସେଇସବୁ ବିଷୟକୁ ଆଲୋଚନା ଚର୍ଚ୍ଚାରେ ଓ ପରୟର ଆଲୋଚନା ଚର୍ଚ୍ଚା ମାଧ୍ୟମରେ ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଠାର ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନବୃଦ୍ଧିରେ ପ୍ରୟାସୀ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନେ ସକଳ ମତ ଓ ସକଳ ପଥକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ନିଜର ମତକୁ ଉପସ୍ଥାପନ କରି ତାର ବୈଶିଷ୍ୟ ପ୍ରତିପାଦନ ପୂର୍ବକ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ସମୃଦ୍ଧି କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି । ଏପରି କରିବା ଦ୍ୱାରା ଆଲୋଚନାଟି ସମୟଙ୍କର ଗ୍ରାହ୍ୟ ହେବା ସଂଗେ ସଂଗେ ନିଜର ମହତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ପାଏ । ମହାଭାରତ ଯୁଗରେ ଶୁକମୁନିଙ୍କର ଭଗବତ୍ ବିଷୟକ ଆଲୋଚନା ଶ୍ରବଣରେ ମହାରାକ ପରୀକ୍ଷିତ ମୁକ୍ତିପଥର ଯାତ୍ରୀ ହେବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମୟ ମୁନିରଷିମାନେ ପରମ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିଥିଲେ ଏବଂ ମହାରାଜ ପରୀକ୍ଷିତ

ମଧ୍ୟ ପରିପ୍ରଶ୍ନ ମାଧ୍ୟମରେ ନିଜର ସଂଶୟ ଦୂର କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସର୍ବ ସଂଶୟ ଦୂରୀଭୂତ ହୋଇଥିଲା । ସେଇ ଆଲୋଚନାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଭାଗବତର ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ସେଇ ଭାଗବତ ପାଠ ଓ ଆଲୋଚନା କରି ଆଜି ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀବାସୀ ଭକ୍ତିରସରେ ଅବଗାହନ କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ପୃଥିବୀ ମାତା ମଧ୍ୟ ଧନ୍ୟା ଓ ପବିତ୍ର ହେଉଛନ୍ତି ।

ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟ ବଶରୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଭାବଭକ୍ତିର ଉଦ୍ରେକ ହୋଇଛି, ସେମାନେ କେବଳ ଭକ୍ତସଂଗ ସୁଖଲାଭ ଲାଳସାରେ ବ୍ୟାକୁଳ ଅବ୍ତଃକରଣରେ ଅବସ୍ଥାନ କରନ୍ତି ଓ ଭକ୍ତଟିଏ ପାଇଲେ ତା ସହିତ କେବଳ ଭଗବତ୍ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କାଳାତିପାତ କରି ପରମ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିଥାନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବୈଷୟିକ ଚିନ୍ତା ସେମାନଙ୍କ ମନପ୍ରାଣକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରିପାରେ ନାହିଁ । ମୋଟ ଉପରେ ଭକ୍ତଟି ସର୍ବତ୍ର ଭଗବତ୍ ଦର୍ଶନ କରେ ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଥା ତାଙ୍କୁ ସୁଖ ଲାଗେନାହିଁ । ସେଥିଲାଗି ଭକ୍ତମାନେ ପରସ୍କର ନିକଟରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଗୁଣ ଓ ଲୀଳା କୀର୍ତ୍ତନ କରି ଆନନ୍ଦରେ କାଳ କାଟନ୍ତି ।

ସାଧନପଞ୍ଚକ ବିଷୟରେ 'ଚୈତନ୍ୟ ଚରିତାମୃତ'ରେ ନିମ୍ନମତେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । 'ସାଧୁସଂଗ, କୃଷସେବା, ଭାଗବତ, ନାମ, ବ୍ରଜେବାସ ଏହି ପଞ୍ଚ ସାଧନ ପ୍ରଧାନ' । ସାଧୁସଂଗ କରିବା କାହିଁକି ? ସାଧୁମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ସେମାନେ କେବଳ ଭଗବତ୍ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି । ସାଧୁସଂଗ ପ୍ରଭାବରେ ମନରେ ପବିତ୍ର ଭାବ ବୃଦ୍ଧିଲାଭ କରି ଭଗବତ୍ ଭାବର ଅନୁକୂଳ କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥାଏ । ଉପରୋକ୍ତ ପାଞ୍ଚଟିଯାକ ସାଧନାବଲୟନରେ ଭଗବତ୍ ଭାବ ବୃଦ୍ଧି ଲାଭ କରି ହୃଦୟ ଓ ମନକୁ ଭାଗବତ୍ ରସାପ୍ଲୁତ କରିପକାଏ । ସେଥିଲାଗି କୁହାଯାଇଛି – "କ୍ଷଣମିହ ସଜନ ସଂଗତିରେକା, ଭବତି ଭବାର୍ଣ୍ଣବ ତରଣେ ନୌକା" ।

ପରୀକ୍ଷିତ ମହାରାକ ୭ ଦିନ କାଳ ସାଧୁସଂଗ କରି ଓ ହରିକଥା ଶ୍ରବଣ କରି ନିଜେ ମୁକ୍ତ ହେବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତିର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟ ପରିପ୍ରଶ୍ନ ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କ ନିଜର ସଂଶୟ ଦୂରୀଭୂତ କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଜଗତ୍ବାସୀଙ୍କର ସଂଶୟ ଦୂରୀଭୂତ କରିପାରିଛନ୍ତି ।

ପରୀକ୍ଷିତ କୃଷକଥା ଶୁଣି ଶୁକମୁନିଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ- "ମୋ ମନରେ ସନ୍ଦେହ ଲାଗୁଛି ଯେ ଗୋପୀମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମ ବୋଲି କାଣି ନ ଥିଲେ, ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟକାନ୍ତ ବୋଲି କାଣିଥିଲେ । ବ୍ରହ୍ମବୁଦ୍ଧି ନ ଥିଲେ ଆତ୍ପାର ମୁକ୍ତି ଲାଭ ହେବ କିପରି ? ଗୋପୀମାନେ ମୁକ୍ତିଲାଭ କରିଥିଲେ କି ନାହିଁ ସେ ବିଷୟରେ ମୋର ସନ୍ଦେହ ଜାତ ହେଉଛି ।" ଉତ୍ତରରେ ଶୁକଦେବ କହିଲେ; ଶ୍ରୀଭଗବାନଙ୍କୁ ଯେ ନିରନ୍ତର ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି, ସେ ହିଁ ମୁକ୍ତି ଲାଭ କରିନ୍ତି । ଭଗବତ୍ ଚିନ୍ତା ଯେ ଯେଉଁ ଭାବରେ କରନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି, ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ, ତାଙ୍କୁ ଯେଉଳି ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କଲେ ବି ମୁକ୍ତି ସୁନିଣ୍ଡିତ' । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି- "ଅଗ୍ନିକ୍ ଜାଣି ବା ନ ଜାଣି ହାତ ଦେଲେ ହାତ ପୋଡିଯିବ ।"

ପରୀକ୍ଷିତ ମହାରାଜଙ୍କର ଆଉ ଗୋଟିଏ ସନ୍ଦେହ ମଧ୍ୟ ଶୁକମୁନି ନିମ୍ନମତେ ଦୂରୀଭୂତ କରିଛନ୍ତି -ତାଙ୍କର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଲା-"ଯା ନାମ ମୁକତି ପସରା, ସେ କିମ୍ପା କଲେ ପର ଦାରା ?"

ଶୁକମୁନି ଉତ୍ତରରେ କହିଲେ- 'ଏ ବହୁ ଲୋକଙ୍କର ମତ, ଅଳପ ଲୋକେ ବିପରୀତ' ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁ ଲୋକ ଭାବନ୍ତି ଯେ ବ୍ରକ ଗୋପୀମାନେ ଗୋପପୁରର କୁଳଭୁଆଷୁଣୀ, ତେଣୁ ସେମାନେ କୃଷଙ୍କ ପାଇଁ ପରନାରୀ । ସେହେତୁ ସେମାନେ ମୁକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ନୂହଁନ୍ତି । ଅଚ୍ଚ ଲୋକ କିନ୍ତୁ ଏହାର ବିପରୀତ ଭାବଟି ଜାଣନ୍ତି । ଶୁକମୁନି ମଧ୍ୟ ସେ ଭାବଟିକୁ ପରୀକ୍ଷିତଙ୍କୁ ନିମ୍ନମତେ ସର୍ବସାଧରଣଙ୍କ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବାଭଳି ବୁଝାଇଛନ୍ତି-

> "ଗୋବିନ୍ଦ ବିଷ୍ଟରନ୍ତି ମନେ, ଆଜ ରମିବା ବୃନ୍ଦାବନେ । ଷୋଳସହସ୍ତ ଗୋପନାରୀ, ମୋତେ ବରିଲେ ତପକରି । ମୁଁ ତାଙ୍କ ପୂରାଇବି ଆଶ, ସେ ମୋର ଭକତ ବିଶ୍ୱାସ ।" (ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତ)

ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରୀଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି- "ଏହି ଷୋଳ ସହସ୍ର ଗୋପନାରୀ ପୂର୍ବଜନ୍କରେ ତପସ୍ୟା କରି ମୋତେ ପାଇବାକୁ ବର ମାଗିଥିଲେ (ଏହାର ପ୍ରମାଣ କବିସମ୍ରାଟ୍ ଉପେନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜ ତାଙ୍କ ରଚିତ 'ବୈଦେହୀଶ ବିଳାସ'ରେ ଦେଇଛନ୍ତି- ଦେବୀ ସୀତାଙ୍କୁ ପ୍ରଭୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଖୋଜି ଖୋଜି ଦଣ୍ଡକାରଣ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚଳେ ଯେଉଁଠାରେ କି ସିଦ୍ଧ ଯୋଗୀମାନେ ତପସ୍ୟାନିରତ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଧ୍ୟାନନେତ୍ରରେ ଯେଉଁ

ପରଂବ୍ରହ୍ମଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରୁଥିଲେ ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମ ସ୍ଥୁଳ ମୂର୍ତ୍ତି ଧରି ତାଙ୍କ ସନ୍ଧୁଖରେ ବିରାଜମାନ ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ସେବା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରି ମନେ ମନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । 'ବିଧାତା ଆୟଙ୍କୁ କରନ୍ତା ନାରୀ, ବର ହୁଅନ୍ତେ ଏ କୋଦଷ୍ଟଧାରୀ' । ପ୍ରଭୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କୋଦଷ୍ଟ ଧାରଣ କରି ତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନଦାନ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ଅବଗତ ହୋଇ ପ୍ରଭୁ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଏ କନ୍ନରେ ସେ ଏକପତ୍ନୀବ୍ରତ ଗ୍ରହଣ କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏ ଜନ୍ନରେ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ପୂରଣ କରିହେବ ନାହିଁ । ଦ୍ୱାପର ଯୁଗରେ ସେମାନଙ୍କର ଆଶା (ପ୍ରାର୍ଥନା) ପୂରଣ କରିବାକୁ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଓ ସେଇ ପ୍ରାର୍ଥନା ପୂରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସେ ସେହି ତପସ୍ୱୀମାନଙ୍କୁ (ଦ୍ୱାପରଯୁଗରେ ସେମାନେ ଗୋପୀ ହୋଇ ଜନ୍ନ ହୋଇଥିଲେ) ରାସକେଳି କରିବାକୁ ରାସସ୍ଥଳୀକୁ ବଂଶୀ ବାଦନ କରି ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ । ସେଥିଲାଗି ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତରେ ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ 'ଏହି ୧୬ ସହସ୍ତ ଗୋପନାରୀ ତପସ୍ୟା କରି ମୋତେ ପାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମୋର ପରମଭକ୍ତ । ସେମାନେ ପରନାରୀ ନୃହନ୍ତି - ଏ କଥା ବିଶ୍ୱାସ କର ଓ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ଆଜି ପ୍ରଣ କରିବି ।'

ମହାଭାରତ ଲେଖା ସମାପ୍ତ ହେବା ପରେ ରଷି କୃଷତ୍ୱେପାୟନ ତାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଶିଷ୍ୟ ମୁନି ବୈଶମ୍ପାୟନଙ୍କୁ ତାହା ଶୁଣାଇଲେ ଓ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ ରାଜା ଜନ୍ନେକୟ ଯେଉଁ ସର୍ପମେଧ ଯଜ୍ଞ କରୁଛନ୍ତି ସେଠାକୁ ଯାଇ ପ୍ରୟର କର । ମୁନି ବୈଶମ୍ପାୟନ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଦେଶରେ ସେହି ସର୍ପମେଧ ଯଜ୍ଞ ସ୍ଥଳରେ ମହାଭାରତ କଥା ଶୁଣାଇବା ସମୟରେ ସୂତ ମୁନି ସମୟ ଶୁଣି ମନେରଖିଲେ ଓ ନୈମିଷାରଣ୍ୟରେ ଶୌନକ ରଷିଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନରେ ତାଙ୍କୁ ଓ ସେଠାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅନ୍ୟ ସମୟ ମୁନିରଷିମାନଙ୍କୁ ମହାଭାରତ ଶୁଣାଇ ମୁଗୁ କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବରେ ମହାଭାରତ କୁମେ ଲୋକସମାଜରେ ପ୍ରୟରିତ ହେଲା ।

'ସଂଘସେବକ' ଦ୍ୱାବିଂଶ ଭାଗ ୧ ମ ସଂଖ୍ୟାରେ ନିମ୍ନମତେ ଲେଖାଅଛି- "ସୁତରାଂ ଭକ୍ତମାନେ ସର୍ବଦା ଅନ୍ତରର ଧନ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବକୁ ଗୋପନ ରଖି ଚଳିବେ ଓ ବହିରଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ନାମ କୀର୍ତ୍ତନ କରି ଭଗବତ୍ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କାଳାତିପାତ କରିବେ । ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭକ୍ତମାନେ ସର୍ବଦା ଭାବୁକ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗସୁଖ ଲାଭ ନିମିଉ ବ୍ୟଗ୍ର ଥାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଭାବୁକ, ପ୍ରେମିକ ଭକ୍ତ ପାଇଲେ ସେମାନଙ୍କର ଆନ୍ତରିକ ଭାବ ବା ହୃଦୟ କବାଟ ଖୋଲିଯାଏ । ପ୍ରକୃତ ଭକ୍ତମାନେ ବହିରଙ୍ଗ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ନିକଟରେ କେବେହେଲେ ନିକର ଭାବ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରକୃତ ଭକ୍ତ ନୂହଁ ତି ସେମାନେ ବାହ୍ୟାଡୟର ଦେଖାଇ ବାହାର ଲୋକଙ୍କୁ ମୁଗୁ କରି ନାମଯଶ ଅର୍ଜନ କରିଥାନ୍ତି । ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ପରିବାର ଅଛନ୍ତି । ଯେପରି ଆତ୍ମୀୟସ୍ୱଳନମାନଙ୍କୁ ନେଇ ନିକର ପରିବାର ସେହିପରି ଭାବୁକ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିବାର ଗଠନ କରି ସଂଘବଦ୍ଧ ଭାବରେ କୀର୍ତ୍ତନ ଓ ରସାସ୍ୱାଦନ କରାଯାଇଥାଏ । ଶ୍ରୀମନ୍ ମହାପ୍ରଭୁ ଗୌରାଙ୍ଗଦେବ ଏହାର ଉଦାହରଣ ନିକେ ଦେଖାଇ ଦେଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀମନ୍ ମହାପ୍ରଭୁ ଗୌରାଙ୍ଗଦେବ ଶ୍ରୀବାସ ଅଙ୍ଗନରେ ଯେତେବେଳେ ନୃତ୍ୟଗୀତ କୀର୍ଭନ କରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବହିରଙ୍ଗ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନେଇ ସେ ଯେଉଁ ରସାସ୍ୱାଦନ କରୁଥିଲେ ତାହା ସ୍ମରଣ କଲେ ମନପ୍ରାଣ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚିଉଠେ । ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନେଇ ସେ ସେଉଁ ରସାସ୍ୱାଦନ କରୁଥିଲେ ତାହା ସ୍ମରଣ କଲେ ମନପ୍ରାଣ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚିଉଠେ । ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନେଇ ରସାସ୍ୱାଦନ କରୁ ସର୍ଚ୍ଚ ବର୍ବତ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କଣ୍ଠରୁଦ୍ଧି, ଦେହ ରୋମାଞ୍ଚତ ଓ ଆନନ୍ଦାଶ୍ରୁରେ ଚିଉ ବିଗଳିତ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ କୁଳ ପବିତ୍ର ହୁଏ ଓ ପୃଥିବୀ ଧନ୍ୟ ହୁଏ ।"

'ଚୈତନ୍ୟ ଚରିତାମୃତ'ରେ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଛି-

"ବହିରଙ୍ଗ ସଙ୍ଗେ କର ନାମ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ, ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସଙ୍ଗେ କର ରସ ଆସ୍ୱାଦନ ।"

ନାମାନ୍ତର୍ଯ୍ୟ ବାୟାବାବା କହିଛନ୍ତି- "ସଂଘସାଧନା ପ୍ରଥମେ ଗୁରୁଭାଇଙ୍କଠାରୁ ଆରୟ ହେବ । ଗୁରୁଭାଇଙ୍କୁ ଦେଖି ପ୍ରଥମେ ହର୍ଷ ପ୍ରକାଶ କରିବ ଓ କୁଶଳ ଜିଜ୍ଞାସା କରିବ । ଗୁରୁଭାଇଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ଖୁସି ହେବ । ତା'ପରେ ସାଧୁସଂଗରେ ହରିକଥା ପକାଇବ । ସାଧୁସଂଗରେ ହରିକଥା ବା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଭାବ ବିନିମୟ ହେବ ଓ ପରୟର ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ନିବ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ପରୟର ଉପରେ ଆସିବ ସେତେବେଳେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଐକାନ୍ତିକତା ନ ଆସି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଐକାନ୍ତିକତା ଆସିଲେ ଜାଣିବେ ଆପଣମାନେ ସଂଘବଦ୍ଧ ହୋଇଗଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜ ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ବାକ୍ୟରେ ସଂଘର ସ୍ୱରୂପ ସୟନ୍ଧରେ କହିଛନ୍ତି । ତାହା ହେଲା "ସଂଘ କହିଲେ ମୁଁ ବୃଝେ ପ୍ରାଣର ଐକାନ୍ତିକ ମିଳନ ଓ ବିରୋଧର ଏକାନ୍ତ ପରିହାର ।"

ଇଷଦେବଙ୍କ ରୂପ ଗୁଣରେ ତନ୍ନୟ ହେଲେ ଯେଉଁ ଅପରୂପ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟର ଆସ୍ୱାଦନ ହୋଇଥାଏ ତା' ଫଳରେ ଭକ୍ତମାନେ ଭଗବତ୍ ନାମ ଗୁଣ କୀର୍ତ୍ତନରେ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତି । କାରଣ, ଯେଉଁ ଭକ୍ତ ଯାହାଙ୍କୁ ସୁଖ ପାଆନ୍ତି ତାଙ୍କ ନାମଗୁଣ କୀର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ତାଙ୍କର ସୁଖବୋଧ ହୁଏ । ପରୟର ଭାବବିନିମୟକୁ ଇଷ୍ଟଗୋଷ୍ଠୀ କୁହାଯାଏ । ଏହି ଇଷ୍ଟଗୋଷ୍ଠୀରେ ବା ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇ ଭଗବତ୍ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆଲୋଚନାରେ ଯେ କିଭଳି ରସ ବା ଆନ୍ୟ ନିହିତ, ତାହା ସେହି ଭାବର ଭାବୁକ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟର ଅନୁଭବସାଧ ନୁହେଁ । ଆହୁରି ଗୋଟିଏ କଥା ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଭଗବତ୍ ନାମର ସ୍ମରଣ ମନନ ଫଳରେ ସାଧକମାନଙ୍କ ମନରେ ତାଙ୍କର ମଧୁର ଗୁଣାବଳୀର ଯୁରଣ ହୋଇଥାଏ । ସେହି ନାମ ପ୍ରଭାବରେ ଗୁଣ ଓ ଗୁଣର ଅନୁଶୀଳନରେ ରୂପର ଆବିର୍ଭାବ ଘଟିଥାଏ । ନାମର ଭଚ୍ଚନ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ଗୁଣରାଶି ଆପଣାମନକୁ ଭକ୍ତମାନଙ୍କଠାରେ ଫୁଟିଉଠେ । (ସଂଘ-ସେବକ, ୨୪ଭାଗ / ୪ର୍ଥ ସଂଖ୍ୟା) ଏହାର ଉଦାହରଣ ଶ୍ରୀମତୀ ରାଧାରାଣୀ । ପ୍ରଥମେ ସେ ସଖୀମାନଙ୍କଠାରୁ କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ନାମ ଶୁଣିଲେ ଓ ତତ୍ପରେ ସଖୀମାନଙ୍କଠାରୁ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଶୁଣି ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକୃଷ ହେଲେ ଓ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ହେବାକୁ ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟ ଅବଲୟନ କରି ନିଳକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ । ଶାଶୁ ନଣନ୍ଦଙ୍କ ଅଗୋଚରରେ ମଧ୍ୟ ସେ ବିଭିନ୍ନ ଆଳରେ କୃଷଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କଲେ ଓ ତାଙ୍କ ସହିତ ମିଳନ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମାଧ୍ୟମରେ ତାଙ୍କର ଭାବଟି ମହାଭାବରେ ପରିଣତ ହେଲା ।

ମହର୍ଷି କୃଷ୍ଣଦ୍ୱେପାୟନ ସମୟ ପୁରାଣ ରଚନା କରି ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ପାଇପାରିଲେ ନାହିଁ । ଏ ବିଷୟରେ ସେ ନାରଦଙ୍କୁ ପଋରିବାରେ ନାରଦ ତାଙ୍କୁ ଭାଗବତ ରଚନା କରିବାକୁ କହିଥିଲେ । ଭାଗବତ ରଚନା ପରେ ତାଙ୍କ ମନରେ ଶାନ୍ତି ଆସିଲା ଓ ସେ ପରମ ତୃପ୍ତି ଲାଭ କଲେ । ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କର ଲୀଳାକାହାଣୀ ବର୍ତ୍ତନା କରି ସେ ପ୍ରହୃଷ୍ଟମନା ହେଲେ ଓ ତାଙ୍କ ହୃଦୟର ହାହାକାର ମେଣ୍ଟିଯାଇଥିଲା । ସେହିପରି ନାରଦ ସମୟ ବିଦ୍ୟା ଅଧିଗତ କରି ମଧ୍ୟ ସନତ୍ୱୁମାରଙ୍କୁ ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ଜିଙ୍କାସା କରିଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ପ୍ରଥମାବସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କର ଗୁରୁ ସ୍ୱାମୀ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ରୁକ୍ଷ ବ୍ୟବହାରରେ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ ଗୁରୁତ୍ୟାଗର କନ୍ତନା ମନ ମଧ୍ୟରେ ଆଣିଥିଲେ । ମାତ୍ର ଗୁରୁଭ୍ରାତା ବ୍ରହ୍ଲାନନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ପ୍ରବୋଧ ବାକ୍ୟରେ ତାଙ୍କର ସେ ଭାବନା ଦୂରୀଭୂତ ହେଲା ଓ ସେ କ୍ରମେ ଗୁରୁ ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଙ୍କର ଅତି ପ୍ରିୟପାତ୍ର ହୋଇପାରିଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜ କହିଛନ୍ତି– "ଯେଉଁଠାରେ ୩ ଜଣ ସତୀର୍ଥ ଅଛ, ସେଠାରେ ସଂଘ ପ୍ରତିଷା କରିବ । ସେଠାରେ ସପ୍ତାହରେ ଅନ୍ତତଃ ଥରେ ମିଳିତ ହେବ । ଆଧାତ୍ମିକ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା ଚର୍ଚ୍ଚା କରିବ । ଞବ, ଞୋତ୍ର ପାଠ କରିବ । ଭାବ ବିନିମୟ ସହାୟତାରେ ଆଦର୍ଶ ଜୀବନ ଗଠନ କରି ସଂଘଶକ୍ତିର ପ୍ରତିଷା କରିବ । ଏହିପରି ସାପ୍ତାହିକ ମାସିକ ସଂଘାଧିବେଶନରେ ତଥା ଜିଲ୍ଲା, ବିଭାଗୀୟ ଓ ସାର୍ବଭୌମ ସମ୍ମିଳନୀରେ ସମ୍ମିଳିତ ହୋଇ ତୁମେମାନେ ଜଗତରେ ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ସଳ ଆଦର୍ଶ ସ୍ଥାପନ କର । ଦଶକଣ ଠିକ୍ ଭାବରେ ପରୟର ପରୟରକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ଗଠିତ ହେବା ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ତୁମେମାନେ ସଂଘବଦ୍ଧ ହୋଇଛ । ସୁତରାଂ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସମୟଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୃଷି ଦେଇ ଚଳିବାକୁ ହେବ । ଆମ୍ବୋନ୍ନତି ଆଡକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ତ ନିଷୟ ରିହବ । କିନ୍ତୁ ପରୟର ପ୍ରତି ସହାନୁଭୃତି ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।"

ସଂଘଶକ୍ତି ସୟନ୍ଧରେ ସେ କହିଛନ୍ତି-"ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଧିବେଶନରେ ଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ସ୍ଥାପନ କରି ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରଣାମ, ଆରତି ଓ ପୂଜା କରି ଞୋତ୍ରପାଠ, କୀର୍ତ୍ତନ, ବନ୍ଦନ ଓ ଧର୍ମଗ୍ରନ୍ଥାଦି ପାଠ କରିବ । ଭଗବତ୍ ବିଷୟର ଆଲୋଚନା, ମଠ ଓ ଆଶ୍ରମ ସ୍ଥାପନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଓ ରକ୍ଷଣାବେଷଣର ଉପାୟ ଚିନ୍ତନ, ଭାବ ବିନିମୟ ଏବଂ ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ସମ୍ପର୍କରେ ଆଲୋଚନା ଚର୍ଚ୍ଚା ସଂଘରେ ଅବଶ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।"

"ସପ୍ତାହରେ ଥରେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ଦିନରେ ସମୟ ଗୁରୁଭାଇମାନେ ଏକତ୍ର ମିଳିତ ହୋଇ ଯଥା ବିଧାନରେ ଆରତି, ୱୋତ୍ରବନ୍ଦନା ଓ 'ଆର୍ଯ୍ୟ-ଦର୍ପଣ' ପାଠ କର ଓ ସମୟେ ମିଶି ମୋ ଭାବଗୁଡିକ ଆଲୋଚନା କର । ସଂଘ ଅଧିବେଶନ ଦିନ କେବଳ ଧର୍ମାଲୋଚନା କରିବ । ତୁମେମାନେ ପରୟର ମଧ୍ୟରେ ଭାବର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ କର ।"

"ତୂମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱ ଅର୍ଜନ କରିବା ପାଇଁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଛ । ସିଦ୍ଧ ହୋଇ କେହି ଆସିନାହଁ । ସୂତରାଂ ଦୋଷ ତ୍ରୁଟି ନିଷ୍ଟୟ ଦେଖାଦେବ । ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କର ଦୋଷ ଦେଖି ରାଗି ଉଠନାହିଁ । ସମୟଙ୍କର ସଂସ୍କାର ସମାନ ନୁହେଁ । ପରସ୍କର ପରସ୍କରକୁ ସ୍ୱୀୟ ଅଭିଜ୍ଞତା ଦ୍ୱାରା ସାହାଯ୍ୟ କର । ନିଜର ଦୋଷଗୁଡିକ ନିଜ ଭିତରେ ସଂଗୋପନ କରି ରଖିବା ସାଧୁତ୍ୱ ନୁହେଁ । ପରସ୍କର ମଧ୍ୟରେ

ଆଲୋଚନା ଚର୍ଚ୍ଚା କର । ଏଥିରେ ଚରିତ୍ର ସଂଶୋଧନ ହେବ । ଭଲ ହେବାର ତୀବ୍ର ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ବହୁ ନୀଚରୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚକ୍ ଉଠିପାରେ । ସାଧକ ଜୀବନର ପରୟରର ଅଭିଜ୍ଞତା ପରୟରକୁ ଖୁବ୍ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ନିଜେ ଯଦି ନିଜର ଚିକିତ୍ସା କର, ତେବେ ଆଉ ପୃଥକ୍ ଗୁରୁର ପ୍ରୟୋଜନ କେଉଁଠାରେ ? ନିଜର ଅଭାବ କ'ଣ, ଦୈନ୍ୟ କ'ଣ ସେ ସବୁ ଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଜଣାଇବାକୁ ହେବ । ଗୁରୁଦେବ ଅବସ୍ଥା ବୁଝି ତହିଁର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବେ । ନତୁବା ନିଜର ବ୍ୟବସ୍ଥା ନିଜେ କରିବାକୁ ଗଲେ ପଦେ ପଦେ ପ୍ରତାରିତ ଓ ବିଡ଼ିୟତ ହେବ ।"

"ଯେ ଯାହାକୁ ଭଲ ପାଏ, ଭକନ କରେ, ତା'ଠାରେ ତାଙ୍କ ଗୁଣରାଜି ଅଲକ୍ଷ୍ୟରେ ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇଯାଏ । ସେହି ହିସାବରେ ତୁମେମାନେ ଯଦି ମୋତେ ଭଲପାଅ, ଭକନ କର, ତେବେ ମୋ ପ୍ରୀତ୍ୟର୍ଥରେ କର୍ମ କରିଯାଅ । ତା'ହେଲେ ମୋର ସମୟ ଗୁଣରାଜି ସମୟ ସାଧନଭକନର ଫଳ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସଂକ୍ରମିତ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହି ଆସୁଛି ଯେ ତୁମେମାନେ ମୋର ଏପାରର କର୍ମଭାର ନିଅ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କର ପରପାରର ଭାର ନେଲି । ଏତେ ସାଧନଭଜନ କରି ତୁମ ଠାକୁରଙ୍କର ଯେଉଁ ଗତି ହେବ ବିନା ସାଧନ ଭଜନରେ କେବଳ ତାଙ୍କ ପଦାଙ୍କ ଅନୁସରଣ କରି, କେବଳ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ପ୍ରତିପାଳନ କରି ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେଇ ଗତି ହେବ ।"

ମହାରାଜ ପରୀକ୍ଷିତ ବ୍ରହ୍ମଶାପଗ୍ରୟ ହୋଇ ନିଜକୃତ ଅପକର୍ମର ପ୍ରାୟଣିତ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରି ନିଜ ପୁତ୍ର ଜନ୍ନେଜୟଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟଭାର ଦେଇ ଗଙ୍ଗାତୀରରେ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କର ପାଦପଦ୍ନ ଚିନ୍ତନରେ ନିବିଷ୍ଟ ରହିଲେ । ମହାରାଜଙ୍କର ଅନ୍ତରର ଅଭିଳାଷ ଥିଲା ଅବଶିଷ୍ଟ ଦିନଗୁଡିକ ସେ ସାଧୁସଙ୍ଗ ଓ କୃଷକଥା ଶ୍ରବଣରେ ଅତିବାହିତ କରିବେ । ବହୁ ମୁନି, ରଷି, ସାଧୁ ମହାପୁରୁଷମାନେ ମହାରାଜଙ୍କର ଅନ୍ତରର ଅଭିଳାଷ ଜ୍ଞାତ ହୋଇ (ଯେହେତୁ ସମୟ ଭକ୍ତଙ୍କର ହୃଦୟତନ୍ତ୍ରୀ ଗୋଟିଏ ସୂତାରେ ବନ୍ଧା ଓ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଆଘାତ ହେଲେ ସମୟ ହୃଦୟତନ୍ତ୍ରୀ ଏକ ସଂଗରେ ବାଜିଉଠେ) ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଗଂଗାତୀରରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ । ତେବେ କୃଷକଥା ତାଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବେ କିଏ ? ଶେଷରେ ଆସି ପହଞ୍ଚଲେ ଆଜନ୍ମ ବ୍ରହ୍ମୟରରୀ ଓ ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନୀ ଶୁକଦେବ । ପରୀକ୍ଷିତ ମହାରାଜ ହର୍ଷୋତ୍ୱଳ୍ଲ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁପଦରେ ବରଣ କରି ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ । ସାତଦିନ ମଧ୍ୟରେ ମୋତେ ତକ୍ଷକ ଦଂଶନ କରିବ- ମୃତ୍ୟୁ ନିୟିତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିଷୟରେ ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରି କୃତାର୍ଥ କରିବା ହୁଅନ୍ତୁ ।

ମହାରାଜଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ମରେ ଶୁକଦେବ କେବଳ ହରିକଥା କହିଷ୍ଟଲିଲେ ଓ ହରିକଥା ଯେ ଆତ୍ପାର ମୁକ୍ତିର କାରଣ ତା ମଧ୍ୟ ସୂଷ୍ଟଇ ଦେଲେ । ୭ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ହରିକଥା ସେ କହି ଶେଷକଲେ ଓ ଏଇ ହରି କଥାମୃତ ଶେଷରେ ଭାଗବତ ରୂପରେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କରି ସାରା ବିଶ୍ୱ ଜଗତକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ପ୍ରେମାପ୍ଲତ କରି ରଖିଛି ଓ ରଖିଥିବ ମଧ୍ୟ ।

ସେହିପରି ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ପୂର୍ବରୁ ଅର୍ଜୁନ ନିଜର ଗୁରୁଜନ ଓ ଆତ୍ମୀୟମାନଙ୍କର ହତ୍ୟାର ବିଭୀଷିକା ମାନସ ନେତ୍ରରେ ଦର୍ଶନ କରି ଭୟାକୁଳିତ ଚିତ୍ତରେ ଶ୍ରୀକୃଷଙ୍କୁ ଗୁରୁରୂପରେ ବରଣ କରି ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ-

> "କାର୍ପଶ୍ୟ ବୋଷୋପହତସ୍ୱଭାବଃ ପୃଚ୍ଛାମି ତ୍ୱାଂ ଧର୍ମ ସମୂଢ଼ଚେତାଃ । ଯଚ୍ଛେୟଃ ସ୍ୟା ନିର୍ଣ୍ଣିତଂ ବ୍ରହିତନ୍କେ ଶିଷ୍ୟସ୍ତେଽହଂ ଶାଧି ମାଂ ତ୍ୱାଂ ପ୍ରପନ୍ନମ୍ ।"

ଏହାର ଉତ୍ତରରେ ଭଗବାନ୍ ଶ୍ରୀକୃଷ ଉପଦେଶ ଛଳରେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଯାହାସବୁ କହିଲେ ତାହା ହିଁ ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭଗବଦ୍ ଗୀତା ରୂପରେ ଆତ୍ମପ୍ରକାଶ କଲା ଓ ସେହି ଗୀତା ପୁଞ୍ତକଟି ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମଗ୍ର ମାନବସମାଜର ଆଧାତ୍ମିକ କ୍ଷୁଧା ନିବୃତ୍ତିରେ ସହାୟକ ହେଉଛି ଓ ଭବିଷ୍ୟତରେ ହେଉଥିବ ମଧ୍ୟ ।

ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାହାସବୁ ଆଲୋଚନା କରାଗଲା ସେସବୁ କେବଳ ମୁନି, ରଷି, ସାଧୁ, ମହାପୁରୁଷ ଓ ସଂଘସେବୀମାନଙ୍କୁ ନେଇ, ବର୍ତ୍ତମାନ କୋମଳମତି ବାଳକବାଳିକା, ସରଳହୃଦୟ ନିଷ୍ପାପ ଶିଶୁ, ଦେଶରେ/ସମାକରେ ଆଗଧାଡିରେ ଥିବା ଯୁବକ/ଯୁବତୀ ତଥା ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବା । ସମାଜରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷାର ଅଭାବ, ଯାହା ଫଳରେ କି ଦେଶର ଭବିଷ୍ୟତ ନିର୍ମାତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଥିବା ଉପରୋକ୍ତ କୋମଳମତି ବାଳକ ବାଳିକା ଓ ଯୁବକ ଯୁବତୀମାନଙ୍କର ବୋଧଶକ୍ତିର ଉନ୍ନେଷ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ହୋଇପାରୁନାହିଁ । ପରିଣାମରେ ସେମାନେ ସମାଜର ଭାର ଲାଘବ କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବିପଥଗାମୀ ହୋଇ ସମାଜର

ଭାରସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ସମଞ୍ଚଙ୍କର ମୁଣ୍ଡବ୍ୟଥାର କାରଣ ହୋଇପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନର ଭୋଗସର୍ବସ୍ୱ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଭାବରେ ଯୁବଶକ୍ତି ଭୋଗକୁ ଜୀବନର ଏକମାତ୍ର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଛି ଓ ସେଥିରେ ନିଜକୁ ବିପଥରେ ଝଳିତ କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଦେଶ ଓ ସମାଜକୁ ମଧ୍ୟ ବିପଥଗାମୀ କରାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛି । ସେ କେବଳ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥଟିକୁ ଜାଣୁଛି । ପରାର୍ଥ ଶବ୍ଦଟିକୁ ସେ ହୁଏତ ଭୁଲିଗଲାଣି । ସେ ଶବ୍ଦଟି କେବଳ ଶାୟପୁରାଣରେ ରହି ତାର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ରକ୍ଷା କରୁଛି । ପରାର୍ଥରେ ଯେ ଆନନ୍ଦ ତାହା ଆଜିର ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷର କଳ୍ପନାର ବାହାରେ । ଧର୍ମ ଏବଂ ନୈତିକ ଚେତନା କେବଳ ଏକ ସାଂସାରିକ ପରିକଳ୍ପନାରେ ରହିଛି । ଉଚ୍ଚ ସଂସ୍କାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବକ୍ଷୟମୁଖୀ ।

ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ଶିକ୍ଷାରେ ଧର୍ମୀୟ ଭାବନା ଓ ନୈତିକ ଚେତନାର ଉନ୍କେଷ କରାଇ ପାରିଲେ ହୁଏତ ସମାକ କ୍ରମେ ସୁଧିରିଯିବାର ସମ୍ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି ହେବ । ତେବେ ଧର୍ମ କହିଲେ କୌଣସି ସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଧର୍ମ ନୁହେଁ । ଏହା କେବଳ ମାନବବାଦ ବା ମାନବଧର୍ମ । ଆଜିର ଦୁନିଆକୁ କେବଳ ଏହି ମାନବଧର୍ମ ହିଁ ରକ୍ଷା କରିପାରିବ । ସେଥିଲାଗି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି– "ଟଙ୍କା କଉତି ଖୋଜିଲେ ମିଳିବ, ମାତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ ପାଇବା ଦୁର୍ଲଭ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଣିଷ ହୁଅ" । 'ନବବର୍ଷର ଆଶୀର୍ବାଦ' ପ୍ରବନ୍ଧରେ ସେ କହିଛନ୍ତି– 'ମୁଁ ଉପଦେଶ ତ ବହୁତ ଦେଇଛି କିନ୍ତୁ ଆଜି ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଛି, ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ହୁଅ ... ମନୁଷ୍ୟକୁ ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ହେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କର –ତୁମମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଏହି ଆଶୀର୍ବାଦ।'

ଏବେ ଆସିବା ବୃଷଲତା, କୀଟପତଙ୍ଗ ଓ ପଶୁପକ୍ଷୀ ୱରକୁ । ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ବୋଧଶକ୍ତି ଅଛି । ସେମାନେ ତାହା ମନୁଷ୍ୟର ବୃଝିବା ଭଳି ଭାଷାରେ ବ୍ୟକ୍ତି କରି ପାରଡି ନାହିଁ ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ଅଙ୍ଗଊଳନା ଅଥବା ଭାବଭଙ୍ଗୀ ମାଧ୍ୟମରେ କିୟା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ ମାଧ୍ୟମରେ ବିଭିନ୍ନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଅନୁଭବଶକ୍ତି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେଲାଣି । କୌଣସି ବିପଦ ଆସିବାର ଯଥେଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ ଜାଣିପାରଡି ଓ ସେଥିଲାଗି ସେମାନେ ପ୍ରୟୁତ ହୋଇ ରୁହଡି କିୟା ପ୍ରାଣହାନିର ଭୟ ଥିଲେ ସେମାନେ ସ୍ଥାନାନ୍ତରକୁ ପଳାୟନ କରନ୍ତି । କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁ ପ୍ରକୟଙ୍କର ସୁନାମୀ ହେଲା ସେଥିରେ ବହୁ ଧନ ଜୀବନ ନଷ୍ଟ ହେଲା । ମାତ୍ର ଦେଖାଗଲା ଗୋଟିଏ ହାତୀପଲ ସୁନାମୀ ଆଗମନର ଯଥେଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କର ବହୁଦିନର ବାସସ୍ଥଳୀକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ନିରାପଦ ସ୍ଥାନକୁ ଦୌଡି ଦୌଡି ପଳାୟନ କରିଥିଲେ ଓ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ଷଡି ହୋଇନଥିଲା ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କର ପରିତ୍ୟକ୍ତ ବାସସ୍ଥଳୀ ସମୁଦ୍ରଗର୍ଭରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲା ଅନ୍ଥସମୟ ପରେ । ଗାଈଗୋରୁମାନେ ମଧ୍ୟ ବର୍ଷା ପବନର ଯଥେଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ନିଜର ବାସସ୍ଥାନକୁ ହୟା ରଡି କରି ଦୌଡି ଦୌଡି ଆସିଥାନ୍ତି । ଏପରିକି ପକ୍ଷୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବର୍ଷା ପବନର ସୟାବନା ଦେଖିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ପୂର୍ବରୁ ସେମାନଙ୍କର ନୀତକୁ ଫେରିଆସିଥାନ୍ତି ।

'କାତିସ୍ମର କାହାଣୀ'ରେ 'ଭକ୍ତ ସନ୍ନିଳନୀ' ପ୍ରବନ୍ଧରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରବୀନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ର ରାୟ ନିମ୍ନମତେ ଲେଖିଛନ୍ତି–'ଆମ କୀବନରେ ଅଭାବ ଅଭିଯୋଗ, ଅନିତ୍ୟ ସୁଖ ଦୁଃଖ, ଆଶା ନୈରାଶ୍ୟର ଘାତପ୍ରତିଘାତ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ । ଭକ୍ତ ସନ୍ନିଳନୀ ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅବସ୍ଥିତ ଏକ ଆନନ୍ଦାଲୋକ । ସେଠାରେ ଦିବ୍ୟଲୋକର ଆନନ୍ଦ ପ୍ରବାହରେ ସମସ୍ତେ ଅଭିଷିକ୍ତ ହୋଇ ଦିବ୍ୟଲୋକର ପ୍ରେଣଣରେ ସଂଜୀବନୀ ଶକ୍ତି ଲାଭ କରି ପରମ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଉଦ୍ବୁଦ୍ଧ ହୁଅନ୍ତି ।'

'ସନ୍ନିଳନୀର ଆନନ୍ଦ ଆତ୍ମବ୍ୟାପ୍ତିବୋଧର ହିଁ ଅନୁଭୂତି । ବହୁ ମଧ୍ୟରେ ଏକକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ଓ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଭାବରେ ଅପରକୁ ନିଜର ଆପଣାର ଲୋକ ବୋଲି ମନେ କରିବା ହେଉଛି ଆତ୍ମାକୁ ସକଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଭବ କରିବା । ସମ୍ମିଳନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ୟକ୍ ମିଳନର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ଏହି ବହୁ ମିଳନକୁ ଅନ୍ତର ମଧ୍ୟରେ ଏକାତ୍ମଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବା ।'

ଭକ୍ତ ସନ୍ନିଳନୀ କଥାଟିର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ଟିକିଏ ଗଭୀର ଷରର । ସେ ହିଁ ଭକ୍ତ, ଯେ ଗୁରୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ଭଲପାଆନ୍ତି । ଭକ୍ତ ହୃଦୟରେ ଗୁରୁ ଭଗବାନ ଚିରବିରାଜିତ । ଏହି ସନ୍ନିଳନୀରେ ଆମେ ଆମ ଅନ୍ତରଦେବତାଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା । ତାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ ମନନ, ତାଙ୍କ କଥା, ତାଙ୍କ ସ୍ବୃତି, ତାଙ୍କ ବନ୍ଦନାଗୀତରେ ଯେପରି ଆମର ସର୍ବକ୍ଷଣ ବ୍ୟୟିତ ହୁଏ ।

ଆମ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ପୂର୍ବତନ ପରିଷଳକଦ୍ୱୟଙ୍କୁ (ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଦୂର୍ଗାଚରଣ ଭାଇ ଓ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଚୈତନ୍ୟ ଭାଇ) ଲେଖକ ଖୁଚ୍ ନିକଟରୁ ଦେଖିବାର ଓ ଅନୁଭବ କରିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଛନ୍ତି । ତତ୍ ସଂଗେ ସଂଗେ ଚୈତନ୍ୟ ଭାଇଙ୍କ ଘର ମା' ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତା ସୁରୁଚି ସୁନ୍ଦରୀ ଦେବୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାର ଓ ତାଙ୍କ ଭାବକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବାର ସୁଯୋଗ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଚ୍ଚ ଲେଖକଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିଥିବାରୁ ଲେଖକ ବହୁଳ ଭାବରେ ନିଜକୁ କୃତକୃତାର୍ଥ ମନେ କରୁଛି । କି ସୁନ୍ଦର ସେମାନଙ୍କର ଅନ୍ତରର ଭାବ ? ସମୟ ଅଭାବ, ଅସୁବିଧା ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ସଦା ପ୍ରସନ୍ନ ମୁଖ ସେମାନଙ୍କର । ସେମାନେ ଥିଲେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ମନ୍ତଶିଷ୍ୟ ଓ ମନ୍ତଶିଷ୍ୟା । ସେମାନେ ପରୟରକୁ ଯେ କୌଣସି ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ ଆଲୋଚନା ବଦଳରେ ତାଙ୍କର ଆଲୋଚନା ପ୍ରଥମେ ଷଲେ ପରା ପଶ୍ୟକ୍ତି ନାଦରେ । ଏହା ସେମାନଙ୍କର ମୁଖର ଭଙ୍ଗୀରୁ ଓ ଅଙ୍ଗଷଳନା ମାଧ୍ୟମରୁ ଲେଖକ ସଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କରିଛି । ଏହ ଲେଖକର ଏକ ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ଅନୁଭୂତି । ଏ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଯତ୍କିଞ୍ଚ୍ ଆଲୋଚନା ଶ୍ରୀମତୀ ସୁମତୀ ଦେବୀ ତାଙ୍କର 'ଚୁଲିର ତିନୋଟି ଝିଙ୍କା ଓ ତିନୋଟି ସ୍ବୃତି' ପ୍ରବନ୍ଧରେ ପଟାମୁଣ୍ଡାଇ ସମ୍ମିଳନୀରେ ପ୍ରକାଶିତ 'ସ୍ୱାଗତିକା'ରେ କରିଛନ୍ତି । ଏ ସବୁ ବିଷୟରେ ବିଶଦ ଆଲୋଚନା କରିବା ଲେଖକର ଲେଖନୀର ସାଧ୍ୟାୟର ନୁହେଁ । ଏହା କେବଳ ଅନୁଭବାର ଅନୁଭବରମ୍ୟ । ସାଧାରଣ ବୁଦ୍ଧିଗମ୍ୟ ବିଷୟରହ୍ୟ ଏହା ନୁହେଁ ବୋଲି ଲେଖକର ମତ ।

ଏହି ପରୟର ବୋଧୟତଃର ଏକ ୟଷ୍ଟ ଚିତ୍ର 'ସଂଘସେବକ' ୪୮/୧ ସଂଖ୍ୟାରେ 'ସୁରବାଳା ମା' ସ୍ମରଣେ' ନାମକ ପ୍ରବନ୍ଧରେ ନିମ୍ନମତେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ସର୍ବଶେଷରେ ଏହି ମଧୁର ସ୍ହୃତିର କାହାଣୀଟି ଉଲ୍ଲେଖ କରି ପ୍ରବନ୍ଧଟିର ଉପସଂହାର କରିବି । ତାହା ଏହିପରି-ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ନୃପେନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ର ରାୟଙ୍କ ସୁପୁତ୍ର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରବୀନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ର ରାୟଙ୍କର ଏକାମ୍ର ସାରସ୍ୱତ ସଂଘରେ ମାସାଧିକ କାଳ ରହଣି ସମୟରେ ତାଙ୍କର ଓ ସୁରବାଳା ମା'ଙ୍କର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଳାପ ଆଲୋଚନାର ବିବରଣୀ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରବୀନ୍ଦ୍ରଚନ୍ଦ୍ର ରାୟ 'ସୁରବାଳା ମା' ସ୍ମରଣେ' ନାମକ ପ୍ରବନ୍ଧରେ ନିମ୍ନମତେ ଲେଖିଛନ୍ତି-

"ମୁଁ ୧୯୯୦ ମସିହାର ଜୁଲାଇ ମାସରେ ଏକ ମାସ ପାଇଁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆସନ ମନ୍ଦିରରେ ରହିଥିଲି । ସେଠାରେ ମୋର ରହିବା କୋଠରୀରୁ ସୁର ମା'ଙ୍କ ରହିବା କୋଠରୀଟି ଟିକିଏ ଦୂରରେ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରତ୍ୟହ କେତେଥର ଯେ ମୋ ରହିଥିବା ଘରଟିକୁ ଆସନ୍ତି ତାହା ଜାଣିଲେ ବିସ୍ମୟର ବିଷୟ ହୁଅନ୍ତା । ସେ ମୋଠାରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଋହୁଁଥିଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କହିଲି, 'ମୁଁ ତ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଆସିଛି ।' ଉତ୍ତରରେ ସେ କହିଲେ, 'ମୁଁ ଯାହା ଜାଣିଛି ତାହା ତୁମକୁ କହିବି ଆଉ ତୁମେ ଯାହା ଜାଣ ତାହା ମୋତେ କହିବ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଲୀଳା କ'ଣ ଖାଲି ମଠାଶ୍ରମ ବା ନୀଳାଚଳ କୁଟୀରରେ ସୀମାବଦ୍ଧ ? ଗୃହୀ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଘରେ ତାଙ୍କର ଯେଉଁ ଲୀଳା ହେଉଛି ତାହା ଆମେ ଜାଣିବୁ କିପରି ? ତୁମ ଘରେ ତ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଅନେକ ଲୀଳା କରିଛନ୍ତି । ତାହା ବହୁ ଲୋକଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଶୁଣିଛି । ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟହ ସକାଳେ ଏଠାରେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଯେଉଁ ସମୟ ଘଟଣାର କଥା କୁହ, ତାହାର କିଛି କିଛି ମୁଁ ଶୁଣି ବିସ୍ନୟରେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇଛି । ଏପରି ଘଟଣା, ତାଙ୍କର ଏପରି ଲୀଳାକାହାଣୀ ପୂର୍ବରୁ କେବେହେଲେ ଶଣିନାହିଁ ।'

ଦିନେ ରାଡି ପ୍ରାୟ ୧୧ଟା ହେବ । ଘରର ଆଲୋକ ଲିଭାଇ ଶୋଇ ପଡିଛି । କିଛି ସମୟ ପରେ ହଠାଡ୍ ଘରର ଆଲୁଅ କଳି ଉଠିଲା । ବାବା କ'ଶ ଚେଇଁଛ ? 'ଦିଦି' ଅର୍ଥାଡ୍ ସିଲିଗୁଡିର ବାଦଲ ସରକାରଙ୍କର ସ୍ତାଙ୍କ କଣ୍ଠ ସ୍ୱର । ସେ କହିଲେ ସୁରବାଳା ମା' ଆଉ ବିମଳା ମା' ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ମଶାରୀ ଖୋଲାହେଲା, ସୁରବାଳା ମା' କହିଲେ – ବିମଳା ମେଦିନୀପୁରରୁ Tourist Bus ରେ ବୂଲି ବାହାରିଛି । ପୁରୀ, କୋଣାର୍କ ପ୍ରଭୃତି ସ୍ଥାନ ବୂଲି ଆଜି ରାତିରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଆସିଛି, କାଲି ଖୁବ୍ ଭୋରରୁ ଋଲିଯିବ । ତୁମ ମୁହଁରୁ କିଛି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ସେ ଆସିଛି । ଶୁଣି ବିସ୍କୟ ବୋଧ କଲି । ଦୁଇଜଣଯାକ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଅତି ପ୍ରିୟ ସ୍ନେହର ଜନ, ସମୟ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘରେ କିୟଦନ୍ତୀ ସ୍ୱରୂପ । ଯା' ହେଉ, ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ଯାହା ମନକୁ ଆସିଲା ତାହା କହିଲି, ଉଭୟ ଶୁଣି ଖୁବ୍ ଖୁସି ହେଲେ ।"

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଶ୍ରୀ ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ମହାନ୍ତି କେନ୍ଦ୍ର ପରିଚାଳନା ମଣ୍ଡଳୀ ସଦସ୍ୟ

ନାରୀର ଦଶବିଧ ନିୟମ-ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା ତଥା ଗୁରୁନିଷ୍ଠ।

ଏହା ସତୀ ବ୍ରତ ବୋଲି ଦୁର୍ଗାଚରଣ ଭାଇ ବୁଝାଇଥିଲେ । ଏହି ବ୍ରତୟରିଶୀ ହୋଇ ସଂସାର କଲେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଘୁଞ୍ଚ ଗୃହରେ ସୁଦଶା ଓ ଶାନ୍ତି ବିରାଜମାନ କରେ ।

- ୧. ବ୍ରାହ୍ମମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ ଶଯ୍ୟାତ୍ୟାଗ କରିବ, ତା ହେଲେ ଆମକୁ ଯାହା ସାଧନା ବା ଉପାସନା ଦିଆଯିବ ତାହା ନିର୍ବିଘୁରେ କରିହେବ ।
- ୨. ସାମାନ୍ୟ କାରଣରେ ଔଷଧ ସେବନ କରିବା ଅନ୍ତିତ । ନିୟମିତତା ପ୍ରତି ସଚେତନ ରହିବ, ତେବେ ଦେହ ଓ ମନ ସ୍ୱସ୍ଥ ରହିବ ।
- ୩. ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଅନ୍ତଃକରଣରେ ଗୂହକର୍ମନିରତ ରହିବ । କାମ କରୁଅଛ ବୋଲି ମନରେ ଅଭିମାନ ପୋଷଣ କରିବ ନାହିଁ ।
- ୪. ସାତ୍ତ୍ୱିକ ଆହାର ଗ୍ରହଣ କରିବ । ଅନିବେଦିତ ଦ୍ରବ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ । ଯଥେଚ୍ଛା ସ୍ଥାନରେ ଆହାର କରିବା ଅନୁଚିତ । ଖାଦ୍ୟ ଲୋଭ ରଖିବ ନାହିଁ ।
- ୫. ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ପାଳନ କରିବ, ମନରେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଚିନ୍ତା କରିବ । ଦେହ, ମନ ଓ ପ୍ରାଣରେ ପରିଷ୍କାର ଓ ପବିତ୍ର ରହିବ ।
- ୬. ବିଳାସିତା ତ୍ୟାଗ କରିବ ।
- ୭. ସତ୍ୟ ସରଳତା ଓ କର୍ମଠତା ପ୍ରତି ଯତ୍ନବାନ ହେବ ।
- ୮. ଗୃହକର୍ମରୁ ବିରତ ହେଲେ ଉପାସନା, ସଦ୍ଗ୍ରନ୍ଥ ପାଠ ଓ ସଦାଳାପ ଅଭ୍ୟାସ କରିବ । ଏକତ୍ର ମା' ମାନଙ୍କ ସହିତ ବସି ଅପରର ଦୋଷ, ଦୁଃଖ ଓ ବିଷୟ ବିଭବ ଆଲୋଚନା କରିବ ନାହିଁ ।
- ୯. ଦୈବାତ୍ କୌଣସି ଦୋଷ କଲେ, ଅନୁତାପ କରିବ । ସରଳ ଭାବରେ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରି ଶାସନ ସହ୍ୟ କରିବ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ସାବଧାନ ରହିବ ।
- ୧୦.ଧିର୍ଯ୍ୟ ଓ ସହିଷ୍କୃତା ଅବଲୟନ କରି ଚଳିବ ।

ସହିଷ୍କୁତାର ଆଦର୍ଶ ମା' ଧରିତ୍ରୀ – ଦୁଃଖ ସହିଗଲେ, ଦୁଃଖ ପରେ ସୁଖ ପୁଣି ଆସିବ । ଅହଲ୍ୟା ନିଜ ଦୋଷ ସ୍ୱୀକାର କରି ଅବିଷୟରରେ ପଥର ହୋଇ ପଡିରହି ଶ୍ରୀଭଗବାନଙ୍କ ଧ୍ୟାନ କରୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ପଦରେଣୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ମୁକ୍ତ ହେଲେ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ କଟୂକ୍ତି ସହ୍ୟ କରି ନ ପାରି ପିତ୍ରାଳୟକୁ ଗମନ କରିବା ମହାପାପ । ସ୍ୱାମୀ ଚରିତ୍ରହୀନ ହେଲେ, ଜଗତର ମଙ୍ଗଳ କାମନା କରି ପାରିଲେ, ସ୍ତୀ ନିଜେ ଦେବୀ ହୋଇଯିବେ ଓ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଆବିଷ୍ଟ କରି ପାରିବେ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ଯେପରି ଗୁରୁଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ, ସ୍ୱାମୀ ଦେହ ସେହିପରି ସତୀ ନାରୀ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଯନ୍ତ । ମନୁଷ୍ୟ ଦେହଯନ୍ତ୍ରରେ ଯାହାକୁ ଆବାହନ କରିବ, ସେ ସେହିପରି ହେବ । ଦେବତାଙ୍କୁ ଆବାହନ କଲେ ଦେବତା ହେବେ, ଅସୁର ଆବାହନ କଲେ ଅସୁର ହେବେ । ନିଜର ସତୀତ୍ୱ ପ୍ରଭାବରେ ଆମେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଆବାହନ କରିପାରିବୁ । ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଚରିତ୍ରର ଭଲ ମନ୍ଦ, ସୀ ଚରିତ୍ର ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଏହା ହେଉଛି ନାରୀର ସର୍ବଶ୍ରେଷ ସାଧନା । ଗୃହ ତା'ର ସାଧନକ୍ଷେତ୍ର ଓ ସ୍ୱାମୀ ହେଉଛନ୍ତି ତା'ର ସାଧ୍ୟ । ସୀ ନିକଟରେ ସ୍ୱାମୀ ତା'ର ଦେବତା । ସୀର ସତୀତ୍ୱରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ବର ଦେବା ନିମନ୍ତେ ଜଗତ୍ୱ୍ୟାମୀ ସ୍ୱାମୀ ଦେହ ଅବଲୟନ କରି ଆସନ୍ତି । ଏହାର ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଉଦାହରଣ ରାଣୀ ଅଂଜନା ।

ରାଜକନ୍ୟା ଅଂକନାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ରାଜା କେଶରୀ ତାଙ୍କ ଦାସୀର କୂଟ ପ୍ରରୋଚନାରେ ପଡି ଅଂକନାଙ୍କୁ ଉପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ବିବାହ ପରେ ତାଙ୍କ ମୁଖ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶନ ନ କରି, ପୃଥକ୍ ଉଆସ ତୋଳାଇ ତାଙ୍କୁ ରଖିଲେ । କାହାରି କଥା ଶୁଣିଲେ ନାହିଁ । ବାରବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହି ଦଶ୍ଚ ଦେଲେ । ଅଂଜନା ଅକାତରରେ ଏ ଦୁଃଖ ସହ୍ୟ କଲେ । ନିରାପରାଧିନୀ ଅଜଂନା ଇଷ୍ଟଧାନରେ ମଗ୍ନ ରହି ଉପାସନାନିରତ ହୋଇ ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କଲେ । ଥରେ କେଶରୀ ରାଜାଙ୍କୁ ଶତ୍ରୁ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡିଲା । ସେ ସମୟର ନିୟମ ଅନୁସାରେ ରାଜା ଯୁଦ୍ଧକୁ ଯିବା ସମୟରେ ରାଣୀ ଆସି ରାଜାଙ୍କ ମୟକରେ ବିଜୟଟୀକା ପିନ୍ଧାଇ ଦେଇ ଯୁଦ୍ଧକୁ ପଠାଇବେ । କିନ୍ତୁ ଉପେକ୍ଷିତା ରାଣୀ ଯେ ରାଜ ଉଆସକୁ ଆସି ରାଜାଙ୍କ କପାଳରେ ବିଜୟତିଳକ ଲଗାଇଦେବେ, ଏଥିରେ ସମୟ ରାଜନବରବାସୀ ସନ୍ଦିହାନ ଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ରାଣୀ ଅଂଜନା କହିଲେ, 'ସେ ମୋର ସ୍ୱାମୀ । ସେ ମୋତେ ପରିତ୍ୟାଗ କଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତାଙ୍କର ଶୁଭକାମନା କରି ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ବିଜୟଟୀକା ପିନ୍ଧାଇ ଦେବି ।' ଶେଷରେ ଅଂଜନା ରାଜପୁରୀକୁ ଆସି ରାଜାଙ୍କୁ ବିଜୟଟୀକା ପିନ୍ଧାଇ ଯୁଦ୍ଧକୁ ପଠାଇଲେ ଓ ପରେ ନିଜ ଉଆସକୁ ଆସି

ଉପାସନାନିରତ ରହିଲେ । ତାଙ୍କର ନିର୍ମଳ ଚରିତ୍ର, ଧିର୍ଯ୍ୟ, ସହିଷ୍କୁତା, ଗାୟୀର୍ଯ୍ୟ ଓ ଭକ୍ତି ବିଶ୍ୱାସରେ ପ୍ରୀତ ହୋଇ ପବନ ଦେବତା ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଓ ବର ସ୍ୱରୂପ ତାଙ୍କୁ ପୁତ୍ର ରତ୍ନ ପ୍ରଦାନ କଲେ । ତତ୍ପରେ ପବନ ଦେବତା ଯାଇ କେଶରୀ ରାଜାଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ଅଂଜନାଙ୍କ ପ୍ରତି ତାଙ୍କ ମନ ରଂଜିତ କଲେ । ରାଜା ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରୁ ରାତିରେ ଆସି ଅଂଜନାଙ୍କ ଗୃହରେ ରାତ୍ରିଯାପନ କଲେ ଓ ନିଜ ନାମାଙ୍କିତ ମୁଦ୍ରିକା ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରି ପୁନରାୟ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କଲେ ।

ଅଂଜନା ଗର୍ଭବତୀ ହେଲେ, କିନ୍ତୁ ରାଜ ନବରବାସୀ କେହି ତାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ରାଜ୍ୟରୁ ବିତାଡିତ କରିଦେଲେ । ଦୀନା ବେଶରେ ଅଂଜନା ନିଜ ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ହେଲେ । ସେହିଠାରେ ପୁରାଣପ୍ରସିଦ୍ଧ ହନୁମାନ ଜନ୍ନଲାଭ କଲେ । ରାଜା ଯୁଦ୍ଧରେ ବିଜୟଶ୍ରୀ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ନବରକୁ ଫେରିଲେ । ପରେ ସମୟ ବିଷୟ ଅବଗତ ହୋଇ ନିଜ ସୀ ଓ ପୁତ୍ରର ଅନ୍ୱେଷଣ କଲେ ଓ ଗୁରୁଙ୍କ ଆଶ୍ରମରୁ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସସଜ୍ନାନରେ ଅଂଜନା ଓ ପୁତ୍ର ହନୁମାନଙ୍କ ସହିତ ନବରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କଲେ । ପବନ ଦେବତାଙ୍କ କୃପାପ୍ରାପ୍ତ ବୋଲି ହନୁମାନ ପାବନୀ ନାମରେ ଖ୍ୟାତ ହେଲେ ।

ଗୃହକର୍ମ ସୂୟରୁରୂପେ ନ ତୁଲାଇ, ଆଳସ୍ୟ ଓ ବିଳାସ ବ୍ୟସନରେ ଦିନ ଅତିବାହିତ କଲେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଗୃହରୁ ଊଲିଯାଆନ୍ତି । ଗୃହ ରୋଗ, ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଦାରିଦ୍ର୍ୟର ଆଶ୍ରୟ ସ୍ଥଳ ହୋଇପଡେ । ଅନ୍ୟ କଥାରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ, ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ୱଜନଙ୍କ ଉପରେ ତାହା ପ୍ରୟୋଗ କରିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟର କୁ ପରାମର୍ଶରେ ପଡି ସ୍ୱାମୀ ଓ ଆତ୍ମୀୟଙ୍କୁ ଖରାପ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟର ଗୋପନ କଥା ଶୁଣିବ ନାହିଁ କି ଗୋପନରେ ଅନ୍ୟକୁ କିଛି କହିବ ନାହିଁ । ଶାଶୁ ଶୁଶ୍ୱର ତଥା ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ କଟୁକଥା ପ୍ରୟୋଗ କରିବ ନାହିଁ ।

ଏହି ସବୁ ନୀତିନିୟମକୁ ଜୀବନର ବ୍ରତ କରି ଚଳିଲେ ଘର ଆନନ୍ଦ ଓ ସୁଖର ନିଳୟ ହେବ । ଏହି ବ୍ରତ ହିଁ ସୁଦଶା ବ୍ରତ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଆମର ଏକମାତ୍ର ଗୁରୁ ଓ ଇଷ । ସଂସାରର ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କର । ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛୁ । କାର୍ଯ୍ୟକରି ଅନ୍ୟଠାରୁ ତା'ର ପ୍ରତିଦାନ ଆଶା କରିବା ଅର୍ଥ ଗୁରୁନିର୍ଭରତା ହରାଇବା । ସ୍ୱାମୀସେବା ସ୍ତୀର ସ୍ୱଧର୍ମ । ସ୍ୱାମୀ ଭଲ ପାଆନ୍ତୁ ବା ନ ପାଆନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ ଦୃକ୍ପାତ ନ କରି ତାଙ୍କରି ଶୁଭ କାମନା କରି, ତାଙ୍କରି ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ସୁୟରୁ ରୂପେ ସେବା ସମ୍ପାଦନ କରିବା ସ୍ତୀର ଧର୍ମ । ଯତ୍ପରୋନାହ୍ତି ତାଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ । ନିଜକୁ ସତ୍ରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ରଖି ସେବାକଲେ ସେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ । ସ୍ୱାମୀ ଅପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୋର କିଛି ଭୁଲ୍ ରହିଯାଉଥିବାରୁ, ଦେବତାମାନେ କୋପ କରି ଏପରି ଆଚରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ପ୍ରତିକାର ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥୀ ହେବ । ନାରୀର ସତୀତ୍ୱ ବଳରେ ତା ସ୍ୱାମୀ ମୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ସ୍ତୀର ଯେଉଁ ଗତି ହୁଏ ସ୍ୱାମୀର ମଧ୍ୟ ସେହି ଗତି ହୁଏ ।

କୀବ ନାମ ନେବା ପାଇଁ କୀବନ ଧାରଣ କରିଛି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମୟ କର୍ମ ହେବା ଉଚିତ । କନ୍କରୁ କେହି ସିଦ୍ଧ ହୋଇ ନ'ଥାନ୍ତି । ଗୁରୁସେବା କଲେ ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଭିତରେ ଶକ୍ତିର ୟୁରଣ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତିଭାବ କାଗ୍ରତ କରାଇ ଦେବାପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଖେ ପ୍ରାର୍ଥନାନିରତ ହେବାକୁ ପଡିବ ତେବେ ଗୁରୁ ଦୟାକରି ଏହା ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ନଚେତ୍ ଏହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ ନାହିଁ ।

ପରକାଳ ପଥ ୩ଟି -ପିତୃଯାନ, ଦେବଯାନ ଓ ବ୍ରହ୍ମଯାନ । ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ଗତି ପିତୃଯାନ, ଗୁରୁଙ୍କ ଆଦେଶରେ ସ୍ୱଧର୍ମ ପାଳନ ହେଉଛି ଦେବଯାନ, ଗୁରୁଙ୍କ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଇଚ୍ଛାକୁ ରୂପାୟିତ କରିବା ବ୍ରହ୍ମଯାନ -ଏହା ଭକ୍ତମାନେ କେବେ ପରିଶୋଧ କରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

କେନ୍ଦ୍ର କୁଟୀର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସ୍ୱହୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ଏଣୁ ଏହିପରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସ୍ପର୍ଶ କରିଥିବା ଦ୍ରବ୍ୟ ଓ ଅନୁଷାନକୁ ପରାଣରୁ ବଳି ଆଦର କରିବା ଆମ ସାଧନାର ପରାକାଷା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ନିଜେ କହିଛନ୍ତି ସେ ସର୍ବଦା ଏହି କୁଟୀରରେ ନିତ୍ୟ ବିରାଜିତ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ବାକ୍ୟ ଓ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଶ୍ରେଷ ଏବଂ ଶାସ୍ତବାକ୍ୟ ହେଉଛି ତା'ର ପରିପୋଷକ । ମହତ୍ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଡାକିବା । ଆମ୍ବରକ୍ଷା, ସତ୍ୟରକ୍ଷା, ଧର୍ମରକ୍ଷା ଓ ଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରା ରକ୍ଷା ପାଇଁ ସତ୍ସ୍ୱରୂପ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଡାକିବାକୁ ହୁଏ । ଦିନେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଜାହାକରେ ବସି ଗଙ୍ଗାନଦୀ ପାର ହେଉଥିଲେ । ଭୟଙ୍କର ଝଡ ତୋଫାନ ଆରୟ ହେଲା । ଜାହାଜଟି ଟଳମଳ ହୋଇ ଉବୁଟୁବୁ ହେଲା । ଆରୋହୀମାନେ ରକ୍ଷାକର ରକ୍ଷାକର ବୋଲି ଏକ ସ୍ୱରରେ ଭଗବାନ୍ଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଆରୋହୀମାନଙ୍କ ଏକାଗ୍ରତା ଦେଖି ଆନନ୍ଦରେ ବିଭୋର ହୋଇଗଲେ । ଭଗବାନ୍ ଏପରି ଝଡ ସୃଷ୍ଟି କରି ଆରୋହୀମାନଙ୍କ ମନରେ ଏକାଗ୍ରତା ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବି ଠାକୁର ଖୁସିରେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଭଗବାନ୍ ରକ୍ଷା କର ବୋଲି ଡାକିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ କିନ୍ତୁ ଜାହାଜୟଳକ

ନିଜର ଧ୍ୟାନ, ଧାରଣା ଓ ଉପାସନା ପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଡାକିବ । ଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରା ପ୍ରତି ଓ ପରିବାର ରକ୍ଷା ପାଇଁ, ସ୍ୱଧର୍ମ ରକ୍ଷାପାଇଁ ଡାକିଲେ ସେ ଆସନ୍ତି, ସେ ଆମ ହୃଦୟରେ ଆସୀନ ବୋଲି ଧାରଣାକରି ଡାକିଲେ ସେ ଆସିବେ । ଦ୍ରୌପଦୀ ବସ ହରଣ ସମୟରେ 'ହେ ଦ୍ୱାରୀକାନାଥ' ବୋଲି ଡାକିବାରୁ ଆସିନଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ 'ହେ ହୃଦୟନାଥ' ବୋଲି ଡାକିଲେ ସେ ଆସି ଦୁଃଖ ମୋଚନ କରିଥିଲେ । ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର ଲୁଣ୍ଡନ ସମୟରେ ରାଜା ମନ୍ଦିରରେ ଗୋଟିଏ ଅଖଣ୍ଡ ପ୍ରଦୀପ ଜାଳି ଜଗି ରହିଥିଲେ । ଗୋଟିଏ କପଟୀ ସୀ ଲୋକର କରୁଣ ଆର୍ଭ ଚିତ୍କାର ଶୁଣି ଦୀପ ଛାଡି ଓଲିଆସିବାରୁ ମୁସଲମାନମାନେ ଦୀପ ଲିଭାଇ ଦେଲେ ଓ ରାଜା ମୁସଲମାନ କର୍ତ୍ତ୍ୱକ ପରାଞ୍ଚ ହେଲେ । ମନ୍ଦିରର ପତନ ହେଲା । ଆସନର ପବିତ୍ରତା ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡିବ । ସେହି ଆସନର ଅଧିଷ୍କାତା ଦେବତା (ଗୁରୁଦେବ) ଆମକୁ ରକ୍ଷା କରିବେ । ଡାକିବାରେ ଜ୍ଞାନ ଓ ନିଷ୍କା ଥିବା ଦରକାର ।

ମହାସତୀ ବୃନ୍ଦାବତୀଙ୍କ ସାଧନା ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ବଳରେ କଳନ୍ଧର ଅଳେୟ ହୋଇଥିଲେ । ଭଗବାନ୍ ନିଳେ କଳନ୍ଧର ରୂପ ଧାରଣ କରି ତା'ର ସତୀତ୍ୱ ହରଣ କରିବାରୁ ଜଳନ୍ଧର ନିଧନ ହେଲା । ବୃନ୍ଦାବତୀ ସେହିଦିନୁ ଅଭିଶାପ ଦେଲେ ଗୁରୁ ଓ ପତି ରୂପ କେହି ଧାରଣ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ମହାସତୀ ବୃନ୍ଦାବତୀ ଏହିପରି ସତୀ ଧର୍ମ ଓ ଗୁରୁ-ଶିଷ୍ୟ ଧର୍ମ ରକ୍ଷାକରି ଯାଇଛନ୍ତି । ଗୃହ ହିଁ ସତୀର ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ଲାଣ୍ଡ । ଗୃହ ଓ ପତିଙ୍କୁ ଭଗବତ୍ ଜ୍ଞାନ କରି ସେବାପରାୟଣ ହେଲେ ସବୁ ହେବ । ଖଳ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ରୟ ଦେବନାହିଁ । ସଂଘପତି (ଗଣପତି)ଙ୍କ ପରି ଖଳ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମୁଷା ପରି (ଗଣେଶଙ୍କ ବାହାନ) କରି ଜବତ କରି ରଖିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଫୋପାଡି ଦେବନାହିଁ ।

ଆମେ ସମଷ୍ଟେ ଦିନେ ଆନନ୍ଦରସରେ ମଗ୍ନ ଥିଲୁ । କେବଳ ଆନନ୍ଦ ସବୁ ସମୟରେ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ । ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଆସିବାକୁ ଆମର ଇଚ୍ଛା ହେଲା । ଠାକୁରଙ୍କ କାମ ପାଇଁ ଆମେ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଆସିଛୁ । ଏଠି ସୁଖ ଦୃଃଖ ରୋଗ ଶୋକ ଭୋଗ କରିଯିବୁ ଓ ତାଙ୍କ ନାମ ନେଇ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଯିବୁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ବିରହରେ କାତର ହୋଇ ଡାକିବା ଅର୍ଥ ନାମ ନେବା । ନାମ ନାମୀ ଅଭେଦ । ଅବିରତ ନାମ ନେଲେ ନାମୀ ନ ଆସି ରହି ପାରତ୍ତି ନାହିଁ । ନାମ ଜପ କରିବାପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଜନ୍ନ । ଶ୍ରୀଗୁରୁ କୃପା କରି ଯାହା ଆମକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ତାକୁ ନାଷ୍ଟି ନ କରି ହସ ହସ ବଦନରେ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଉଚିତ । ଆମର ପ୍ରକୃତ ଯୋଗ୍ୟତା ଥିଲେ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ପାଇ ପାରିବୁ । ନାମକୁ ସର୍ବଦା ଅନ୍ତରରେ ଜାଗୁତ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଦର୍ଶନ କେବେ ବିଫଳ ଯାଏନାହିଁ ।

ସତ୍ୟରକ୍ଷା, ଧର୍ମରକ୍ଷା ଓ ଆତ୍ମରକ୍ଷା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଡାକିବା, ବିନା କାରଣରେ ନୁହେଁ । ଶେଷରେ ହେ ହୃଦୟଇଶ ! ଏତିକି ମିନତି ଶ୍ରୀପଦ ସରୋଜରେ ଜୀବନର ଶେଷ ନିଃଶ୍ୱାସ ଯେପରି ତୁମର ନାମର ଶେଷ ଜପରେ ପରିସମାପ୍ତି ଘଟେ । ଏତିକି ଅଳି–

> ବନଲତା ବନ ବିଥିକାରେ ଯେପରି ଝଡି ଶୁଖି ନ ଯାଉ ତୁମର ପଦରେଣୁ ପରଶରେ ଦେହ, ମନ ପ୍ରାଣ ତା'ର ଚିର ପୁଲକିତ ରହୁ ଏତିକି ମାଗୁଣି ହେ ଗୋସାଇଁ ।

> > ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ବନଲତା ମହାନ୍ତି ମା' ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

The Saintly Lady Maa Surabala Devi

Sadguru Swami Nigamananda in his immortal advice has mentioned that Shri Gurudev's fame and glory is illuminated by the bright moral character of his disciples and devotees. This truth is manifested in the character and life of his saintly disciple, Surabala Devi. She aptly inherited the spiritual legacy of her parents, who completely dedicated their lives at the lotus feet of Sadguru Shri Shri Nigamananda Paramahamsadev. Her father Rajachandra Dhar (Swami Swarupananda) and mother Sushila Devi, along with their two sons and two daughters took shelter at the feet of Shri Gurudev and continued to stay in the Math as sevak and sevika. Her two brothers Narendra Chandra and Dhirendra Chandra and elder sister Sailabala were also disciples of Shri Shri Thakur Nigamananda Saraswati. In other words, all the members of this family were the fond servitors of Shri Gurudev. Surabala Devi was brought up amidst the unique spiritual environment of Saraswata Math. Her budding spiritual yearning blossomed forth emitting and adding sweet fragrance that pervaded the Saraswata Jagat envisaged by Shri Shri Thakur Maharaj.

Surabala had the unique privilege of meeting Shri Shri Thakur, for the first time at the early age of five, at their Mymensing house. At the age of six she became the inmate of the Dhaka Gendariya Ashram and was initiated to sannyas by Thakur at the age of fourteen. No other female devotee of Thakur had this opportunity to be initiated to sannyas at such an early age. Unlike her elder sister Sailabala, she was very pensive and exclusive in nature from childhood. But from very early age her love for kirtan was immense. At night, after dinner, she used to listen to stories from the Ramayan, the Mahabharat and Shri Chandi, from her father. This enhanced her interest in the life of service, sacrifice, enduring love for truth and divine personages.

Surabala's deep love and devotion for Shri Shri Thakur was evident in her first meeting with Him. Shri Shri Thakur first visited Shri Rajachandra Dhar's house in Mymensing in the year 1910. Shri Shri Thakur mingled intimately with children and they considered him as their own. For reasons unknown to them, they were deeply attracted by the sweet conversation and loving touch of Shri Shri Thakur. Surabala's innocent love for Thakur filled her heart with unknown joys. That was, indeed, a unique experience. Whenever she got the opportunity to view Thakur walking or sitting, at any place, she secretly observed him from a distance with blinkless eyes. Her joy knew no bounds. Once she noticed distinctly, Thakur's parts of body from knee to feet. She exclaimed, 'Oh, how sweet and colorful feet!' The sole of the feet were red like 'alata' color and the rest, camphor-white. She was almost ecstatic to see Thakur in this appearance. This first darshan revived the unbroken holy ties of her previous births that she could not understand then as a child.

Surabala was a small child, when Shri Rajachandra Dhar renounced the world and became an ashramite along with his wife and children. She grew up in a placid spiritual surrounding of the Math. There, she came across Yogamaya Devi and Shanti Devi, two dedicated disciples of Shri Shri Thakur, who were extremely loving and affectionate. In the later years, she learnt the appropriate way to perform seva of Shri

Shri Thakur from Yogamaya Devi, who she held in high esteem. Her contact with Yogamaya Devi helped her greatly in building a good sevika's life.

After the completion of the construction of the Math at Kokilamukh Shri Shri Thakur spent time happily in the jocund company of its in-mates, particularly young children. He shared joyful moments with sevakas and sevikas by swimming in the rivulet Arunakhal, a small branch of Brahmaputra. Shri Shri Thakur was an expert swimmer. What to speak of *male sevakas*, even the *female sevikas* like Shanti Maa, Sushila Maa and Sailabala joined delightfully the swimming *lila* of Shri Shri Thakur. As Surabala did not know swimming, then, she and her younger brother Dhirendra Chandra threw water at each other and immensely enjoyed this swimming sport of Thakur. Sometimes, Shri Shri Thakur collected saris, bangles, vermillion and ornaments from the female disciples in Math and dressed Surabala and Dhirendra Chandra as Radha and Krishna. Sailabala helped Thakur in the enactment of Radha-Krishna lila. Thakur sang and they enacted the dance lilas giving innocent joys to the inmates of the Math. These precious moments were preserved for the rest of life of Surabala, like rare and precious gems, to provide soothing touch and to ameliorate suffering, during the tormenting periods of life.

There was the memorable time in Math when Surabala was extremely delighted to get the jocund company of Bimala. Shri Shri Thakur set up a 'Balaka Sangha' with five young children Kenaram, Iswara, Dhirendra, Surabala and Bimala. Initially, he entrusted the responsibility of the education of these five children to Swami Bodhananda. Later, he also monitored their education. Thakur was the central figure of this 'Balaka Sangha'. He was so easy and intimate with the children that they often shared innocent fun and delightful chit-chat with Shri Shri Thakur. They found a father, mother, friend, and master in him. These years were the most joyful and memorable period of these five devotees. These sweet memories provided immeasurable fortitude and sustenance to Surabala to endure smilingly, the inevitable prick and pound of Prarabdha.

By the inexorable blessings of Shri Shri Thakur, Surabala escaped four times from incidents that could have led to imminent death. In one occasion, she along with younger brother Dhirendra Chandra, were bathing in Arunakhal. Both of them did not know swimming. Suddenly, they slipped into deep water and grabbed each other, courting sure death. Young Iswara, Bimala's brother noticed this awful scene. Immediately, no doubt, by will of the divine force, he threw a long plant at them, while holding the portion of root in his hand. Surabala caught the other end and Iswara pulled both Surabala and Dhirendra to the bank. The whole incident happened like a miracle. All of them were below the age of ten. But they displayed such wisdom, skill and courage rarely demonstrated by older and experienced people in the face of such grave disaster due to sudden panic and loss of wit. When Surabala remembered and described this horrible experience she was full of gratitude to Shri Shri Thakur who saved them through Iswara, as his instrument.

When Surabala grew up, there came, an inexplicable transformation in her life. She felt. 'I am not a body; I am Atma- ever free and sacred.' This sublime feeling was the expression of her real state of sannyas, which entails the life of renunciation and

non-attachment. Just at the age of fourteen, she was initiated to *Sannyas* by Shri Shri Thakur. It was, in fact, the shower of a plethora of compassion on her. Her Sannyas-name was 'Suradhuni'. Shortly, after Surabala's initiation to *sannyas*, her elder sister Sailabala left for her heavenly abode. But before her death she told Surabala: 'Thakur may send you out but you never leave him. Always remain clinging to his feet.' Our limited wisdom cannot comprehend the reason why Shri Shri Thakur initiated Surabala at an early age. But surely, it can be said this life is a continuation of the past lives and only an omniscient *Brahmabid* Sadguru knows the past *samskaras* and the subtle connections of purification of mind.

Shri Shri Thakur left Assam-Bangiya Saraswata Math in the year 1922 and decided to spend the rest of his life at Puri in Odisha, in order to live a life of solitude and remain absorbed in thinking about the welfare of others. The sacred vibrations of his holy thoughts on world-welfare would overwhelm the surrounding evil. Now, the centre of his spiritual mission was shifted to Nilachala Kutir near Swargadwara at Puri. When he came to Puri, along with a very few sevakas, he brought Surabala and Bimala with him. While staying in Nilachala Kutir a memorable incident occurred in the life of Surabala, the arrival of an orphan infant named Lilu (Narayani). In the year 1925, when the infant was two months old, her mother passed away and father Suresh Chandra Chattopadhyay, was initiated to sannyas. Suresh Chandra Chattopadhyay surrendered the helpless infant at the lotus feet of his Gurudev and left for Kashi. On the instruction of Thakur, the rearing and nourishing of the small infant was entrusted to Surabala.. Shri Shri Thakur named this baby 'Lilu' and 'Narayani'. She called Thakur 'Baba' and Surabala 'Maa'. Since Surabala accepted the responsibility of rearing Lilu on the instruction of Shri Shri Thakur, she treated it as the service to Thakur. In fact, obedience to Shri Gurudev's instruction is the greatest seva ever performed. Thus Surabala became Lilu's de facto mother, father, friend, guide, inspiration, philosopher and companion.

When Shri Shri Thakur left his mortal frame in the year 1935, Narayani was only ten years old. So her well-being, education and welfare became Surabala's responsibility, which she accepted ungrudgingly. In Narayani, she visualized Shri Guru-Narayan and offered her total love and service. Surabala ensured that she received her education and she received her Masters Degree. Narayani wrote several monumental books on Shri Shri Thakur bringing out the undiscovered facts and truth in His teachings and philosophy. During this time Surabala Devi came in close contact with Durga Charan Mohanty Bhai, the ardent devotee of Shri Shri Thakur and previous Secretary and Parichalaka of Nilachal Saraswata Sangha, established by Shri Shri Thakur on his holy birthday in the year 1934. When Narayani, under the soothing care of Surabala Devi, was working as a researcher on Thakur's philosophy, the cruel prarabdha did not spare her. She suffered from Tuberculosis, the deadly disease which short-circuited her valuable life. Surabala Devi was with her when the grueling torments of the cruel disease spread its tentacles. Durga Charan Bhai once told Narayani Devi: 'If you continue to write on Shri Shri Thakur, you will forget and get rid of the pangs of the fatal disease'. It came true. She continued her endeavor and service to Thakur amidst such pain and sufferings.

It was 3rd January 1976, the beginning of the concluding episode of life of two great sevikas: Surabala Devi and Narayani Devi. As desired by Shri Shri Thakur, Durga Charan Bhai shouldered the responsibilities of these two great sevikas of Thakur and arranged for their comfortable and peaceful stay in Ekamra Saraswata Sangha Asana Mandir in Bhubaneswar. They were very happy during their stay in this Asana Mandir. However, Narayani Devi passed away on 26th February, 1980 while staying here. It was, probably, one of the greatest shocks to Surabala Devi, who could withstand it remembering Shri Shri Thakur. Treating this loss as the will of Shri Gurudev she spent the rest of life in solitude, meditating on Thakur. She was the lifelong President of Nilachala Saraswata Mahila Sangha. While staying in the premises of Ekamra Saraswata Sangha, both Surabala Devi and Narayani Devi attended several Sangha Pujas. They shared their immortal experiences with devotees, who were extremely delighted and inspired by their sweet and soft words on Shri Shri Thakur. When Rabindra Chandra Ray, a great devotee of Thakur and the son of Nrupendra Chandra Ray, was staying in Ekamra Saraswata Sangha Asana Mandir, Surabala Devi used to discuss Shri Shri Thakur's lila with him. It was like the confluence of two great oceans encompassing and flooding ripples of joy over the entire Saraswata realm. On leaving the mortal frame on 28th May 1994, in the premises of Ekamra Saraswata Sangha she has become the eternal sevika in *chidmaya* realm of Shri Shri Thakur.

It is not possible to mention the Himalayan greatness of this great *sevika* within these few pages. It is only a tip of the iceberg. It is a small endeavor to show this great lady in patches, just like a map of the Himalayas showing the semblance of the real and fabulous mountain. The wise reader's sublime imagination will capture and understand the immensity of realities from the small description of a symbolic map.

Shri Shri Thakur Charanashrita Dr. Rabindra Nath Parida Ekamra Saraswata Sangha

Floating Clouds

The universe has emerged or has originated from *Ananda* (divine pleasure), is part of Brahma and will ultimately merge into *Ananda* at the time of dissolution. It is said that Brahma the store house of universal pleasure desired to enjoy it. This happened to be the cause behind the creation of this huge universe.

Now the question arises if Brahma is complete and wholesome, how can a desire surface within Him because desire itself is the sign of incompleteness? And also, why is Brahma not able to enjoy the pleasure stored within Him all by Himself?

Brahmasutra Bhasya created by Sri Adi Sankaracharya says Brahma is the bliss. In *sloka* 12 it says "Anandamayobhasyat" - the blissful one by repetition. It is imperative that to enjoy pleasure something other than the source of pleasure is necessary. So the desire to enjoy the stored part of pleasure is natural for Him. The desire is not a deviation of Brahma but a natural phenomenon.

Brahmasutra supports our claim by saying through *sloka* 13 "Vikarasabdannati chainya prachurjyat". The desire and subsequent fulfillment of desire is not a modification. It only means abundance of pleasure and subsequent transformation.

The cause of creation is Brahma or rather it is the desire to enjoy pleasure by Brahma. Effect originates from the cause and the cause remains present within the effect. Universe as the effect contains the cause within itself, which is nothing but the pleasure part of Brahma.

One may argue that pleasure as the emotion is subtle by nature. Why are gross materials created for the enjoyment of Brahma? Brahma could have enjoyed the pleasure simply by activating power of His mind. Mundaka Upanishad provides the answer. Through *Agamaprakaran*, Goudapad Karika says vide *sloka* 3 "*Viswahi Nivdhat*". It says "There are three types of enjoyment. *Viswa* ever enjoys the gross, *Tejas* enjoys the subtle and similarly *Prajna* enjoys the bliss and knows enjoyment of three fold." One may ask how does Brahma connectto the three fold enjoyment? Mundaka Upanishad answers this question vide Goudapad Karika *sloka* 1 "*Vahirsproja smrutah*" – "*Viswa* experiences the external things and is all pervading, *Tejas* experiences the internal things and similarly *Prajna* is a mass of consciousness. It is the same entity but is thought of in three ways."

However, all these do not prove that Brahma enjoys the pleasure stored within Him. Brahmasutra Bhasya responds through *sloka* 15 "*Bhabechopeladha*" - cause and effect are no different, since the effect is perceived when the cause is there.

Through critical analysis, it can be found that cause is superior to effect, because an effect cannot originate without the cause, yet cause can exist without effect. At the same time cause can only be evaluated through its effect and there remains no other option.

The path of knowledge projects duality as conceptual and mono existence as reality. It puts forward its argument that perception of multi variety existences are product of mind only. When mind ceases to exist (function), the illusion of multi variety vanishes. In reality there is only one existence and there is no second one.

Through *Advaitaprakaran*, Mundaka Upanishad says vide *sloka* 31 "*Manodrusyamdam nai bopalambyate*" - all that there is together with all that moves or does not move is perceived by mind for when mind ceases to be the mind, duality is no longer perceived.

But for common people, life on earth moves through ups and downs, enjoyment and experiences, successes and failures, happiness and sorrow, desire and ambition. No doubt, people accept life and various aspects of life as real. Sorrow and happiness is the product of life on earth. If one looks back and analyzes the incidents, performances and the results of one's performances' then one certainly finds out that the results do not always fulfill one's desire even after investment of much time and energy. It seems as if some unseen entity is deciding the results. Desire and aspiration invite either happiness or sorrow in one's life. It seems like as if the whole life is a mass of *Floating Cloud* embarked on an endless journey. The floating clouds have forgotten their origin and the vastness of their sources of origin. Having become fragmented these move according to current of air losing the power of control on motion and direction. According to scriptures, life is driven

being and influenced by *Prarabdha* – the residual effect of past performances and *Sanskara* - sacrament. Can the movement of life be controlled and forced to move upward till it reaches the plane that is beyond the influence of time and the law of nature? The religions of world have engaged to probe this and have discovered various means to achieve that. All have agreed that the path of devotion is most suitable for the common man.

Like path of knowledge, devotion does not believe in *Sadhana Chatushtaya* as the basis of progress on the road of spiritualism. *Sadhana Chatushtaya*, *Nityanitya Bastu Viveka* - differentiation between mutable and immutable, *Ihamutrartha Phala Bhoga Viraga* - desire not to enjoy result in this life and in after life, *Sad Sampati* - six modes of spiritual practice and *Mumukshutwa* - desire for salvation, are difficult to adopt and succeed in. Devotion professes the theory of firm faith and love for the Lord as the instrument to reach the destination.

In the family life, love and emotional attachments exist between husband and wife, between parents and children. This love is natural and is the binding factor of a family. One can adopt any one out of the five types of emotions or "bhaba", and then nourishing and culturing it, can move closer to God. For a devotee, this closeness is very important as it ultimately culminates in merging into God. God appreciates someone moving closer to Him. Reciprocating emotion of the devotee, the formless, all pervading, all powerful God gladly accepts a wonderful form so that the devotee can worship, interact with Him and love Him.

Mainly there are four modes of devotion, namely *Tarun Bhakti*, *Sadhana Bhakti*, *Bhaba Bhakti* and *Prema Bhakti*. Through devotion one can become closest to God. In reply to Sri Arjuna's question, God revealed how one can become closer and closest to God. Lord Sri Krishna says to Arjuna through Srimad Bhagavad Gita vide Bhakti Yoga, *sloka 2 "Mayavesya Matah"* – "One who worships Me with faith and love and who offers the stabilized mind to Me is the best yogi, this is My opinion."

Again the Lord says vide *sloka* 20 "Je to me priyah" - those who adopt the path of pure devotion, those who worship Me with desireless love and firm faith, those who decide Me as the objective of life become very close to me.

Tarun Bhakti gives rise to the love for God in one's mind but temporarily. Sadhana Bhakti moves through the dos and don'ts, and enhances love for Lord in one's mind. Bhaba Bhakti gets one established in the divine emotion and decides a particular close relationship with God. Prema Bhakti, the highest type of devotion, makes one dearest to the Lord. Gopis of Braja had adopted this towards Lord Sri Krishna. Since Prema Bhakti begets in a desire-less mind, Gopis had no desire of their own except to please Radharani and Krishna Chandra. They never prayed for anything for their own benefit, and on the other hand Lord received their pure love but could not repay them. Lord had become indebted to them for their unconditional, desire-less and pure love, and for their dedicated service to Him. Maharshi Narada describes Prema Bhakti in Narada Bhakti Sutra and says in sloka 54 "Gunarahitam Anubhavarupam" - devoid of all attributes, beyond any personal desire to be benefited, ever expanding, without any break, it is very subtle by nature, it can only be experienced and cannot be expressed by words. Even Udhava, the close associate of Lord Sri

Krishna, failed to comprehend Gopi Prema. When he reached Braja per the direction of the Lord, he was overwhelmed observing the plight of Gopis that originated from the physical absence of the Lord in Braja. Then, Udhava was filled with compassion and tried his best to console them. He said to them "Oh Gopis listen to me carefully. Whom you think is a cowherd boy is not so, in reality He is the all pervading, most powerful God. If you want to avail Him then you should adopt the path of Yoga. I can teach you Yoga if you so desire." The Gopis started smiling and Udhava thought how can these illiterate cowherd women know the import of Yoga? Suddenly one of the Gopis addressed him and said "Oh Udhava, Kanha had taught us Raja Yoga. We all became successful and reached the highest plane of Yoga Sadhana. But after becoming successful we offered the result of Yoga along with the eighteen yogic powers at the lotus feet of our beloved Kanha. We do not need those powers; we just need Kanha near us. Can you return our Kanha to us?" Udhava, the knowledgeable devotee and close associate of Lord Sri Krishna, became speechless. He realized that he can never become their equal, then how can he console them. Such was Gopi Bhaba. They never desired any material gain for themselves, their sole objective of life was to please the Lord and make Him happy. The smile on face of the Lord was their most valuable reward. Madhura Bhaba of Prema Bhakti is based on Monism, not on Dualism.

There are three types of *Ratis* - modes of Divine Love; these are *Sadharani*, *Samanjasya* and *Samartha*. Those, who love the Lord for the fulfillment of certain desires, adopt *Sadharani Rati*, those who love the Lord with a small amount of ego in them; their love falls in the *Samanjasya Rati* category. But those who love the Lord without any ego, any desire or expecting any return for their love and service to the Lord, adopt *Samartha Rati*. The universal God becomes their very personal Lord. The all pervading, ever free God likes to remain under such devotees. No reason can be attributed for such love. They love the Lord for the sake of love only.

Oh if we can love our beloved Thakur like that, but is it possible that we can love Him like the Gopis loved Sri Krishna? Can we ever do that? Our beloved Thakur says that yes, *Gopi Bhaba* is greatest and is adoptable though difficult. He has asked us to love Him a little and apart from that we do not have to practice any other spiritual activity. Can we love Him a little? We have exhausted our love for our family, friends and for this mutable world. We have no more love left in us. He is the emperor in the kingdom of love, but He is so compassionate that he says "Come up a step and I will climb down ten steps to hold your hand and guide you to reach the wonderful plane of supernaturalism." For this purpose, to bless us, to guide us He has come to stay at each of our *Paribarika Asana*. He accepts whatever food we offer Him. He sleeps on whatever bed we provide Him. He is the Emperor of Universe yet he never complains. He is eagerly waiting to receive a little of love from us. Oh Thakur we are not capable to offer you a little love you so desire from us. With finite mind, with poor intelligence can we ever love you? We raise our hands in utter resignation. Please, please Thakur make us capable to comprehend true love and make us able to offer you a little love which you so much desire from us.

Shri Shri Thakur Charanashrita Santosh Mohanty Ekamra Saraswata Sangha, Bhubaneswar

ଦେଶେ ଦେଶେ...

ବିଶ୍ୱ ପିତା ବିଶ୍ୱଗୁରୁ ଠାକୁର ଆମର, ସତ ହେବ ମହାବାକ୍ୟ ବିଶ୍ୱ ଇଚ୍ଛା ମତେ । ସନାତନ ଧର୍ମଧାରା ହୋଇବ ପ୍ରଚାର, ଆମେ ଥିବା ତାଙ୍କ ସାଥେ ସାରସ୍ୱତ ପଥେ । 'ଦୀପଟିଏ ଜାଳିରଖ' ଫୁଲଟିଏ ଦେଇ, ସତ ହେବ ମହାବାକ୍ୟ ବିଧିର ବିଧାନ । ଦେଶେ ଦେଶେ ଖେଳିଯିବା ଗୁରୁଗୀତି ଗାଇ, ପୂର୍ଣ୍ଣହେବ ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା, ହେବ କିବା ଆନ! – ॥

ସେଦିନର କଥା - କୌଣସି ଏକ ଉତ୍କଳ ପ୍ରାଦେଶିକ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀରେ ସଭା ଚାଲିଥିବାବେଳେ ଜଣେ ମା' ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପଛରେ ଠିଆହୋଇ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚି ଉଠିଲେ, ଆତ୍ମହରା ହୋଇ - ସତେ ଅବା ମୀରାବାଈ । ଭିତରେ ଆନନ୍ଦ - ବାହାରେ ଆନନ୍ଦ । ସେ ନାଚ ଥିଲା ଆନନ୍ଦର ପରିପ୍ରକାଶ - ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହେଲା ପରେ ଭକ୍ତମାନେ ପଚାରିବାରୁ ସେ କହିଲେ, 'ଭକ୍ତ ସମାବେଶରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ରତ୍ନସିଂହାସନରେ ବିଜେ କରିଥିବାର ଦେଖି ସେ ଆତ୍ମହରା ହୋଇଯାଇଥିଲେ' ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥିଲେ - ୧୯୪୭ ମସିହାରେ ଗଞ୍ଜାମର ଆଙ୍କୋଲିଠାରେ ୬୦ ଜଣ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ନେଇ ଆରୟ ହୋଇଥିବା ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ଆଜି ଏହି ବିରାଟ ମହୀରୁହରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । ଠାକୁରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ବାୟବରେ ରୂପ ନେଇଛି - ଆହୁରି ରୂପ ନେବ । ପରିବାରରୁ ପାରାବାରରେ ପରିଶତ ହେବ, ଖେଳି ଯିବ ଦେଶ ଦେଶେ । ସେ ମା'ଥିଲେ ଆମର ପ୍ରିୟ ସଂଘ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ପୂର୍ବତନ ପରିଚାଳକ ଚୈତନ୍ୟଭାଇଙ୍କ ସହଧର୍ମିଣୀ ପୂଳନୀୟ। ସୁରୁଚିସୁନ୍ଦରୀ ମା'।

୧୯୮୩ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ୨୪ ତାରିଖରେ ଶ୍ରୀ ବିଜୟ ସାହୁ ଭାଇ କେତକୀ ମା'ଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ଆମେରିକାକୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ନେଇଥିଲେ । ୧୯୯୩ ମସିହାରେ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ତତ୍କାଳୀନ କେନ୍ଦ୍ର ସମ୍ପାଦକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରଘୁନାଥ ପତିଭାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ବିଗ୍ରହ କେତକୀ ମା'ଙ୍କୁ ଆମେରିକାରେ ନେଇ ବିଜୟ ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ରଖି ଦୈନିକ ପୂଜା କରିବାକୁ କହିଥିଲେ ।

ଏ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ମନେପଡ଼ୁଛି ଆଉ ଏକ ଘଟଣା । 'ସତ୍ଶିକ୍ଷା ମନ୍ଦିରରେ ଜଣେ ଭାଇଙ୍କ ସହିତ ବହୁଦିନ ପରେ ଦେଖାହେଲା । ଆମେ ଏକାମ୍ର ସେବକ ସଂଘର ସଭ୍ୟ ଭାବରେ ୧୯୮୭ ମସିହାରୁ ଏକ ସଂଗରେ ଅନେକ ଦିନ ଚଳିଥିଲୁ । ଏତେଦିନ ପରେ ଦେଖା ହୋଇଥିବାରୁ ପରୟର ଖୁସି ହେଲୁ । ସେ ତରତର ହୋଇ ବାହାରିଲେ କାରଣ flight time ହୋଇଯାଉଥାଏ, ଆମେରିକା ଯିବେ । ସେଠି କେମିତି ଚଳୁଛ ବୋଲି ପଚାରିବାରୁ ସେ କହିଲେ 'ଠିକ୍ ଠାକ୍ ଚାଲିଛି, ଠାକୁରଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ତାଙ୍କ ବାଣୀ ପ୍ରସାରିତ ହେବ – ଆମେ ନିମିଉ ମାତ୍ର । 'ସେ ଭାଇ ହେଉଛନ୍ତି ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ସୁନ୍ଦରରାୟ ଭାଇ ।

ଏ ଦୁଇଟି ଘଟଣା ସହିତ ଆଉ ଏକ ଘଟଣା ସଂଯୋଗ ନ କରି ରହିପାରୁନାହିଁ । ୧୯୯୮ ମସିହା କଥା ଏକାମ୍ର ସଂଘର କାଞ୍ଚନବାଳା ଦାଶ ମା' ଆମେରିକା ଯାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଆମ ସଂଘର ତତ୍କାଳୀନ ପରିଚାଳନା ମଣ୍ଡଳୀ ସଦସ୍ୟ ରସିକ ଭକ୍ତ ଅନାଥ ଭାଇ କହିଥିଲେ "ଆମେରିକା ଯାଉଛ, ଠାକୁରଙ୍କର କିଛି କାମ କରି ଆସିବ" । ଏ କଥାକୁ ଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରେରଣା ବୋଲି ପାଥେୟ କରି ତାଙ୍କର ଆମେରିକା ରହଣୀ ସମୟରେ କାଞ୍ଚନ ମା' ତେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ସେଠାରେ ଥିବା ଭାଇମାନଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବାପାଇଁ । ସେହିଦିନଠାରୁ ଆମେରିକା ସଂଘର ମୂଳଦୁଆ ପଡିଥିଲା, ତାହା ରୂପନେଲା ୨୦୦୧ ମସିହାରେ । ପ୍ରଥମ ପାଠଚକ୍ର ପ୍ରତିଷ୍ଟା ହେଲା ୨୦୦୧ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ମାସ ଚାରି ତାରିଖ ଜନ୍ନୋସ୍ବ ଦିନ । ୨୦୦୩ ମସିହାରେ ତତ୍କାଳୀନ ପରିଚାଳକ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ଦାଶ ଭାଇ ଆମେରିକା ଯାଇ ସଂଘ ପ୍ରତିଷ୍ଟା କରି ଆସିଲେ । ୨୦୦୬ ରୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ପରିଚାଳନା ମଣ୍ଡଳୀ ସଦସ୍ୟ ତଃ ପ୍ରମୋଦ କୁମାର ମହାନ୍ତି ଭାଇ ପ୍ରତିବର୍ଷ ଯାଉଛନ୍ତି । ବିଶ୍ୱଜାଗତିକ କ୍ରିୟାରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଛି ଆମେରିକା ସାରସ୍ପତ ସଂଘ ବିଶ୍ୱ ପିତା ବିଶ୍ୱଗୁରଙ୍କ ଇଛାରେ ।

ସନାତନ ଧର୍ମ ପ୍ରଚାରର ଅଗ୍ରଦୂତ ଭାବେ ଜନ୍ମଲାଭ କଲେ ଅଗ୍ର ସେବିକା 'ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ' ୨୦୦୨ ମସିହାରେ । ଏହି ପତ୍ରିକାର ପ୍ରଥମ ସଂକଳନରେ ଜ୍ଞାନ ଭାଇ ଲେଖିଥିଲେ –

"ପ୍ରାଣଠାକୁର ମାଗୁଣି କରୁଛି ମୁହିଁ – ତୁମରି ନାମ ସୁମରି ହୋଇବି ଜଗତକୟୀ ।"

ସେହି ୨୦୦୨ ମସିହା 'ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ'ରେ ଆମ ସଂଘର ବରିଷ ଓ ପ୍ରେରଣାଦାୟୀ ସଂଘସେବୀ ଶ୍ରୀ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ମହାପାତ୍ର ଭାଇ ଲେଖିଥିଲେ – 'ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ପାଠଚକ୍ର ବିଦେଶରେ ଏକ ମହାନ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ । କେନ୍ଦ୍ର ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ ରକ୍ଷା କରି କେନ୍ଦ୍ରର ଅନୁମୋଦନ, ପରାମର୍ଶ, ଦିଗ୍ଦର୍ଶନ ଓ ପରିଚାଳନାରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହୋଇପାରିଲେ ଏହି ପାଠଚକୁ ଶ୍ରାଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଜଗତ୍ହିତକର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସହାୟତା କରିବା ସଂଗେସଂଗେ ଏହାର ଉକ୍ତମାନେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦଭାଜନ ହେବେ..." । ଜ୍ଞାନ ଭାଇଙ୍କର 'ଜଗତ୍ଜୟୀ' ଓ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ଭାଇଙ୍କର 'ଜଗତ୍ହିତକର କାର୍ଯ୍ୟ' ଠାକୁରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାର ଭାଷ୍ୟ ପ୍ରକାଶ । ଏ ପରିପ୍ରେଷୀରେ ଠାକୁରଙ୍କ ବାଣୀ ହେଉଛି -"ଭାରତ ! ଚିରଦିନ ଡୁମେ ଜଗତକୁ ଶାନ୍ତିମନ୍ତ ବିତରଣ କରିଆସିଛ । ଆଜି ଡୁମର ଏ କାର୍ପଣ୍ୟ କାହିଁକି? ଆଜି ଏ ନିରବତା, ନିଷ୍ତବଧତା କାହିଁକି? ଜଗତକୁ ଦେବାପାଇଁ ଏହା ହିଁ ତ ଡୁମର ଅଛି । ...ଡୁମେମାନେ ହିଁ ଅମୃତର ସନ୍ତାନ । ଜଗତକୁ ଅମୃତ ବିତରଣ କର ... ହେ ଭାରତର ସୁସନ୍ତାନଗଣ ! ଡୁମମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯଶ ଓ ମାନ ନୁହେଁ ... ଡୁମମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହାହ୍ମଣର ବ୍ରହ୍ମ ଧାରଣାରେ ... ।" ଠାକୁର ପୁଣି କହିଛନ୍ତି - 'ବସ୍ ! ... ମୁଁ ସନ୍ଧୁଖରେ ସତ୍ୟଯୁଗର ଆଲୋକ ଦେଖିପାରୁଛି । ସେହି ଆଲୋକ ପ୍ରଭାବରେ ହିଂସା, ଦ୍ୱେଷ, ସ୍ଥୁଳକ୍ଷୁଧା ସବୁ ଉଭେଇଯିବ । ... ଆର୍ଭ ନରନାରାୟଣ ଆର୍ଭନାଦରେ 'ଶାନ୍ତି ଶାନ୍ତି' ବୋଲି ରଡ଼ି ଛାଡିବେ । ଛିନ୍ନକଣ୍ଠ କପୋତୀ ପରି ଲୋକମାନେ ଅଶାନ୍ତି – ଅନଳରେ ଜଳିପୋଡି ଯିବେ । ସେମାନଙ୍କର କଣ୍ଠ ଶୁଷ୍କ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଟିକିଏ ଜଳ ଆଶାରେ ସେମାନେ ମରୀଚିକା ଆଡକୁ ପ୍ରଧାବିତ ହେବେ । ବସ୍ ! ସେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଏ ମୁନ୍ଦିଏ ଜଳ ଦେବ ? କିଏ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ବଞ୍ଚାଇବ ? ସେହି ଭବିଷ୍ୟତକୁ ସ୍ମରଣ କରି ମନେମନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିଛି, ଡୁମମାନଙ୍କ ଭଳି ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହିଦିନ ପାଇଁ ଅଦର୍ଶ ସେବକ ଭାବରେ ପ୍ରୟୁତ କରିବି । ...ମୋର ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ସମୟ ସନ୍ତାନ, ଆର୍ଭଜାବଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ୍ୟ ଭାବରେ ସେବା କରିବେ ବୋଲି ମୁଁ କଞ୍ଚନା କରିଛି ।'

୧୯୯୮ ମସିହାରୁ ୨୦୧୨ ମସିହା ୧୪ ବର୍ଷ ବିଡିଯାଇଛି, ମର୍ଯ୍ୟାଦାପୁରୁଷ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବନବାସରୁ ଫେରିଆସିଛନ୍ତି ରାଜ ଉଆସକୁ । ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ପାଠଚକ୍ର ଆଜି ସ୍ଥାୟୀ ସଂଘାସନରେ ରୂପ ନେଇଛି । ଆମେରିକାରେ North Carolina ରାଜ୍ୟର Efland ଠାରେ ଆଠ ଏକର ପରିମିତ ଜମିର ଏକ ସୁଦୃଶ୍ୟ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ହୋଇଛି । ଏହା ଠାକୁରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାର ରୂପାୟନ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି 'ଜୀବ ଜଗତର କାହିଁରେ ମଙ୍ଗଳ ହେବ, ସମୟଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ସେହି ଅଲୌକିକ ଇଙ୍ଗିତ ବା ପ୍ରେରଣା କାଗେନାହିଁ । ... ମୁଁ ସଦ୍ଗୁରୁ, ଜଗଦ୍ଗୁରୁଙ୍କର ମଙ୍ଗଳମୟ ଇଚ୍ଛା ମୋ ଅନ୍ତରରେ ଲୀଳାୟିତ । ତୁମେମାନେ ସେହି ଲୀଳାପୁଷ୍ଟିର ସହାୟକ । ମୋ ଅନ୍ତରରେ ଯେଉଁ ସତ୍ୟ ପ୍ରତିଭାତ ହୋଇଛି ତୁମେମାନେ ବାହାରେ ତାକୁ ରୂପ ଦିଅ, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କଠାରୁ ଅନ୍ୟ କିଛି ଆଶା କରୁନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ମୋର ପ୍ରକାଶଶକ୍ତି ହୁଅ । ... ତୁମେମାନେ ପ୍ରଥମେ ମୋ ଆଦର୍ଶକୁ ନିଜ ପରିବାରରେ ରୂପ ପ୍ରଦାନ କର । ପରିବାରର ଆଦର୍ଶ ଗ୍ରାମରେ, ଗ୍ରାମର ଆଦର୍ଶ ଦେଶରେ, ଦେଶର ଆଦର୍ଶ ମହାଦେଶରେ, ଶେଷରେ ସମଗ୍ର ଜଗତରେ ଦିନେ ତାହା ବ୍ୟାପ୍ଟ ହୋଇପଡିବ ।'

ଏହା ସତ୍ୟ ହେବ । ଦିନ ଆସିବ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଠାକୁରଙ୍କ ବାଣୀ ପ୍ରଚାର ହେବ । ଠାକୁର ହେବେ ବିଶ୍ୱବିଜୟୀ – ବିଶ୍ୱଗୁରୁ । ଆମେରିକାରେ 'ଉତ୍କଳ ପ୍ରାଦେଶିକ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ' ହେବ ଏହାର ପ୍ରଥମ ଶଙ୍ଖଧ୍ୱନି......।

> ଉଦିତ ଅରୁଣ ପ୍ରଭା ଦିଗନ୍ତପ୍ରସାରୀ, ଦଶଦିଗ ଆଲୋକରେ ହୁଏ ଆଲୋକିତ । ପାପୀତାପୀ ଦୁଃଖ ହରେ ପୂତଗଙ୍ଗୀବାରି, – ପରାଶୀନ୍ତି ପାଇ ପ୍ରାଣ ହୁଏ ପୁଲକିତ । ଶତ ଯଷ୍ଟି ପ୍ରହାରରେ ଲିଭେନି ଅନ୍ଧାର – ଆଲୋକର କ୍ଷୀଣ ରେଖା ପୋଛି ନିଏ ତାକୁ । ଅତୀବ ଦୁଷ୍କର ଲାଗେ ସଂସାର ସାଗର – ଚିନ୍ତା କିବା 'ଗୁରୁ' ଥିଲେ ପାର କରିବାକୁ । ଇଚ୍ଛାମତେ ପଥଚାରୀ କଣ୍ଠାଫୁଟେ ପାଦେ – ଦିଶେ ନାହିଁ ନିଜ ଗାଁ ମୁଲକର ବାଟ । 'ଭରସି' ଆଗକୁ ଗଲେ 'ମହାମନ୍ତ' ସାଥେ – ପଙ୍ଗୁ ଲଂଘେ ଗିରି – ପାରି ହୋଇଯାଏ ଘାଟ ।

> > ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ମଲ୍ଲିକ ନାଉକୋଣା ଶାଖା ସଂଘ

ଆମ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ

ଆମ ସଂଘ ଜଗଦ୍ଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । 'ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ' ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଦିନ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଥିଲେ, 'ଆମି ସାଡା ପେଏଛି' ଅର୍ଥାତ୍ ଜଗଦ୍ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରେଣାରେ ସେ ଏହି ସଂଘ ଗଠନ କରିଥିଲେ ।

ପରମ ଦୟାଳୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କୃପାରୁ ଆମ ଗୃହରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ଦିନଠାରୁ ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍ଥାନ, ପରିସ୍ଥିତି ଓ କର୍ମଜୀବନ ଅନୁସାରେ କିଭଳି ଭାବରେ ନିଷାର ସହ ସାଧନପରାୟଣ ହୋଇ ଠାକୁରଙ୍କୁ ନେଇ ଚଳିପାରିବୁ ସେଥିପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଆସୁଛି ଏବଂ କରୁଛି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଘରର ମୁରବୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଘରର କର୍ତ୍ତା ଭାବରେ ନେଇ ଚଳିବୁ ଓ ସେବାପୂଜା କରି ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥଟିଏ ହୋଇପାରିବୁ ସେଥିପାଇଁ ଯତ୍ପରୋନାୟି ଚେଷ୍ଟିତ ଅଛୁ ।

ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥଟିଏ ହେବାକୁ ଆମେ ଯେତେ ସହଜ ମନେକରୁ ବାଞ୍ଚବରେ ତାହା ସେତେ ସହଜ ନୂହେଁ । କଣେ ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥର ସାଧନା କଣେ ସନ୍ୟାସୀର ସାଧନାଠାରୁ କମ୍ ନୂହେଁ । ଅନେକ ସନ୍ୟାସୀ ସଂସାର ତ୍ୟାଗ କରି ଋଲିଯାଆଡି ସତ୍ୟ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା କୁବୃତ୍ତିଗୁଡିକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯାଆଡି । ମନୁଷ୍ୟର ଚିଉକ୍ଷେତ୍ରକୁ କଳୁଷିତ କରୁଥିବା ଏହି କୁବୃତ୍ତି ଓ କୁସଂସ୍କାରଗୁଡିକୁ ଜୟ କରିବା ପାଇଁ ଗୃହୀ ଓ ସନ୍ୟାସୀ ଉଭୟଙ୍କୁ ସଂଯମ ସାଧନା କରିବାକୁ ପଡେ । ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ଯାପନର ମୂଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଅହଂତ୍ୱର ବିସର୍ଜନ ଦେଇ ସେବାଭାବର ଅନୁଶୀଳନ । ତ୍ୟାଗ ଓ ସଂଯମ ବିନା ସେବା କରିବା ଆସୟବ । ଗୃହରେ ଗୁରୁଦେବଙ୍କୁ ଆଦର୍ଶ କରି ପରିବାର ପରିଜନ ଓ ପ୍ରତିବେଶୀମାନଙ୍କ ସହ ପ୍ରେମ ଓ ଭ୍ରାତୃଭାବ ରଖି ସଂଯତ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଜୀବନଯାପନ କରି ସମସ୍ତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭଲ ପାଇବାର ବାତାବରଣ ସୃଷ୍ଟି କରିପାରିଲେ ଘରଟି ଗୃହସ୍ଥାଶ୍ରମରେ ପରିଶତ ହେବ ।

ସେହି ଉଲପାଇବାର ସାଧନା ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଓ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ ସାଧନା । କାରଣ ଭଲ ପାଇବା ବାଟରେ ମାୟାଶକ୍ତି ସବୁବେଳେ କଗିରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଭଲପାଇ ପାରୁନି । ପ୍ରବୃତ୍ତିବଶତଃ ନିକର ସ୍ୱାର୍ଥପାଇଁ ଭଲପାଇ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱାର୍ଥରେ ବାଧା ଆସେ, ଯାହାଙ୍କୁ ଭଲପାଉଥିଲୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ମନ ସ୍ୱତଃ ବିରତ ହୋଇଯାଏ । କେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ, ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପାଇଁ ନୟନରୁ ଦୂଇଟୋପା ଅଶ୍ରୁ ଝରିପଡିଲେ ପୁଣି ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସଂସାରଚିନ୍ତା ମନରେ ଘାରିଯାଏ । ମନ ସର୍ବଦା ବିଷୟ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ । ମନ ସଂସାରର ମାୟରେ ବୃତିରହିଥାଏ ଓ ସାଂସାରିକ କର୍ମରେ ଏପରି ମଜିଯାଏ ଯେ, ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଆମର ଅତି ନିକଟରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ତରରେ ଅନୁଭବ କରିପାରୁନାହିଁ । ତାଙ୍କ ଉପରେ ଆମର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ନ ଥିବାରୁ ଦୁଃଖରେ କାତର ହୋଇପଡୁ । ସଂସାରର ସମୟ କର୍ମ ମୁଁ କରୁଛି ବୋଲି ଭାବୁ ଯଦ୍ୱାରା ଅହଂଭାବ ଆସିଯାଏ । ସେହିସବୁ ବନ୍ଧନର କାରଣ ହେବା ସହିତ ମନ ଶୀଘ ଅବସନ୍ନ ହୋଇପଡେ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆମର ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥର ସାଧନା ହୋଇପାରେ ନାହିଁ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି, 'ସଂସାର ପାଇଁ କର୍ମ କର, କିନ୍ତୁ ସଂସାର କଥା ଚିନ୍ତା କରନାହିଁ ।' ସଂସାରର କର୍ମ କର, ସେ କର୍ମ ଭିତରେ ଭଗବତ ଚିନ୍ତାରେ ମନକୁ କଗାଇ ରଖ ଅର୍ଥାତ୍ 'ଯୋଗସ୍ଥଃ କୁରୁ କର୍ମାଣି'। ଭଗବାନ୍ଙ ଉପରେ ସମୟ ପରିସ୍ଥିତିର ଦାୟିତ୍ୱ ଦେଇ ତାଙ୍କ ଚିନ୍ତାକଲେ ପରିସ୍ଥିତି ଆପେ ଆପେ ବଦଳିଯାଏ । ଜୀବ ଭଗବାନଙ୍କର ଅଂଶ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଜାତ ହେଲେ ଜୀବର ମୋକ୍ଷଲାଭ ହୁଏ । ସେହି ଜ୍ଞାନ ଆସିବାକୁ ହେଲେ ନିଜକୁ ଭଗବାନଙ୍କଠାରେ ସମର୍ପଣ ପୂର୍ବକ କେବଳ ଯନ୍ତ ହୋଇ ସମୟ କର୍ମ ସମ୍ପାଦନ କରି ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଯେ ତାଙ୍କରି ଅଂଶ ଏହା ନିଜ ମନକୁ ଚେତାଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ମନ ଯେତେ ଅଧିକ ସମୟ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଚିନ୍ତାରେ ରହିବ ସେତେ ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧ ହେବ । ତାଙ୍କର କୌଣସି ବିଶେଷ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ ପାଇଁ ମୋତେ ଏଠାକୁ ଆଣିଛନ୍ତି । ମୋ ପାଖେ ପାଖେ ରହି ତାଙ୍କ କାମ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ଓ ଶକ୍ତି ଯୋଗାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ବୋଲି ଚିନ୍ତା କଲେ ଗୁରୁଶକ୍ତି ସାଧକଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତାଙ୍କ କାମ କରାଇ ନିଅନ୍ତି । ମୁଁ କରୁଛି ବୋଲି ଭାବିଲେ ଅହଂ ଭାବ ଆସିବା ସହିତ, ଦେହ ଓ ମନ ଶୀଘ୍ର ଅବସନ୍ନ ହୋଇପତେ ତାଙ୍କ ଚିନ୍ତା ନ କରି ଯେତେ କର୍ମ କରାଯାଏ ତାହା ବନ୍ଧନର କାରଣ ହୋଇଯାଏ ।

ସଂସାରର କର୍ମକୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କର୍ମ ଓ ପରିବାର ପରିଜନଙ୍କ ଭିତରେ ଅନୁଭବ କରି ସେବାଯତ୍ନ କଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ମନେ କରିବେ ଯେପରି ଠାକୁର ସେହି ରୂପରେ ମୋର ସେବା ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସମଗ୍ର ଜୀବନର ସମୟ କର୍ମ ସାଧନାରେ ପରିଶତ ହୋଇଯିବ । ଏକମାତ୍ର ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କଠାରେ ପ୍ରଗାଡ଼ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ନାମ ହିଁ ଭଗବତ ଶକ୍ତି ବା ନୌକା ଯାହାଦ୍ୱାରା ଭକ୍ତ ସଂସାର ରୂପ ସାଗର ପାରିହେବାକୁ ସମର୍ଥ ହୁଏ ।

ପିତାମାତା ଆଦର୍ଶ ହେଲେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଉନ୍ନତ ସଂସ୍କାର ସମ୍ପନ୍ନ ହେବେ । ଆମର ପିଲାମାନେ ତ୍ରୁଟି କଲେ ଆମକୁ ଯେଉଳି ଖରାପ ଲାଗୁଛି ଆମେମାନେ ସେହିଉଳି କୌଣସି ଦୋଷତ୍ରୁଟି କଲେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ମନରେ କେତେ କଷ୍ଟ ହେଉ ନ ଥିବ । ଏହିଉଳି ଅନୁଭବ ଆସିଲେ ଆମେ ଅନେକ ଖରାପ କାର୍ଯ୍ୟରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହିପାରିବା । ଆମର ଆଚରଣର ମଧ୍ୟ ପିଲାଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପଡିବ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜୀବନରେ ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ ହୋଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ମନମୁତାବକ ସେବକ ସେବିକା ହୋଇପାରିବେ ।

ଯେଉଁ ମହାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଏହି 'ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ' ଗଠନ କରିଛନ୍ତି ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ଦିଗରେ ଆମେମାନେ ଯେପରି ସହାୟକ ହୋଇପାରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଶ୍ରୀଚରଣରେ ଏଡିକି ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ସ୍ମିତାରାଣୀ ବାଈ ଆମେରିକା ସାରସ୍ପତ ସଂଘ

dddj ddd

ଭାବର ଠାକୁର ପାଇଛି ବୋଲି ମୁଁ

ଭାବର ଠାକୁର ପାଇଛି ବୋଲି ମୁଁ	ମନ ଖୋଲି ଆଜି ହସୁଛି	
ହାତ ଧରି ନେବେ ମୁକତି ଧାମ ସେ	ନିରିଭୟ ହୋଇ ବସିଛି	0
କରୁଣା ପସରା ମେଲି ଦେଇଛନ୍ତି	ଡାକୁଛନ୍ତି ପାପୀ ତାପୀଙ୍କି	
ହରିବେ ସକଳ କଳୁଷ କାଳିମା	ବସିଛନ୍ତି ବାଟ ଚାହିଁକି	191
କାହିଁ କେଣେ ଅଛ ଆକୁଳେ ବିକଳେ	ନିଃଶ୍ୱାସେ ପତାଏ ଅଞ୍ଜଳି	
ନିଅ ସିଧିବିଧି ଶୁଣ ନିରବଧି	ମୁକତିର ମଧୁ କାକଳି	191
କଠିନ ସାଧନା କରିବାକୁ ମନା	ଆଉ କିଏ ଅବା କହିବେ	
ତୁମେ ମୋ ଭକତ ଭଗବାନ କହି	ବିନା ସାଧନାରେ ତରିବେ	୩ା
ତିନି ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟେ ମୁକତି ଦେବାକୁ	କିଏ ଦେବେ ଆଉ ଅଭୟ	
ଅଭୟ ବାଣୀର ଗୟୀର ବାର୍ତ୍ତାରେ	ପ୍ରାଣେ ଜଗାଇବେ ନିର୍ଭୟ	الاا
ଭକତ ମୋ ପ୍ରାଣ ଜ୍ଞାନବାନ୍ ଧନ	କେ ଅଛି ଜଗତେ କହିବେ	
ଏଡେ ମହାଦାନୀ ଭକତର ଭାର	ନିଜ କନ୍ଧ ପରେ ବହିବେ	181
ନିଜ ଶିଷ୍ୟ ଭକ୍ତ ନ ହୋଇଲେ ମୁକ୍ତ	ନ ଯିବେ ମୁକତି ଧାମ ସେ	
ଏତେ ବଡ଼ କଥା କେ କହିବେ ଆଉ	ଏକା ମୋ ନିଗମ ନାଥ ସେ	ાહા
ଏପରି ଠାକୁର କହ କେ କେବଳ	ନାହିଁ ନାହିଁ ଏହି ଭୁବନେ	
ହାତ ଧରିଥିବେ ବାଟ ଚାଲୁଥିବି	ଶୟନେ ସ୍ୱପନେ ଜୀବନେ	୭
ଭାବର ଠାକୁର ପାଇଛି ବୋଲି ମୁଁ	ଭାବ ସାଗରରେ ଭାସୁଛି	
ହାତ ଧରିନେବେ ନିତ୍ୟ ଧାମ ମୋତେ	ନିର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇ ମୁଁ ବସିଛି	IΓI

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ଅବନ୍ତୀ ସାମଲ କଟକ ଟାଉନ୍ ସଂଘ

How To Attain Thakur's Krupa?

America Saraswata Sangha (AMSAS) is a unique sangha that connects Thakur's devotees across miles, states, and countries just through a teleconference medium. It is solely because of Thakur's blessings or His parama krupa that being so far from each other, we still feel connected as a single soul, present in one asana mandira and praying to Him. Each sangha puja conducted in the US is quite similar to the ones performed in India. Every week a Maa or Bhai has to take a pali or responsibility for conducting the puja respectively. It is their duty to send out schedules for the sangha puja a day or two prior to the event so that other Bhais and Maas can know the schedule of the puja. To make our puja more useful and a worthwhile learning experience, we make sure that we invite one of the representatives from the Nilachala Saraswata Sangha Kendra, on last Sunday of every month to discuss about Thakur's bani or His sermons. These representatives are ardent devotees and have profound knowledge that they have inculcated throughout their lives by doing Thakur's seba. Therefore, they are requested to share their learning with us. At the end of a discussion on a particular topic, we ask questions to them. In this article, I present a few of these lively discussions related to His expectations from us to attain His parama krupa. Thakur has said that as a human-being and most importantly as His devotee, we need to work towards achieving four things to attain His krupa. They are advice (upadesha), order (aadesha), permission (anumati), and blessings (ashirwada).

Thakur's main advice (*upadesha*) is that we should prepare ourselves both mentally and physically to do His service or *seba*. He brought each of us into this physical world and assigned us with a responsibility. Therefore He has said,

"Mun Nitya lokara Nitya Purusa Tuma mananku Ayi Jagatku Mun Abarana Pindhei Neyi Aaasichi"

So, what exactly does His *seba* mean? Is it just about praying to Him, regularly twice a day? Is it about doing some devotional service in a temple? Is it about offering food and helping the destitute? Though praying to Him, doing services in a temple or helping the poor counts as His *seba*, yet, they do not reflect much on our inner aspects. They tell us more about our outward appearance which may be deceptive to the outside world. That may not entirely cleanse your soul and mind. In other words they may not bring *chitta sudhhi*. To do His *seba*, Thakur has advised us following:

- 1. "Aadarsha Gruhastha Jibana Gathana"
- 2. "Sangha Shaktira Pratistha"

The first point clearly suggests that we must start doing His *seba* in our home first by leading a life that balances between our family and spirituality. We refer it as a *siddha jibana* and the work we do by leading such a life is our *sadhana*. In our lives, we must consider Him to be the Head of our family and everybody else His son or daughter. We should always let him know everything happening in our lives whether good or bad. Even if we are going out for work or for a visit He must know what we are going to do. By doing so we feel that Thakur is always with us and guiding us on the right path. Apart from this whatever work we do in our daily life, we must consider that to be His *seba*. Even if we are writing a piece of code, treating a patient, or teaching students, we must think as if we are doing a *seba* for Him. The cause to every problem in this world is *Mun* or I. We should always think that we have no power to do a work on our own. It is He who that makes it possible. We must remember that though we may consider ourselves as individuals with different

professions, skill sets, and financial status, yet we are nothing but just a part of Him. He is the one that brought us to this mortal world to do His job. He will take us back when our responsibilities are over.

In the second point, He says that wherever more than two of His devotees meet, they must establish a *sangha* to discuss His teachings, thereby, spreading *Sanatana dharma*. It is important because it provides us a platform to not only to learn more about leading a *suddha jibana* and performing *sadhana*, it also allows everyone to do *Bhaba Binimaya*, to discuss and analyze how we are leading a *suddha jibana* and how far are we progressing with our *sadhana*. By clearly communicating our thoughts, to Him and His devotees we share our joy, emotions, and mistakes we do in our personal lives. It motivates us to do more good things in our lives for Him.

Through aadesha He orders us to do things He has assigned for us in this world. There is a clear difference between aadesha and upadesha. By upadesha, He means we should get prepared by doing sadhana whereas through aadesha He means after we are prepared, we have to do the job assigned by Him. According to Thakur everybody in this physical world is a part of that one Universal Soul. Thakur has brought each one of us with a purpose. We should always remember that only our soul or atma is nitya parswada or immortal while our body that is composed of pancha bhuta or five elements is mortal or temporary. Therefore, our soul drives this mortal body to do the work assigned by Him. Once, the work is complete our soul will again unite with that Universal Soul. Then the question is why did we come here? Why Thakur selected us to do His job? We come here because of our Karma. Till they are not exhausted we are bound to this cycle of birth and death. However, Thakur has said that whoever follows Him can get salvation or mukti more easily than others. Therefore, Thakur has said,

"Mun Tumaku Hata Dhari Muktidhamaku Neyijibi."

Through *anumati* He gives us permission to do His job. Every day before going for any noble work we must seek his permission or blessings to do the work. Since He is the head of our family He rightfully needs to know about everything we do. We should also remember that however hard we may try if we did not have His permission we cannot be successful in His assigned job. I would like to cite an example we have seen in our lives with respect to building Thakur's *Asana Mandira* over here in the US. From, last few years each and every member in AMSAS is working hard to succeed in building the *Asana Mandira*. We brought a piece of land in a very congenial locality. We performed a *Bhumi Puja*. We collected funds. However, due to certain issues we could not build it as we did not get the required permissions. We were sad. However, later, we got to know that our building architecture had flaws with respect to fire and other security issues. We needed to revive our architecture and it was only then that we could start our work. From, that incident we can realize without His permission we cannot do anything even if we have everything. He is there observing everybody. He knows what is right and what is wrong for us.

Finally, he gives us *ashirwad* or blessings to do His work successfully. When Thakur knows that we are capable of doing His job He assigns it to us and when we start doing it He bestows His blessings on us to complete it successfully. We should never forget that whatever we do, He is always with us and guides us in choosing the right path.

Shri Shri Thakur Charanashrita, Anup Kalia America Saraswata Sangha

ଜନନୀତ୍ୱ ଅର୍ଜନର ସାଧନଧାର।

ଭଗବାନ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମା'ମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି 'ଜନନୀତ୍ୱ ବ୍ୟତୀତ ଶ୍ରୀଭଗବାନଙ୍କ ପବିତ୍ର ମୂର୍ତ୍ତି ଅନ୍ୟ କାହାରି ନୟନଗୋଚର ହୁଏନାହିଁ । ଏହି ଜନନୀତ୍ୱ ବା ଜନନୀ ଭାବ ବିନା ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ହୁଏନାହିଁ ।' ଜନନୀଭାବ ଓ ଭକ୍ତର ଭକ୍ତିଭାବ ସମପର୍ଯ୍ୟାୟଭୁକ୍ତ । ଭକ୍ତ ଯେମିତି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ, ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିରେ, ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରି ଆନନ୍ଦିତ ହୁଏ; ଜନନୀତ୍ୱ ଭାବ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି । ସେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଭଗବତ ସତ୍ତା ଉପଲବ୍ଧି କରି ବାସ୍ଲ୍ୟ ସ୍ନେହରେ ମାତୃଭାବରେ ଭାବିତ ହୁଏ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି, "ମା' ! ମାତୃତ୍ୱରେ ହୃଦୟ ପୂର୍ତ୍ତ କର ।" ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତାଙ୍କର ମହିଳା ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ମା' ବୋଲି ସୟୋଧନ କରିଛନ୍ତି । ମାତୃତ୍ୱଲାଭ ଓ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବା ନାରୀମାନଙ୍କର ଚରମ ଅବସ୍ଥା । ଜନନୀତ୍ୱ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱଜନନୀ ଭାବ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱକୁ ଭଗବତ୍ ଦୃଷିରେ ଦେଖି ସମୟଙ୍କୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା କରିବା ଓ ଭଲ ପାଇବା ।

ବିଶ୍ୱର ପ୍ରତି ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ମାତୃଭାବ ପୂରି ରହିଛି । ଥରେ ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ କହିଥିଲେ, 'ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମାତୃଭାବ ଥିଲା ।' ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଭାବ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ରହିଛି । ସେହି ମାତୃତ୍ୱ ଯେତେବେଳେ 'ମୁଁ' ଆଉ 'ମୋର' ଭିତରେ ସଂକୁଚିତ ହୋଇଯାଏ, ସେତେବେଳେ ଆଉ ବିକଶିତ ହୋଇପାରେନାହିଁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଋହିଁଛଡି ଆମର ସେହି ମାତୃଭାବ ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ହୋଇଯାଉ, ବିଶ୍ୱଜନନୀତ୍ୱରେ ପରିଶତ ହେଉ । ଆମର ଅଭିମାନ, ଅହଂକାର, ସଂକୁଚିତ ମନୋଭାବ, ରମଣୀତ୍ୱ ଆଦି ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଏହା ସବୁ ଦୂର ହୋଇଗଲେ ବିଶ୍ୱଜନନୀଭାବ ଫୁଟି ଉଠିବ । ଜନନୀଭାବକୁ ଭକ୍ତର ଭକ୍ତିଭାବ ସହ ତୁଳନା କରାଯାଇଛି । ନାରୀର ଜନନୀତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତି ବାୟବରେ ଆତ୍ମସ୍ୱରୂପ ପ୍ରାପ୍ତି ।

କେବଳ ସନ୍ତାନର ଜନନୀ ହେଲେ ଯେ ଜନନୀତ୍ୱ ଅର୍ଜନ ହୋଇଯିବ ତାହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ପୁଞ୍ଚକରେ ଆଦର୍ଶ ଜନନୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ଶ୍ରୀରାମକୃଷ ପରମହଂସ ଦେବଙ୍କ ପତ୍ନୀ ମା' ସାରଦା ଦେବୀ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତା ଥିଲେ । ତାଙ୍କର କାମନା ଥିଲା ସେ କେମିତି ସନ୍ତାନର ଜନନୀ ହୁଅନ୍ତେ । ପରମହଂସ ଦେବ ତାଙ୍କୁ କହିଲେ, 'ତୁମେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ ସଂଖ୍ୟାର ସନ୍ତାନର ଜନନୀ ହେବାକୁ କାହିଁକି ଋହୁଁଛ ? ତୁମେ ଏମିତି ହେବ ଯେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସନ୍ତାନ ତୁମକୁ ମା'ବୋଲି ଡାକିବେ ।' ପରମହଂସ ଦେବଙ୍କର ବାଣୀ ସତ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ଭକ୍ତିପରାୟଣା ମା' ସାରଦା ଦେବୀଙ୍କୁ ବହୁ ଶିଷ୍ୟଶିଷ୍ୟା ମା' ଡାକି ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲେ ।

ଆଉ କଶେ ମା' ଯିଏ ସନ୍ତାନର ଜନନୀ ନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତା ହୋଇଥିଲେ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଯଞ୍ଜେଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱାସଙ୍କ ପତ୍ନୀ ମା' ସରକୁ ଦେବୀ । ସେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଭଗବତ୍ ଜ୍ଞାନରେ, ସନ୍ତାନ ଜ୍ଞାନରେ ସେବାକରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଯୋଗସାଧନାରେ ସହାୟିକା ହୋଇଥିଲେ ।

ଅନ୍ୟ ଏକ ପୂଜନୀୟା ମା' ଯୋଗମାୟା ଦେବୀ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତା ହୋଇପାରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଜନନୀଭାବର ବିକାଶ ଦେଖି ମା' ଜଗଜନନୀ ପ୍ରାୟ ୮ ବର୍ଷ କାଳ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ସେବା କରିଥିଲେ ।

କନନୀତ୍ୱଲାଭ ଏକ ସାଧନା । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଭଗବତ ସତ୍ତା ଉପଲବ୍ଧି କରି ସମୟଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବା । ଏଥିପାଇଁ ଆମକୁ ଏହି ଜଡ଼ ଜଗତର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯାଇ ଚିନ୍ନୟସତ୍ତାର ଭାବ ଓ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱଟେତନାର ଭାବକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ପଡିବ । ରମଣୀତ୍ୱ ପରିତ୍ୟାଗ ପୂର୍ବକ ନିଜର କ୍ଷୁଦ୍ର ଅହଂତ୍ୱର ପ୍ରସାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ବିଶ୍ୱଜନନୀଭାବ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆଦେଶ ଉପଦେଶ ମାନି ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ପତ୍ସାରେ ଚଳିବାକୁ ପଡିବ ।

ମା'ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ପରିଚୟ ପତ୍ରରେ ଅଛି "ସେ ସଂସାରବହ୍ନିରେ ଭକ୍ତକୁ ଜଳାଇ ପୋଡାଇ ଉପଯୁକ୍ତ କରିନିଅନ୍ତି ।" ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଆମେମାନେ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟବାନ । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ବିଶ୍ୱଜନନୀ ଭାବକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ନିଜର ଅକ୍ଷମତା ପ୍ରଦର୍ଶନ କରନ୍ତି, ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତାଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ତାପ ଦେଇ ଉପଯୁକ୍ତ କରନ୍ତି, ଯିଏ କି ପ୍ରକୃତ ଭଗବାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ଲାଭ କରିପାରିବ ଓ ଭଗବତ୍ୟତ୍ତା ଉପକର୍ଧ୍ୟ କରିପାରିବ । ବିଶ୍ୱଜନନୀ ଭାବ ଅନ୍ତରରେ ନ ଆସିଲେ ଗୁରୁ ବା ଭଗବାନଙ୍କୁ ହୃଦୟରେ ଧାରଣ

କରିହେବନାହିଁ । ସେମିତି ଶୁଦ୍ଧ ଆଧାର ପ୍ରସ୍ତୁତି ପାଇଁ ଆମକୁ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା "ଆମର କ୍ଷୁଦ୍ର ଅହଂତ୍ୱର ବିନାଶ ହେଉ ଯେପରି ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ତାଙ୍କୁ ଉପଲବ୍ଧି କରି ପାରିବୁ ।" ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନା ସଂଗୀତରେ ଅଛି–

କଗତକୁ ଯେହ୍ନେ ତବ ରୂପ ଭାବି ପାଇବି ହେ ଅତି ଭଲ ତୁମରି ଅସୀମ ପ୍ରେମର କଣିକା ସସୀମ ହୃଦୟେ ତାଳ ।

ଏହାପରେ ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ମଦର ଟେରେସାଙ୍କ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଏହି ଭାବରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତା ହେବା ପାଇଁ ବହୁକଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡିଥିଲା । ସେ ବିଶ୍ୱମାତୃତ୍ୱ ଭାବ ଲାଭ କରିଥିଲେ ।

(୨ ୦ ୧ ୧ ମସିହା ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀର ମହିଳା ସଭାର ବିବରଣୀରୁ ଗୃହୀତ)

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ସ୍ମିତାରାଣୀ ସୁନ୍ଦରରାୟ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

ସେବା

ପ୍ରତିଦାନର ଆଶା ନ ରଖି 'ମୁଁ' ଓ 'ମୋର' ସୀମା ବାହାରେ ଅପର ଜୀବଗୋଷୀର କଲ୍ୟାଣକର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ 'ସେବା' କୁହାଯାଏ । "ନିଜ ସେବାର ନାମ ସ୍ୱାର୍ଥପରତା ଓ ପରସେବାର ନାମ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପରତା" (ସଂସାର ପଥେ – ସାଧନା) । ସେବା ହେଉଛି ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ ତ୍ୟାଗୋଦ୍ଦୀପ୍ତ ପରାର୍ଥପର ଚେତନାର ପରିବ୍ୟାପ୍ତି । ନିରଭିମାନ ନିରହଙ୍କାର ଭାବନାର କର୍ମମୁଖର ବିକଶିତ ବିହ୍ତୃତ ପରିପ୍ରକାଶ । ଏହା ଜୀବଜଗତର ହିତସାଧନ ମାଧ୍ୟମରେ ଭଗବତ୍ ଅଭିମୁଖୀ ହେବାର ପ୍ରେରଣା ଦିଏ । ଗୁରୁଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଏହି ସେବା କରିବାର ବିରଳ ସୁଯୋଗ ମିଳିଲେ ତାହା ଭକ୍ତିରସ ମାଧୁର୍ଯ୍ୟଭରା ହୋଇ ଭଗବତ୍ ସେବାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଥାଏ । ବେଦାନ୍ତ କହେ, ଜୀବ ଓ ଭଗବାନ୍ ଭିନ୍ନ ନୁହଁନ୍ତି, ଆତ୍ମା ଓ ପରମାତ୍ମା ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ, କୋईହଂର ଉତ୍ତର ହେଉଛି ସୋईହଂ, ଏକମେବାଦ୍ୱିତୀୟମ୍ । ତେଣୁ ସବୁଠାରରେ 'ସେ' ଓ ତାଙ୍କଠାରେ ସବୁ । ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ସ୍ୱଦେହ, ମନ, ପ୍ରାଣର ସମର୍ପଣ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କଠାରେ ନିଜର 'ମୁଁ'ତ୍ୱ କୁ ଲୀନ କରିଦେଲେ ଯାଇ ଅନ୍ୟସକଳ ଜୀବଗୋଷୀ ସହିତ ତାଙ୍କର ଏକାତ୍ମ ସଂଯୋଗ ବୃଝିବାର ସୁଯୋଗ ଲାଭ ହୁଏ । ଏହାଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ତ-ମନ ତାଙ୍କ ସହିତ "ଏକ ଭୂମିରେ ଅବସ୍ଥାନ କରେ" । ଫଳରେ ଅପରର ହିତସାଧନ ରୂପକ 'ସେବାଧର୍ମ' ପାଳନ କଲାବେଳେ ସ୍ୱାର୍ଥପରତା, ଅହଂକାର, ପରଶ୍ରୀକାତରତା ଆଦି ଚିରାଚରିତ ପ୍ରକୃତି ପ୍ରଭାବାନ୍ୱିତ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଆସକ୍ତି ବା ଲୋଲୁପତା ରହେନାହିଁ । 'ସେବା' ହେଉଛି ଭକ୍ତିର ଉତ୍କର୍ଷ ଓ ନିଷ୍କର୍ଷ । ସେବା 'ନିଷ୍କାମ କର୍ମ'ର ଅନନ୍ୟ ଅଭିନୃ ନାମାନ୍ତର ମାତ୍ର । "ବାସନା ରହିତ କର୍ମ ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସେବା" । (ସଂସାରପଥେ - ସଂଗ୍ରାମ) । ତେଣୁ ଏହି ନିଷ୍କାମ, ଅନାସକ୍ତ ଉତ୍ସର୍ଗାକୃତ ସେବା ରୂପକ କର୍ମ ସାଧନ ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱଭାବରେ ପରିଶତ ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ତାହା 'ଚିଉଶୁଦ୍ଧି'ର ୟରକୁ ଉନ୍ନୀତ କରାଏ ଏବଂ ସେହି ୟଟିକ-ସ୍କୃଚ୍ଛ ଶୁଦ୍ଧ ଚିଉରେ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଓ ପ୍ରେରଣା ସ୍ୱତଃ ଫୁଟିଉଠେ । ପ୍ରଭୁପାଦରେ ସମର୍ପିତ ଆତ୍ମସୁଖରହିତ ସକଳ ସାଂସାରିକ କର୍ମ 'ସେବା' ପଦବାଚ୍ୟ । ଏହା ଆମର ପରିମିତ ଚିନ୍ତା, ଚେତନା, ଭାବନା ଓ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପରିସର ଡେଇଁ ଚତ୍ରହିଗକ୍ ବିଷୟ-ନିରପେକ୍ଷ ଭାବେ ସଂପ୍ରସାରିତ ହୋଇଯାଏ ।

ଉପଯୁକ୍ତ ଅଧିକାରୀ ବା ପ୍ରକୃତ 'ସେବକ' ନହେଲେ ଯେପରି ସେବା କରିହୁଏ ନାହିଁ ସେହିପରି ସେବା ଗ୍ରହଣକାରୀଙ୍କର ଆଧାର ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇନଥିଲେ ଜଗତର ସର୍ବଶ୍ରେଷ ସେବକ ସେହି ପ୍ରଭୁ ଭଗବାନଙ୍କର ସେବାମାହାତ୍ମ୍ୟ ବୁଝି ହୁଏନାହିଁ କିୟା ସେହି ସେବକଙ୍କ ପ୍ରତି କୃତଜ୍କତା ବା ଶ୍ରଦ୍ଧା ବା ଭକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରିହୁଏନାହିଁ । ତେଣୁ ସାଧ୍ୟ ଓ ସାଧନା ଏକାକାର ହୋଇଯାଏ ସେବ୍ୟ ଓ ସେବକଙ୍କର ପାରସ୍କରିକ ସାନ୍ଧିଧ ନିମନ୍ତେ ବ୍ୟାକୃଳ ଆବେଗ ନିକଟରେ । ଭକ୍ତ ପ୍ରାର୍ଥନା କରନ୍ତି :

ସବୁ ଆବରଣ ହରିନେଇ ପ୍ରଭୁ ଦିଅ ହେ ସେବକ ସାଜ ।

ବିଦୂରଙ୍କ ପତ୍ନୀ କଦଳୀ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇ କଦଳୀ ଷେପା ଦେଉଥିବା ବେଳେ ଓ ପ୍ରଭୁ ତାହା ସାନନ୍ଦେ ସାଦରେ ଗ୍ରହଣ କରୁଥିବାବେଳେ ନାରଦଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନ "ପ୍ରଭୁ, ଦେଲାଲୋକ ଅବା ସେବା ଓ ଭାବରେ ଅନ୍ଧ । କିନ୍ତୁ ନେଲା ଲୋକ ଆପଣ ତ ଅନ୍ଧ ନୂହଁତ୍ତି ?"ର ଉତ୍ତରରେ ଭାବଗ୍ରାହୀ ରସଗ୍ରାହୀ ପ୍ରେମମୟ ପ୍ରଭୁ ଆବେଗଜଡିତ ପ୍ରେମୋଛ୍ଲାସରେ କହନ୍ତି, "ତୁମେ ସିନା ଭକ୍ତ ବୋଲି ଭକ୍ତର ପ୍ରାଣକୁ ବୁଝୁଛ, କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତକୁ ଦେଖି ଭଗବାନ୍ ଯେ କିପରି ବିହ୍କଳ ହୁଅନ୍ତି, ତାହା ତୁମେ ବୁଝିବ କିପରି ?"

ଭଗବତ୍ ଭାବରେ ଭଲପାଇବା ବିକଶିତ ନ ହେଲେ ସେବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ସାଧିତ ହୁଏନାହିଁ । ଏହି ସ୍ତରର ଭଲପାଇବାର ଶକ୍ତି ଅମୋଘ, ଏହି ଭଲପାଇବା ଥିଲେ ମଣିଷ ନିଜ ଖୁସି ବିସର୍ଜନ କରି ଅପରର ଖୁସି ବା ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରି ନିଜକୁ କୃତାର୍ଥ ମନେ କରେ । ସନ୍ଥ କବିଙ୍କ ସହ ସେ ସ୍ୱରସଂଯୋଗ କରି ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ :

ମୋ ଜୀବନ ପଛେ ନର୍କେ ପଡିଥାଉ, ଜଗତ ଉଦ୍ଧାର ହେଉ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହୁଛନ୍ତି "ସୂଖ ପାଅ ଟିକିଏ ମୋତେ, ଅଖିଳ ସାଧନ ସିଦ୍ଧି ଲଭ କିଞ୍ଚେ ।" ତେବେ ସାଧାରଣ ଭାବେ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ, ମଣିଷ ଏକ ତେଲଲୁଣ ଦିଆ-ନିଆର ସଂସାରରେ ସମୟଙ୍କୁ ପ୍ରାଣପୂରାଇ ଭଲପାଇ ପାରେନାହିଁ । ମଣିଷ କାହାକୁ ଓ କାହିଁକି ଭଲପାଏ ? ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ମଣିଷ କିଛି ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲପାଏ - ନିଜ ପରିବାର ପରିଜନ, ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବ ଇତ୍ୟାଦି, କାରଣ ସେମାନେ ତା'ର ଆପଣାର ଲୋକ ।" ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବାପାଇଁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନବିଷରର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହି 'ଆପଣାର ଲୋକ' ନୂପକ ବୃଉର ପରିଧିକୁ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ କରି ସେହି ସୀମାରେଖା ମଧ୍ୟରେ ଏ ସଂସାରର ଅନ୍ୟ ଅନେକ ଅତିହ୍ନା ଅଜଣା ଲୋକଙ୍କୁ ଆପଣାର ଭାବି ସ୍ଥାନ ଦେବାପାଇଁ ନିୟିତ ଭାବେ ଜ୍ଞାନର ପରିପକ୍ତା ବା ସାଧନା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଜ୍ଞାନର ପରିବୃଦ୍ଧି ସଙ୍ଗେ "ଆପଣା ଲୋକ"ର ବଳୟ ବଡ଼ିଷଲେ ଓ ତଦନୁଯାୟୀ ଆପଣା ଲୋକ ପ୍ରତି ଭଲପାଇବା ଓ ସେହି ହେତୁ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥ ସେବାର ପ୍ରଗାଡ଼ତା ଓ ବିଶୁଦ୍ଧତା ମଧ୍ୟ ବଡ଼ିଷଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଶ୍ମ ହେଉଛି, ଏହି ଜ୍ଞାନ କ'ଣ ? ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଯାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହୁଛନ୍ତି, "ଦୁମମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ଯେଉଁ ଦେବତା ଅଛନ୍ତି, ସେହି ଦେବତା ମଧ୍ୟ ସମୟଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ବିରାଜିତ ।" ସତ୍ୱଶିକ୍ଷା ଫଳରେ ଯେତେବେଳେ ତୁମମାନଙ୍କ ଅନ୍ତରରେ ଏହି ଭାବ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଉଠିବ ସେତିକିବେଳେ ଜ୍ଞାନ ଲାଭ ସାର୍ଥକ ହେଲା ବୋଲି ଜାଣିବ ।" ସମୟଙ୍କ ଭିତରେ ସେ ଅଛନ୍ତି, ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ଓ ଅନୁଭୂତି ହିଁ ଜ୍ଞାନ, ଏହା ବଳବରର ହେଲେ ଯାଇ ସମୟଙ୍କୁ ଭଲପାଇବାକୁ ଧାରେ ଧାରେ ମନ ବଳିବ, ଅଭ୍ୟାସ ଓ ବିରାଗ୍ୟର ଅନୁଶୀଳନ ଦ୍ୱାରା ଏହା କୁମଶଃ ସ୍ୱଭାବରେ ପରିଣତ ହୋଇଯିବ । ଥରେ ସମୟଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭଲପାଇବା ଆସିଗଲେ ସେବା କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ ବାହ୍ୟିକ ସାଧନ, ସମାଧାନର ଆବଶ୍ୟକତା ବୋଧ ହେବନାହିଁ । ଏଠାରେ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ଉଦ୍ପବୋଧନୀର ଯଥାର୍ଥତା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିହୁଏ ।

ଗଡି ତ ଯାଉଛି ଦେଖ ଅମୃତ ବେଳା ଜାଗି ଜଗାଅ ଜନେ ନ ମଣ ଆନ ଆନେ କାଳ ବିଳୟ କଲେ ବୃଡ଼ିବ ଭେଳା ।

ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇବାର, ତାଙ୍କୁ ଅନୁଭବ ଓ ଉପଲହ୍ଧି କରିବାର ଏକ ଅନନ୍ୟ ଉପାୟ ହେଉଛି ତାଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବା, ସେ ଖୁସି ବା ପ୍ରସନ୍ନ ହେଲେ ସ୍ୱତଃ ଭକ୍ତର ହୃଦୟାସନ ଅଧିକାର କରିବସନ୍ତି । ଆଉ ତାଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବାର ଉପାୟ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ମନଲାଖି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା, ତାଙ୍କ 'ସେବା' କରିବା । କେଉଁ ସେବା କିପରି ଭାବେ କଲେ ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହେବେ ତାହାର ସୂଚନା ଦେବାକୁ ଯାଇ ଆମର ପରମାରାଧ୍ୟ ଗୁରୁଦେବ କହୁଛନ୍ତି, "ତୁମେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ହୁଅ, ଦେବତା ହୁଅ ଓ ଈଶ୍ୱର ହୁଅ ଏହା ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ମୋର ଭିଷା । ତୁମମାନଙ୍କର ସାଧନା ମନୁଷ୍ୟତ୍ୱର ସାଧନା । ତୁମେମାନେ ମୋର ମନମୁତାବକ ନିଜକୁ ଗଠନ କରିବା ହିଁ ମୋର ଆନ୍ତରିକ ଇଛା ।" 'ଅଭୟବାଶୀ'ରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକର କହୁଛନ୍ତି–

ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟାରେ ରୂପ ଦେବାପାଇଁ ମୋ ଇଚ୍ଛା ବ୍ୟକ୍ତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଲାଗିଯିବ ଯେହୁ ଶିଷ୍ୟ ମୋର ସେହୁ ସେହି ସେ ପ୍ରେମିକ ଭକତ ବସ୍ ! ସୁଖ ପାଏ ମୋତେ ପ୍ରକୃତ । ତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛାକୁ ରୂପ ଦେବାକୁ ହେଲେ ତାଙ୍କର ପ୍ରଧାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟତ୍ରୟ (୧) ସନାତନ ଧର୍ମ ପ୍ରୟର, (୨) ସତ୍ଶିକ୍ଷାର ବିୟାର ଏବଂ (୩) ନାରାୟଣ ଜ୍ଞାନରେ ଜୀବସେବା ରୂପ ମହାନ୍ ବ୍ରତର ସାଧନା କରିବାକୁ ସେ ବାରୟାର କହୁଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ଆଚରଣସିଦ୍ଧ ଓ ଆତ୍ମଜ୍ଞ ହୋଇ ପରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେହି ଶିକ୍ଷା ଓ ଜ୍ଞାନ ବିତରଣ କରିବାକୁ ସେ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଧାତ୍ମ୍ୟ ବିଦ୍ୟାଦାନ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ୍ୟ ଭାବରେ ଜୀବସେବା । ନିଜେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ବା ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଲାଭ କରି ଜୀବକୁ ଆତ୍ମଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିବା ହିଁ ତା'ର ଯଥାର୍ଥ ସେବା । ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଏ, "ବ୍ରାହ୍ମଣ ନ ହେଲେ କାହାର ସେବା କରିହୁଏ ନାହିଁ ।" (ଡଭ୍ସମାଳା) ଦୃଃଖୀ ଦରିଦ୍ରଳନଙ୍କର ପାର୍ଥ୍ବ ଅଭାବ ପୂରଣରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ପାରମାର୍ଥ୍ବ ଅଭାବବୋଧ ଜାଗ୍ରତ କରି ତାହାର ପୂରଣ ପଥରେ ସହାୟକ ହୋଇପାରିବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସେବକର ଧର୍ମ ଓ କର୍ଭବ୍ୟ । ମନୁଷ୍ୟକୁ ସତ୍ଶିକ୍ଷାରେ ଶିକ୍ଷିତ କରିବା ହେଉଛି ସର୍ବଶ୍ରେଷ ସେବାଧର୍ମ । ତେଣୁ ଧର୍ମ, ଶିକ୍ଷା ଓ ସେବାର ଡ୍ରିବେଣୀ ସଙ୍ଗମରେ ଅହରହ ନିମଜି ରହିଲେ ସେବକର ଅସଲ ସ୍ୱରୂପ ବିକଶିତ ହୁଏ ଏବଂ ଜୀବସେବା ଓ ଜଗତ୍ସେବାର ପ୍ରକୃତ ମର୍ମ ପରିଷ୍ଟୃଟିତ ହୁଏ ।

ଭଗବତ୍ ସେବା ବା ଗୁରୁସେବା ଓ ଜୀବସେବା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ସେ ହିଁ ସେବା ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ଉକ୍ତ ପଦାବଳୀରୁ ଏହା ୟଷ୍ଟ ପ୍ରତୀୟମାନ ହୋଇଥାଏ– 'ତୁମେ ଭଗବାନ ମୋହର ତୁମେ ମୋର ସେବକ ।'

ତେଣୁ ସେବକ ସେବାର ତତ୍ତ୍ୱ ବୁଝି ସେବାଧର୍ମରେ ବ୍ରତୀ ହେଲେ ବା ଆତ୍ମଜ୍ଞାନ ଲାଭ ହେଲେ ଜଗତ ବ୍ରହ୍ମମୟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ସର୍ବତ୍ର ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଓ ଉପଲସ୍ଥିରେ ଜଗତ ସେବା ତାଙ୍କରି ସେବାରେ ପରିଶତ ହୋଇଯାଏ । ନିତ୍ୟ ଭାବଲୋକରେ ତାଙ୍କରି ସେବାଧିକାର ଲାଭ କରିବା ହିଁ ସାଧକଙ୍କର ଚରମ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ସେଥିନିମିଉ ଗୁରୁସେବା ଓ ଜଗତ୍ସେବା ତା'ର ସୋପାନ ମାତ୍ର । ଏହି ମାର୍ଗରେ ଗତି କରୁକରୁ ବା ନିଷ୍କାମ ବାସନାରହିତ ସେବାଭ୍ୟାସ କରୁ କରୁ ପ୍ରାରହ୍ଥ ଭୋଗ ଓ କର୍ମ ଗୁଣକ୍ଷୟ ହୋଇ ପଞ୍ଚକୋଷର ଆବରଣମୁକ୍ତ ହେଲେ ସାଧକ ସେବକ-ଦେହରେ ନିତ୍ୟ ବୃନ୍ଦାବନରେ "ପ୍ରେମସେବୋଉରା" ଗତି ଲାଭ କରନ୍ତି । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଶ୍ରୀଚରଣରେ ପ୍ରାର୍ଥନା, ଏହି ସେବା ଜ୍ଞାନ, ତତ୍ତ୍ୱ ଓ ଭାବରେ ଆମକୁ ସେ ନିତ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରି ରଖନ୍ତୁ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ବେଦମତି ଉପାଧ୍ୟାୟ ଆମେରିକା ସାରସ୍କୃତ ସଂଘ

ଧରିବେ ସେ ନିକ୍ଟେ କର ରେ

ପୁଣ୍ୟ ନଦୀର ଧାରେ ରେ ଜୀବନ-ନଉକା ଚଳେ

> ବାହି ଚାଲିଛନ୍ତି ଜୀବନ ସରଣୀ ଗରୁ ହୋଇ କର୍ଣ୍ଣଧାର ରେ ॥୦॥

ଶିଖାଇଛନ୍ତି ସେ ତ୍ୟାଗ ବଇରାଗ୍ୟ ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ସଂଯମୀର ଭୋଗ୍ୟ

> ଯୋଗ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଦେଇଛନ୍ତି କ୍ଷେତ୍ର ସଂଘସାଧନାରେ ॥ ୧ ॥

ପ୍ରୀତିଡୋରେ ବାନ୍ଧି ତାଙ୍କ ପ୍ରିୟ ଜନେ ସେବାରେ ସନ୍ତୋଷ କରିଲେ ଯତନେ କୋଳେ ତୋଳି ନେଇ ଆଶିଷ ବରଷି ଜୀବନ କରିବେ ସାର ରେ ॥୨॥

ଧରିଥା'ରେ ତାଙ୍କ ଚରଣଯୁଗଳ ମହାନାମ ଜପି ସଞ୍ଚ୍ ମନେ ବଳ

> ବଞ୍ଚିଯିବୁ ତୁହି ମହାବତାସିରେ ଧରିବେ ସେ ନିଶ୍ଚେ କର ରେ ॥୩।

'ଜୟଗୁରୁ' ନାମ ଜପୁଥା'ରେ ତୁହି ଆନ ଭାବନାକୁ ମନରୁ ଦୂରେଇ

> ପିନ୍ଧିପାରିଲେ ତୁ ନାମ ରତ୍ନହାର ନେବେ ପରପାରି ଭାର ରେ ॥୪॥

> > ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ନରେଶଚନ୍ଦ୍ର ପତି ସେବକ, ସତ୍ଶିକ୍ଷା ମନ୍ଦିର

Experiencing 61st Pradeshika Sammilani through webcast

Shri Shri Thakur has asked us to form a "Sangha" wherever there lived at least three of his devotees. He also wanted that all his devotees to meet at Bhakta Sammilani once a year to learn from each other's spiritual experience, express their feelings with one another and be engaged in the discussion of His teachings. As we all know, now there are several ways His devotees all around the world get together at different times of the year and at different venues to partake that nectar of spiritualism.

The true nature of Sammilani is summarized in these words of Shri Shri Thakur - "Bhakta Sammilani is a personification of evolution of collective feeling of the devotees. Here, 'bhaba' (feeling) of one individual completes the 'a-bhaba' of another. I intend to bestow on you absolute Joyfulness; the Sammilani is instituted with this objective alone. I wish, the spirits of universal brotherhood be established in the hearts of my disciples and devotees; and subsequently, find its expression in the whole of the human beings. There has not been an effort like this, earlier, in our country to organize such Spiritual Conventions."

The Pradeshika Bhakta Sammilani is held every year in Odisha in the Odia month of Magha (January/February). The devotees of Shri Shri Thakur from all over Odisha and other Indian states as well gather for the same very reason, i.e., to be engrossed in the love of hearing His teachings and learning from each other's spiritual experiences.

By the grace of Shri Shri Thakur, I have known Him for the last twelve years. However, I have never been able to attend the Pradeshika Bhakta Sammilani in person, for various reasons. For the last several years, we have had the opportunity to watch the Pradeshika Sammilani via live webcast. I have heard a lot about this Sammilani and it has been my dream all along to attend the Pradeshika Sammilani in person. However, because of the hard work and dedication of some of our fellow brothers, we have been able to watch the Sammilani through webcast which started with the Sammilani at Jaypur in 2009. It has been an amazing feeling to be part of this gathering through this virtual medium and listen to the spiritual teachings of Thakur from our fellow Bhai's and Maa's. Being able to participate virtually feels so amazing to me that I wonder how it would feel to be present there in person! It is an opportunity for devotees from Odisha, India and outside including the USA, those who could not attend Sammilani in person to watch it live.

The experience of viewing the Sammilani through webcast has improved a lot over the years as the quality of the webcast has improved significantly from the time it first started. There is no doubt in my mind that all of this has been possible by the grace of Shri Shri Thakur and His desire that the joy be shared among all of his disciples and devotees across the world. Watching the webcast has been a blessing but having said so, we should make all effort to attend the Sammilani in person.

We have come a long way from the day when the first Pradeshika Bhakta Sammilani was held at Ankoli of Ganjam district in Odisha in 1947. From about 60 devotees that met for the first Sammilani, the congregation now has reached to the order of thousands. Last year, we had more than 90 devotees who attended the Sammilani held in the USA. As our dream of having His Asana Mandira in the USA come to fruition, I pray with all my heart to Shri Shri Thakur to bless us with the

strength and wisdom to serve this society with absolute love and devotion. May His presence and teachings be felt all across the USA and the world!

Lastly, I would like to acknowledge that this is my own expression of being part of His Sangha. I beg for forgiveness from Shri Shri Thakur, Nilachala Saraswata Sangha and all the readers for any mistake they may find in it.

Shri Shri Thakur Charanashrita Prabhakar Bai America Saraswata Sangha

Your blessing is my desire

Lord, my God, my all,
Your blessing is my desire
Breathe your spirit into my very being.
Ignite in my soul the blessings of your love,
compassion, mercy, humility and truth.
Your child awaits instruction.

I am the instrument of your holy will.

Let my heart beat as one with your heart.

Let my lips sing your holy name in unceasing prayer.

Let my eyes see your truth and light.

Let my ears hear your guidance and instruction.

Let my mouth proclaim your truth with love and compassion.

Let my hands perform your work.

Let my feet walk the path of humility and mercy.

I am your disciple.

I rely on you, Lord God, for all that I am

I place my trust in you, for you are my desire, my salvation.

Have mercy on this servant.

Keep me in the shelter of your loving embrace.

Lord, help me live as your child

My Lord,

I struggle against the heavy tides of life.

The maelstrom current of the world pushes, pulls and twists me around.

I lose my direction to you.

Rescue me, oh Lord.

Surround me with you grace.

Set my life compass to reach your door.

Annalisa Senapati C/O Sanujit Senapati America Saraswata Sangha

My visit to The "Assam Bangiya Saraswata Math Centenary Celebration"

The Assam Bangiya Saraswat Math as described by Lila Maa in her book "Nilachale Thakur Nigamananda" has impacted me deeply. The strange human like behavior of the resident animals, i.e. the cats and dogs, in the Matha was very interesting. She mentioned, Shri Shri Thakur had expressed "The cats and dogs of the Matha should not be mistaken as ordinary ones". She has also described a cat in the Matha that liked eating "Prasad" and how the cat would wait for the "Prasad" without eating anything till offering was made to Shri Shri Thakur. Maa also wrote about two dogs in the Matha that followed Shri Shri Thakur to the train station swimming through the muddy water and crying loudly with tearful eyes, till the train moved out of their sight.

It was here, where Shri Shri Thakur had started the beneficial service for the entire humankind, by establishing the "Gurubrahma Asana". Swami Swarupananda has stated the following about the "Gurubrahma Asana",

On the auspicious day of Akshaya Trutiya, Swami Nigamananda founded and blessed the celestial seat of Gurubrahma with His sacred hands and the monastery (Shanti Ashram) also came into being that very moment. Shri Shri Thakur summoned us and bade us to stand before Him. He told us, "You just think that it is by stirring your heart, that I have founded this 'Divine Seat'". "I (Swarupananda) with Bodhananda, Yogananda, Chidananda, Premananda, Ramaprasanna, Barada, Raman Chowdhury, Saruram, Suren Sen and others were present. I saw bright rays like meteors emitting from each of us and then disappearing in the Divine Seat which He has put before us."

After reading these stories, I developed an intense desire to visit the Matha. Hence, when I became aware of the centenary celebration, naturally I saw my golden opportunity to visit the place. My mother, Urmila Maa, was also interested, and therefore I decided that we both will visit. But I had a financial challenge, since I had bought my first home in the USA a few months ago. I booked the ticket as soon as I received my tax refund money. On my request my brother booked the necessary hotel rooms in Guwahati and Jorhat. Due to my mother's old age and medical condition (she suffers from arthritis and has to be in a wheel chair) we decided to stay at a hotel in Jorhat.

Kamakhya Temple Visit:

We started the trip a week before the celebration. During our stay in Guwahati, we decided to visit Kamakhya Temple on our second day there. That morning, our taxi driver took special interest in getting my mother make it unto the temple. With the support of the local priest, he arranged for two young boys to help lift my mother over the steep steps to the temple, which was on top of the hill. On reaching there the priest took an unusual interest as well; he took my mother into the sanctum sanctorum though a fire exit door, ignoring the security guard and by-passing a huge line that had formed in front of the temple. There was also a line inside the sanctum sanctorum but everyone got perplexed for a moment when they heard our loud utterance of "Maa Maa" and intermittent "Jayaguru" Nama with our both hands raised and gave us the way to go down the steps to the altar and have "Darshan". I knew who was the doer of all these and was so overwhelmed by HIS gracious blessing on us. Our entire trip to Kamakhya was over within 3 hours and it will remain ever memorable to me for my entire life. Here on this hill, Shri Shri Thakur

attained his "Nirbikalpa Samadhi" and came back with the notion that "He is Guru" and it was hard to believe that we were right there breathing the same "holy air".

The temple is small compared to others but it is on the top of the "Kamakhya" hill. The Goddess is inside a natural cave with stream of water flowing at her feet. The *Tantric* tradition of worship and animal sacrifice is still prevalent here. Occasionally, one could see the head of a sacrificial buffalo or bird in front of Goddess.

Saraswat Math:

Saraswat Math is about 6 miles from Jorhat in a place known as "Kokilamukh". When I asked for directions to the hotel receptionist, she mentioned about the only road that goes there and also warned at the same time that road was unpaved and to expect the ride to be bumpy. She lived near the Matha and had visited the place before. The drive was indeed bumpy but very picturesque with large trees on both sides of the road. As we went past the urban precincts, the road passed through villages and paddy fields on both sides. One can see the Matha from 2 to 3 miles away as it stands on its own in the middle of the flood plain of the huge Brahmaputra River. My heart started beating heavily when I saw the flag of the Matha from a distance. There were also huge temporary gates erected on the way for centenary celebration. The road was dusty and there were many little bridges over small rivulets on the way; I failed to imagine how Shri Shri Thakur would have traveled on this road by bullock cart.

There was a huge gathering of around 13000 to 15000 people. Most of them were staying in makeshift tents, inside the Matha premises. Some locals also had traveled to the Matha for the celebration. People had come from all over; I met people from the staes of Jharkhand, Odisha, West Bengal and Assam. I felt a sense of brotherhood among all these people. There was an overwhelming number of Odias there, which could very well be in the range of 20 to 30 percent of the attendees. By watching the devotees, I had a feeling that they must have taken a big financial hit for coming to the place. To quench my curiosity, I asked the question to one "Maa" (old lady) who had started a casual conversation with my mother. She chocked up when answering my question. She was from Jharkhand and said that "She owed her life to Shri Shri Thakur, as His was the only shoulder where she found solace when she became a widow at a young age and had to take care of her very young sons on her own. They set aside some money every month for such visits."

The words of Swami Swarupnanda regarding the bright rays like meteors emitting from each of them and then disappearing in the Divine Seat of "Gurubrahma" Asana was frequently recited in Bengali over the public announcement system. It was very captivating and was also energizing the entire atmosphere there.

The Matha had three distinct buildings adjacent to each other. From the gate where one enters, the "Jagatguru Asana Mandira" comes first. It is where the "Gurubrahma Asana" was established by Shri Shri Thakur. The actual "Gurubrahma Asana" is below the ground level. There are steps on both sides going down. We watched the evening "Arati" performed by a Sannyasi through a grilled door that was closed, probably for safety reasons due to the large number of devotees. The "Shri Shri Gauranga Mandira" was in the middle. Here we did "Stotra Bandana". The last structure is "Shri Shri Thakur's Samadhi Mandira". Here on the verandah, I could always find people sitting silently in closed eyes in deep contemplation. As usual, the sanctum sanctorum of

three temples was closed with grilled doors. The height of "Shri Shri Gauranga Mandira" is relatively small compared to the other two. The Brahmaputra River flows on the back side of the Matha almost touching its boundary wall. The Mandira was decorated with festival lights at night.

Inside the Matha premises, there was a well since the time of Shri Shri Thakur. There was also a small single storied school-like structure that could have been the residence of Matha inmates. The garden was truly eye-catching with wide variety of flowers. There was another garden around a pond. The huge coconut trees by the side of the pond provided the much needed shade for tired devotees to take rest or a nap. There was a sign mentioning that Shri Shri Thakur used to take a walk along the side of this pond garden.

There was one unique Bengali tradition that caught my attention. Devotees were offering "Diyas" (clay lamps) and "Agarbati" (incense sticks) in the front yard of the Shri Shri Gauranga Mandira just like the way it is done in temples. They also offered "Churi" (bangles) and red strings. I also noticed many decorated "Kalasas" (earthen pots). I saw coins thrown on the floor in front of Shri Shri Thakur's Bigraha as well. These are things never seen in any of our Ashrams in Odisha.

A temporary puja mandap was erected like that of a Sammilani Mandap, for the general gathering and puja near to the Matha. The pedestal was beautifully decorated and it was about 7 to 8 feet in height. In the middle, Shri Shri Thakur's *Bigraha* was decorated superbly.

Since it was the centenary celebration, the programs were very different from the usual Sammilani that I had witnessed before. It was inaugurated by Governor of Assam, Sri Janaki Ballabh Patnaik, who landed in a helicopter on the river bed. There was a "Dharma Sabha" which was attended by Sadhus from other Ashrams, unrelated to Shri Shri Thakur, like the Ramakrishna Mission. I was in one such Sabha, where a saint from the Ramakrishna Mission made a speech, which was very impressive. In his speech he mentioned Shri Shri Thakur as "Purna Purusha" (a fully developed soul). He described one incident from his life that is worth mentioning here.

"Once he was visiting a village in a rickshaw (hand driven cart). On the way he enquired the rickshaw puller whether he owns the rickshaw or did he rent it. The rickshaw puller mentioned that he rented it and the owner lived in Calcutta (a far off place) and he sends him a part of his daily earnings on a

monthly basis. So the Sadhu, in the usual maroon outfit advised him to be little smart and declare less income to the owner and pocket the difference. At this point, the old man stopped his rickshaw, looked strangely at the Sadhu and asked him to get off his rickshaw. He had serious doubts about the authenticity of the Sadhu for giving him such an impious advice."

The actual adherence to the truth is far better than reading or telling about them.

Some of the speakers spoke about Shri Shri Thakur's *Lila* during his stay at Matha that I had never read or heard before like "requesting Bhairavi Maa to go out at night alone by herself because two of Shri Shri Thakur's contemporary *Tantric* saints came there to investigate, and the curse of Shri Shri Thakur on the Brahmaputra River not to breach the Matha walls."

Baul songs were so soothing and thought provoking. The intermittent *bhajans* and cultural dance programs were par excellence.

Here are few things I observed that would stay with me for rest of my life.

- 1. There was no entry fee but donations were encouraged. On the last day they ran out of donation receipts. They were receiving donations in all denomination from few rupees to thousands. There was no expectation set for the donations and same treatment was meted to all irrespective of the amount. My mother used to send donation to "ABSM" every year through Padhi Maa who lives near our house and is connected to the Math. But as my mother was there with me, I thought it would be better if she gives it with her own hands. But as she cannot walk to the donation stand, I requested the Bhai to come to the car and collect. This was pretty unusual request but Bhai did not mind coming and collecting. It was a moving gesture and I could witness my mother's pleasure when getting the receipt, directly from him.
- 2. There was continuous *Prasad* preparation on huge wood burning "Chulas" (stoves) and continuous *Prasad* distribution. There was no rest. The morning breakfast was milk and "suji" (cream of wheat); then the lunch included two to three curries, followed by afternoon snacks of "mudi" (puffed rice) and mixture, and finally dinner at night. Maas' were continuously cutting vegetables and there was a huge vegetable storage area. The dining hall was gigantic and could accommodate two thousand people at a time in a sitting.
- 3. I met local people there who treat Shri Shri Thakur as one of their own relative. Shri Shri Thakur had visited their house and had stayed with them. When I inquired as to how they knew Thakur, they just got amused. Some of them described the simple incidents that had happened in their homes as heard from their parents.

I met Basanta Sundar Ray Bhai and Maa (Biswajit Bhai's parents) and Pramod Mohanty Bhai there as well. It was a very unique experience to see and meet people from far away locations coming to this festive occasion. There must be something that inspired them to go through so much of trouble to visit such a remote place. Yes, even after 100 years, the place is still remote. I could very well imagine how it would have been during Shri Shri Thakur's time. From my heart I salute all those people who have toiled hard to keep this Matha running through all these years.

Shri Shri Thakur Charanashrita Rabi Narayan Tripathy America Saraswata Sangha

ସାରସ୍ୱତ ମଠ ଶତବାର୍ଷିକୀ ଦର୍ଶନର ଅନୁଭୂତି

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଅଶେଷ କୂପା ବଳରୁ ଆମେ ୨୦୧୧ ମସିହାରେ ଭାରତ ବୁଲି ଯାଇଥିବା ବେଳେ ଆସାମ ବଙ୍ଗୀୟ ସାରସ୍ପତ ମଠ ଶତବାଷିକୀ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ସ୍ମୃତିବିଜଡିତ ସ୍ଥାନ ଯଥା ହାଲିସହର, କାମାକ୍ଷା ଆଦି ଦର୍ଶନ କରିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଆମର ଲାଭ ହୋଇଥିଲା । ଏପ୍ରିଲ ମାସରେ ମୁଁ ଏବଂ ଆମ ଘର ମା' ଆମେରିକା ଭିସା ସ୍ଥାମ୍ପିଙ୍ଗ୍ (stamping) ପାଇଁ କୋଲକତା ଯାଇଥିଲା । ସେଠାରେ ରାତିରେ ରହି ତା' ପରଦିନ ସକାଳ ୧୦ଟା ସୁଦ୍ଧା ଆମ କାମ ସରିଗଲା । ଆମର ଭୁବନେଶ୍ୱର ଟ୍ରେନ୍ ରାତି ୯ଟାରେ ଥିଲା । ତେଣୁ ସେହି ସମୟରେ ଆମେ ହାଲିସହର ଆଶ୍ରମ ଦେଖିବାକୁ ଭାବିଲୁ । ହୋଟେଲରେ ମ୍ୟାନେଜର ସହ କଥା ହୋଇ କାର୍ର ବନ୍ଦୋବୟ କରିବାକୁ କହିଲୁ କିନ୍ତୁ ପ୍ରାୟ ଏକଘଣ୍ଟା ପରେ ମଧ୍ୟ ଗାଡ଼ି ଆସିବାକୁ ଡେରି ହେବାରୁ ଭାବିଲୁ ହାଲିସହର ଯାଇ ପୁଣି ତେଣୁ ବହୁତ ଟ୍ରାଫିକ୍ର ସମସ୍ୟା ଥାଏ । ହୋଟେଲ ମ୍ୟାନେଜରକୁ କହିବାରୁ ସେ କହିଲେ ଠିକ୍ ଅଛି ଗାଡ଼ି cancel କରିଦେବ । ପ୍ରାୟ ୩୦ ମିନିଟ୍ ପରେ କିନ୍ତୁ ଫୋନ୍ କରି କହିଲେ ଗାଡ଼ି ଆସିଯାଇଛି । ଏହା ଶୁଣି ଆମେ ଭାବିଲୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ଅଛି ଆମେ ଆଶ୍ରମ ଦର୍ଶନ କରି ଆସିବାକୁ । ପ୍ରାୟ ଦିନ ୧୨ ଟାରେ ଆମେ କୋଲକତାରୁ ବାହାରିଲ୍ଡ ଏବଂ ଦିନ ୨.୩୦ ରେ ହାଲିସହରରେ ଭାବିଲୁ ଡେରି ତ ହେଇଯାଇଛି ପ୍ରସାଦ ତ ନ ଥିବ ତେଣୁ ଅନ୍ୟ କୋଉଠି ଖାଇବୁ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର କରୁଣାରୁ ଆଶ୍ରମର ଅଧିକ୍ଷ ଏକ ଥାଳିରେ ଅନୁ ପ୍ରସାଦ ରଖିଥିଲେ । ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ଆମେ ଆମର ଆସିବା ବିଷୟରେ ଆଶ୍ରମକୁ ଫୋନ୍ କରି କିଛି ଜଣାଇନଥିଲୁ । ଆଉ ଯେତେବେଳେ ପହଞ୍ଚଳୁ ସେତେବେଳେ ଦେଖିଲୁ ସମୟ ରନ୍ଧା ଆସବାବପତ୍ର ସଫା ହେଉଥିଲା । ଆମେ ଦୁଇଜଣ ଆନନ୍ଦମନରେ ପ୍ରସାଦ ସେବନ କଲୁ । ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁସ୍କାଦ୍ ଥିଲା । ଆଶ୍ରମ ଅଧିକ୍ଷ ଆମକୁ ଆଶ୍ରମର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶ ବୁଲାଇ ଦେଖାଇଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥିବାରୁ ଆମେ ବାହାରେ ପ୍ରଣାମ କରିଥିଲୁ । ମା' ସୁଧାଂଶ୍ୱବାଳାଙ୍କର ବାଲ୍ୟକାଳ ହାଲିସହରରେ କଟିଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ତାହା ସମଗ୍ର ଭକ୍ତସମାଜ ପାଇଁ ଚିର ଆଦରଣୀୟ ଓ ପୂଜନୀୟ । ମା'ଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରଣାମ କଲୁ ଯାହାପାଇଁ ନଳିନୀକାନ୍ତଙ୍କୁ ଆମେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକ୍ତରଙ୍କ ରୂପରେ ପାଇଲ୍ଲ । ମାତ୍ସାଧକ ରାମପ୍ରସାଦଙ୍କର ଲୀଳାସ୍ଥଳୀ ଥିଲା ହାଲିସହର । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକ୍ତରଙ୍କୁ ଆଶ୍ରମ ଭିତରେ ଦର୍ଶନ ନ କରିପାରିବାରୁ ମନରେ ଦୁଃଖ ହେଲା । ଆଶ୍ରମ ଅଧିକ୍ଷ କହିଲେ 'ତୁମେ ଯାହାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଥିଲ ସେ ତୁମକୁ ଦେଖିଲେ' ଶୁଣି ମନ ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ଆନନ୍ଦମନରେ କୋଲକତା ଫେରିଆସିଲୁ । ରାତିରେ ଟ୍ରେନ୍ରରେ ଭୁବନେଶ୍ୱର ଫେରିଲୁ ।

ତତ୍ପରେ ମଇମାସରେ ଥିଲା ଆସାମ ବଙ୍ଗୀୟ ସାରସ୍ୱତ ମଠର ଶତବାର୍ଷିକୀ ଏବଂ ମୋର ମଧ୍ୟ ଆମେରିକାରେ ଥିବାବେଳେ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା ସେହି ସମୟରେ ଭାରତ ଯାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଲୀଳାଷେତ୍ର ଦର୍ଶନ କରିବାକୁ । ଶତବାର୍ଷିକୀ ଉସ୍ବରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଓଡ଼ିଶାରେ ଆମ ଘରେ ବାବା, ମା', ବଡ଼ଭାଇ, ଭାଉଜ ଓ ଝିଆରୀ ଟିକେଟ୍ କରିସାରିଥିଲେ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଟିକେଟ୍ କରି ସମୟଙ୍କ ସହିତ ଯିବା ପାଇଁ ପ୍ରୟୁତ ହେଲି । ଆମେମାନେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଯାତ୍ରା ଆରୟ କଲୁ । ମଇମାସ ୨ ତାରିଖରେ ଆମେ ଭୁବନେଶ୍ୱରରୁ ଟ୍ରେନ୍ରେ ବସିଲୁ, ୩ ତାରିଖ ସକାଳେ କୋଲକତାରେ ପହଞ୍ଚଲୁ । ମୋର ବଡ଼ଭାଇ ରେଲଓ୍ୱେର ଇଞ୍ଜିନିୟର ଅଛତ୍ତି । ସେ Railway ଗେଷ୍ଟହାଉସ୍ରେ ରୁମ୍ ବୃକ୍ କରିଥିଲେ । ଗେଷ୍ଟହାଉସ୍ରେ ସ୍ନାନ ଇତ୍ୟାଦି ସାରି ସକାଳ ଜଳଖିଆ ଖାଇ ଆମେମାନେ କୋଲକତା Airportକୁ ଯାତ୍ରା କଲୁ । ଆମର ଯୋରହାଟ ଫ୍ଲାଇଟ୍ ଦିନ ୧୨ଟାବେଳେ ଥିଲା । ଯଦିଓ ଆମେ Airport ଯିବାପାଇଁ ଟାକ୍ ପ୍ରାୟ ୨ ଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବରୁ ଦିନ ୧୦ଟା ବେଳେ ଧରିଥିଲୁ । ରାୟାରେ ଟ୍ରାଫିକ୍ ଭିଡ଼ ଯୋଗୁଁ ଆମେ ପ୍ରାୟ ଦିନ ୧୧.୪୫ ରେ Airport ରେ ପହଞ୍ଚଲୁ । ସେତେବେଳେ Boarding Pass ଦେବା ବନ୍ଦ ହୋଇସାରିଥିଲା ଓ ସିକ୍ୟୁରିଟି ଚେକିଙ୍ଗ୍ ପ୍ରାୟ ବନ୍ଦ ହୋଇସାରିଥିଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ହିଁ ଏକମାତ୍ର ଭରସା ଥିଲେ କାରଣ ସମୟ ବିକଳ୍ପ ବନ୍ଦ ହୋଇସାରିଥାଏ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଅହେତ୍ରକ କରୁଣାରୁ ଆମକୁ ବୋର୍ଡିଙ୍ଗ ପାସ୍ ମିଳିଲା ଓ ଆମେ ଫ୍ଲାଇଟ୍ରରେ ବସିଲୁ । ଯୋରହାଟରେ ବଡ଼ଭାଇ ଆଗରୁ ତାଙ୍କ Railway ସହକର୍ମୀଙ୍କୁ କହି ହୋଟେଲ ଓ ଗାଡ଼ିର ବନ୍ଦୋବୟ କରିଥିଲେ । ଲାଗୁଥାଏ ଯେପରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସବୁକିଛି କରିଯାଉଛନ୍ତି ଓ ହାତ ଧରି ସେହି ଲୀଳାବିଜଡ଼ିତ ପୁଣ୍ୟଭୂମି କୋକିଳାମୁଖକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଆମେମାନେ ୩ ତାରିଖ ସଂଧାରେ ଯୋରହାଟରେ ଥିବା

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆଶ୍ରମକୁ ଗଲୁ । ସେଠାରେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନ ବୁଲିଦେଖିଲୁ । ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରରେ ଆସିଥିବା ପ୍ରଳୟଙ୍କରୀ ବନ୍ୟାରେ କୋକିଳାମୁଖ ମଠର ବ୍ୟାପକ କ୍ଷତି ହୋଇଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ କୋକିଳାମୁଖ ମଠର ସମୟ ଦ୍ରବ୍ୟ, ଗୁରୁବ୍ରହ୍ମ ଆସନ ଓ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ଯୋରହାଟ ଆଶ୍ରମକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତର ହୋଇଥିଲା । ପରେ କୋକିଳାମୁଖ ମଠର ପୁନଃ ନିର୍ମାଣ ପରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ପୁନର୍ବାର ଯୋରହାଟରୁ ଆସିଥିଲା ।

ମଇ ମାସ ୪ତାରିଖରୁ ମଠରେ ଅକ୍ଷୟତୃତୀୟା ଓ ଶତବାର୍ଷିକୀ ଉତ୍ସବ ଆରୟ ହୋଇଥିଲା । ସେହିଦିନ ସକାଳୁ ଆମେ ଗାଡ଼ିରେ ଯୋରହାଟରୁ କୋକିଳାମୁଖକୁ ଯାତ୍ରା କଲୁ । ନଦୀବନ୍ଧରେ ଦୁଇପଟେ ଦଳ ଓ ପାଣି ଦେଖି ମନେ ପଡ଼ିଗଲା – ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରେମାନନ୍ଦ ମହାରାଜଙ୍କ ଲିଖିତ ସେହି ଅମର ଗ୍ରନ୍ଥ "ସାରସ୍ୱତ ମଠ ଓ ସ୍ୱାମୀ ସ୍ୱରୂପାନନ୍ଦ" । ସ୍ୱାମୀ ସ୍ୱରୂପାନନ୍ଦ ସେହି ଦଳ ଭର୍ତ୍ତି ପାଣିରେ ପଶି ଅଭ୍ରକ୍ତ ରହି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଅଫୁରନ୍ତ ଆନନ୍ଦରେ କରି ଯାଉଥିଲେ । ସ୍ୱାମୀ ସ୍ୱରୂପାନନ୍ଦ ଓ ଯୋଗାନନ୍ଦ ମହାରାଜଙ୍କର ଅତ୍ରଳନୀୟ ତ୍ୟାଗ ଫଳରେ ସାରସ୍କୃତ ମଠ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ମଠରେ ଆମେ ପହଞ୍ଚ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଓ ପ୍ରଣାମ କରିବାକୁ ଗଲ୍ର । ନୂତନ ଭାବରେ ନିର୍ମାଣ ହୋଇଥିବା ଆସନମନ୍ଦିର ଅପୂର୍ବ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଗୁରୁବ୍ରହ୍ମ ଆସନରେ ପ୍ରଣାମ କଲ୍ର । ସ୍ମତିରେ ଜାଗ୍ରତ ହେଲା କିପରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସାର୍ବଭୌମ ଓ ଅସାମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଭାବରେ ସନାତନ ଧର୍ମର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଗୁରୁବ୍ରହ୍ଲ ଆସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିଥିଲେ । ସମୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଓ ବର୍ଗର ଲୋକ ନିଜ ନିଜ ଭାବ ଅକ୍ଷୁର୍ତ୍ତ ରଖି ଗୁରୁବ୍ରହ୍ମ ଆସନରେ ଉପାସନା କରି ପାରିବେ । ଆଶ୍ରମର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ଥାନ ବୁଲି ଦେଖିଲ୍ଡ । ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ରର ଜଳ ସ୍ପର୍ଶ କରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୃରଙ୍କର ଅରୁଣା ଖାଲରେ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସହ ନୋିକାବିହାର କଥା ସ୍ମରଣ କଲୁ । ଅତି ପବିତ୍ର ସେହି ଜଳ ଏବଂ ତାହାର ବାଲୁକାରାଶି ମଧ୍ୟ ଅତି ପବିତ୍ର । ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଅସୀମ ତ୍ୟାଗ ଓ ନିଷ୍ଠା ବଳରେ ଏତେ ଅନ୍ଥ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଦୟାରୁ କୋକିଳାମୁଖରେ ଏକ ସୁଦୃଶ୍ୟ ଆସନମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ହୋଇପାରିଛି । ତତ୍ପରେ ସଂଧା ପରେ ହୋଟେଲକୁ ଫେରିଥିଲୁ । ତତ୍ପରଦିନ ସକାଳୁ ପୁଣି ମଠକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ମଇ ମାସ ୫ ତାରିଖ । ସେଦିନ ଥିଲା ପବିତ୍ର ଅକ୍ଷୟତୃତୀୟା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଏକ ସୁସଜିତ ରଥରେ ବସାଇ ଯୋରହାଟ ସହରକୁ ଭକ୍ତମାନେ ନେଇଥିଲେ । ଭକ୍ତଗଣ ସମ୍ପର୍ଶ ରାଞା ଲାଗେ । ଏଭଳି ଶକ୍ତି ଓ ଉତ୍ସାହ କେବଳ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପ୍ରତି ଥିବା ଦୃଢ଼ଭକ୍ତି ଓ ବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗୁ ସୟବ ହୋଇଥିଲା । ତତ୍ପରେ ଯୋରହାଟରେ ଭକ୍ତମାନେ ବିରାଟ ଶୋଭାଯାତ୍ରାରେ ହାତୀ ଉପରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୃରଙ୍କୁ ବସାଇ ସମଗ୍ର ଯୋରହାଟ ସହର ପରିକ୍ରମା କରାଇଥିଲେ । ମଇ ମାସ ୬ ତାରିଖ ଥିଲା ଶତବାର୍ଷିକୀ ପାଳନର ତୃତୀୟ ଦିନ । ଆମେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରରଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି କୋକିଳାମୁଖର ଛବିକୁ ସୁଡିରେ ରଖି ଫେରିଲ୍ଡ । ପରଦିନ ସାତ ତାରିଖରେ ଟ୍ରେନ୍ରେ ଗୌହାଟୀ ଆସିଲ୍ଡ । ସେଠାରେ ଭାଇ Railway ଗେଷ୍ଟହାଉସ୍ ବୁକ୍ କରିଥିଲେ । ସେଠାରେ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି କାମାକ୍ଷା ଯାତ୍ରା କଲୁ । ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାମାକ୍ଷା ବିଷୟରେ ସମୟ କଥା ପଢ଼ିଥିଲି ବା ଶୁଣିଥିଲି ତେଣ୍ଡ ଦେଖିବାପାଇଁ ମନରେ ଏକ ଅଭୁତ ଆକର୍ଷଣ ଥିଲା । କାମାକ୍ଷାରେ ପହଞ୍ଚ ଦେବୀଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କଲୁ । କାମାକ୍ଷା ଭାରତର ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଶକ୍ତିପୀଠ । ବ୍ରହ୍ଲାନନ୍ଦ ଗିରି ଏଠାରେ ସାଧନା କରିଥିଲେ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମହାପୁରୁଷ ଯଥା ନାଥ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ମୀନନାଥ, ଗୋରଖନାଥ ଇତ୍ୟାଦି କାମାକ୍ଷାରେ ସାଧନା କରିଥିଲେ । କାମାକ୍ଷା ପାହାଡ଼ର ଉପରେ ଭୁବନେଶ୍ୱରୀ ମନ୍ଦିର ଅବସ୍ଥିତ । କାମାକ୍ଷା ଦର୍ଶନ ସାରି ଭୁବନେଶ୍ୱରୀ ମନ୍ଦିର ଗଲୁ । ସେଇଠି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତାଙ୍କର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ସମାଧି ଲାଭ କରି ଜଗତକୁ ଜୀବଉଦ୍ଧାର ପାଇଁ ଗୁରୁଭାବରେ ଆସିଥିଲେ । ସେହି ସ୍ଥାନ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ଅତି ପବିତ୍ରତମ । ତା'ର ଧୂଳିକଣା ମଧ୍ୟ ଅତି ପବିତ୍ର । ପାହାଡ଼ ପାଦଦେଶରେ ବ୍ରହ୍ମପୁତ୍ର ନଦୀ ଅପୂର୍ବ ଶୋଭା ବର୍ଦ୍ଧନ କରୁଥିଲା । ପାହାଡ଼ର ନିମୁଦେଶରେ ସାରସ୍କୃତ ମଠର ଏକ ଆଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ନିର୍ବିକନ୍ସ ସମାଧି ପୀଠରେ ପ୍ରଣାମ କରି ଗେଷ୍ଟହାଉସ୍କୁ ଫେରିଲୁ । ସଂଧାରେ ଗୌହାଟୀ ଷ୍ଟେସନ୍ରେ ଟ୍ରେନ୍ ଧରି ଭୁବନେଶ୍ୱର ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କଲୁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କୂପାରୁ ଆମେ ସମୟେ ସେହି ଅପୂର୍ବ ଲୀଳାକ୍ଷେତ୍ର ଦର୍ଶନ ଓ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗଲାଭ କରିବାର ସୌଭାଗ୍ୟ ଲାଭ କରିପାରିଥିଲୁ ।

> ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ବିଭୂତି କୁମାର ସାହୁ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

ଆମେରିକାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍ଗ ଜନ୍ନୋତ୍ସବର ଅନୁଭୂତି

୨୦୧୧ ମସିହା ଜୁଲାଇ ୨୬ ତାରିଖରେ ଆମ ଘର ଭାଇ ବସନ୍ତ କୁମାର ସୁନ୍ଦରରାୟ, ମୁଁ ଓ ପରିଷ୍ଟଳନା ମଣ୍ଡଳୀ ସଦସ୍ୟ ପ୍ରମୋଦ କୁମାର ମହାନ୍ତି ଭାଇ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଆମେରିକା ଅଭିମୁଖେ ଯାତ୍ରା କରିଥିଲୁ । ଆମେ ଦିଲ୍ଲୀ ଓ ଚିକାଗୋ ବାଟଦେଇ ଗଲୁ । ଆମେରିକାରେ ସନ୍ନିଳନୀ ଦେଖିବାକୁ ପ୍ରବଳ ଇଚ୍ଛା ଥିଲା । ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ପରିଷ୍ଟଳକ ଶ୍ରୀ ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସିଂହ ଭାଇଙ୍କ ଅନୁମତି ନେଇଥିଲୁ । ପରିଷ୍ଟଳକ କହିଥିଲେ, 'ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଅନୁମତି ନେଲେ ବିଘ୍ନ ଘଟିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅଦୃଶ୍ୟ ସହାୟକଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ମିଳିଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଆମେମାନେ ପ୍ରତି ଶୁଭକାର୍ଯ୍ୟରେ ଗୁରୁଦେବଙ୍କର ଅନୁମତି ନେବାଦ୍ୱାରା ଆମର ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଟି ସୁସଂପନ୍ନ ହେବ ।

ଆମେରିକାରେ ସମ୍ମିଳନୀ ସରିବା ପରେ ସବୁ ଗୁରୁଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ସମ୍ମିଳନୀର ଆନନ୍ଦ ଆସ୍ୱାଦନ ନେଇ ଫେରିଲେ । ମୋ ମନ ଭିତରେ ଜନ୍ନୋତ୍ସବ ପାଳନଟି ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେଉଥିଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଅପାର କରୁଣାରୁ ମୁଁ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘରେ ୧୩୧ତମ ଜନ୍ନୋତ୍ସବ ପାଳନରେ ଯୋଗଦାନ ବିଷୟରେ ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିବି ।

ପ୍ରତିବର୍ଷ ବହୁ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ଭିତରେ ଆମେ ପରିବାର ସହ ପୁରୀ ଯାଇ କନ୍ନୋସ୍ବର ଆନନ୍ଦଉଲ୍ଲାସରେ ଯୋଗଦେଉ । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ଏହି ଯେ ଘରେ ପିଲାଙ୍କ କନ୍ନଦିନରେ କେତେ ପ୍ରକାର ଆନନ୍ଦ ସହ ବନ୍ଧୁବାନ୍ଧବଙ୍କୁ ଧରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୋଗ ନିବେଦନ କରି ପ୍ରସାଦ ପାଉ । ପୁରୀରେ ସମଗ୍ର ଭକ୍ତ ସମାବେଶରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଜନ୍ନୋସ୍ବ ମହାସମାରୋହରେ ପାଳିତ ହୁଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମୟରେ ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲାସ ଉଚ୍ଚୁଳି ଉଠେ । ସ୍ୱୃତିମନ୍ଦିରରୁ ନୀଳାଚଳ କୁଟୀରକୁ ଯାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କୁ ସବିନମ୍ର ପ୍ରଶତି ଜଣାଇ ଉପରମହଲାକୁ ଯାଏ । ସେହି ଉପରମହଲାକୁ ଯିବା ସମୟରେ ସିଡିର ଝରକା ଦେଇ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦିରର ବୂଡାଦେଶକୁ ଅନାଇ ରହେ । ଫରଫର ହୋଇ ଉଡୁଥିବା ୫ ୨ ହାତ ପତାକା ମୋତେ ୟୟୀଭୂତ କରେ । ସଂଗେ ସଂଗେ ମୁଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ମୋର ପ୍ରଶତି ନିବେଦନ କରେ । ମନରେ ଭାବେ ଏକ ସଂଗରେ ଗୁରୁ ଓ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କଲି । ଏହା ମୋ ଜୀବନ ଧନ୍ୟ କରେ ।

କନ୍ନୋତ୍ସବର ପୂର୍ବଦିନ ଅପରାହ୍ନ ୪ଟା ସମୟରେ ମହିଳା ସଂଘ ହୁଏ । ଏହି ମହିଳାପୂଜାରେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିବା ମା'ମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥାନ ନିଆଯାଏ । ମୁଁ ଏହି ଜନ୍ନୋତ୍ସବରେ ଯୋଗଦାନ କରିପାରିବି ନାହିଁ ଭାବି କଷ୍ଟ ପାଉଥିଲି ଓ ଦୁଃଖରେ ଜଳିଯାଉଥିଲି । ମୁଁ ପ୍ରତି ଜନ୍ନୋତ୍ସବ, ସମ୍ମିଳନୀ, ବିଶେଷ ପୂଜା, ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ, ବିଭିନ୍ନ ଗୁରୁଭାଇଙ୍କ ଗୃହାସନରେ ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବରେ ଯୋଗଦାନ ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ଗୃହାସନରେ ସକାଳେ ଓ ସଂଧ୍ୟା ଅଧିବେଶନରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣାଏ । ସତ୍ସଙ୍ଗରେ ଯୋଗ ଦେବାପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କୃପା ଭିଷାକରେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କୃପା କରନ୍ତି ।

ଆମେରିକାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଜନ୍ନୋତ୍ସବ ପାଳନର ପୂର୍ବଦିନ ପୁଅ କହିଲା – "କାଲି ବୋଉ ସକାଳୁ ଉଠି ଫୁଲମାଳ କରିଦେବୁ । କାଲି ଜନ୍ନୋତ୍ସବରେ ମୋର ବିଶେଷ ପୂଜା ପାଳି ଅଛି । ମୁଁ ଆରଡି କରିବି ।" ସେତେବେଳେ ମୋତେ ଏତେ ଆନନ୍ଦ ଲାଗିଲା ଯେ ନିଜ ଭାଷାରେ ବୁଝାଇ ପାରୁନି । ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଆନନ୍ଦଧାରାର ଆନନ୍ଦସ୍ରୋତରେ ଭାସିଗଲି । ରାତ୍ରିସାରା ନିଦ ହେଲାନି । ଖାଲି ଭାବୁଥାଏ ବିଗତ ଦିନର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଲୀଳା । ରାତ୍ରି ୩ଟା କୁ ନିଦ ଳାଗିଲା । ଭୋର ୫ଟା ବେଳକୁ ମୋତେ କିଏ ନିଦରୁ ଉଠାଇଦେଇ କହିଲେ – "ଆରତି ଦର୍ଶନ କରିବୁନି ?" ମୋତେ ଲାଗିଲା ମୁଁ ପୁରୀରେ ଅଛି । ମୁଁ ନିତ୍ୟକର୍ମ ସାରି ଗେଣ୍ଡୁଫୁଲ ତୋଳି ମାଳ ଗୁନ୍ଥିଲି । ତା'ପରେ ପୁଅ ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ଗୃହାସନରେ ଯାଇ ବସିଲି । ପ୍ରତୀକ୍ଷା ସଂଗୀତ 'ଉଠ ଉଠ ନିଶି ପାହିଲାଣି' ଓ 'ନୟନେ ନୟନେ ଦିଅ ଦେଖା' ଫୋନ୍ରେ ଶୁଭୁଥାଏ । ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ସେତେବେଳେ ଗୃହାସନରେ ନିତ୍ୟପୂଳା କରି ବାଲ୍ୟଭୋଗ ନିବେଦନ କରୁଥାଏ ।

ସକାଳ ୭ଟା ୩୦ ମିନିଟ୍ରେ ଆରତି ହେବ । ମୋ ମନରେ ଥିଲା ତିନିଜଣ ହେଲେ ଆରତି ହେବ । ପାଳିଆ ଆରତି କରିବେ । ଜଣେ ମୃଦଙ୍ଗ ବକାଇବେ, ଆଉକଣେ ଆରତି ପ୍ରାର୍ଥିନା ବୋଲିବେ । ଦେଖୁ ଦେଖୁ ମୋ ମନର ସଂଶୟ ଦୂର ହୋଇଗଲା । ଫୋନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ସେପଟୁ "ଜୟଜୟ ଗୁରୁଦେବ ମଂଗଳ ଆରତି" ପ୍ରାର୍ଥନାର ତାଳେ ତାଳେ ଶଙ୍ଖ, ହୁଳହୁଳି, ଝାଞ୍ଜ, ମୃଦଙ୍ଗ ବାଜି ଉଠିଲା । ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ଆରତି କରୁଥାଏ । ଆରତି ପରେ ବନ୍ଦନା, ଞୋତ୍ରବନ୍ଦନା, ପରିଚୟ ପତ୍ର ପାଠ, ସମ୍ମିଳନୀ ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ଆମେରିକାରେ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଗଲା । 'ନିଗମ ଉପଦେଶ'ରୁ 'ନବବର୍ଷର ଆଶୀର୍ବାଦ' ଓ 'ଗୁରୁଗୀତା' ପଢ଼ାଗଲା । ତା'ପରେ

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧିବେଶନ ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଅଧିବେଶନ ସକାଳ ୭ଟାରୁ ୮ଟା ୪୫ ମିନିଟ୍ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନୁଷିତ ହେଲା । ତା'ପରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ବାଲ୍ୟଭୋଗ ନିବେଦନ କରି ପ୍ରସାଦ ପାଇଲୁ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧିବେଶନ ୯ଟା ୩୦ମିନିଟ୍ରୁ ଆବାହନ ବୋଲାଯାଇ ଆରୟ ହୋଇଥିଲା । ସଂଗୀତ "ଝୁଲଣ ପୂର୍ଣିମା ଦିନ ଗୋ ଆସ ଭାଇ ଭଉଶୀ" ମୋ ମନକୁ ବଶୀଭୂତ କରିନେଲା । ଭାବିଲି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭକ୍ତ ଯେଉଁଠାରେ ଥାଆନ୍ତୁ ନା କାହିଁକି ଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କୁ ହୃଦୟ ମନ୍ଦିରରେ ସ୍ଥାପନା କରି ନିଜକୁ କୋଟିନିଧି ମନେକରନ୍ତି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧିବେଶନରେ 'ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ସଂଷିପ୍ତ ପରିଚୟ', 'ମୋ ଦୃଷିରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର' ଇତ୍ୟାଦି ପଡ଼ାଯାଇଥିଲା । ଅଭୟବାଣୀ ସଂଗୀତ ଗାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଭକ୍ତମାନେ ଭାବବିନିମୟ କରିବା ପରେ ଆସନ୍ତାବର୍ଷ ଜନ୍ନୋତ୍ସବ ପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ନିମନ୍ତଣ କରାଯାଇଥିଲା । ତା'ପରେ ଆସନ୍ତା ସଂଘପୂଳା ପାଇଁ ନିମନ୍ତଣ ଓ ତୁଟିବିଚ୍ୟୁତି ପାଇଁ ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କରାଗଲା । ତାପରେ ବିଦାୟ ପ୍ରାର୍ଥନା ବୋଲାଯାଇ 'ଜୟଗୁରୁ' ନାମ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ ସହ ୧୧ଟା ୩୫ ମିନିଟ୍ ବେଳକୁ ଆସନ ବନ୍ଦ କରାଗଲା । ତା'ପରେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିବା ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ଉପସ୍ଥାନ ନିଆଯାଇଥିଲା । ଏତେ ଦୂରରେ ଥାଇ ଆମେରିକା ଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କ ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନା ଦେଖି, ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ତଥା ଗୁରୁଦେବଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ ନତମୟକ ହୋଇଗଲି । ମୋ ମନର ଦୁଃଖ ଦୂରୀଭୂତ ହୋଇଗଲା । ପ୍ରବାସୀ ଓଡ଼ିଆ ଭକ୍ତ କେଉଁ ଗୁଣରେ ଉଣା ନୁହଁତି । କର୍ମଜଞ୍ଜାଳରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରଛନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ମିନିତାମଞ୍ଜରୀ ସୁନ୍ଦରରାୟ ବେଗୁନିଆ ଶାଖା ସଂଘ

ddd j ddd

ଆମେରିକା ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀର ଅଭୁଲା ସ୍କୃତି

ଆମେରିକାରେ ଆମର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର, ଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଏତେ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଛି ଯେ ତାହା ଭାଷାରେ ଅବର୍ତ୍ତନୀୟ । କେଉଁ ଅନୁକୂଳ ପରିବେଶ ଭିତରେ ଆମେ ଆମେରିକା ଯାଇଥିଲୁ, ଯିବାଠୁ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖାଲି ଆନନ୍ଦ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ।

ସମ୍ପଳନୀ ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାର ନର୍ଥ କାରୋଲିନା ରାଜ୍ୟର ଗୁଳ୍ ମାଉଷ୍ଟେନ୍ ସହରର YMCAରେ ହୋଇଥିଲା । ଆମେ ସମୟେ (ପୁଅବୋହୂଙ୍କ ସହିତ ଆମ ଘର ଭାଇ ରାସବିହାରୀ ନାୟକ) ଅଧିବାସ ଦିନଠାରୁ ସମ୍ମିଳନୀକୁ ଯାଇଥିଲୁ । ପ୍ରଥମ ଦିନରେ ସମୟେ ଏକାଠି ହେଲୁ । ମୋତେ ଲାଗିଲା, ଆମେରିକାରେ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ସେତେ ଭଲ ହେବନାହିଁ ବୋଧେ । ଉତ୍କଳ ପ୍ରାଦେଶିକ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ କେତେ ଆନନ୍ଦମୟ ଓ ହୃଦୟୟର୍ଶୀ ହୁଏ, ଏଠି କଣ ସେପରି ହେବ ? କିନ୍ତୁ ତା ପରଦିନ ସମ୍ମିଳନୀର ପ୍ରଥମ ଦିବସରେ ଠାକୁର ମୋର ସେ ସନ୍ଦେହ ଦୂର କରିଦେଲେ । ସଂଗୀତ ପରିବେଷଣ ବୃନ୍ଦାବନ ସାହୁ ଭାଇ କେତେ ପ୍ରାଣୟର୍ଶୀ ଭାବରେ ଗାଉଥାଆନ୍ତି ଭାରି ଭଲ ଲାଗୁଥାଏ । ମା'ମାନେ ବି ଅତିସୁନ୍ଦର ସଂଗୀତ ଗାଉଥାଆନ୍ତି । ଓଡ଼ିଶାରେ ଯେମିତି, ଅବିକଳ ସେମିତି ଗାଉଥାଆନ୍ତି । ତା'ପରେ ଆଲୋଚନା ଅତି ଉଚ୍ଚକୋଟୀର ହୋଇଥିଲା । ୩ ଦିନ ଯାକ ସମ୍ମିଳନୀ ଏତେ ଆନନ୍ଦପ୍ରଦ ହେଲା ଯେ ମୁଁ କଳ୍ପନା କରିପାରୁନାହିଁ, ସତେ ଯେପରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଆନନ୍ଦ ମୁଠା ମୁଠା କରି ବାଣ୍ଟୁଛନ୍ତି । ସମୟେ ଆନନ୍ଦରେ ଭରପୂର । ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ଏଠି ଓଡ଼ିଶା ଭଳି ଆନନ୍ଦ ମିଳିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଠାକୁର ଦେଖାଇଦେଲେ, ଏଠି କେତେ ଆନନ୍ଦର କୂଆର ଛୁଟୁଛି । ମୁଁ ସେହି ଆନନ୍ଦ ଭିତରେ ଆମ୍ହର। ହୋଇ ନିଜକୁ ହଜାଇ ଦେଲି ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜଙ୍କ ଅହେତୁକ କୃପାରୁ ମୁଁ ଓ ଆମ ଘର ଭାଇ ଆମେରିକାରେ ଭକ୍ତ ସମ୍ପିଳନୀରେ ଯୋଗଦେବାର ଅପୂର୍ବ ସୁଯୋଗ ଲାଭ କଲୁ । ସେଠାର ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ଜଗତ୍ଜନନୀଙ୍କର ଅଂଶସୟୂତା ସେବକ ଓ ସେବିକା ଭାବରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସେବାନିରତ ଥାଇ କିଭଳି ଆନନ୍ଦ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ତାହା ଅବର୍ତ୍ତନୀୟ । ତା'ପରେ ହେଲା ପ୍ରସାଦସେବା- କି ସୁନ୍ଦର ପ୍ରସାଦସେବା, ମନରୁ ଭୁଲିପାରୁନି । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଅନ୍ନ-ବ୍ୟଞ୍ଜନ, ଚୁଡା ଉପମା, ସୁଳି ଉପମା, ରୁଟି, ପିଠା, ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର କେକ୍ ଓ ତରକାରୀ ସେମାନେ ସବୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥାନ୍ତି । ଅତି ଉପାଦେୟ ପ୍ରସାଦ ଆମକୁ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ପରିବେଷଣ କରନ୍ତି । ଭୁଲି ପାରୁନି, ମା'ମାନେ କେତେ ରାତିରୁ ଉଠି ସବୁ ତିଆରି କରନ୍ତି । ମୁଁ ଭାବିଲି, ମା' ଜଗତ୍କନନୀ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ପଶି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଯଥା ସମୟରେ କରାଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଭାବରେ ସବୁ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଉଥାଏ ।

ମୁଖ୍ୟଅତିଥି ରୂପେ ନିମନ୍ତିତ ହୋଇଥିଲେ ଡଃ ବିଜୟ ଦାଶ ଭାଇ । ସେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଭଲ କହିଲେ । ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ଓ ନିରାଡୟର ଲୋକ ଅଟନ୍ତି । ତା ସଙ୍ଗେ ଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଭଜନମାନ ଗାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଘର-ମା'(ଡଃ ପଦ୍ମଜା ଦାଶ) ମଧ୍ୟ ସଙ୍ଗରେ ଆସିଥିଲେ । ତା'ପରେ ହେଲା ଆନନ୍ଦସଭା, ତାହା ବି ଅତି ସୁନ୍ଦର ଲାଗିଲା । ଭାଇମାନେ ସବୁ ଆନନ୍ଦରେ କୋଳାକୋଳି ହୋଇ ନାଚୁଥାନ୍ତି । କୀର୍ତ୍ତନ କରି 'ଜୟଗୁରୁ' ମହାମନ୍ତ ଜପ କରୁଥାନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଭାବରେ ବିଦାୟ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଆନନ୍ଦ ମନରେ ସମ୍ମିଳନୀ ଶେଷକରି ଯେଝା ଘରକୁ ଆମେମାନେ ଫେରିଲୁ ।

ପ୍ରଥମେ ବରଦାକାନ୍ତ ଭାଇ (ପୁଅ)ଙ୍କ ଘରେ ଗୃହାସନ ପ୍ରତିଷା ଦିବସ ପାଳନ ହେଲା । ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ସଭାପତିତ୍ୱ କରିଥିଲେ । ଜ୍ଞାନ ଭାଇ, ମା', ପିଲାମାନେ ଓ ସୌମ୍ୟ ଭାଇ ମଧ୍ୟ ଆସିଥିଲେ । ବହୁତ ଭଲ ଲାଗିଲା । ପରେ ପରେ ଜ୍ଞାନ ଭାଇଙ୍କ ଘରେ, ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ଓ ପ୍ରଭାକର ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ଗୃହାସନ ପ୍ରତିଷା ଦିବସ ପାଳନ ଉପଲକ୍ଷ୍ୟେ ଆମେ (ଭାଇ, ମୁଁ ଓ ଆମର ପୁଅବୋହୂ) ସମସ୍ତେ ମିଶି ପୂଜାରେ ଯୋଗଦେବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଥିଲୁ । ସେମାନେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ନେଇ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଚଳୁଛନ୍ତି, ଏତେ ବିଳାସବ୍ୟସନ ଜାଗାରେ ରହି ସେମାନେ ଏତେ ନିରଳସ ଜୀବନ ଯାପନ କରୁଛନ୍ତି, ସମୟାନୁବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ଚଳୁଛନ୍ତି, ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଲା । ଭର୍ଜିନିଆ ଓ ନର୍ଥ କାରୋଲିନା ପାଠଚକ୍ରରେ ଆମେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲୁ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଆମେରିକାରେ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ କିପରି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଘରର ମୁରବୀ ଭାବରେ ରଖି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନର ସୁଖ ଦୁଃଖ କଥା ଜଣାଇ ଜୀବନ ନିର୍ବାହ କରୁଛନ୍ତି ତାହା ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲି । ସେମାନଙ୍କର ଗୁରୁ ସମର୍ପିତ ଜୀବନଯାତ୍ରାରୁ ଅନେକ ଅନୁଭୂତି ଓ ଠାକୁରଙ୍କୁ ନେଇ ହସକାନ୍ଦର କଥା, ମୋ ମନରେ ଗଭୀର ରେଖାପାତ କରିଛି । ପ୍ରକୃତରେ ଆମେରିକା ସମ୍ମିଳନୀ ମୋ ପାଇଁ ଏକ ବିରାଟ ଅନୁଭୂତି ।

ଆମେରିକାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସନମନ୍ଦିର ହେବାପାଇଁ ଯେଉଁଠାରେ ଘର ତିଆରି ଚାଲିଛି, ସେ ଜାଗା ପୁଅ ସଂଗେ ଯାଇ ଭାଇ ଓ ମୁଁ ଦେଖି ଆସିଲୁ । ବହୁତ ବଡ଼ ଜାଗାଟିଏ । ଜାଗାଟି ଆମକୁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗିଥିଲା । ହେ ପ୍ରାଣର ଦେବତା, ଠାକୁର ! ଏ ଜଗତରେ ତୁମ କାର୍ଯ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ କରାଇ ନେଉଛ । ଆମେ କେବଳ ନିମିଉ ମାତ୍ର ।

"ତୁମେ ଅଛ ବୋଲି ମୁହିଁ ସିନା ଅଛି ତୁମେ ପ୍ରାଣମୟ ତେଶୁ ମୁଁ ବଞ୍ଚଛି ।"

> ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ମୀନା କୁମାରୀ ନାୟକ ପୁରୀ ଟାଉନ୍ ସଂଘ, ପୁରୀ

ଗତ ୨୦୧୧ ମସିହାରେ U.S.A.ରେ କିଛି ମାସ ରହିବା ଓ ସେଠାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ୧୦ମ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗଦେଇ ଏକ ନୂତନ ଅନୁଭୂତି ଲାଭ କରିବା, ଏହା ଠାକୁରଙ୍କ ଅପାର କରୁଣା ଛଡା ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ। ଜ୍ଞାନ ଭାଇ, ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ଭାଇ, ପ୍ରଭାକର ଭାଇ ଓ ବରଦା ଭାଇ (ପୁଅ) ପ୍ରଭୃତିଙ୍କ ଗୃହାସନ ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ଯୋଗଦେବା ସହିତ Virginia ଓ North Carolina ପାଠଚକ୍ର ମାନଙ୍କରେ ଯୋଗଦେବାର ସୁଯୋଗ ଲାଭ କରିଥିଲୁ ।

ପ୍ରଥମେ ବରଦା ଭାଇ, ଆମ ଘର ମୀନା ମା' ଓ ମୁଁ Air India flightରେ ଯାଇ New Yorkରେ ପହଞ୍ଚ ସେଠାରୁ ଆଉଗୋଟିଏ plane ଯୋଗେ Washington, DC ରେ ପହଞ୍ଚଲୁ । ସେଠାରୁ carଯୋଗେ ଯାଇ Virginia ରେ ବରଦା ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚବାକୁ ପ୍ରାୟ ୨ ଘଞ୍ଜା ଲାଗିଥିଲା । ଆମେରିକାର ପରିବେଶ ଦେଖି ମନେହେଲା ସତେ ଅବା ଏଇ ନିକଟରେ ଏ ରାଜ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ନା କ'ଶ ? ଘଂଚ ବନାନୀ, ସୁଶୀତଳ ପବନ, ପାହାଡ଼ ଓ ଅରଣ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଓ ଫୁଲ ଫଳରେ ଭରପୂର ଏଇ ରାଜ୍ୟ-ଏକ ଭଗବତ ଆଭାର ରୂପ ଦେଉଥାଏ ।

ଭୋଗ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟର ଆମେରିକା ଓ ତାର science & technology ରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ଏ ଅଳୀକ ସଂସାରରେ ମଜି ଯାଇଥିଲି । ପରମକାରୁଣିକ ପ୍ରେମମୟ ଠାକୁରଙ୍କ ୧୦ମ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ North Carolina ରାଜ୍ୟର Black mountain ସହରର YMCAରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗଦେଇ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମନେକଲି । ଆମେରିକାର ସେହି ସମ୍ମିଳନୀର ଆନନ୍ଦ, ମା' ଓ ଭାଇମାନଙ୍କର ଆନ୍ତରିକ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦେଖି ମନେହେଲା ଶ୍ରଦ୍ଧାଦେବୀ ଓ ଠାକୁର, ଆନନ୍ଦ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ବିତରଣ କରୁଛନ୍ତି । 'ସରବେ ସେବାନିରତ ସମଭାବେ ଆନନ୍ଦିତ ।' ସମ୍ମିଳନୀ କ୍ଷେତ୍ର ଓ ତା'ର ପରିବେଶ ଦେଖି ମନେ ହେଉଥାଏ ସତେ ଅବା ପ୍ରକୃତି–ରାଣୀ ଠାକୁରଙ୍କୁ ସମ୍ମିଳନୀ କ୍ଷେତ୍ରକୁ ନିମନ୍ତଣ କରିବାପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ଫୁଲ, ଫଳ ଓ ସବୁଜ ବନାନୀକୁ ସଜାଇ ଅର୍ଘ୍ୟଥାଳି ଧରି ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ବନାନୀର ସବୁଜିମା, ଆକାଶର ନବନୀରଦ, ସୁଉଚ୍ଚ ପାହାଡ଼ମାଳାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜଙ୍ଗଲ, ମନ୍ଦମଧୂର ସମୀରଣ, କାକଳୀର କଳରବ ଓ ଅପୂର୍ବ ମାଧୁରୀମାର ନୈସର୍ଗିକ ପରିବେଶରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ ସମ୍ମିଳନୀ କ୍ଷେତ୍ର ।

ଠାକୁରଙ୍କ ମହାବାକ୍ୟ କିପରି ଯୁଗେ ଯୁଗେ ସତ୍ୟ ଏବଂ ବାୟବ ତାହାସବୁ ଭାଇମାନେ scientific analysis କରି ସୁନ୍ଦର ଓ ସାବଲୀଳ ଭାବରେ ଅଭିମତ ପ୍ରଦାନ କରୁଥାନ୍ତି । ଠାକୁର କିପରି ନିଜର ସୁଖ ଦୁଃଖର ସାଥୀ ଓ ଚିର ସୁନ୍ଦର, ତାହାର ଅନୁଭୂତି ବର୍ତ୍ତନା କରୁଥାନ୍ତି । ସମ୍ମିଳନୀ ଦିନଗୁଡିକ ଓ ସମ୍ମିଳନୀ କ୍ଷେତ୍ର, ଗଗନ ପବନ ଓ ପରିବେଶ ସବୁ ଠାକୁରମୟ ହୋଇଥାଏ । ଆମେରିକାର ଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କୁ ଓ ସେଠାକାର ପରିବେଶ ଦେଖି ମନେହେଉଥାଏ ସତେ ଅବା ଏହା ଏକ ଚଳଚଞ୍ଚଳ ବେଦାନ୍ତର ସରଣୀ । ବେଦାନ୍ତର ସୃଷ୍ଟି କେଉଁଠି, ରୂପ ପରିଗ୍ରହ କରିଛି କେଉଁଠି ?

ସନ୍ତ୍ରିଳନୀର ବିଦାୟ ପ୍ରାର୍ଥନା ଏବଂ ସନ୍ତ୍ରିଳନୀକ୍ଷେତ୍ରରୁ ବିଦାୟ ନେବାର ଦୃଶ୍ୟ ହୃଦୟକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଆଖିରେ ଉଦ୍ଗତ ଅଶ୍ରୁ । ଅଶ୍ରୁଳନୟନରେ ଭାଷା ନ ଥାଏ । ଠାକୁର, ଭାଇ ଓ ମା' ପରସ୍ତ୍ରରକୁ ଛାଡି କିପରି କର୍ମମୟ ସଂସାରକୁ ଫେରିବେ! ମନେ ହେଉଥାଏ ଆମେ ସମୟେ ଏକ ପରିବାର, ଯୁଗଯୁଗାନ୍ତର ଧରି ଠାକୁରଙ୍କର ଥିଲୁ ଓ ତାଙ୍କର ହେଇଥିବୁ । 'ନ ଗଲେ ଅଚଳ ହେବ ଏ ସଂସାର ବୋଲି କୁସଂସ୍କାର ନେଉଅଛି ଠେଲି ପେଲି ।'

ଆମେରିକାର ସୁନ୍ଦର ପରିବେଶ ସହିତ science & technology ର unique synthesis ଦେଖି ମନେ ହେଉଥାଏ dreamland ପରି । ମନେପଡୁଥାଏ ଛାତ୍ର ଜୀବନର ପଡ଼ା Alice in Wonderland । ଆମେରିକାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଗୁ ହୋଇ ଭୁଲିଗଲାବେଳେ ଠାକୁର ଚେଡାଇଦେଲେ ଅସାର ଏ ସଂସାର । ଆସିଲା ଭୟଙ୍କର ବାତ୍ୟା ଓ ତା'ପରେ ଆସିଲା ଭୂମିକଂପ । ଯାହାର ଝଟକା ପ୍ରାୟ ୮ଦିନ ଧରି ରହିଲା । ଘଡଘଡ ଶବ୍ଦ ସହ ଦୋହଲିଲା କୋଠାବାଡ଼ି । ଦୋଡାଲା ଉପରୁ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣାଇ ମନେ ମନେ ସଙ୍ଗରେ ଧରି ଧାଇଁ ପଳେଇ ଆସିଲି ପାଖରେ ଲାଗିଥିବା ବିୟୀର୍ଷ ସବୁକ ପଡିଆକୁ । ବୋହୁ (ସୋନିଆ) ଓ ଆମ ଘର ମା' (ମୀନା ମା') ଥା'ନ୍ତି ଠାକୁରଙ୍କ ଘରେ । ସେମାନେ ବାହାରକୁ ଧାଇଁ ଆସିଲେ, ହାତରେ ପଟେ ଲେଖାଁ ଚପଲ ଓ ପାଦରେ ପଟେ । 'ଜୟଗୁରୁ' ଜପୁଥାଉ । ଭୂମିକଂପ ଥମିଲା । ଘରକୁ ଗଲୁ । ହେଲେ ସଂସାରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଅସାର ବୋଧ ହେଲା । ତାଙ୍କ ନିତ୍ୟବିଦ୍ୟମାନତା ଓ ଅଳୀକ ସଂସାର ହୃଦୟ ଛୁଇଁଲା । ଭୂମିକଂପରେ Washington Monument ରେ ଫାଟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା । ଆମେ ତାହା ପରେ ଯାଇ ଦେଖିଥିଲୁ ।

ମା' ପ୍ରକୃତିରାଣୀ ଠାକୁରଙ୍କ ସେବାପାଇଁ ପୃଥିବୀ ଭିତରେ ଓ ବାହାରେ କିପରି ସଜାଡି ରଖିଛି ଏବଂ ନିଷ୍କାମ ନିରାକାରଙ୍କୁ କିପରି ସାକାରରେ ସେବାକରୁଛି ତାହା ଦେଖିଲି Luray ଟାଉନ୍ର cave ରେ । Luray Caverns କୁ ଯିବାକୁ ହେଲେ panorama

driveରେ ଯିବାକୁ ହେବ । Panorama ନାମ ସାର୍ଥକ କରିଛି । ୩୦୦ ମିଲିୟନ ବର୍ଷର Cave ସ୍ୱୟଂସୃଷ୍ଟ, ପାହାଡ଼ ତଳର ୩ ଏକର ୫୦ ଡିସିମିଲି Cave । ମାତ୍ର ଏହା ୧୩୦ ବର୍ଷ ତଳେ discover ହୋଇଥିଲା । ସେଠାରେ ଲେଖାଅଛି 'Mother nature decorated inside' । ମନମୁଷ୍ପକର ଶୋଭାରେ ଶୋଭିତ ପ୍ରକୃତି ସୃଷ୍ଟି କରିଛି ଠାକୁରଙ୍କ ପାଇଁ । Hudson river, Holland Tunnel, Statue of Liberty, University, Church ସବୁଠାରେ ତାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ଅସୟବ ସୟବ ହେଲାପରି ମନେହେଲା । ସମୁଦ୍ର ପାଣି ତଳେ tunnel ଯାଉଛି, ମାତ୍ର tunnel ଉପରେ warship ଏବଂ ତା'ଉପରେ ଅନେକ fighter plane ରହିଛି । NASA ର technological excellencyଏଠାରେ କ'ଶ ନ ହୋଇଛି । ମନେ ହେଉଥାଏ ଏଠାରେ ଯାହା ହୋଇଛି ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିର କଣିକାଏରେ । ମନେ ପଡୁଥାଏ ଠାକୁରଙ୍କ କଥା, ପୂର୍ବ ସଂୟାର ବର୍ଜନ ଓ ନୂତନ ସଂୟାର ଅର୍ଜନ । ନଡିଆ ଗଛର ବାହୁଙ୍ଗା ଦାଗ ପରି ପୂର୍ବ ସଂୟାରରେ ଏ ଅନିତ୍ୟ ସଂସାର ଗଢ଼ି ଉଠିଛି । ମାତ୍ର ତାଙ୍କ କଥା ମାନି ଚିଉଶୁଦ୍ଧ ହେଲେ ଯେଉଁ ନୂତନ ସଂୟାରର ସଂସାର ତାହା ଏହାଠାରୁ କି ଚମକ୍।ର ହେବ ? ସେ ସଂୟାରରେ ଜ୍ଞାନତଃ ଜନୁ, ଜୀବନ ଧାରଣ ଓ ଜ୍ଞାନତଃ ମୃତ୍ୟୁ ।

ଜ୍ଞାନ ଭାଇ, ବିଶ୍ୱକିତ୍ ଭାଇ, ବରଦା ଭାଇ, ପ୍ରଭାକର ଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କର ଆସନ ପ୍ରତିଷା, Virginia ଓ North Carolina ପାଠଚକ୍ରରେ ଯୋଗଦାନ, ବ୍ରକ ଭାଇ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭାଇମାନଙ୍କ ସହିତ leisure ରେ ଠାକୁରଙ୍କ କଥା ପକାଇବା ଏବଂ ସାପ୍ତାହିକ ଫୋନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ପୂଜା ଏବଂ ପୂଜା ପୂର୍ବରୁ program କିଏ କ'ଶ କରିବେ ଓ କହିବେ - ଶୁଣିଲେ ମନେ ହେଉଥାଏ ଏହା ନିତ୍ୟ ସନ୍ନିଳନୀ ପରି । ଆସନ ପ୍ରତିଷା, ସନ୍ନିଳନୀ ଓ ପାଠଚକ୍ରରେ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ପ୍ରମୋଦ ଭାଇଙ୍କର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ବାୟବରେ ଉପଲବ୍ଧି କରିବାର ଉପାୟ ବେଶ୍ ହୃଦୟୟର୍ଶୀ ହୋଇଥିଲା । ଆମେରିକାରେ ରହିବା ସମୟ ସମୟ କେବଳ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କଥା ଓ ଚର୍ଚ୍ଚାରେ କଟିଥିଲା । ଏପରିକି ଫେରିବାର ପୂର୍ବଦିନ ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ରବିନାରାୟଣ ତ୍ରିପାଠୀ ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ରହି ଠାକୁରଙ୍କ ପୂଜାରେ ଯୋଗଦେବା ଓ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆଲୋଚନା କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା ।

ଆମେରିକାରେ ମା' ଓ ଭାଇମାନେ ଏତେ ଭୋଗ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟରେ ଥାଇ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୁଲି ନାହାନ୍ତି ବରଂ ଭଲଭାବରେ ଧରି ରଖିଛନ୍ତି ଭାବିଲେ ଆଣ୍ଟର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ । ସମ୍ପିଳନୀରେ ମା'ମାନେ ପ୍ରାୟ ୨୦ରୁ ୩୦ ପ୍ରକାରର ଭୋଗ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଦେଇ ସମଞ୍ଚଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ item ପରିବେଷଣ କରନ୍ତି, ଆତିଥ୍ୟ ମନମୁଗୁକର । ସମ୍ପିଳନୀ ଅତିଥି ହୋଇ ଆସିଥିବା ଡଃ ବିଜୟ ଦାଶ ଓ ଆମେରିକା ଭାଇ ଓ ମା' ମାନଙ୍କର ସରଳ ଓ ନିରଳସ ନିରାଡୟର ଜୀବନଯାପନ ପ୍ରକୃତରେ ହୃଦୟ ଛୁଇଁଥିଲା । ସମ୍ପିଳନୀ ପରିୟଳନାଗତ ଭଲ ସୁବିଧା, ଆନନ୍ଦ ସଭା, ସମ୍ପିଳନୀର ଅଭିମତ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଠାକୁରଙ୍କ କୃପାରୁ ସର୍ବ ପ୍ରକାର ସରସ ଓ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଥିଲା । ଏପରି ଏକ ଜାଗାରେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୁଲି ଉତ୍ତରୋତ୍ତର ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମନ ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ଆଗେଇବା ଏକ ଆଣ୍ଟର୍ଯ୍ୟ କଥା । ଠାକୁରଙ୍କ ପାଇଁ କିଣା ହୋଇଥିବା ସ୍ୱନ୍ଦର ଜାଗାଟି ଦେଖି ଭୂମିରେ ପ୍ରଶିପାତ କରି ମୁଁ, ମା' ଓ ବରଦା ଭାଇ ଜଣାଇଲ୍ – ତୃମ ଭାବଧାରା ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ହେଉ ।

"ତ୍ୱମେବ ମାତା ଚ ପିତା ତ୍ୱମେବ" କଥା ମନେ ପଡି ଆମେରିକାର ଅନେକ କଥା ଦେଖି, ବାତ୍ୟା ଓ ଭୂମିକଂପରେ ମନ ଭିତରେ ଉଙ୍କିମାରୁଥାଏ କବି ରବୀନ୍ଦ୍ରନାଥ ଠାକୁରଙ୍କ କଥା:

'When I was born I saw the light, I was no stranger in the world.

The inscrutable, without name and form, had taken me in its arms in the form of my mother.

So when I die, the same unknown will appear again as ever known to me.

And because I love this life, I will love death as well.'

ଆମେ କେତେ ଅସହାୟ ସତେ ? ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀପଦ ଆଶ୍ରା, ତାଙ୍କ ନାମ ଜପ ଓ ରୂପ ସ୍ମରଣ କରିବା ଏକମାତ୍ର ଭରସା ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ରାସବିହାରୀ ନାୟକ ପୁରୀ ଟାଉନ୍ ସଂଘ

ମୋର ବିଶ୍ୱାସ, ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ସମୟ ଭକ୍ତ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ପରୋକ୍ଷ କୃପା ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କୌଣସି ଦିରୁକ୍ତି ନାହିଁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପରି ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଗୁରୁ ଲାଭ କରିବା ତଥା ତାଙ୍କ ସ୍ୱହୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘରେ ଯୋଗଦାନ କରିବା – ଏହି ଦୁଇଟି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କୃପା ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ । ସେହିପରି ଭାବରେ ଏହି ଅଧମକୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ବହୁତ କୃପା କରିଛନ୍ତି । ମୋର କର୍ମଜୀବନରେ ମୁଁ କିପରି ବିଭିନ୍ନ ସଂଘରେ ଯୋଗଦାନ ଓ ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ଲାଭ କରିଛି, ସେଥିମଧ୍ୟରୁ କିଛି କୃପାନୁଭୂତି ଭାବ ବିନିମୟ ପ୍ରସଂଗରେ ଏହିଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଛି ।

୨୦୦୨-୨୦୦୩ ମସିହା କଥା । ମୁଁ ସେତେବେଳେ ଇଂକିନିୟରିଂ ପାଠ ପଢ଼ୁଥାଏ । ସେହି ସମୟରେ ଆମେରିକାରେ ସଂଘପୂଜା ଓ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଥିବା ବିଷୟ ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଥିଲି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ଏକ ଶାଖା ଭାରତ ବାହାରେ ଖୋଲିଛି ଓ ସେଠାରେ ବାର୍ଷିକ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଛି ଶୁଣି ମନଟା ଆନନ୍ଦରେ ପୂର୍ଷ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତତ୍ସହିତ ଆମେରିକାର ସଂଘପୂଜା ଓ ସମ୍ମିଳନୀ ଦର୍ଶନର ଅଭିଳାଷ ମଧ୍ୟ ମନର ଏକ କୋଣରେ ଉଂକି ମାରିଥିଲା ।

ଯାହାହେଉ, ମୋର ୪ ବର୍ଷର ଇଂଜିନିୟରିଂ ପାଠପଡ଼ା ପରେ ମୋତେ ଊକିରୀ ଅନ୍ୱେଷଣରେ ବାଂଗାଲୋର ସହରକୁ ଯିବାକୁ ପଡିଲା । ସେଠାରେ କିନ୍ତୁ ପହଂଚିଲା ପରେ ମନଟା ଭଲ ଲାଗୁନଥାଏ । ସେତେବେଳେ ବାଂଗାଲୋରରେ କୌଣସି ଶାଖାସଂଘ ନ ଥାଏ । ମୋତେ ଖାଲି ସଂଘପୂଳାରେ ଯୋଗଦାନ, ସଂଘରେ ହେଉଥିବା ବିଭିନ୍ନ ସେବା ତଥା ଆଲୋଚନା ବିଷୟରେ ମନେ ପଡ଼ୁଥାଏ । ମୁଁ ଏହିସବୁ ଚିନ୍ତା କରୁ କରୁ ଠାକୁରଙ୍କୁ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଜଣାଏ କି ମୁଁ କିପରି ସଂଘରେ ଯୋଗଦାନ କରି ଆପଣଙ୍କର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଲାଭ କରିପାରିବି । ମୋତେ କୃପା କରନ୍ତୁ । ଏହିପରି ଭାବରେ ପ୍ରାୟ ୪-୫ ମାସ ବିଡିଯାଇଥାଏ । ଏହା ଭିତରେ ବାଂଗାଲୋରରେ ବହୁତ ଗୁରୁଭାଇ ରହୁଥିବାର ଖବର ପାଇ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ ରଖିଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପରିଋଳନା ମଣ୍ଡଳୀ ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଶରତ ଚନ୍ଦ୍ର ସିଂହଦେଓ ଭାଇଙ୍କ ପୁଅ ବାପୁ ଭାଇ, ବର୍ତ୍ତମାନର କଲିକତା ସଂଘର ସଂପାଦକ ସଂଗ୍ରାମ ରାଉତ ଭାଇ, ବର୍ତ୍ତମାନର ବାଂଗାଲୋର ସଂଘର ସଭାପତି ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାରଣା ଭାଇ ଆଦିଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗାଯୋଗ ରଖିଥାଏ । ଦିନେ ହଠାତ୍ ବାପୁଭାଇ ଫୋନକରି ବାଂଗାଲୋରରେ ରହୁଥିବା ଗୁରୁଭାଇମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଏକ ପାଠଚକୁ ଆରୟ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମୋତେ ଜଣାଇଲେ । ସେତେବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟ ଉପଲକ୍ଷ୍ୟେ ଶରତ ଭାଇ ବାଂଗାଲୋର ଆସିଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପରାମର୍ଶରେ ବାଂଗାଲୋରରେ ଏକ ପାଠଚକୁ ଆରୟ ହେଲା । ପ୍ରତିମାସରେ ଥରେ ଏହି ପାଠଚକ୍ରର ଅଧିବେଶନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଖବର ପାଇ ବହୁ ମା'ଭାଇ ଯୋଗଦେବାକୁ ଲାଗିଲେ ଓ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଏହାର କଳେବର ବୃଦ୍ଧି ପାଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେହି ପାଠଚକ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ସଂଘରେ ପରିଶତ ହୋଇଛି । ଏହିଠାରେ ମୋର କହିବା କଥା ଯେ ଯଦି ଠିକ୍ ପ୍ରାର୍ଥନା ଠିକ୍ ଭାବରେ କରାଯାଏ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତାହା ଅଚିରେ ପୂରଣ କରନ୍ତି । ମୋର ମଧ୍ୟ ବାଂଗାଲୋରରର ସହରରେ ସଂଘରେ ଯୋଗଦାନର ଅଭିଳାଷ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଅଚିରେ ପୂରଣ କରିଥିଲେ ।

 ନେଇ ମାସକୁ ୨ ଥର ସଂଘପୂଜା ଅନୁଷିତ ହେଉଥିଲା । କୃପାମୟଙ୍କ କୃପାରୁ ପୁନେର ସେହି ପାଠଚକ୍ର ଏକ ଶାଖା ସଂଘରେ ପରିଶତ ହୋଇଗଲା । ମୁଁ ଏହି ସଂଘର ପୂଜା ଅଧିବେଶନରେ ଯୋଗଦାନ, ସେଠାରେ ସଂପାଦକ ସେବା ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସେବା ତୁଲାଇବାର ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିଛି ତାହା ଅନିର୍ବଚନୀୟ । ଭକ୍ତବାଞ୍ଚା କନ୍ତତରୁ ସବୁବେଳେ ଭକ୍ତର ମନୋବାଞ୍ଚା ପୂରଣ କରନ୍ତି । ମୋର ମଧ୍ୟ ସଂଘରେ ଯୋଗଦେଇ ସେବା କରିବାର ଆନ୍ତରିକ ଇଚ୍ଛାକୁ ସେ କୃପାକରି ପୂରଣ କରିଛନ୍ତି ।

ପୁନେରେ ପ୍ରାୟ ୩ ବର୍ଷ ୬ ମାସ ରିହବା ପରେ ମୋର ଭୁବନେଶ୍ୱର ବଦଳି ହେଲା । ଓଡ଼ିଶାକୁ ଆସିଲା ପରେ ପୁଣି ସଂଘରେ ଯୋଗଦାନ ତଥା ସଂଘ ଓ କେନ୍ଦ୍ରଞ୍ଚରରେ ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଲା । ଆନନ୍ଦରେ ଦିନ ପରେ ଦିନ କଟିଯାଉଥାଏ । ୨୦୧୦ ମସିହାରେ ମୋର ବିବାହ ହୋଇଥିଲା । ବିବାହ ପରେ ମୁଁ କିପରି ସୱୀକ ଠାକୁରଙ୍କ ସେବା ସବୁବେଳେ କରି ପାରୁଥିବି ସେହି ବିଷୟ ଚିନ୍ତା କରି ସବୁବେଳେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣାଉଥାଏ । ଆମ ଘର ମା' ଶ୍ରୀମତୀ ଲିପିକା ରାଣୀ ମା' ଆମ ଘରର ବୋହୂ ହେଲା ପରେ ଆମିଷ ଭକ୍ଷଣ ଛାଡିଦେଲେ । ଘରେ ଦୁଇଓଳି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପୂଜା ତଥା ସଂଘପୂଜା ଆଦିରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ତାଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଦେଖି ମୋର ଚିନ୍ତା ଦୂରେଇଗଲା । କ୍ରମେ କ୍ରମେ ସେ ମଧ୍ୟ ଠାକୁରଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ସେବା ଶିଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏହା କେବଳ ଠାକୁରଙ୍କ କୃପାରୁ ସୟବପର ହୋଇଛି ବୋଲି ମୋର ବନ୍ଧମୂଳ ଧାରଣା ।

୨୦୧୧ ମସିହା ଜାନୁୟାରୀ ମାସରେ ମୋର ଆମେରିକା ଯିବାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ସ୍ଥିର ହେଲା । ଆମେରିକା ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ କେନ୍ଦ୍ରରୁ ଅନୁମତି ଆଶିବା ପାଇଁ ସତ୍ୱିକ୍ଷା ମନ୍ଦିରରେ ପରିଷ୍ଟଳକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥିଲି । ପରିଷ୍ଟଳକ ବିଭିନ୍ନ ହିତୋପଦେଶ ଦେଇ କହିଲେ ସେଠାରେ ନିୟମିତ ଠାକୁରଙ୍କ ସଂଘପୂଜା ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇ ଆସୁଅଛି, ଆପଣ ଯାଇ ସଂଘରେ ଯୋଗଦେବେ ଓ ସେବା କରିବେ । ତା'ପରେ ପରିଷ୍ଟଳକଙ୍କଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ପୁରୀ ଯାଇ କେନ୍ଦ୍ର ଓ କୁଟୀରରେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଯଥା ସମୟରେ ଆମେରିକାରେ ସମ୍ଭୀକ ପହଞ୍ଚଳୁ । ଆମେରିକାର କାଲିଫର୍ଷିଆ ରାଜ୍ୟର କ୍ୟୁପରଟିନୋ ସହରରେ ମୋର ପୋଷ୍ଟିଂ ହୋଇଥାଏ । Finance ଓ Development ଦୃଷ୍ଟିରୁ କାଲିଫର୍ଷିଆ ଆମେରିକାର ଏକ ଉନ୍ନତତମ ରାଜ୍ୟ । କାଲିଫର୍ଷିଆର ଜଳବାୟୁ ମଧ୍ୟ ଆମେରିକାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଂଚଳଠାରୁ ଉଉମ । ସବୁ ୟରରେ କାଲିଫର୍ଷିଆ ଉନ୍ନତ ହୋଇଥିବାରୁ ଏଠାରେ ରହିବା ପାଇଁ ବହୁ ଭାରତୀୟ ଓ ଏସିଆ ମହାଦେଶୀୟ ଲୋକମାନେ ପସନ୍ଦ କରିଥାନ୍ତି । ବହୁ ଭାରତୀୟ ଆମ ପାଖାପାଖି ମଧ୍ୟ ଥା'ନ୍ତି । ଆମେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ଭା ହୋଇ ଏଠିକାର ଜଳବାୟୁ ସହିତ ଖାପ ଖୁଆଇ ରହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାଉ ।

ଆମେରିକାରେ ବହୁ ଗୁରୁଭାଇ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସମୟେ ଦେଶର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଅବସ୍ଥାନ କରନ୍ତି । ଏଣୁ ଏଠାରେ ସମୟେ ଟେଲିଫୋନ ମାଧ୍ୟମରେ ସଂଘପୂଳାରେ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ସଂଘପୂଳା ଦିନ ନିଳ ନିଳ ଗୃହାସନରେ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ବସି ଟେଲିଫୋନରେ ଏକ Conference number dial କରି ସଂଘପୂଳାରେ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ନିୟମ ଏହି ଯେ ସଂଘପୂଳାରେ ଠାକୁରଙ୍କର ନିତ୍ୟବିଦ୍ୟମାନତା ସ୍ୱୀକାର କରି ଯେପରି ଶୃଞ୍ଜଳିତ ଭାବେ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଓ ଉପଦେଶ ଶୁଣିବାକୁ ହୁଏ ସେହିପରି ଟେଲିଫୋନରେ ଯୋଗଦେଇ ଶୃଙ୍ଖଳିତ ଭାବେ ଚଳିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ମଧ୍ୟ (ଆମ ଘର ମା' ଓ ମୁଁ) ଦରଖାୟ ଦେଇ ଅନୁମତି ନେଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରବିବାର ଦିନ ଗୃହାସନରେ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ବସି ଟେଲିଫୋନ ମାଧ୍ୟମରେ ସଂଘପୂଳାରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଲାଗିଲୁ । ଏଠାରେ ସମୟ ଭାଇ ଓ ମା' ମାନେ ପାଳିକରି ସଂଘପୂଳା ପାଳି ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ସଂଘପୂଳା ଦିନ ପାଳିଆ ତାଙ୍କ ଘରେ ଆରତୀ ତଥା ଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୋଗ ନିବେଦନ କରନ୍ତି । ପୂଳାରେ ସମୟ ଭାଇ ଓ ମା' ମିଳିମିଶି ପାଳି କରି ପୁୟକ ପାଠ ଓ ସଂଗୀତ ଗାନ କରନ୍ତି । ମୋର ଏହି ଆମେରିକାରେ ରହଣି ସମୟରେ ୨୦୧୧ August ମାସରେ ସମ୍ମିଳନୀ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲା । ଆମେରିକାରେ ଏହା ମୋର ପ୍ରଥମ ସମ୍ମିଳନୀ ଦର୍ଶନ ହେବ । ଏହିପରି ଭାବି ରାବି ମନଟା ଆନନ୍ଦରେ ନାଚି ଉତୁଥାଏ । ଠାକୁରଙ୍କୁ ସବୁବେଳେ ଜଣାଉଥାଏ କିପରି ସମୟ ବାଧାବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗ ଦେବି ଓ ଆପଣଙ୍କ ସେବା କରିବି । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦିନ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ପରି ଲାଗୁଥାଏ । କିପରି ଦିନ କଟିବ ଓ ମୁଁ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗଦେବି ଏହିପରି ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରି କରି ଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥିନା କରୁଥାଏ ।

ଆମେ ରହୁଥାଉ ଆମେରିକାର West coast କାଲିଫର୍କିଆ ରାଜ୍ୟରେ । ଏହି ସମ୍ମିଳନୀ ହେବାର ଥାଏ East Coast North Carolina ରାଜ୍ୟରେ । ଆମେ ସମ୍ମିଳନୀର ୨ମାସ ପୂର୍ବରୁ Flight Ticket କରି ସାରିଥାଉ । ଆମ ସହିତ କାଲିଫର୍କିଆରେ ରହୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଗୁରୁଭାଇମାନେ (ବିନୟ ଭାଇ, ବିଭୃତି ଭାଇ ଓ ଈଶ୍ୱର ଭାଇ) ମଧ୍ୟ Ticket କାଟିଥାନ୍ତି । ଏହିପରି ଭାବେ ଆମେ ସମୟେ

ଅଧିବାସ ଦିନ North Carolinaର Charlotteରେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ପହଂଚିଗଲୁ । Charlotteରେ ରହୁଥିବା ବିଶ୍ୱକିତ୍ ସୁନ୍ଦରରାୟ ଭାଇଙ୍କ ଗୃହାସନରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ସଂଗରେ ନେଇ ସନ୍ନିଳନୀ କ୍ଷେତ୍ର, Black Mountainକୁ ଯିବାର ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ଘଟିଥିବା ଏକ ବିଶିଷ୍ଟ ଘଟଣା ମୁଁ ନ କହି ରହିପାରୁନାହିଁ ।

ମୁଁ ଉତ୍କଳ ପ୍ରାଦେଶିକ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଶୋଭାଯାତ୍ରା ପ୍ରତିବର୍ଷ ଦେଖିଥାଏ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସହିତ ତାଙ୍କ କାରରେ ମୁଖ୍ୟସେବକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସତ୍ୟାନନ୍ଦ ଭାଇ ଓ ତତ୍କାଳୀନ ସଂପାଦକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ରଘୁନାଥ ପତି ଭାଇଙ୍କ ପୁଅ ବାପୁ ଭାଇ ବସନ୍ତି ଓ ଯାତ୍ରାପଥରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସେବା କରନ୍ତି । ମୁଁ ସବୁବେଳେ ତାହା ଦେଖି ଦେଖି ମନେ ମନେ ଦିନେ ଚିନ୍ତାକରିଥିଲି କି ମୋତେ କେବେ ଏମିତି ସୁଯୋଗ ମିଳନ୍ତା ଓ ମୁଁ ମଧ୍ୟ କିପରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସହିତ ବସି ଯାତ୍ରାପଥରେ ତାଙ୍କର ସେବା କରିବି । କିନ୍ତୁ ଜାତିରେ ବ୍ରାହୁଣ ହୋଇ ନ ଥିବାରୁ ସେହିପରି ସୁଯୋଗ ମୋତେ କେବେ ମିଳିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଚିନ୍ତା କରି ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲି । ତେବେ ଲୀଳାମୟଙ୍କ ଲୀଳା ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରର । ମୋର ସେହି ହୃଦୟର ଅଭିଳାଷ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ପୂରଣ କରିଥିଲେ ଆମେରିକା ସନ୍ନିଳନୀରେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଅହେତ୍ୱକ କୂପାଦୃଷ୍ଟି ଆମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ (ମୋର ଓ ଆମ ଘର ମା'ଙ୍କ) ଉପରେ ପଡିଲା । ଆମେରିକା ସଂଘର ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱିବେଦୀ ଭାଇଙ୍କ କାର୍ରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୃରଙ୍କର ଯିବାର ବନ୍ଦୋବୟ କରାଯାଇଥାଏ । ତାଂକ ସହିତ ଆଗରେ ବସିବେ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ । ଏହି ସମୟରେ ହଠାତ୍ ଜ୍ଞାନ ଭାଇ କହିଲେ ଠାକୁରଙ୍କ ସହିତ ଦୁଇପଟେ ଚିନ୍କୁୟ ଭାଇ ଓ ଲିପିକା ମା' ବସିବେ । ଚିନ୍ୟୁ ଭାଇ ମୂଦଂଗ ବଜାଇବେ ଓ ଲିପିକା ମା' 'ଜୟଗୁରୁ' ନାମ ସଂକୀର୍ଭନ କରିବେ । ଏହି କଥା ଶୁଣି ମୁଁ ସେଠାରେ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚିବି କି ଗାଇବି କିଛି ଚିନ୍ତା କରିପାରୁନଥାଏ । ମନେ ମନେ ଚିନ୍ତା କଲି, ବାଞ୍ଚା କଳ୍ପତରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କ'ଶ ନ କରନ୍ତି । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ ବସି ଯାତ୍ରାପଥରେ ଆପଣଙ୍କ ସେବା କରିବି, ଏହିପରି କେବେଦିନେ ଚିନ୍ତା କରିଥିଲି ଏବଂ ଆପଣ ତାହା ଅଚିରେ ପୂରଣ କରିଦେଲେ, ଏହି କଥା ଭାବି ଭାବି ଠାକୁରଙ୍କୁ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇଲି । ଆନନ୍ଦରେ ମୋର ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରିବା ବନ୍ଦ ହେଉନଥାଏ । ଏହିପରି ଭାବରେ ରାୟାସାରା ଠାକୁରଙ୍କ ସହିତ ବସି ମୃଦଙ୍ଗ ବଜାଇବା ସେବା କରି କରି ପ୍ରାୟ ୩ ଘଣ୍ଟା ପରେ ସମ୍ମିଳନୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପହଞ୍ଚଗଲୁ । ଆଗରୁ ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ ଭାଇମାନେ ପହଂଚି ସନ୍ନିଳନୀ ଆୟୋଜନ ତଥା ଠାକୁରଙ୍କୁ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କରିବା ପାଇଁ ସେବା କରିବାରେ ଲାଗି ପଡିଥାନ୍ତି । ଆମେ ପହଞ୍ଚୁଲା ପରେ ପ୍ରାୟ ସମୟ ଭାଇ ମା'ମାନେ ମିଶି ଖୋଳ, କରତାଳ, 'ଜୟଗୁରୁ' ଧ୍ୱନି ଓ ହୁଳହୁଳି ନାଦ ମିଶା ଏକ ଆନନ୍ଦ ପରିବେଶରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ପାଛୋଟି ନେଇଥିଲେ Y.M.C.A. ର complexକୁ । ସେହି complex ଭିତରେ ସମ୍ମିଳନୀର ସମୟ ବିଭାଗ ଦର୍ଶନ ପରେ ଠାକୁରଙ୍କର ସଂଧାରତି ତଥା ଅଧିବାସ ସଭା ଅନୁଷିତ ହୋଇଥିଲା । ସମୟ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ସମ୍ମିଳନୀ ପୂର୍ବରୁ ସେବା ଦରଖାୟ ଦେଇଥାନ୍ତି ଓ ତଦନୁଯାୟୀ ସେବା ବଣ୍ଟନ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ସମ୍ମିଳନୀରେ ଅଧୀନକୁ ସଂଗୀତ ଗାନ ତଥା ମୃଦଂଗ ବଜାଇବା ସେବା ମିଳିଥିଲା । ପୂର୍ବରୁ କେବେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ୪ଦିନ ମୃଦଂଗ ବଜାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ନ ଥାଏ । ତଥାପି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥାଏ କିପରି ଏହି ସେବାଟି ଆପଣଙ୍କର ମନଲାଖି ହେବ ସେହିପରି ଶକ୍ତି ଦିଅନ୍ତୁ । ଶୀଶୀଠାକ୍ରଙ୍କ କୃପାର୍ ହିଁ ସେହି ୪ଦିନ ମୃଦଂଗ ବଜାଇବା ସେବା ଏହି ଅଧମ ଦ୍ୱାରା ସୟବ ହୋଇପାରିଥିଲା ।

ସମ୍ମିଳନୀର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଧିବେଶନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚିତ୍ତାକର୍ଷକ ଓ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ହୋଇଥିଲା । ମନେ ହେଉଥିଲା ଯେପରି ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ଗଠନ, ସଂଘଶକ୍ତିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା, ଭାବବିନିମୟ ସଂପର୍କୀୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଲୋଚନା ତଥା ଦୂଇବେଳା ଆରତି, ଆନନ୍ଦ ସଭା, ସାଧାରଣ ସଭା ଆଦି ସମୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସ୍ୱୟଂ ନିକେ ପରିଷଳନା କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ନିକେ ଆନନ୍ଦ ଗ୍ରହଣ କରୁଛନ୍ତି ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ବିତରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଚତୂର୍ଥ ଦିନ ବିଦାୟ ସଭା ସମୟରେ ମନଟା ବହୁତ ଦୃଃଖ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ଏହିପରି ଏକ ଆନନ୍ଦମୟ ପରିବେଶ ଛାଡିଯିବାକୁ ଲେଶମାତ୍ର ମନ ବଳୁନଥାଏ । ମନେ ହେଉଥିଲା ଯେପରି 'ନ ଗଲେ ଅଚଳ ହେବ ମୋ ସଂସାର ବୋଲି, କୁସଂସ୍କାର ସିନା ମୋତେ ନିଏ ଠେଲିପେଲି ।' ସେ ଯାହାହେଉ ଏକ ଆନନ୍ଦରରା ହୃଦୟ ଓ ଉତ୍ଫୁଲୁଡ ମନ ନେଇ ଆମେ ସମୟେ ନିଜ ନିଜ କର୍ମଭୂମିକୁ ଫେରିଗଲୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ କଥା ସୂଷ୍ଟଇ ଦେବାକୁ ୟହେଁ ଯେ ଏହି ଭାବ ସଂପର୍କିତ ଲେଖାଟିର ପ୍ରଥମ ପାରାରେ ଲେଖିଥିବା ସେହି ଏକ ଅଭିଳାଷ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କୃପାରୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଇଛାରେ ହିଁ ମୋର ପୁନେରୁ ଭୁବନେଶ୍ୱର ବଦଳି ହୋଇଥିଲା, ସେ ହିଁ ମୋତେ ଆମେରିକା ଦେଶକୁ ଆଣିଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କରି ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ହିଁ ମୁଁ ଆମେରିକା ସମ୍ମିଳନୀ ଦର୍ଶନ ଓ ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ଲାଭ କରିଥିଲି ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ୨୦୧୧ ମସିହା ସମ୍ମିଳନୀକୁ ୮-୧୦ ମାସ ବିଡିଗଲାଣି । ୨୦୧୨ ମସିହା ସମ୍ମିଳନୀ ପାଖେଇ ଆସୁଛି । ମନଟା ପୁଣି ଉଦ୍ବିଗ୍ନ ହୋଇ ରହିଛି ଗତ ବର୍ଷ ପରି ଏହି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗଦେଇ କିପରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସେବା କରିବି । ଏହି ବର୍ଷର ସମ୍ମିଳନୀ ଆମେରିକା ସଂଘ ତଥା ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ପାଇଁ ବିଶିଷ୍ଟ ରୂପେ ସ୍ମରଣୀୟ ହୋଇ ରହିବ । ଏହି ବର୍ଷ ଆମେରିକାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ନିକସ୍ୱ ଆସନ ମନ୍ଦିର ତିଆରି ଋଲିଛି । ୨୦୧୨ ମସିହା ସମ୍ମିଳନୀ ଏହି ନବ ନିର୍ମିତ ଆସନ ମନ୍ଦିରରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ସ୍ଥିର କରାଯାଇଛି । ସମୟ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ନିଜ ନିଜ ଗୃହାସନରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଜଣାଇବା ସଂଗେ ସଂଗେ ନିଜ ନିଜ ସାଧ୍ୟମତେ ଆପ୍ରାଣ ଉଦ୍ୟମ ଦେଇ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗି ପଡିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଓ ଆମ ଘର ମା' ପ୍ରତିଦିନ ଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ ଯେପରି ଆମେ ସମୟ ବାଧାବିଘ୍ନ ଅତିକ୍ରମ କରି ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗଦେଇ ସେବା କରିପାରିବୁ ସେହିଉଳି ଶକ୍ତି ଦିଅନ୍ତୁ ।

ପୂର୍ବରୁ କହିଛି, ଆମେ କାଲିଫର୍ଷିଆରେ ପ୍ରାୟ ୫ଟି ଠାକୁର ପରିବାର ଅବସ୍ଥାନ କରୁଛୁ । ଗତବର୍ଷ ଆମେରିକା ସନ୍ନିଳନୀରେ କେନ୍ଦ୍ରପ୍ରତିନିଧି ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ଆୟମାନଙ୍କୁ କାଲିଫର୍ଷିଆରେ ଏକ ପାଠଚକ୍ର କରିବାକୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ । ଆୟେମାନେ ସନ୍ନିଳନୀରୁ ଫେରି ସମୟେ ମିଶି କେନ୍ଦ୍ରର ଅନୁମତି କ୍ରମେ ଅକ୍ଟୋବର ୨୦୧୧ ମସିହାଠାରୁ ପ୍ରତିମାସରେ ଥରେ ଗୋଟିଏ ରବିବାର ଦିନ ବିନୟ ଭାଇଙ୍କ ଗୃହାସନରେ ଏକତ୍ର ହୋଇ ପାଠଚକ୍ରରେ ଯୋଗଦେଉଛୁ । ଏହି ପାଠଚକ୍ର ପୂଜାରେ ଆୟେମାନେ ନିଗମ ଉପଦେଶ, ସଂଘନୀତି, ଜୀବନ ପ୍ରସଂଗ, ନୀଳାଚଳ ବାଣୀ ଓ ନୂତନ ବର୍ଷ 'ସଂଘସେବକ' ପାଠ କରୁଛୁ ଓ ସଂଗୀତ ଗାନ କରି ଠାକୁରଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛୁ ।

ଏହିପରି ଭାବରେ ମୋର କର୍ମକୀବନରେ ମୁଁ ଯେଉଁ ଯେଉଁ ସହରକୁ ଯାଇଛି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତଥା ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଷିତ ସଂଘର ସାନ୍ନିଧ୍ଧ ଲାଭ କରିଛି । ଯେଉଁଠାରେ ସଂଘ ନ ଥାଏ ସେଠାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସଂଘ ଗଠନ କରାଇ ସେବାର ସୁଯୋଗ ଦେଇଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତାଙ୍କ କୃପାର ଭଣ୍ଡାର ସବୁବେଳେ ମୋ ନିମନ୍ତେ ଖୋଲି ଦେଇଛନ୍ତି । ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକ ୟରରେ ତାଂକ ଅହେତୁକ କୃପା ଲାଭ କରିଥିବା ଏହି ଅଧମକୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତାଙ୍କ ମହାନ ଦାନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଚିରଦିନ ନିମନ୍ତେ ପ୍ରାଣପ୍ରିୟ ପିତାଙ୍କ କମଳ ଚରଣରେ ଏତିକି ପ୍ରାର୍ଥନା – "ସବୁ ଆବରଣ ହରି ନେଇ ପ୍ରଭୁ ଦିଅ ହେ ସେବକ ସାଜ ।"

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଚିନ୍ନୟ ପାତ୍ର ସାନଜୋଷ, କାଲିଫର୍ଷିଆ ଜଗନ୍ନାଥପୁର ଶାଖାସଂଘ

ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶଙ୍କର ଭାବ ଓ ଅନୁଭୂତି

ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶ କଣେ ସାଧାରଣ ଗୃହିଣୀ । ଠାକୁର ଶ୍ରୀନିଗମାନନ୍ଦ ପରମହଂସ ଦେବଙ୍କର କଣେ ଭକ୍ତ । ପ୍ରତି ରବିବାର ଦିନ ସଂଘ ପୂଜାରେ ଯୋଗଦାନ କରନ୍ତି । ମନଦେଇ ବହିପଡ଼ା, ଆଲୋଚନା ଶୁଣନ୍ତି । ଭାବ ବିନିମୟ ଅଂଶଟି ତାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ପ୍ରିୟ । ଅନ୍ୟ ଭାଇ ଓ ମାଆଙ୍କର ଭାବ ଅନୁଭୂତି ତାଙ୍କୁ ଅଭିଭୂତ କରେ । ଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଭକ୍ତି, ନିଷ୍ଠା, ଏକାଗ୍ରତା ତାଙ୍କୁ ଚମକୃତ କରେ । ସେ ବି ଭାବନ୍ତି ତାଙ୍କର କେବେ ଭାବ ଜାତ ହେବ, ତାଙ୍କର ବି କିଛି ଅନୁଭୂତି ହେବ । ସିଏ ବି ଅନ୍ୟ ଭାଇ ଓ ମାଆମାନଙ୍କ ସହ ନିଜର ଭାବ, ଅନୁଭୂତି ବାଣ୍ଠି ପାରିବେ ।

ବେଶ୍ କିଛି ଦିନ ବିତିଲା । ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶ ତଥାପି କୌଣସି ଅପୂର୍ବ ଭାବରେ ବିଭୋର ହେଲେ ନି । କୌଣସି ଅଦ୍ଭୁତ ଅନୁଭୂତିରେ ଉଛ୍କସିତ ହେଲେନି । ନିଜକୁ ନିଜେ ଭାବିଲେ କାହିଁକି ତାଙ୍କର କୌଣସି ଭାବ ଆସୁନି । ତାଙ୍କର କାହିଁକି କେଉଁ ଅନୁଭୂତି ହେଉନି । ସିଏ ବି ତ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରନ୍ତି । ସକାଳେ ସଂଧାରେ ପୂଜା କରନ୍ତି । ପ୍ରତି କାମ ଠାକୁରଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରି କରନ୍ତି । ତଥାପି କାହିଁକି ତାଙ୍କର କୌଣସି ଭାବ ଅନୁଭୂତି ହେଉନି । ତାଙ୍କର ଭକ୍ତିରେ କେଉଁଠି ଧୀରେ ଧୀରେ ଏଇ ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶଙ୍କୁ ବ୍ୟୟ ବିବ୍ରତ କଲା । ଠାକୁରଙ୍କୁ ବି ବହୁତ ଥର ପୟରିଲେ ଏବଂ ଅପେକ୍ଷା କଲେ, କାଳେ ଠାକୁର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ବା ପରୋକ୍ଷରେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବେ । କୌଣସି ଲାଭ ହେଲାନି । ଥରେ ଭାବିଲେ ସେ ନିଜ ଭକ୍ତିର ପରୀକ୍ଷା ନେବେ (ଆଗରୁ ଶୁଣିଥିଲେ, ଭଗବାନ ଭକ୍ତର ଭକ୍ତି ପରୀକ୍ଷା

କରନ୍ତି!) ତେବେ କେମିତି ?

ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶ ଘରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫୁଲଗଛ ଲଗାଇବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଗଛମାନଙ୍କର ବିଶେଷ ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି । ଘର ଭିତରେ ଥିବା କୌଣସି ଗଛରେ ଫୁଲ ଫୁଟିଲେ ସେ ବହୁତ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି । କିଛିଦିନ ତଳେ ଜଣେ ସାଙ୍ଗ ଘରୁ ଗୋଟିଏ ଧଳା କରବୀର ଗଛର ଡାଳ ଆଣି ଲଗାଇଥିଲେ ଓ ତାର ବହୁତ ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲେ । ଡାଳଟି ବଞ୍ଚ ଆସୁଥିଲା । ସେ ଦିନ ସକାଳେ ଦେଖିଲେ, ଡାଳଟିର ଗୋଟିଏ ପତ୍ର ଶୁଖିଯାଇଛି । ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶ ବହୁତ ବ୍ୟଞ ହୋଇପଡିଲେ । ଡାଳଟି କ'ଣ ବଂଚିବନି ? ଠାକୁରଙ୍କୁ ଡାକିଲେ ଡାଳଟିରେ କୌଣସି ଷତି ନ ହେବାପାଇଁ । ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ନିଜର ଭକ୍ତିର ପରୀକ୍ଷା କଥା ମନେ ପଡିଗଲା । ଏଇଟା ଠିକ୍ ସମୟ ତାଙ୍କ ନିଜର ଭକ୍ତିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାର ଉଚିତ୍ ସମୟ । ମନେ ମନେ ଗୋଟିଏ ନିଷ୍ପଭି ନେଲେ । ଠାକୁରଙ୍କୁ ନିଜ ଭକ୍ତିର ଦୃତ୍ତା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ କରିବେ, ଆଉ ଠାକୁର ଋହିଁଲେ ଡାଳଟି ମରିବନି । ଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ, 'ଠାକୁର ! ମୋର ଭକ୍ତି ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଯଦି ସତ ହୋଇଥିବ, ଦୃତ୍ ଥିବ ତେବେ ଏଇ ଡାଳଟି ମରିବନି । ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ଭିତରେ ଡାଳଟି ପୁରା ବଂଚିଯିବ ନ ହେଲେ ମୋର ଭକ୍ତି ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ସବୁ ମିଥ୍ୟା ।'

ତା'ପରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶଙ୍କର ଭିତରେ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଚିନ୍ତା, ଗଛଟିକୁ ଯାଉଣୁ ଆସୁଣୁ ଦେଖୁଥାନ୍ତି ଓ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଡାକୁଥାନ୍ତି, ବେଳେ ବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଲାଗେ ଗଛଟି ସତେକ ଦିଶୁଛି, ପୁଣି କେତେବେଳେ ଲାଗେ ଗଛଟି ଶୁଖି ଆସୁଛି । ବେଳେ ବେଳେ ଭାବନ୍ତି 'କ'ଣ ପରୀକ୍ଷା କରୁଛି ? ମୋ ନିଜ ଭକ୍ତିର ନା ଠାକୁରଙ୍କର ଶକ୍ତିର ?'

ଏହିପରି ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶଙ୍କର ଦିନ ବିତିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମନରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଠାକୁର, ଗଛ, ଭକ୍ତି ଓ ଶକ୍ତିର ସମୀକ୍ଷା, ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ ସନ୍ଦେହ ପ୍ରାର୍ଥନା ଦୁଇ ସପ୍ତାହରୁ ଦିନେ ଦିନେ କମି ଆସିଲା । କରବୀର ଡାଳର ପତ୍ର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଶୁଖିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶଙ୍କର ମନରେ ଦୁଃଖ ଅଭିମାନ । ଖାଇବା, ବସିବା, ଶୋଇବା ବେଳେ ସେଇ ଗୋଟିଏ ଚିନ୍ତା, ସତରେ ଠାକୁର ଏଇ ଛୋଟ କଥାଟି ଶୁଣିଲେନି ? କ'ଣ ବା ଏମିତି ବଡ଼ ଜିନିଷଟେ ମାଗିଦେଲି ? କେତେ ବଡ଼ ବଡ଼ କଥା କରୁଛନ୍ତି । ଡାଳଟିକୁ ବଞ୍ଚେଇ ଦେଇଥିଲେ କ'ଣ କ୍ଷତି ହୋଇଥାନ୍ତା ଠାକୁରଙ୍କର ? ଠାକୁରଙ୍କ ଶକ୍ତିଉପରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହନାହିଁ । ମୋର ଭକ୍ତି ପରୀକ୍ଷାରେ ମୋତେ ଫେଲ୍ କରିଦେଲେ ।

ଦୁଇ ସପ୍ତାହ ସରିବା ଆଗରୁ ଡାଳର ପତ୍ର ନୂହେଁ, ଡାଳଟି ବି ଶୁଖି ଆସିଲା । ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶଙ୍କର ଦିକି ଦିକି ହୋଇ କଳୁଥିବା ଆଶାର ଦୀପଟି ଲିଭିଗଲା । ବାହାରେ କାହାକୁ କିଛି ନ କହିଲେ ବି ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶ ଭିତରେ ଭିତରେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଅତି ନ୍ୟୁନ ମନେ କରୁଥାନ୍ତି । ଗଛଟି ମରିବାର ଦୁଃଖଠାରୁ ନିଜର ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବାର ଗ୍ଲାନିରେ ପ୍ରିୟମାଣ ହେଉଥାନ୍ତି । ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖେ ସଂଧା ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁ କରୁ ଦୁଃଖରେ ଅଭିମାନରେ ଗ୍ଲାନିବୋଧରେ ତାଙ୍କର ଦୁଇ ଆଖିରୁ ଲୁହ ଗଡି ଆସିଲା ।

ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶ ସେଦିନ ରାତିରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତାଙ୍କୁ ଊହିଁ ହସି ହସି କହୁଛନ୍ତି; ତୋର ଡାଳ ମରିନି । ବାହାରେ ଡାଳକୁ ଦେଖିବାକୁ କାହିଁକି ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ । ତୋର ଭିତରେ ଦେଖେ । ଡାଳଟି କେତେ ବଡ଼ ଗଛ ହୋଇଛି ? ଖାଲି ଧଳା ଫୁଲ ନୁହେଁ, ନାଲି ଗୋଲାପି ଫୁଲରେ ବି ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଛି । ଶ୍ରୀମତୀ ଦାଶ କରବୀର ଗଛ ଆଡେ ଊହିଁ ଦେଖିଲେ ସତରେ ଗଛଟି ବେଶ୍ ବଡ଼ ସତେଜ ଦିଶୁଛି । ପତ୍ରରେ ପତ୍ରରେ ଫୁଲରେ ଫୁଲରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି । ତାଙ୍କର ମନ ଆନନ୍ଦ ବିହ୍ୱଳିତ ହୋଇଗଲା । ଗଛଟିକୁ ଆଉଁସି ପକାଇଲେ, ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ଆଖି ଖୋଲି ଊହିଁଲେ, କିଛି ସମୟ ଭାବିଲେ ଗଛ ମରିବାର ଦୁଃଖ ଭକ୍ତିର ପରୀକ୍ଷାରେ ଫେଲ ହୋଇଯିବାର ଗ୍ଲାନି କମି ଯାଇଥିଲା । ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଇଥିଲେ ବି ନିଜ ଆଖି ଆଗରେ ବଡ଼ ସତେଜ କରବୀର ଗଛଟିଏ ଧଳା, ଗୋଲାପୀ, ନାଲି ଫୁଲରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଥିବାର ସୃଷ୍ଟ ଦେଖି ପାରୁଥିଲେ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ କଳ୍ପନା ଦାଶ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

ଡିପ୍ଲାଇ ଆସିବ ସଗୁଣ ହୋଇ

ତୁମେ ସତ୍ୟ ଶିବ ଚିର ସୁନ୍ଦର ହେ ତୁମେ ସଦ୍ଗୁରୁ ଜଗତବନ୍ଧ୍ୟ ଶ୍ରୀଚରଣ ତଳେ କୋଟିଏ ପ୍ରଣତି ଘେନାକର ଗୁରୁ ନିଗମାନନ୍ଦ 191 ପଢ଼ି ଆଜି ପୋଥି ତୁମ ପୁଣ୍ୟ ସୃତି ହୃଦୟ ସାଗରୁ କୁଆର ଉଠେ ମନ ଭାସିଯାଏ କାହିଁ କେତେ ଦୂର ସେଇ ନୀଳାଚଳ କୁଟୀର ପୀଠେ । ୨ । ଅଗତିର ଗତି ନିତ୍ୟଲୋକବାସୀ ତ୍ରମେ ହେ ପରମ ପୁରୁଷୋଉମ ଚିରଦିନ ଲାଗି ସେ କୁଟୀରବାସୀ ହୋଇ କରିଅଛ ତାହାକୁ ଧନ୍ୟ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ମହା ସମାଧି ବ୍ୟୁତ୍ଥିତ ଜଗଦ୍ଗୁରୁ ତତ୍ତ୍ୱ ହୃଦୟେ ବହି ବଦ୍ଧ ମାନବକୁ ମୁକତିର ମୟ ଶୁଣାଉଛ ତୁମେ ସଦ୍ଗୁରୁ ହୋଇ ।୪। ମଠ ଆଶ୍ରମର କୋଳାହଳୁ ଫେରି ସେ କୁଟୀରେ ଦିନେ ଚରଣ ଥାପି ଉକ୍ଳବାସୀଙ୍କୁ ଧନ୍ୟ କରିଅଛ ଛୋଟ ଊରାଟିଏ ତହିଁରେ ରୋପି ।୫। କେତେ ଫଳ ଫୁଲେ ହୋଇଛି ଭରା ସ୍ୱକ୍ଷ୍ମ ଦେହେ ଥାଇ ଆଜିବି ଢାଳୁଛ ତୁମ କରୁଣାର ଅଜସ୍ର ଧାରା ાશ ସେ ଫୁଲ ମହକ ଖେଳାଇ ଦେଇଛି ଦେଶ ବିଦେଶରେ କେତେଯେ କାହିଁ ସେଇ ଫଳ ସ୍ୱାଦୁ ସବୁରି ତୃଷରେ ଲାଖି ରହିଅଛି ତୁମକୁ ଧାୟି ।୭।

ଜାଳିଥିଲ ଯେଉଁ କ୍ଷୁଦ୍ର ପ୍ରଦୀପଟି ଆପଣା ହାତରେ କରୁଣା ବହି ଲିଭି ଯାଇନାହିଁ ସବୁରି ଅନ୍ତରେ ଜଳୁଛି ସେ ଆଜି ଦିହୁଡ଼ି ହୋଇ ।୮। ଗ୍ରାମୁ ଗ୍ରାମାନ୍ତର ଦେଶୁ ଦେଶାନ୍ତର ବ୍ୟାପୀ ଯାଇଅଛି ସେ ମହାଅଗ୍ରି ସବୁରି ଅନ୍ତରୁ ଉଚ୍ଛୁଳି ପଡୁଛି ସିଦ୍ଧମନ୍ତ 'ଜୟଗୁରୁ'ର ଧୃନି 161 ଆଶା କରିଥିଲ ଭାତୃତ୍ୱ ବନ୍ଧନେ ସମଗୁ ବିଶ୍ୱକୁ ବାନ୍ଧିବ ପରା ମୂଳଦୁଆ ତୁମେ ପକାଇ ଯାଇଛ ସଉଧ ନିର୍ମାଣ ଋଲିଛି ତ୍ୱରା ।୧ ୦। ସୂଚନା ମାତ୍ରକ ଦେଇଥିଲ ଯେଉଁ ମହା ନାଟକଟି ରଚନା କରି ରୂପରେଖ ତା'ର ଜଣା ପଡିଲାଣି ଅଭିନୀତ ହେବା କେତେ ଯେ ଡେରି ।୧ ୧। ରାମ ଜନମର ବହୁକାଳ ଆଗୁ ହୋଇଥିଲା ରାମାୟଣ ରଚନା ସେହିପରି ତୁମ ସୁଦୂରପ୍ରସାରୀ ମାନସଦୃଷ୍ଟିର ଥିଲା କଳ୍ପନା ।୧ ୨। ଆସିବ ସେଦିନ ଯେଉଁଦିନ ତ୍ମ ସିଦ୍ଧମନ୍ତରକୁ କରି ବରଣ ସାରା ବିଶ୍ୱ ମିଳି ହୋଇ କୋଳାକୋଳି କରିବେ ପ୍ରେମର ରାକ୍ଷୀ ବନ୍ଧନ । ୧୩। ସେତେବେଳେ ତୁମେ ହେ ପ୍ରାଶଠାକୁର! ନିର୍ଗୁଣ ହୋଇକି ପାରିବ ରହି ନିତ୍ୟଲୋକ ତେଜି ଏ ଧରାପୃଷକୁ

ଓହ୍ଲାଇ ଆସିବ ସଗୁଣ ହୋଇ ।୧୪।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା କାଞ୍ଚନବାଳା ଦାଶ ମା' ଏକାମ୍ର ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

ddd j ddd

My experience with Shri Shri Thakur

Introduction:

I came to know Shri Shri Thakur Maharaj during my childhood days. Initially when I went with Biranchi Bhai to Satshikhya Mandir in Bhubaneswar, I was not aware of a thing; and the only thing I did was offering my pranam to Thakurji and eating prasad. My only seba then was "Prasad Sebana". Gradually I accompanied my mother, Bina Maa, during mahila puja at Ekamra Saraswata Sangha. We used to have regular puja at our Gruhasana. When I had to leave my home to join Engineering College, my mom gave me Thakurji's Bigraha and two books, "Shri Shri Thakur Nigamananda" and "Nigama Upadesha", and asked me to pray and read at least a page from each of the books daily. Subsequently when I moved to Bangalore for my job, I joined Bangalore Sakha Sangha. This was the first time I applied for and received my parichaya patra, and I consider it to be Thakur's grace. We used to have monthly puja at Maharana Bhai's house. I was regularly reading books and Saraswata Madhuri as well.

Attending America Sammilani:

I somehow wished that I could go to America and attend Sammilani there. Thakur paved the path and I happened to reach the US just a month and a half prior to the America Sammilani in 2010. I was worried whether in such short notice I will be granted leave to attend the Sammilani. Without thinking I went ahead and booked the tickets from Ohio to Sammilani location in North Carolina. My next step was to ask my manager for leave. The next morning, I stood quietly in front of my manager for a moment and then asked if I could work remotely for two days. He agreed without any hesitation. I was very happy to attend my first Americas Sammilani.

Shri Shri Thakur's Entrance:

I usually go to sleep early by 9 pm. One night somehow I woke up from my sleep around 2 am. I heard a weird sound and screamed. It stopped for a while and then started again. I was not able to sleep and it seemed like a woman walking back and forth on our roof from one end to the other. I did not call anyone and just tried to keep quiet. The next day it happened again around 1 am and continued till 3 am. The next day I narrated the whole thing to my mother. She tried to convince me that it was nothing but my imagination. The next time we both heard the same thing. At that time Biranchi Bhai was our tutor and he once took me to Satshikhya Mandir where I first saw Thakur Maharaj. A couple of months passed by but I still had the same state of fear. It was the time for Shri Shri Thakur Maharaj to enter our house. Biranchi Bhai bought us a "Premika Guru Biqraha". From the day Shri Shri Thakur entered our house there has been no such disturbance. I waited long nights to hear the sound, but it did not happen again. Time went smoothly and I participated in Puja and Prayer with my mother. She used to wake up very early and complete the morning puja. After couple of months my mom was ill and needed some rest and she was worried how to manage the activities. Now it was my turn and I knew nothing about puja but somehow I said that "Maa, do not worry, I will do the puja." Then she explained me everything and helped me for couple of sessions so that I do not make mistakes. One early winter morning, I opened the main gate to enter the garden to pluck flowers. I saw one tall well-built man wearing white clothes roaming around. All I could see from the back was the hair like Thakur's. The moment lasted only for seconds and he vanished. I narrated this to my mother and she said that Thakur likes to roam in the garden to see flowers and vegetables.

It is indeed a great privilege being a part of the *Nigama Paribar*. This year would be third time I will be joining America's Sammilani and first time at our Americas Asana Mandir. I remember the days when I was able to attend North Carolina Pathachakra, Virginia Pathachakra, California Pathachakra with Bhai's Maa's and kids. I cherish and think like "*Emiti sukha kauthi nahin*" being together like "Sangha". Now I have moved to the far west near Los Angeles and able to join weekly puja sessions.

My Prayer - Wherever you take us, be with us always.

Shri Shri Thakur Charanashrita Debi Prasad Das America Saraswata Sangha

Shri Shri Thakur in my life

I came to know about Thakur Maharaj from my parents when I was 12 years old. At that time, I was not aware of the importance of having a Guru. I was just following the footstep of my parents and attending Sangha Puja and doing Prathana every day. As I grew older I started reading about Shri Shri Thakur Maharaj which inspired me to know more about Him.

Shri Shri Thakur Maharaj is present within us. As in our daily life if we purchased a thing or we are offered something perfect, but we do not accept it, then, it would be impossible for us to use or enjoy the benefits from it. It is same with Shri Shri Thakur Maharaj's presence within us. Unless we accept that our life is His Life and that all power and energy we have is His Power and Energy, we cannot accomplish the work for which we came to this world. As a devotee of Thakur Maharaj, we will have to choose whom we shall serve, the presence of Shri Shri Thakur Maharaj within us or the outer human self.

While growing up I realized that I was not a great student in my school. I never showed interest towards studies. I always ask Thakur why I was not a good student. Am I not lucky enough or do I not have the talent? I always thought that I could not do it or I was not made for it. I always prayed to get good results in exam and if I did not get it then I always blamed Thakur. Meanwhile, I have got into a competition with one of my close friends to get good marks, this forced me to study and get good marks. This was my decision and my hard work. Finally, I achieved what I wanted to get. I got good marks in the tenth. I would like say here, God will never give you something that you do not deserve. He only can show us the right way and we have to work hard to achieve it. By saying that I believe it is Shri Shri Thakurji Maharaj's grace that I got into this competition and I realized my capabilities.

We are not perfect and we can be perfect only if we have trust in Him and have kindness for all the living beings in this mortal world.

Lastly, I would like say that it is his grace and support that encourages us to do the good work, and I pray that he always be with us, show us the right way, give us his blessings, guide us to be better human beings and serve society as per his ideology.

Shri Shri Thakur Charanasrita Sushil Kumar Behera America Saraswata Sangha

ସ୍ମୃତି ନିବେଦନ

ସତ୍ଶିକ୍ଷା ମନ୍ଦିରରେ ଅନ୍ତେବାସୀ ଭାବେ ଥିବା ସମୟର କେତେକ ଅଭୁଲା ସ୍ୱୃତି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜଙ୍କ ପାଖରେ ନିବେଦନ କରୁଛି । ଯଦିଓ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭକ୍ତପରିବାରରେ ମୋର ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ, ତାଙ୍କ ଆଶ୍ରିତ ହେବାକୁ ଦୀର୍ଘ ୧୯ ବର୍ଷ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡିଥିଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଓ ସଂଘ ବିଷୟରେ ଯତ୍କିଞ୍ଚ୍ ଧାରଣାର ସୌଭାଗ୍ୟ ହୋଇଛି ତାହା ଅନ୍ତେବାସୀ ଭାବେ ରହିବା ପରେ; ପ୍ରଥମ ଅନ୍ତେବାସୀ ଜୀବନ ଆରୟ ହୋଇଥିଲା ଆମ ଶାଖା ସଂଘ ଜାରକା ଆସନମନ୍ଦିରରେ । +୩ ପଡ଼ିବା ସମୟରେ ୩ ବର୍ଷ ଜାରକା ଆସନମନ୍ଦିରରେ ରହିଥିଲି । ପଡ଼ାପଡ଼ିରେ ମୋର କେବେ ବି ଆଗ୍ରହ ନ ଥିଲା । ଆସନମନ୍ଦିରରେ ରହିବା ସମୟରେ ସକାଳୁ ଉଠିବା, ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଯୋଗଦେବା, ସ୍ୱାଧ୍ୟାୟ କରିବା ଓ ତା' ସହିତ କିଛି ଶାରୀରିକ ପରିଶ୍ରମ ଥିବା ସେବା କରିବା ନିତି ଦିନର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଥିଲା । ମୋର ନିଜର ପାଠପଡ଼ାକୁ ଛାଡି ଉପରୋକ୍ତ ସମୟ ବିଷୟ ପ୍ରାୟତଃ ଠିକ୍ ଭାବରେ ସମ୍ପାଦନ କରୁଥିଲି । ପାଠପଡ଼ାରେ ବୟୁତଃ ବିଶେଷ କିଛି ଉନ୍ନତି ହୋଇ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଆସନମନ୍ଦିରରେ ରହିବା ପରେ ଠାକୁରଙ୍କ କୃପାରୁ ମନରେ ଏକ ଦୃଢ଼ ଇଛାଶକ୍ତି (+ve thinking)ର ଉଦୟ ହୋଇଥିଲା । କିଛି ହେଉ ବା ନ ହେଉ ଠାକୁରଙ୍କୁ ପାଇଲି, ଆଉ ଜୀବନରେ ମୋର କିଛି ଅଭାବ ନାହିଁ ।

Competetive Exam ଦେବାପାଇଁ ଆସି ସତ୍ଶିକ୍ଷା ମନ୍ଦିରରେ ଅନ୍ତେବାସୀ ଭାବେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିଥିଲା । ଘଟଣା ଚକ୍ରରେ MCA Entrance ପାଇଁ Prepare ହେବା, Govt. College ରେ Selection ମିଳିବା, ଓ MCA complete କରିବା - ଏହି ୫ ବର୍ଷ ଭିତରେ ପ୍ରାୟ ୪ ବର୍ଷ ସତ୍ଶିକ୍ଷା ମନ୍ଦିରରେ ରହିଥିଲି । କଟକରେ MCA ପଢିବା ସମୟରେ କିଛିଦିନ ହଷ୍ଟେଲରେ ତା'ପରେ କିଛିଦିନ ଯୋବ୍ରା ଆସନମନ୍ଦିରରେ ରହିଥିଲି; ପରେ ପୁଣି ସତ୍ଶିକ୍ଷା ମନ୍ଦିରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିଥିଲି ।

'ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ'ର ତତ୍କାଳୀନ ସମ୍ପାଦକ ଗୋପୀନାଥ ସିଂହସାମନ୍ତ ଭାଇ ଆସନମନ୍ଦିରରେ ରହିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବାବେଳେ କହିଥିଲେ 'ଆସନମନ୍ଦିରରେ ରହି ନିଷାର ସହ ସେବା କରିବା ଯେତିକି ଆବଶ୍ୟକ, ଛାତ୍ର ହିସାବରେ ପାଠପଡ଼ା ସେବାଟି ନିଷାର ସହିତ ସମ୍ପାଦନା କରିବା ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ; ଠାକୁରଙ୍କ କାମ କରିବାକୁ ହେଲେ ଆତ୍ମନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆସନମନ୍ଦିରରେ ରହି prepare ହେବାରେ ତୁମ ଉପରେ ଅଧିକ ଦାୟିତ୍ୱ । ଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣାଇ ପରିଶ୍ରମ କର, ନିର୍ଣ୍ଣିତ ସଫଳ ହେବ । ଠାକୁରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ହେଲେ ନିୟମିତ ସ୍ୱାଧ୍ୟାୟ କରିବ ଓ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଧିଷ୍ଟ ସେବା ଅନୁମତି ନେଇ କରିବ ।'

ସତ୍ଶିକ୍ଷା ମନ୍ଦିରରେ ରହିବା ସମୟରେ ଫୁଲହାର ପାଇଁ ଫୁଲ ତୋଳିବା ଓ ରାତ୍ରିରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ଚାରିପାଖ ପୋଛା ମାରିବା ସେବା ଥିଲା । ସୁଉଚ୍ଚ ବିଗ୍ରହରେ ସୁନ୍ଦର ହାର ସହ, ବିଭିନ୍ନ ଫୁଲରେ ସଜା ଯାଇଥିବା ପାଦାସନକୁ ଦେଖି ମନମୁଗୁ ହୋଇଯାଏ । ମିଳିମିଶି ସେବାକରିବା ସହ, ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଥିବା ସମୟ ଉସ୍ବରେ ଯୋଗଦାନ କରିବାର ଆନନ୍ଦମୟ ସ୍କୃତି ଏବେ ବି ମନରେ ସଜାଗ ଅଛି । ଏହିପରି ଦୁଇଟି ମଧୁର ସୂତି କଥା ନିମ୍ବରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଛି ।

୧୯୯୮ ମସିହାରେ ସତ୍ୱିକ୍ଷା ମନ୍ଦିରରେ ହୋଇଥିବା ସମ୍ମିଳନୀ ନିମିତ୍ତ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଶୁଭ ଆଗମନର ପୂର୍ବ ରାତ୍ରିରେ ଆମର ସେବା ଥିଲା ନୂତନ ଆସନ ମନ୍ଦିରକୁ ପରିଷ୍କାର କରିବା । ମାର୍ବଲ ଘସା ହୋଇ ଏକ ମୋଟା ଆକାରରେ ବହଳ ପଡିଥାଏ । ସେସବୁ ରାତ୍ରିର ଶେଷ ପ୍ରହର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଖା ଧରି ସଫା କରାହୋଇଥିଲା । ଠାକୁରଙ୍କ କୃପା ଭିନ୍ନ ଏତେ ଶକ୍ତି ଓ ଉତ୍ସାହ କେବେ ବି ଆସିପାରିବନି ଏହା ସମସ୍ତେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲୁ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ କମ୍ଭୁଚରଣ ଧର ଭାଇ ବି ରାତ୍ରିସାରା ପାଣି ଦେଖେଇବା ସହ ଏହି ସଫେଇ ସେବାରେ ଆମ ସହ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ମାସେକାଳ ରହଣି ଓ ସମ୍ମିଳନୀରେ ବିଭିନ୍ନ ସେବାରେ ଯୋଗଦେବା ଓ ଅନ୍ତେବାସୀମାନେ ମିଶି ରାତ୍ରିରେ ନାମଯଜ୍ଞରେ ଯୋଗଦେବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ଥିଲା ।

ଅନ୍ୟତମ ସ୍ୱତି ମଧ୍ୟରୁ ଚୈତନ୍ୟ ଚରଣ ଦାସ ଭାଇଙ୍କ ସହ ବିତାଇଥିବା କିଛି ସ୍ୱତି ବିଶେଷ ସ୍ମରଣୀୟ । ଚୈତନ୍ୟ ଭାଇଙ୍କ ଘରଦେଇ ଯିବା ସମୟରେ ସେ ଡାକ ପକାନ୍ତି 'ହେଇ କିଏ ସେ ଯାଉଛ ଶୁଣ' । ଏହିପରି ଦିନେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରଣାମ କରିବାକୁ ଯିବା ସମୟରେ ପାଖକୁ ଡାକିଲେ । ପ୍ରଣାମ କରିବାକୁ ଯାଉଥିବା କଥା ଶୁଣି 'ଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରି କ'ଣ କହିବ ବୋଲି ପଚାରିଲେ' । ମୁଁ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେବା ପୂର୍ବରୁ କହିଲେ – "କହିବ ଠାକୁର, ତୁମ ପ୍ରତି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଦୃଢ଼ ରହୁ, ତୁମ ଛଡା

ଅନ୍ୟ କାହା ପ୍ରତି ନିର୍ଭରତା ନ ଆସୁ, ତୁମ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ତ୍ତ ହେଉ । 'ତୂମେ' କହିବ; 'ଆପଣ' କହିବନି । ନିଜ ଲୋକଙ୍କୁ 'ତୁମେ' କୁହାଯାଏ, ଏହାଛଡା ଅନ୍ୟ କିଛି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବନି ।" MCA ଶେଷ ହେବା ସହିତ ଅନ୍ତେବାସୀ ଭାବେ ଗୁରୁଗୃହବାସର ସୋଭାଗ୍ୟ ବିଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ଅନ୍ତେବାସୀ ଭାବେ ରହିବାକୁ ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିବାରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ବିନମ୍ର କୃତଜ୍ଜତା ଜ୍ଞାପନ ସହିତ ରହିଥିବା ସମୟରେ ସମୟ ଦୋଷତ୍ରଟି ପାଇଁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ।

ଚାକିରୀ ପାଇଁ ମୁୟାଇ ୨୦୦୨ ମସିହାରେ ଆସିଲି । ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ରହୁଥିଲେ ବି କିଛି ଦିନ ନିଯମିତ ସକାଳେ ସଂଧାରେ ପ୍ରଶାମ ସହିତ ଖୋତ୍ରବନ୍ଦନା ବି କରୁଥିଲି । ଏହାପରେ ଆଞ୍ଚେ ଆଞ୍ଚେ କେବଳ ସକାଳେ ସଂଧାରେ ପ୍ରଶାମ କରିବା ଛଡା ପ୍ରାର୍ଥନା ମଧ୍ୟ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସହ ଯୋଗସୂତ୍ରର ଏକ ମାଧ୍ୟମ ଥିଲା ଉତ୍କଳ ପ୍ରାଦେଶିକ ଭକ୍ତ ସନ୍ଧିଳନୀ । ସଂଘରୁ ଦୂରରେ ରହି ଏକା ଏକା ସାଧନ ଭଳନ କରିବା କେତେ ଯେ କଷ୍ଟକର ତାହା ହୃଦ୍ୟଙ୍ଗମ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଭିତରେ ସୁତ୍ରତ ପ୍ରଧାନ ଭାଇ ମୁୟାଇ ଆସିଲେ । ତାଙ୍କୁ ସତ୍ୱର୍ଷକ୍ଷା ମନ୍ଦିରରେ ଅହେବାସୀ ହିସାବରେ କାଶିଥିଲି । ମଝିରେ ମଝିରେ ତାଙ୍କ ବସାଘରେ ଠାକୁରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା ସହ ପୁଷ୍ତକ ପାଠ କରୁଥିଲୁ । ପାଠଚକ୍ର ବା ସଂଘ ପାଇଁ ଆଉ ଜଣେ ଗୁରୁଭାଇଙ୍କୁ ମନେ ମନେ ଖୋଳିବା ସହ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ପୂର୍ଥନା ଚାଲିଥାଏ । ୨୦୦୫ ମସିହା ଗଣେଶ ପୂଳା ପୂର୍ବରୁ କଟକ ସଂଘର ଅଭିଳିତ ମହାନ୍ତି ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ମଝିରେ ମଝିରେ ପୂଳା ହୁଏ ବୋଲି ସୁତ୍ରତ ଭାଇ କହିଲେ । କଟକ ସଂଘରୁ ଅଭିଳିତ ଭାଇଙ୍କ ନୟର ଆଣି contact କଲୁ । ଭାଇଙ୍କଠାରୁ ଜାଣିଲୁ ତାଙ୍କ ଘରେ ପୂଳା କରିବା କଥା ପଚାରିବାରୁ ସେ ବହୁତ ଆଗ୍ରହ ସହିତ ହଁ କହିଲେ । ପୂଳାପାଇଁ ଠାକୁରଙ୍କ ଅନୁମତି ପାଇଁ ସତ୍ୟାନନ୍ଦ ତ୍ରିପାଠୀ ଭାଇଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କଲୁ । ଗଣେଶ ପୂଳା ଅହଦିନ ଥିବାରୁ ସେ କହିଲେ , 'ପରିଚାଳକଙ୍କୁ ଜଣାଇ ପୂଳା କରିବ । ମୁଁ ଏଠି ଠାକୁରଙ୍କୁ କୁଟାରରେ ଜଣାଇ ଦେବି । ଯେଉଁଦିନ ଏକତ୍ରିତ ହେକ ସେଦିନ ଲିଖିତ ଆକାରରେ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବ ।' ଏହିପରି ଭାବେ ଗଣେଶ ପୂଳାରେ ପ୍ରଥମ ପାଠଚକ୍ର ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଲା । ଏଥିରେ ଅଭିଳିତ ଭାଇ, ତାଙ୍କ ଘର ମା', ସୁତ୍ରତ ଭାଇ, ଗୁରୁଚରଣ ପ୍ରଧାନ ଭାଇ ଓ ମୁଁ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲୁ । ପ୍ରତି ୧୫ ଦିନରେ ଥରେ ଏକତ୍ରିତ ହେବା ପାଇଁ ଅନୁମତି ଭିକ୍ଷା କଲୁ । ଏହିଭଳି ପ୍ରାୟ ୧ ବର୍ଷ ଧରି ଅଭିଳିତ୍ ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ପାଠଚକ୍ର ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଏଥି ମଧ୍ୟରେ ସତ୍ୟାନନ୍ଦ ତ୍ରିପାଠୀ ଭାଇ ତାଙ୍କ ପୁଅ ବିଜନ ଭାଇଙ୍କ ପାଖକୁ ମୁୟାଇ ଆସିଥିବା ସମୟରେ ଆମ ପାଠଚକ୍ରରେ ଯୋଗଦେବା ପାଇଁ କହିଲେ । ଅଭିଜିତ୍ ଭାଇଙ୍କ ଘରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ଥିବାରୁ ଏହି ପୂଜାଟି ଆମ ଗୃହାସନରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ପୂଜାରେ ପ୍ରାୟ ୧୨-୧୫ ଜଣ ଗୁରୁଭାଇ ଓ ମା' ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଏହି ପୂଜା ପରେ ଅନ୍ୟଭାଇମାନେ ତାଙ୍କ ଘରେ ପାଠଚକ୍ର ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିବାରୁ ଯାହାଙ୍କ ଘରେ କେନ୍ଦ୍ର ଅନୁମୋଦିତ ଆସନ ଅଛି, ତାଙ୍କ ଘରେ ପାଠଚକ୍ର ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇପାରିବ ବୋଲି ନିଷରି ନିଆଗଲା । ଏହିପରି ଭାବେ ୫/୬ ଜଣ ଗୁରୁଭାଇଙ୍କ ଗୃହାସନରେ ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ପାଠଚକ୍ର ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସଂଘ ଅନୁମୋଦନ ପରେ ଏବେ ବି ଏହା ୬/୭ ଜଣ ଗୁରୁଭାଇଙ୍କ ଘରେ ଭ୍ରାମ୍ୟମାଣ ସଂଘ ଭାବେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଛି । ସଂଘ ଶକ୍ତିର ଆକର୍ଷଣରେ ମୁୟାଇରେ ବହୁତ ଦିନରୁ ଥିବା ଗୁରୁଭାଇଙ୍କ ପିଲାମାନେ ଏଥିରେ ଯୋଗଦେବାକୁ ଆରୟ କଲେ । ପ୍ରହ୍ରଦପଟ୍ଟରେ ଅନେକ ଗୁରୁଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କର ମୁୟାଇରେ ସଂଘ ହେବା ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଚାଲିଥିଲା । ତାହା ଏହି ଗୁରୁଭାଇମାନଙ୍କ ଯୋଗଦାନ ପରେ ଜଣା ପତିଲା । ୨୦୦୮ ମସିହା ନଭେୟର ମାସରେ ପରିଞ୍ଜଳକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସିଂହ ଭାଇ ସଂଘର ନିମନ୍ତଣ କ୍ରମେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିଲେ । ଏହି ପୂଜାରେ ୬୦ ରୁ ୭୦ ଜଣ ଭାଇ ଓ ମା' ଯୋଗଦାନ କରିଥିଲେ । ଏହି ପୂଜା ସମୟରେ ମୁଁ Canada ରେ ଥିବାରୁ ଯୋଗଦାନ କରି ପାରିନଥିଲି । ଏହି ପୂଜା ପରେ ଆମର ନିବେଦନରେ ପାଠଚକ୍ର ମୁୟାଇ ସଂଘରେ ପରିଣତ ହେଲା ।

ମିଳିମିଶି ପ୍ରେମପ୍ରୀତି ଭାବ ରଖି ସେବା କରିବା ଦ୍ୱାରା କେତେ ବଡ଼ କାମ ସହକରେ ହୋଇପାରେ, ତାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅନୁଭବ କରିଥିଲୁ । ଆସନ ମନ୍ଦିରର ଜାଗା କିଶିବାଠାରୁ ଉତ୍ସବ ଅନୁଷ୍ଠାନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଠାକୁରଙ୍କ କୃପା ସମୟେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲୁ । ୨୦୦୯ ମସିହାର ଗଣେଶ ପୂଜା ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ପରେ ଜାଗା କିଶିବା ପାଇଁ ତତ୍ପରତା ପ୍ରକାଶ ପାଇ ୨୦୧୦ ମସିହାରେ ଜାଗା କିଶା ହୋଇଥିଲା । ଏବେ Boundary wall ସହ ଏକ ଅସ୍ଥାୟୀ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲୁଅଛି । ମୁୟାଇରେ ଥିବା ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂଘପୂଜାରେ ଯୋଗଦାନ ସହ ଠାକୁରଙ୍କ କୃପାରୁ ଅନେକ ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା ।

୨୦୧୧ ମସିହା କୁଲାଇ ମାସରେ Canada ଆସିବା ପରେ ଅଗଷ ମାସରେ ଏକ ଭଡାଘର ନେଲୁ । ଏହା ପରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ରଖି ନିୟମିତ ସେବାପୂଜା କରୁଅଛୁ । ବିବାହ ପରେ ଘର ମା' ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେବାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରାଣରେ ସହଯୋଗ କରନ୍ତି । ମା' ଓ ମୁଁ ନିୟମିତ 'ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ' ପୂଜାରେ ଯୋଗଦାନ କରୁଅଛୁ । Telephone ମାଧ୍ୟମରେ ପୂଜାରେ ଯୋଗ ଦେଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶୃଙ୍ଖଳାର ସହ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେଉଥିବାରୁ ସମୟେ ଏକାଠି ବସି ପୂଜା ହେଉଥିବା ଅନୁଭୂତ ହୁଏ । ସଂଘପୂଜା ଶେଷରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ, କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ଭାଇମାନଙ୍କ ମଝିରେ ମଝିରେ ଆଲୋଚନାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ।

ପ୍ରବୃତ୍ତି ସ୍ରୋତରେ ଆମେ ଯେପରି ଭାସି ନ ଯିବୁ ସେଥିପାଇଁ ଭାରତର ପ୍ରମୁଖ ସହରମାନଙ୍କ ସହିତ ସୁଦୂର ଆମେରିକାରେ ସଂଘରୂପକ ଶକ୍ତିକେନ୍ଦ୍ରର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ହେବା ତାଙ୍କ କରୁଣାର ଏକ ନିଦର୍ଶନ ମାତ୍ର । ଶକ୍ତିକେନ୍ଦ୍ର ସହିତ ଯୋଗସୂତ୍ର ରକ୍ଷା କରିବା ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଭାରତ ବାହାରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଆମେରିକା ଶାଖା ସଂଘର ଗୁରୁଭାଇମାନଙ୍କ ଆଗ୍ରହ ଓ ଉତ୍ସାହ ଦିନକୁ ଦିନ ବୃଦ୍ଧି ପାଉ, ଏହା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ପ୍ରାର୍ଥନା । "ଆମ ସମୟଙ୍କର ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱାସ ଦୃଢ଼ ହେଉ ଓ ତାଙ୍କ ଛଡା ଅନ୍ୟ କାହାପ୍ରତି ନିର୍ଭରତା ନ ଆସୁ ।"

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଶ୍ରୀ ସୌମ୍ୟରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି ମୁୟାଇ ଶାଖା ସଂଘ ଟୋରୋଷ୍ଟୋ, କାନାଡା

+***+

ଆମେ ଠାକୁରଙ୍କ ଘରର ପିଲା

ପିଲାଟି ଦିନରୁ ମା'ଙ୍କଠାରୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଶୁଣିଛି, ସବୁବେଳେ ମନେରଖିବ "ଡୁମେ ଠାକୁରଙ୍କ ଘରର ପିଲା" । ଏବେ ଘରଠାରୁ ଏଡେଦୂରରେ, ବାପା, ମା'ଙ୍କଠାରୁ ଏଡେ ଦୂରରେ ରହି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସେ, ଏ କଥା ଏବେ ବି ଆମର ମନରେ ରହୁଛି କିପରି ? ଯଦିଓ ସବୁ ସମୟରେ ନୁହେଁ, ମାତ୍ର ସମୁଦ୍ର ଢ଼େଉ ପରି କିଛି ସମୟ ଅନ୍ତରାଳରେ ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ଶକ୍ତିର ପ୍ରଭାବରେ ଏ ଭାବ ନିଷିତ ଭାବେ ମୋର ମନରେ ଉପଲହି ହେଉଅଛି ।

ମୋର ଜନ୍ନ ଓଡ଼ିଶାର କଟକ ଟାଉନରେ । ମୋର ମା' (କଟକ ସଂଘର ଗେହାୁ ମା') ତାଙ୍କର ଅଜା ଓ ବଡ଼ଭାଇଙ୍କଠାରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ସୟକ୍ଷରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଥିଲେ । ମୋର ହେତୁ ପାଇବା ଦିନରୁ ମୁଁ ଆମ ଘରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପୂଜା ହେବା ଦେଖିଆସିଛି । ୧୯୯୦ ମସିହାରେ ଆମ ଘର ଆସନ ପ୍ରତିଷା ହୋଇଥିଲା ଓ ଏହା ପରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଓ ସଂଘ ସହିତ ଆମର ସଂପର୍କ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଥିଲା । ଘରେ ସମୟେ ସକାଳୁ ଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗ କରିବା, ରାଡି ପାହିବା ପୂର୍ବରୁ ପୂଜା ହେବା ଓ ଘରେ ଠାକୁରଙ୍କ ନୂତନ ସ୍ଥୁଳ ପୂଜାପଦ୍ଧତି ଆଦି ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରିଥିଲି । ଏହି ସମୟରେ କେବେ କେବେ ସେ ସମୟର କେନ୍ଦ୍ର ସଭାପତି ଚୈତନ୍ୟ ଚରଣ ଦାସ ଭାଇ, ସମ୍ପାଦକ ରଘୁନାଥ ପତି ଭାଇ ଓ ଅନାଥବନ୍ଧୁ ପ୍ରଧାନ ଭାଇ ପ୍ରଭୃତି କାର୍ଯ୍ୟବଶତଃ କଟକ ଆସିଥିଲେ ଆମ ଘରକୁ ଆସନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ରହଣି କାଳରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସୟନ୍ଧୀୟ ଆଲୋଚନା ଘରେ ସମୟଙ୍କୁ ଯଥେଷ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା ଓ ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନକୁ ଅନେକାଂଶରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଆଦର୍ଶ ଓ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବ କିପରି ଏକ ସାଧାରଣ ପରିବାରକୁ ଭଗବତ୍ ସାଧନପଥରେ ଅଗ୍ରଗତି କରିବାରେ ସହାୟତା କରିପାରେ, ତାହା ମୋର ଏବେ ଉପଲହି ହେଉଛି ।

ସଂଘ ଓ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗଦାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରତି ଓ ସଂଘପ୍ରତି ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବ ଅଧିକ ପରିମାଣରେ ବଡ଼ିଥିଲା । ଛୋଟବେଳେ ମୁଖ୍ୟତଃ ସମବୟୟ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହ ଖେଳାବୁଲା କରିବା ସଂଘ ଓ ସମ୍ମିଳନୀର ମୁଖ୍ୟ ଆକର୍ଷଣ ଥିଲା । ମାତ୍ର ଧୀରେଧୀରେ ବଡ଼ ହେବାରୁ ପରିବେଷଣ ଓ ପାକଶାଳାରେ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ କିଛିଟା ସେବା କରିବାର ଶୃଙ୍ଖଳା ଶିକ୍ଷା କରିପାରିଥିଲି ଓ ଏଥିପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ିଥିଲା । ଇଂକିନିୟରିଂ ପଡ଼ା ଶେଷରେ ବାଙ୍ଗାଲୋର ସହରରେ ଚାକିରି ମିଳିଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ ଘର ଓ ସଂଘଠାରୁ ଦୂରକୁ ଯାଉଥିବାରୁ ଅଧିକ ଦୃଡ଼ଭାବେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ହେବ ବୋଲି କଟକ ସେବକ ସଂଘର ଭାଇମାନେ ମୋତେ ସତର୍କ କରାଇଦେଇଥିଲେ । ଏହି ସମୟର କିଛି ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମୋର ବଡ଼ଭାଇ (ପୃଥ୍ୱୀରାଜ ଭାଇ) ଓ ଭଉଣୀ (ପଦ୍ନା ମା' ଓ ପ୍ରୀତିନନ୍ଦା ମା') ମାନେ ବାଙ୍ଗାଲୋରରେ ଥିବା ସମୟରେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାରଣା ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ପାଠଚକ୍ର ପୂଜା ଆରୟ ହୋଇଥିଲା । ମାତ୍ର କିଛି ବର୍ଷ ପରେ ସେମାନେ ଆମେରିକାକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେବା ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଏହା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ମୁଁ ବାଙ୍ଗାଲୋରରେ ପହଞ୍ଚ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲି ନିମାପଡ଼ା ସଂଘର ଶରତ ଭାଇଙ୍କ ପ୍ରରୋଚନାରେ ବାଙ୍ଗାଲୋରରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ଭାଇମାନଙ୍କ ଉଦ୍ୟମରେ ପୁଣି ଥରେ ମାସିକ ପାଠଚକ୍ର ପୂଜା ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାରଣା ଭାଇଙ୍କ ଘରେ ଆରୟ ହେବା ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୋଇଛି । ଏହି ସମୟରେ ମୋର ଉପଲବ୍ଧି ହେଲା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଅଯାଚିତ କୃପା ଆମ ଉପରେ ସଦାସର୍ବଦା ବର୍ଷିତ ହେଉଛି । ଆମେ ଯେତେ ଅଯୋଗ୍ୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ଯେତେ ଦୂରେଇ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଆମକୁ କେବେ ଭୁଲିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ ସେ, ଆମେ ଠାକୁରଙ୍କ ଘରର ପିଲା ।

ସମୟକ୍ରମେ ବାଙ୍ଗାଲୋର ପାଠଚକ୍ର ସଂଘରେ ପରିଶତ ହେଲା ଓ ସଭ୍ୟସଂଖ୍ୟା ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ ପରିବେଷଣ, ବାସନମଜା ସେବା ବ୍ୟତୀତ Accounting, Sangha website development ଓ ବାଙ୍ଗାଲୋର ସଂଘ ଆସନ ମନ୍ଦିର ପାଇଁ ଜାଗା ଖୋଜିବା ଆଦି ସେବା କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ସଂଘର ଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କର ଅତୁଳନୀୟ ସ୍ନେହ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଭାବ ନିଜକୁ ଏକ ପରିବାରର ସୁରକ୍ଷା ବଳୟ ଭିତରେ ଥିବାର ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଉଥିଲା ।

ବାଙ୍ଗାଲୋରରେ ୪ ବର୍ଷ ରହିବା ପରେ ଆମେରିକା ଆସିବାକୁ ସୁଯୋଗ ମିଳିଥିଲା । ଆମେରିକାରେ ଟେଲିଫୋନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ହେଉଥିବା ସାପ୍ତାହିକ ସଂଘପୂଜାରେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ୨୦୧୦ ମସିହାରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ମୁଁ ଆମେରିକା ଭକ୍ତ ସନ୍ତିଳନ୍ଦୀରେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିଲି । ଆମେରିକାରେ କିପରି ଭାବରେ ସନ୍ତିଳନ୍ଦୀ ହେଉଛି, ଏହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ମନରେ ଅନେକ କୌତୂହଳ ଥିଲା । ଅନ୍ତସଂଖ୍ୟକ ଭକ୍ତଙ୍କୁ ନେଇ ଏଠାରେ ହେଉଥିବା ସନ୍ତିଳନ୍ଦୀରେ ପ୍ରାୟତଃ ସମୟ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରଞ୍ଜଳିତ ଭାବରେ, ସହାସ୍ୟ ବଦନରେ ଯହ୍ତବତ୍ତ୍ୱ ନିଳ୍ପ ନିଳର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ପର୍ମ୍ଧର୍ଣ କରିଯାଉଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିଲି । କେନ୍ଦ୍ରସଂଘ ପ୍ରତିନିଧି ପ୍ରମୋଦ ମହାନ୍ତି ଭାଇ ଓ ଆମେରିକା ସଂଘର ଭକ୍ତ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କର ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱ ସୟକ୍ଷୀୟ ଗଭୀର ଆଲୋଚନା ମୋତେ ଚମତ୍ତ୍ୱତ କରିଥିଲା । ମୁଁ ଆଗରୁ ଭାବୁଥିଲି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ପଦ୍ଧତିରେ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା, ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସୟକ୍ଷୀୟ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଶାସ ସୟକ୍ଷୀୟ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବା ଓ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସମୟ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର କୌଣସି ସେବାରେ ବିନିଯୋଗ କରିବା କେବଳ ଓଡ଼ିଶାରେ ଥିବା ସରକାରୀ ଚାକିରି କରିଥିବା ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ସୟବ । ମାତ୍ର ଏଠାରେ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ମୋର ସେ ଧାରଣୀ ସ୍ପର୍ମ୍ଧର୍ଣ ରୂପରେ ବଦଳି ଯାଇଥିଲା । ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ଘରୋଇ କ୍ରମ୍ମାନର ଅଧିକ କର୍ମଚାପ ମଧ୍ୟରେ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଠାକୁରଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ଅନୁସାରେ ଚଳିବା, ସେବାକାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ଓ ଶାସ୍ତାଧ୍ୟନ କରିବା ଭିତରେ ଭାରସାମ୍ୟ ରକ୍ଷାକରି ଚଳିପାରୁଛନ୍ତି ଓ ନିଜ ଘରକୁ ଠାକୁରଙ୍କର ଘର କରିପାରିଛନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର କୃପାରୁ ସତ୍ସଂଗ ଲାଭ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ୟକ୍ ରୂପେ ଅନୁପ୍ରାଶିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଠାକୁରଙ୍କର ମନୋମତ ସେବକ ଭାବେ ଗଡ଼ିପାରିନାହିଁ । ଦୟାମୟ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପାଖରେ ଏତିକି ପ୍ରାର୍ଥନା, ମୋର ଏହି କଥା ସବୁବେଳେ ମନେ ରହୁ ଯେ 'ଆମେ ଠାକୁରଙ୍କ ଘରର ପିଲା' ଓ ଏହି ଉକ୍ତିର ଯଥାର୍ଥତା ନିଜ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିପାଦନ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇପାରେ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ପ୍ରିୟଦର୍ଶୀ ସାହୁ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

ମୂପାଳ ଜୀ ଭାଇଙ୍କ ଚିଠି

ଆମେମାନେ ଘରେ ବଡ଼ ହେଉଥିବା ବେଳେ ଆମ ଘରକୁ ନୃପାଳ ଜୀ ଭାଇ ବହୁତ ଆସୁଥିଲେ ଏବଂ ରହୁଥିଲେ । ତାଙ୍କଠୁ ସବୁବେଳେ ଠାକୁରଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଥିଲା । ଭାଇ ବହୁତ ଗୀତ, କବିତା ଓ ଠାକୁରଙ୍କ ବିଷୟରେ ଲେଖା, ସରସ୍ୱତୀଙ୍କ ଗୀତ ଲେଖି

ବହି ବାହାରିବା ପରେ ଆମକୁ ବହି ଦିଅନ୍ତି । ଭାଇ ମୋତେ ବହୁତ ସ୍ନେହ କରୁଥିଲେ । ମୋର ବାହାଘର ଠିକ୍ ହେବାପରେ ମୋତେ ଗୋଟିଏ ଚିଠି ଓ କବିତା ଲେଖି ଦେଇଥିଲେ । ୨୦ ବର୍ଷ କଟିଗଲାଣି ଏହା ଭିତରେ । ଚିଠିଟିକୁ ପାଇଛି । ସେ ଯାହା ମୋତେ ଲେଖିଛନ୍ତି ତାକୁ ଲେଖିଛି ।

ହେ ଅଶେଷ ଗୁଣଶାଳିନୀ କୁନୀ!

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଅଶେଷ କରୁଣାରୁ ଆଜି ତୋର ବିବାହୋତ୍ସବ ଆୟୁଷ୍କାନ୍ ସନ୍ଦୀପଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ହେଉଅଛି । ତାଙ୍କରି କରୁଣାରୁ ତୂ ଭଲ ବର ପାଇଛୁ । ଆନନ୍ଦର ବିପଣୀ ମେଳା ଚଉଦିଗରେ ବସିଅଛି । କୋଳାହଳର କଳରବରେ ପୁର ଆଜି ପୂରି ଉଠୁଅଛି । ଯେଉଁ ଘରକୁ ତୂ ବଧୂହୋଇ ଯାଉଅଛୁ ତାହା ଏକ ବିଶାଳ ସାମ୍ରାଙ୍ଖ । ଏହା ସାଧାରଣ ରାଜ୍ୟ ନୁହେଁ । ତୁ ସେ ଗୃହର ଦ୍ୱିତୀୟ ସାମ୍ରାଙ୍କୀ । ପତିଙ୍କର ସହୟରିଶୀ, ସଚିବ ଓ ସହଧର୍ମିଶୀ ହୋଇ ଗୃହସାମ୍ରାଙ୍ଖ ପରିୟଳନା କର । ଗୃହ ଏକ ଅଭିନବ ସାମ୍ରାଙ୍ଖ । ଗୃହ ସାମ୍ରାଙ୍କୀର ବିଶ୍ରାମ ଓ ବିଳାସ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ମୁହୁର୍ଭ ନାହିଁ ।

ଗୃହସାମ୍ରାଜ୍ୟର ତୁ ହିଁ ଦ୍ୱିତୀୟ ପରିଷ୍ଟରିକା, ପରିବେଷିକା, ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକା ଓ ପୋଷିକା ଅଟୁ । ତୋର ପ୍ରଜାଗଣ ତୋଠାରୁ ରାଜସ୍ୱ ୟହାନ୍ତି । ତୋଠାରୁ ଅସୀମ ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ସହନଶୀଳତା ଓ ସେବା ଆଶା କରନ୍ତି । ତୋର ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଜା ବାସ କରନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କିଏ ଭବିଷ୍ୟତ କାଳରେ ଗୃହ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଅଧିକାରୀ ଓ ଅଧିକାରିଣୀ ହେବେ । ଏମାନେ ସାଧାରଣ ପ୍ରଜା ନୂହଁନ୍ତି । ନିଜର ନିରପେକ୍ଷ, ବୂଦ୍ଧିସ୍ତ ମଧୁର ଓ ଆତ୍ମୀୟ ଭାବନାରେ ସେମାନଙ୍କ ସେବା କର । ମନେ ରଖିବୁ, ତୁ ଗୃହପାଳିତ ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସେବିକା ଅଟୁ । ପ୍ରେମ ହିଁ ତୋର ଶାସନର ମୂଳମନ୍ତ ହେଉ । ପତିଙ୍କ ସହିତ ସହଯୋଗ, ଜ୍ୟେଷଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରହ୍ଧା, କନିଷଙ୍କ ପ୍ରତି ପବିତ୍ର ବୋଧ, ସମାଜ ପ୍ରତି ଆସ୍ଥା, ସଂସାର ପ୍ରତି ହିତ ଭାବନା ଓ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ନିଗମାନନ୍ଦଙ୍କ ପ୍ରତି ସମର୍ପଣ ବୃଦ୍ଧି ତୋର ପ୍ରେମର ବିଭିନ୍ନ ରୂପ ହେଉ ।

ଏହା ଭିତରେ ଠାକ୍ରଙ୍କ ଅଶେଷ କୃପାରୁ ଦୁଃଖ ସୁଖ, ଝଡ଼, ଝଞା, ସୁବିଧା ଅସୁବିଧା ମଧ୍ୟ ଦେଇ ୨୦ ବର୍ଷ କଟିଯାଇଛି । ନୃପଭାଇ ଆମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହ ଆଦର କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କଠୁ ଆମେ ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାକୁ ପାଇଛୁ । ତା' ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟେ ବିଶେଷ Character ତାଙ୍କର ସବୁବେଳେ ଖୁସି ରହିବା । ଭାଇ ସବୁ ସମୟରେ ଖୁସି ରହନ୍ତି । ସେଇଟା ଗୋଟେ ବଡ଼ ଶିକ୍ଷା । ତାଙ୍କର ଏହି ଚିଠିରେ ଗୋଟିଏ line ମନକୁ ବହୁତ ଛୁଏଁ । ସେଇଟା ହେଉଛି ନିକର ନିରପେଷ, ନମ୍ର, ବୂଦ୍ଧିଯୁକ୍ତ, ମଧୁର ଓ ଆତ୍ମୀୟ ଭାବନାରେ ସେବା କରିବା । ମୁଁ ତ ପ୍ରଥମରୁ ଠାକୁରଙ୍କ ଘରେ ଠାକୁରଙ୍କ ଝିଅ ହୋଇ ବଡ଼ ହୋଇଛି । ସବୁ କାଣିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସଂସାର କାର୍ଯ୍ୟ ତୁଲେଇବା ବେଳେ ବହୁତ ଭୁଲ ହୋଇଯାଏ । ଦୟାମୟ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ଏଡିକି ପ୍ରାର୍ଥନା ସେ ଆମ ହୃଦୟ ମନ୍ଦିରରେ ରହି ତାଙ୍କ ଇଛା ଅନୁଯାୟୀ ଆମକୁ ପରିଷ୍ଟଳିତ କରାଇ ନିଅନ୍ତୁ । ନୃପଭାଇଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ମନରେ ଯେତେବେଳେ ରାଗ ଅଭିମାନ ଅଶାନ୍ତି ଆସେ ସେହି ସମୟରେ ପ୍ରେମ ହିଁ ମୋର ଶାସନର ମୂଳ ମନ୍ତ ହୋଇପଡେ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ସବୁବେଳେ ଏ ଘରେ ଅଛି ଓ ରହିଥିବ । ଏଡିକି ମୋର ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ । ଶେଷରେ ପ୍ରାର୍ଥନା- ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ସବୁ ସମର୍ପଣ କରି, ଯାହା ସେ କରିବେ ତାକୁ ନେଇ ଯେପରି ସବୁ ସମୟରେ ଖୁସି ରହିପାରେ ।

> "ଦୁଃଖ ନୋହୁ ମୋତେ ତବ ଆଦେଶ ପାଳନେ ତୁମରି ପ୍ରସାଦ ବୋଲି ମଥାପରେ ଘେନେ ।"

> > ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତା ଶ୍ରୀମତୀ ଦିପ୍ତୀ ମହାପାତ୍ର ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ

ଆମେରିକା ସାରସତ ଫଘର ଅଷ୍ଟମ ବାର୍ଷିକ ବିବରଣୀ

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜଙ୍କ ଅପାର କରୁଣାରୁ ତା ୧୪ ଜାନୁୟାରୀ ୨୦୧୨ ଦିନ ଆମେରିକା ସାରସ୍କତ ସଂଘର ଅଷ୍ଟମ ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ପାଳିତ ହୋଇଛି । ୨୦୦୧ ମସିହା ଅଗଷ ୧୪ ତାରିଖ ଦିନ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଶୁଭ ଜନ୍ମଦିନରେ ମାତ୍ର ସାତଗୋଟି ଭକ୍ତ ପରିବାରକୁ ନେଇ ଆରୟ ହୋଇଥିବା ଆମେରିକା ସାରସ୍ପତ ପାଠଚକ୍ରଟି ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ପତ ସଂଘର ସଭାପତି ଓ ତତ୍କାଳୀନ ପରିଚାଳକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଶ୍ୟାମ ସୁନ୍ଦର ଦାଶ ଭାଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁମତି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ୨୦୦୩ ମସିହାରେ ସଂଘରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା । ୨୦୦୧ ମସିହାଠାରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସର ପ୍ରଥମ ରବିବାର ଦିନ ଟେଲିଫୋନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ପାଠଚକ୍ରର ଅଧିବେଶନଗୁଡିକ ଅନୁଷିତ ହୋଇଆସୁଥିଲା । ୨୦୦୪ ମସିହା ଜାନୁୟାରୀ ୭ ତାରିଖ ପୌଷ ପୂର୍ତ୍ତିମା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ବିଧିବଦ୍ଧ ଭାବରେ ପ୍ରତିଷା ହୋଇଥିଲା । ସେହି ବର୍ଷଠାରୁ ପ୍ରତିବର୍ଷ ପୌଷ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ସମୟରେ ସଂଘର ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ପାଳିତ ହୋଇଆସୁଅଛି ଓ ଏହି ଉତ୍ସବରେ କେନ୍ଦ୍ରପ୍ରତିନିଧିମାନେ ଯୋଗଦାନ କରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆଦର୍ଶ ଓ ସଂଘପ୍ରତିଷାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟାଦି ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିଆସୁଅଛନ୍ତି । ୨୦୦୭ ମସିହାଠାରୁ ପ୍ରତିମାସର ଶେଷ ରବିବାର ଦିନ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍କୃତ ସଂଘର ପରିଚାଳନା ମଣ୍ଡଳୀର ଜଣେ ସଦସ୍ୟ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ଫୋନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ଯୋଗଦାନ କରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିଥାନ୍ତି । ନିୟମିତ ସଂଘ ଅଧିବେଶନ ବ୍ୟତୀତ ମାସର ପ୍ରଥମ ରବିବାର ଦିନ ମହିଳା ସଂଘ ଅଧିବେଶନ ଅନୁଷିତ ହୋଇଆସୁଅଛି । ବିଗତ ବର୍ଷର ସଂଘ ଅଧିବେଶନଗୁଡିକରେ ପ୍ରାୟ ୫୯ ଜଣ ସଂଘସେବୀ ଓ ୮ଜଣ ଦର୍ଶକ ଭକ୍ତ ନିୟମିତ ଭାବରେ ଯୋଗଦାନ କରିଛନ୍ତି । ୨୦୦୪ ମସିହା ଜାନୁୟାରୀ ମାସରୁ ଏହି ମାସିକ ଅଧିବେଶନ ପିଲାମାନଙ୍କ ଆଗ୍ରହ କ୍ରମେ ମାସରେ ଦୁଇଥର ଅନୁଷିତ ହେଉଅଛି । ଏହି ଅଧିବେଶନରେ ବିଭିନ୍ନ ପୁଞ୍ଚକରୁ ସଂଗ୍ରହୀତ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଲୀଳା ଓ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍କୃତ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ଗ୍ରନ୍ଥାବଳୀରୁ ଉଦ୍ଧୃତ ବିଭିନ୍ନ ତତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଲେଖାର ଇଂରାଜୀ ଅନୁବାଦ କରାଯାଇ ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାଠ କରାଯାଉଅଛି । ଏତଦ୍ବ୍ୟତୀତ ଗତବର୍ଷ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୃରଙ୍କ ପ୍ରଣୀତ 'ଜ୍ଞାନୀଗୁରୁ' ପୃୟକରୁ ସନାତନ ଧର୍ମ ଏବଂ ସ୍ୱାମୀ ସିଦ୍ଧାନନ୍ଦ ମହାରାଜଙ୍କ ସଙ୍କଳିତ 'ଲୌକିକ ବିଦ୍ୟା ଓ ଅଲୌକିକ ଶକ୍ତି' ପୁୟକରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଲୀଳାକାହାଣୀ ଇଂରାଜୀ ଭାଷାରେ ଅନୂଦିତ ହୋଇ ପାଠ ଓ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଅଛି । ବିଗତ ବର୍ଷରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ଅଧିବେଶନଗୁଡିକରେ ୧୭ ଜଣ ପିଲା ନିୟମିତ ଭାବରେ ଯୋଗଦାନ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ୪ ଜଣ ପରିଚୟପତ୍ରଧାରୀ ।

ଆମେରିକା ସାରସ୍ତ ସଂଘର ଦଶମ ବାର୍ଷିକ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ବିଗତ ଅଗଷ ମାସ ୫, ୬ ଓ ୭ ତାରିଖ ଶୁକ୍ରକାରଠାରୁ ରବିବାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ North Corolina ରାଜ୍ୟର Black Mountain ସହରର YMCA Blue Ridge Assembly ଠାରେ 'ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ତ ସଂଘ'ର ପରିଚାଳନା ମଣ୍ଡଳୀର ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପ୍ରମୋଦ କୁମାର ମହାନ୍ତି ଭାଇଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧ୍ତ୍ୱରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନ୍ଦ ଓ ଉଦ୍ଦାପନା ସହକାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ସମ୍ମିଳନୀରେ ସର୍ବମୋଟ ୯୦ ଜଣ ଭାଇ, ମା' ଓ ପିଲାମାନେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିଲେ । ବିଗତ ବର୍ଷମାନଙ୍କ ପରି ଏ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ସମୟରେ 'ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ' ପତ୍ରିକା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ୨୦୧୧ ମସିହା ଅଗଷ ୧୩ ତାରିଖ ଦିନ ଆମ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଶୁଭ ଜନ୍ନୋତ୍ସବ ପାଳନ କରାଯାଇଥିଲା । ଜନ୍ନୋତ୍ସବ ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଆରତି ଓ ସ୍ତୋତ୍ରବନ୍ଦନା କରାଯାଇ ଉପଦେଶ ବାଣୀ ଆଦି ପାଠ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପୂତ ଜୀବନୀ ପାଠ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ସଂଗୀତ ଗାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଗତବର୍ଷ ମଇ ମାସ ୬ ତାରିଖ ଅଷୟ ତୃତୀୟା ଦିନ ଓ ନଭେୟର ୧୦ ତାରିଖ ରାସପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଦିନ ବିଶେଷ ଅଧିବେଶନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ଏତଦ୍ବ୍ୟତୀତ North Carolina ଓ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ରାଜ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ଭକ୍ତ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟମାନେ ଗତ ଆଠ ବର୍ଷ ହେଲା ଅନୁମତି ନେଇ ପ୍ରତିମାସରେ ଗୋଟିଏ ଶନିବାର ଦିନ ଏକତ୍ର ହୋଇ ପାଠଚକ୍ର କରିଆସୁଛନ୍ତି । ଏହି North Carolina ସାରସ୍ୱତ ପାଠଚକ୍ରରେ ପ୍ରାୟ ୧୦ ଜଣ ପରିଚୟପତ୍ରଧାରୀ ଭକ୍ତ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ବିଗତ ବର୍ଷ Virginia ରାଜ୍ୟରେ ରହୁଥିବା ୬ ଜଣ ପରିଚୟପତ୍ରଧାରୀ ସଂଘସେବୀ (୩ଟି ପରିବାର) Mid-West ରେ Kansas ଓ Arkansas ରେ ରହୁଥିବା ୬ ଜଣ ପରିଚୟପତ୍ରଧାରୀ ସଂଘସେବୀ (୩ଟି ପରିବାର)

ପରିଚାଳକଙ୍କ ଅନୁମତି କ୍ରମେ West ପାଠଚକ୍ର ଆରୟ କରିଛନ୍ତି । ପ୍ରତି ମାସ ଗୋଟିଏ ଶନିବାର କିୟା ରବିବାର ଦିନ ସେମାନେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ଏହି ପାଠଚକ୍ର ଅଧିବେଶନଗୁଡିକ କରିଛନ୍ତି ।

୨୦୦୬ ମସିହାରେ କେନ୍ଦ୍ର ଅନୁମତି କ୍ରମେ ଶ୍ରୀଜୟଦେବ ସେବାଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ମଣ୍ଡଳ ନାମରେ ଏକ ସେବାଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ମଣ୍ଡଳ ଗଠନ କରାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରୀଜୟଦେବ ସେବାଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ମଣ୍ଡଳର ସେବକମାନେ ହେଲେ — ସର୍ବଶ୍ରୀ ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ, ଜ୍ଞାନରଞ୍ଜନ ଦ୍ୱିବେଦୀ, ବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ରନାଥ ପଣ୍ଡା, ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ସୁନ୍ଦରରାୟ, ପ୍ରଭାକର ବାଇ, ବୃନ୍ଦାବନ ସାହୁ, ପୃଥ୍ୱୀରାଜ ସାହୁ, ବରଦାକାନ୍ତ ନାୟକ, ଅଶ୍ୱିନୀ କୁମାର ନାୟକ, ସୁବ୍ରତ କୁମାର ନାୟକ, ସାନୁଜିତ୍ ସେନାପତି ଓ ଦେବୀପ୍ରସାଦ ସାମଲ । ଗତବର୍ଷ ଜୁଲାଇ ମାସ ୩୧ ରୁ ଅଗଷ୍ଟ ମାସ ୩ ତାରିଖ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେନ୍ଦ୍ର ପରିଚାଳନା ମଣ୍ଡଳୀ ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀ ପ୍ରମୋଦ ମହାନ୍ତି ଭାଇଙ୍କ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ଏହି ସେବାଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ମଣ୍ଡଳର ଷଷ୍ଟ ଅଧିବେଶନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଗତବର୍ଷ ସାତଟି ଗୃହାସନର ବାର୍ଷିକଉତ୍ସବ ମଧ୍ୟ ପାଳିତ ହୋଇଥିଲା । ମାର୍ଚ୍ଚ ମାସରେ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱିବେଦୀ ଭାଇ ଓ ଶିବାନୀ ମା'ଙ୍କର ଗୃହାସନର, ଏପ୍ରିଲ୍ ମାସରେ ଦେବୀ ସାମଲ ଓ ସ୍ନିଗ୍ଧା ମା'ଙ୍କର ଗୃହାସନର, ଜୁଲାଇ ମାସରେ ବରଦାକାନ୍ତ ନାୟକ ଭାଇ ଓ ସୋନିଆ ମା'ଙ୍କର ଗୃହାସନର, ଜୁଲାଇ ମାସରେ ଅଶ୍ୱିନୀ ଭାଇ ଓ ସଂଘମିତ୍ରାମା'ଙ୍କର ଗୃହାସନର, ଅଗଷ୍ଟ ମାସରେ ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ସୁନ୍ଦରରାୟ ଭାଇ ଓ ସ୍ମିତାମା'ଙ୍କର ଗୃହାସନର ଏବଂ ସେପ୍ଟେୟର ମାସରେ ଯଥାକ୍ରମେ ବୃନ୍ଦାବନ ସାହୁ ଭାଇ ଓ ପଦ୍ମାମା'ଙ୍କର ଗୃହାସନର ଏବଂ ପ୍ରଭାକର ବାଇ ଭାଇ ଓ ସ୍ମିତାମା'ଙ୍କର ଗୃହାସନର ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଗତ ୨୦୧୦ ମସିହାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକ୍ରଙ୍କ ଅପାର କରୁଣାରୁ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ଭକ୍ତମାନେ ଆମେରିକାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକ୍ରଙ୍କ ଭାବଧାରାର ପ୍ରଚାର ଓ ଜଗତ୍ହିତକର କର୍ମରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଏକ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶକରି North Carolina ରାଜ୍ୟର Efland ସହରରେ West Ten ନାମକ ଏକ ରାୟାରେ ଆଠ ଏକର କମି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପବିତ୍ର ଜନ୍ନୋସ୍ବ ଦିନ କ୍ରୟ କରିଥିଲେ । ଗତବର୍ଷ ଉକ୍ତ ଜମିରେ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଯୋଜନା ଓ ଠିକାଦାରର ବନ୍ଦୋବ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଆଶାକରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଅପାର କରୁଣାରୁ ଏହି ଆସନ ମନ୍ଦିରଟିର ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଯଥାଶୀଘ୍ର ସଂପନ୍ନ ହେବ । ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ପୁୟତ୍କଗୁଡିକର ଇଂରାଜୀ ଅନୁବାଦ କରିବା ଅଭିପ୍ରାୟରେ ଗଠିତ ଏକ ସଂପାଦନା ମଣ୍ଡଳୀର ସେବକ-ସେବିକାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 'ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଚିଠି'ର ଅନୁବାଦ ଅବ୍ୟାହତ ରହିଛି । ଚଳିତ ବର୍ଷ ପାଇଁ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ଭକ୍ତମାନେ କେତୋଟି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟଗୁଡିକ ହେଲା-

- ୧. ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଆମେରିକାରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକ୍ରଙ୍କର ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରିପାରିବୁ ।
- ୨. ପିଲାମାନଙ୍କର ଅଧିବେଶନରେ ପାଠ କରାଯାଉଥିବା ଇଂରାଜୀ ଗଳ୍ପସମୂହ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ଅନୁମତି କ୍ରମେ ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ କରିବୁ ।
- ୩. ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରାରେ ପ୍ରକାଶିତ ଇଂରାଜୀ ପୁଞ୍ତକମାନଙ୍କୁ ଆମେରିକାର ସ୍ଥାନୀୟ ଲାଇବ୍ରେରୀଗୁଡିକୁ ଦାନ କରିବୁ ।
- ୪. ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଚିଠି ଇଂରାଜୀ ଅନୁବାଦ ସଂପୂର୍ଷ କରିବୁ ।
- ୫. 'ସାରସ୍ୱତ ମାଧୁରୀ' ପ୍ରକାଶନ କରାଯିବ ।

ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ପ୍ରତିଷା ହେବାର ଆଠ ବର୍ଷ ଅତୀତ ହେଲାଣି । ଏହି ସାତ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଆମର ସଂଘସେବୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ୨୦ ରୁ ବୃଦ୍ଧିପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ଏବେ ୫୯ ରେ ପହଞ୍ଚିଛି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପାଖରେ ଏତିକି ପ୍ରାର୍ଥନା, "ଏହି ପ୍ରବାସୀ ସଂଘଟି ତୁମରି ଭାବଧାରାରେ ଗଢ଼ିଉଠୁ ଏବଂ ତୁମର ମହାନ ଆଦର୍ଶର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ପ୍ରଚାରରେ ସହାୟକ ହେଉ । ସମୟ ସଂଘସେବୀ ତୁମରି ଭାବରେ ଅନୁପ୍ରାଣିତ ହୋଇ ସଂଘବଦ୍ଧ ହୋଇ ଏକ ମନ ଏକ ପ୍ରାଣରେ ତୁମରି ସେବା କରନ୍ତୁ ଓ ତୁମର ଜଗତ୍ହିତକର କାର୍ଯ୍ୟରେ ଜୀବନ ଉସ୍ଗର୍ଗ କରନ୍ତୁ ।"

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚରଣାଶ୍ରିତ ଜ୍ଞାନରଞ୍ଜନ ଦ୍ୱିବେଦୀ ସମ୍ପାଦକ, ଆମେରିକା ସାରସ୍ପତ ସଂଘ

ଯୁକ୍ତରାଷ୍ଟ୍ର ଆମେରିକାରେ 'ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ'ର ଦଶମ ବାର୍ଷିକ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ବିଗତ ଅଗଷ୍ଟ ମାସ ୫,୬ ଓ ୭ ତାରିଖ ଶୁକ୍ରବାର ଠାରୁ ରବିବାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନହିଁ କାରୋଲିନା ରାଜ୍ୟର Black Mountain ସହରର YMCA Blue Ridge Assembly ଠାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆନନ୍ଦ ଓ ଉଦ୍ଦୀପନା ସହକାରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । 'ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ' ପରିଚାଳନା ମଣ୍ଡଳୀର ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପ୍ରମୋଦ କ୍ରମାର ମହାନ୍ତି ଭାଇ ଉକ୍ତ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀରେ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ଭାବେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିଲେ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୩, ୨୦୧୧ ବୁଧବାର ଦିନ ଅପରାହ୍ ପ୍ରାୟ ଘ୪.୦୦ ସମୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜ ଜ୍ଞାନରଞ୍ଜନ ଦ୍ୱିବେଦୀ ଭାଇଙ୍କ Glen Allen, Virginia ବାସଭବନରୁ ସମ୍ମିଳନୀ କ୍ଷେତ୍ର Black Mountain ସହରର YMCA Blue Ridge Assembly ଅଭିମୁଖେ ଶୁଭଯାତ୍ରା ଆରୟ କରି ଯାତ୍ରାପଥରେ, ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ କରାଯିବା ପାଇଁ କିଶାଯାଇଥିବା Noth Carolina ରାଜ୍ୟର Efland ସହରସ୍ଥିତ ଜମିରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଘ ୭.୦୦ ସମୟରେ ବିଳେ କରିଥିଲେ । ସେଠାରେ ସଂଘ ସଭାପତି ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ ଭାଇ ସଂଘ ତରଫରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କରିଥିଲେ । ଅଭ୍ୟର୍ଥନାତେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଉକ୍ତ ଜମିରେ ଆସନ ଗ୍ରହଣ କରି ସନ୍ଧ୍ୟାଭୋଗ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଖୋତ୍ରବନ୍ଦନା ପରେ ବିଜୟ ଭାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ପ୍ରଥାବିତ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ ସ୍ଥାନ ଦେଖାଇଥିଲେ ଓ ସେଠାରେ ଅତିଶାଘ୍ର ଉକ୍ତ ମନ୍ଦିରଟିଏ ଗଡ଼ିଉଠିବା ପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଥିଲେ । 'କୟଗୁରୁ' କୀର୍ଭନାତେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଶୁଭଯାତ୍ରା ଆରୟ କରି ରାତ୍ରି ଘ.୧୦.୧୫ମି. ସମୟରେ ବିଶ୍ୱଳିତ୍ ସୁନ୍ଦରରାୟ ଭାଇଙ୍କ Charlotte, North Carolina ସ୍ଥିତ ବାସଭବନରେ ପହଞ୍ଚଥିଲେ । ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ଓ ଭୋଗଗ୍ରହଣ ପରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସେଠାରେ ରାତ୍ରିଯାପନ କରିଥିଲେ । ତତ୍ପରଦିନ ସକାଳ ଘ୧୦.୦୦ ସମୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ବିଶ୍ୱଳିତ୍ ଭାଇଙ୍କ ବାସଭବନରୁ ବାହାରି ପ୍ରାୟ ଘ୧୦.୧୫ ସମୟରେ ଅଶ୍ୱିନୀ କୁମାର ନାୟକ ଭାଇଙ୍କ Charlotte, North Carolina ବାସଭବନରେ ପହଞ୍ଚଥିଲେ । ଅଭ୍ୟର୍ଥନା ଓ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଗଗ୍ରହଣ ପରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସେଠାରେ ବିଶ୍ରାମ କରିଥିଲେ । ବିଶ୍ରାମାତେ ପ୍ରାୟ ଘ୩.୦୦ ସମୟରେ ଯାତ୍ରାରୟ କରି ପ୍ରାୟ ଘ୫.୦୦ ସମୟରେ ସମ୍ମିଳନୀ କ୍ଷେତ୍ର Black Mountainରେ ପଦାର୍ପଣ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେଠାରେ ଆଗରୁ ଉପସ୍ଥିତ ଥିବା ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଭକ୍ତବୃନ୍ଦଙ୍କ ତରଫରୁ ପ୍ରଦ୍ର ଭବ୍ୟ ସୟର୍ଦ୍ଧନା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ।

ସନ୍ଧିଳନୀର ଅଧିବାସ ସଭା ଅଗଷ ୪, ୨୦୧୧ ତାରିଖ ଗୁରୁବାର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଅନୁଷିତ ହୋଇଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସନ୍ଧିଳନୀ କ୍ଷେତ୍ରର ବିଭିନ୍ନ ବିଭାଗ ପରିଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ । ସନ୍ଧ୍ୟା ଉପାସନା ପରେ କେନ୍ଦ୍ର ପରିଚାଳନା ମଣ୍ଡଳୀର ସଦସ୍ୟ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ପ୍ରମୋଦ କୁମାର ମହାନ୍ତି ଭାଇଙ୍କ ଅଧ୍ୟକ୍ଷତାରେ ଅଧିବାସ ସଭା ଅନୁଷିତ ହୋଇଥିଲା । ଏଥିରେ ଜ୍ଞାନରଞ୍ଜନ ଦ୍ୱିବେଦୀ ଭାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ସନ୍ଧିଳନୀର କାର୍ଯ୍ୟସୂଚୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଓ ଉପସ୍ଥିତ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଧିଳନୀରେ ଚଳଣି ସୟନ୍ଧରେ କେତେକ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ତଦନନ୍ତର 'ତୂମରି ପୂଜାର ଗୁରୁଭାର ମୋତେ ଦେଇଅଛ ଦୟାବହି' ପ୍ରାର୍ଥନା ସଂଗୀତ ଗାନ ଓ 'ଜୟଗୁରୁ' କୀର୍ଭନ କରାଯାଇ ଅଧିବାସ ସଭା ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

<u>ଅଗଷ ୫,୨୦୧୧ ଶୁଳ୍ବାର, ପ୍ରଥମ ଦିବସ</u>

ଅଦ୍ୟ ପ୍ରଭାତ ଘ ୪.୪୫ ମି.ରେ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ସନ୍ନିଳନୀ ଆସନ ନିକଟରେ ସମବେତ ହୋଇ ଜାଗରଣ, ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଓ ଆବାହନ ସଂଗୀତମାନ ଗାନ କରିଥିଲେ । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱିବେଦୀ ଭାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଷୋଡଶୋପଚାର ପୂଜା ଓ ଆରତି କରିଥିଲେ । ତତ୍ପରେ ସମବେତ ଭାବରେ ଗୁରୁ ବନ୍ଦନା 'ବନ୍ଦେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ ପ୍ରେମ କଞ୍ଚତରୁ' ଗାନ ପୂର୍ବକ ଷୋତ୍ରବନ୍ଦନା କରାଯାଇଥିଲା । ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ସଭାପତି ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ ଭାଇ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ପ୍ରମୋଦ ଭାଇଙ୍କୁ ସଭା ପରିଚାଳନା କରିବାପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ସମବେତ ଭକ୍ତମଣ୍ଡଳୀଙ୍କୁ ପରିଚୟ ପତ୍ର ପାଠ କରାଇବା ପରେ 'ସଂଘ-ସେବକ' ୪୭/୪ ସଂଖ୍ୟାରୁ ବନ୍ଦନା, ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ

'ପ୍ରାର୍ଥନାକାରୀଙ୍କ ପ୍ରତି' ପ୍ରବନ୍ଧ ପାଠ କରି ଆଲୋଚନା କରି କହିଥିଲେ– ପ୍ରାର୍ଥନା ହେଉଛି ଏକ ସହଜ ସରଳ ସୁଗମ ଯୋଗ । ପ୍ରାର୍ଥନାର ଶକ୍ତି ଅମୋଘ । ପ୍ରାର୍ଥନା ଠିକ୍ ଠିକ୍ ଭାବରେ କରିପାରିଲେ ସର୍ବାର୍ଥ ସିଦ୍ଧ ହେବ । ପ୍ରାର୍ଥନାଯୋଗର କେତେକ ଯୋଗ ସଂକେତ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର କହିଥିବା ବାଣୀରୁ ସଂକ୍ଷେପରେ କହିଥିଲେ–

- ୧. ଆମେ ଯାହାଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛୁ ତାଙ୍କର ପ୍ରାର୍ଥନା ପୂରଣ କରିବାର ଶକ୍ତି ଅଛି, ସେପରି ବିଶ୍ୱାସ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ।
- ୨. ସ୍ରଷ୍ଟା ତାଙ୍କର ସୃଷ୍ଟିର ସମୟ ବିକାଶକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି, ତେଣୁ ସେ ଆମକୁ ବହୁତ ଭଲପାଆନ୍ତି ଓ ଆମର ପ୍ରାର୍ଥନା ନିଶ୍ଚୟ ପୂରଣ କରିବେ ।
- ୩. ପ୍ରାର୍ଥନାଟି ଆନ୍ତରିକ ହେବା ଉଚିତ୍ ।
- ୪. ବହୁ ପ୍ରକାର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ଅପେକ୍ଷା, ଗୋଟିଏ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ ତାହା ଶୀଘ୍ର ପୂରଣ ହେବ ।
- ୫. ଅନ୍ୟର ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ବା ସାମୂହିକ ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୀଘ୍ର ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚଥାଏ ।

ଏହାପରେ ବିଜୟ ଭାଇ ପୂର୍ବାହ୍ନ ଅଧିବେଶନ ପାଇଁ ସକାଳ ଘ ୯.୩୦ ମି. ବେଳକୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜ ଓ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ । ତତ୍ପରେ 'ଜୟଗୁରୁ' କୀର୍ତ୍ତନ କରାଯାଇ ଆସନ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୋଗ ନିବେଦନ ପରେ ଭକ୍ତମାନେ ପ୍ରସାଦ ସେବନ କରିଥିଲେ ।

ଅଗଷ ୫, ୨୦୧୧ ଶୁକ୍ରବାର, ପ୍ରଥମ ଦିବସ, ପୂର୍ବାହ୍ନ ଅଧିବେଶନ

ପୂର୍ବାହ୍ନ ଅଧିବେଶନ ଆରୟ ପୂର୍ବରୁ 'ଆସ ଆନନ୍ଦ ସ୍ୱରୂପ' , 'କିଏ ନେବରେ ସୁଧା ନାମ' , 'ସରସ ତୁମରି ସରସିଜ ପଦେ', 'ଶରଣ ମନାସି ଶଙ୍କର ହେ ଆଜି' ଆବାହନ ସଂଗୀତମାନ ଗାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତତ୍ପରେ 'ଭବ ବନ୍ଧନ ମୋଚନ' ପ୍ରଣାମ ଗାନ କରାଯାଇ ପୂର୍ବାହ୍ନ ଅଧିବେଶନ ପ୍ରମୋଦ ଭାଇଙ୍କ ଅଧିକ୍ଷତାରେ ଆରୟ ହୋଇଥିଲା । 'କି ଶୋଭାରେ ଆଜି ରତନ ଆସନେ ରସିକ ନାଗର ଉଭା' ବନ୍ଦନା ଗାନ କରାଯିବା ପରେ ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ଭାଇ ସ୍ୱାଗତ ଅଭିଭାଷଣ ଜଣାଇ କହିଥିଲେ – 'ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଅପାର କରୁଣାରୁ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର ଦଶମ ବାର୍ଷିକ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ North Carolina ର Black Mountain ସହରରେ ଶୁଭାରୟ ହୋଇଛି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସାର୍ବଭୌମ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ କହିଛନ୍ତି, ମୁଁ ଯଦି ଆଉ କିଛି କରି ନଥାନ୍ତି, ତେବେ ଏହି ସନ୍ନିଳନୀ ମୋର ସୂତିରକ୍ଷା କରିଥାନ୍ତା । ଭକ୍ତ ସନ୍ନିଳନୀ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଅନୁଷାନ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ୧୯୧୫ ମସିହା ଡିସେୟର ୨ ୬ ତାରିଖ ଦିନ ୪ ଜଣ ଗୃହୀ ଓ ୭ଜଣ ସନ୍ୟାସୀଙ୍କୁ ନେଇ କୋକିଳାମୁଖଠାରେ ସମ୍ମିଳନୀର ସୂତ୍ରପାତ କରାଇଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ଉତ୍କଳ ପ୍ରାଦେଶିକ ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ୧୯୪୭ ମସିହାରେ ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାର ଆଙ୍କୋଲିଠାରେ ଅନୁଷିତ ହୋଇଥିଲା । ଆମେରିକା ବିଭାଗର ପ୍ରଥମ ଭକ୍ତ ସନ୍ନିଳନୀ ୨୦୦୨ ମସିହା ସେପ୍ଟେୟର ମାସରେ ମିନିଆପଲିସ୍ଠାରେ ଅନୁଷିତ ହୋଇଥିଲା ଓ ସେଥିରେ ୪୭ଜଣ ଭକ୍ତ ଯୋଗଦେଇଥିଲେ । ଏହା କ୍ରମେ ବଡ଼ି ବଡ଼ି ୨୦୧୦ ମସିହାରେ ୭୦ ଜଣ ଏବଂ ଏହି ବର୍ଷ ପ୍ରାୟ ୯୦ ପାଖାପାଖି ଭକ୍ତ ଯୋଗଦାନ କରିଛନ୍ତି । ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀରେ ଯୋଗଦାନ କରି ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିବା ପାଇଁ ଭକ୍ତମାନେ ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଛି ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କର ଅପୂର୍ବ ମିଳନ କ୍ଷେତ୍ର । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି 'ଭଲପାଅ ଟିକିଏ ମୋତେ, ଅଖିଳ ସାଧନସିଦ୍ଧି ଲଭ କିଞ୍ଚତେ' । ତାଙ୍କୁ ଟିକିଏ ଭଲପାଇପାରିଲେ ଆମେ ତାଙ୍କର ସମୟ ସଂପଦର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରା ହେଉଛି ସନାତନ ଧର୍ମ ପ୍ରୟର, ସତ୍ଶିକ୍ଷାର ବିୟାର ଓ ଶିବଜ୍ଞାନରେ ଜୀବ ସେବା । ଏହି ଭାବଧାରା ଆମେ କିପରି ପ୍ରଚାର କରିବା ଓ ନିଜ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବା ସେଥି ନିମନ୍ତେ ଆମେ ସଜାଗ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା – ଆମେରିକାର ଏହି ଉକ୍ତ ସନ୍ତିଳନୀ ସର୍ବାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ହେଉ । ଆଶାକରୁଛୁ ଏହି ସନ୍ତିଳନୀର ପ୍ରତି ଅଧିବେଶନରୁ ଆପଣମାନେ ସମୟେ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରି ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିବେ । ଏହି ଉପଲକ୍ଷ୍ୟେ ମୁଁ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘ ତରଫରୁ ଯୋଗଦାନ କରିଥିବା ସମୟ ଭକ୍ତ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଉଛି । ପ୍ରତିବର୍ଷ ଆପଣମାନେ ଯୋଗଦାନ କରି ଏହି ସନ୍ନିଳନୀର ଧାରାକୁ ରକ୍ଷା କରିବେ ।' ତଦନନ୍ତର ଅତିଥି ତଃ ବିଜୟ କୁମାର ଦାଶ ଏହି ସମ୍ମିଳନୀ ଉପଲକ୍ଷ୍ୟେ ପ୍ରକାଶିତ 'ସାରସ୍କୃତ ମାଧୁରୀ–୨୦୧୧' ଉନ୍ନୋଚନ କରିଥିଲେ ।

ତତ୍ପରେ 'ନୀଳାଚଳ ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର'ର ଉପ-ସଭାପତି ଓ ପରିଷ୍ଟଳକ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସଂଗ୍ରାମ କେଶରୀ ସିଂହ ଭାଇଙ୍କଠାରୁ ଆମେରିକା ଭକ୍ତ ସମ୍ମିଳନୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆସିଥିବା ବାର୍ତ୍ତା ପାଠ କରାଯାଇଥିଲା । ପରିଷ୍ଟଳକ କଣାଇଥିଲେ, 'ସଂଘ ଭାବନା ହେଉଛି ଯେଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ବରଣ କରିବା ପାଇଁ ସେବକଙ୍କର ସର୍ବଦା ସେବା ପ୍ରସ୍ତୁତି । ସଂଘର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଗୁରୁଶକ୍ତିର ବିକାଶ ଓ ପ୍ରଷ୍ଟର । ସଂଘସେବୀଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଗୁରୁଦେବଙ୍କଠାରୁ ଜ୍ଞାନଶକ୍ତି, ଯୋଗଶକ୍ତି, ଓ ପ୍ରେମଶକ୍ତି ଆହରଣ କରି କଗତକୁ ବିତରଣ କରିବା । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପଥରେ ଗତି କରିବା ବେଳେ ଚାରୋଟି ସୋପାନ ଦେଇ ଗତି କରିବାକୁ ହୁଏ । ଯଥା- ଶୁଣ, ପଢ଼, କର, ହୁଅ । ଶୁଣିଥିବା, ପଢ଼ିଥିବା ଜ୍ଞାନକୁ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କଲେ ହିଁ ଜୀବନରେ ଅନୁଭବ ଆସେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ହିଁ ନିତ୍ୟ ଓ ଆଉ ସବୁ ଅନିତ୍ୟ । ଏହା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ।'

ଏହାପରେ 'ଆନନ୍ଦ ଧାରା ବୃହାଇ ଦିଅ ବୃହାଇ ଦିଅ ଠାକୁର' ପ୍ରାର୍ଥନା ସଂଗୀତ ଗାନ କଲାପରେ ଦେବୀ ସାମଲ ଭାଇ 'ଆଦର୍ଶ ଗୂହସ୍ଥ ଜୀବନ ଗଠନ' ବିଷୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ବାଣୀ ପାଠ କରିଥିଲେ । କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ 'ଆଦର୍ଶ ଗୂହସ୍ଥ ଜୀବନ ଗଠନ' ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରି କହିଲେ– 'ଆଦର୍ଶ ଗୂହସ୍ଥ ଜୀବନ ସମ୍ଭନ୍ଧରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ବାଣୀ ବିଶେଷ ପ୍ରଣିଧାନଯୋଗ୍ୟ । ଗୂହାସନ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରାର corner stone ବା ମୂଳଦୃଆ, ଗୂହାସନ ପ୍ରତିଷା ପରେ ଅନୁଭବ କରିବ ଯେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଏ ଗୂହର ମାଲିକ । ମୁଁ ତାଙ୍କର ରାଉତ । ଯେମିତି ଓଡ଼ିଶାରେ ଠାକୁର ରାଜା ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଉପରେ ସବୁ ସମର୍ପଣ କରି ତାଙ୍କର ରାଉତ ହୋଇ ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ରାଜ୍ୟ ଶାସନ କରନ୍ତି । ତା'ପରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ମାଲିକାନା ସତ୍ତ୍ୱର transfer କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏଥି ସହିତ ଦେଶୀୟ ରୀତି ବା ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ରୀତିରେ ସେବାପୂଜା କରିବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ପ୍ରାଣପଣେ ଚେଷ୍ଟା କରିବ । ତା'ପରେ କେତେ ଦୂର କୃତକାର୍ଯ୍ୟ ହେଲ ତାହା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ନିକଟରେ ଜଣାଇଦେବ । ନିଜକୁ ଆଦର୍ଶ କରି ଗଠନ କରିବାକୁ ହେବ ଯେପରି ସୀ ମନେ କରିବେ ମୋ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପରି ସ୍ୱାମୀ କେହି ନାହାନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ମନେ କରିବେ ମୋ ପିତାଙ୍କ ପରି ପିତା ବିରଳ, ପଡୋଶୀମାନେ ଭାବିବେ ଆମ ପଡୋଶୀ ପରି ପଡୋଶୀ ନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏକାସାଂଗରେ ଏତେ ଲୋକଙ୍କୁ satisfy କରିବା ସୟବ ନୁହେଁ । କେବଳ ଠାକୁରଙ୍କୁ ସନ୍ତୃଷ୍ଟ କଲେ ସମୟେ ସନ୍ତୃଷ୍ଟ ହୋଇଯିବେ । ସେଥିନିମିତ୍ତ ଆମକୁ socially acceptable, socially productive ଓ socially useful ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆମକୁ ପ୍ରକୃତ ମନୁଷ୍ୟ ହେବାକୁ ହେବ । ଆମର ଆକୃତି ମନୁଷ୍ୟ ପରି ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତି ବଦଳି ଯାଇଛି । Computerର ଯେମିତି hardware ଠିକ୍ ଅଛି software ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି । ଆମର ପ୍ରକୃତି ବଦଳାଇବା ବା software virus clean କରିବା ପାଇଁ Antivirus software ହେଉଛି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରା ରକ୍ଷାକରି ଚଳିଲେ ଆମର ପ୍ରକୃତି ବଦଳିଯିବ । ଏଥିନିମିତ୍ତ ସଦ୍ବୃତ୍ତିର ଅନୁଶୀଳନ କରିବାକୁ ହେବ । ମଣିଷ ହେଲେ ନିଜେ ଆନନ୍ଦଲାଭ କରିବ । ଆମ ସଂସ୍କର୍ଶରେ ଯିଏ ଆସିବେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରିବେ ।'

ବେଗୁନିଆ ଶାଖା ସଂଘର ବସନ୍ତ କୁମାର ସୁନ୍ଦରରାୟ ଭାଇ 'ସମାଜ ସଂୟାରରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରା' ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରି କହିଥିଲେ – ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସମାଜର ନେତା ଓ ସମାଜ ସଂୟାରକମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି କହିଛନ୍ତି– "ଧର୍ମ ଓ ସମାଜ ଥିଲେ ସିନା ତା'ର ସଂୟାର କରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାଇ ଭାଇରେ, ପିତା ପୁତ୍ରରେ ବିଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ଦେଖାଯାଉଛି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଏକତା ରଜୁରେ ସମାଜକୁ ଦୃଢ଼ବଦ୍ଧ କର; ତତ୍ପରେ ସଂୟାର ଆରୟ କରିବ ।" ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ଧର୍ମଲାଭ କର ଓ ସଂସ୍କୃତ ହୁଅ, ତା'ପରେ ସଂୟାର କର । ଆମେ ନିଜକଥା ଭୁଲିଯାଇ ପରନିନ୍ଦା କରୁଛୁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ୧୦୦ବର୍ଷ ତଳେ ଯାହା କହିଥିଲେ ତାହା ଆଜି ମଧ୍ୟ ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁକ୍ୟ । ପ୍ରଥମେ ପରଚିନ୍ତା ନ କରି ନିଳେ ଆଗ ଭଲ ହୋଇ ତା'ପରେ ଅନ୍ୟକୁ ସକାଡିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରିବା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ବାଲ୍ୟକାଳରେ ମଧ୍ୟ ସମାଜ ସଂୟାର କରିଥିଲେ । ପାଳଘରର ବୋହୂଟିଏ ଶାଶୁକୁ ଅତ୍ୟାୟର କଲାବେଳେ ସେ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମଠ, ଆଶ୍ରମ, ଦାତବ୍ୟ ଚିକିତ୍ସାଳୟ, ଅନାଥାଶ୍ରମ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ସମାଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି । ସେ ବନ୍ୟାର୍ଭିଙ୍କ ସେବାପାଇଁ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଛନ୍ତି; ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଆଦର୍ଶ କରି ଦରିଦ୍ରନାରାୟଣ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ।

ପ୍ରଭାକର ବାଇ ଭାଇ 'ବୈଦିକଯୁଗ ସମାଜ ପ୍ରତିଷାର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା' ଆଲୋଚନା କରି କହିଥିଲେ - ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇଛନ୍ତି ଆମେ କିପରି ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବା । ଆମେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ନିତ୍ୟ ପାର୍ଷଦ । ସେ ଆମକୁ ଆବରଣ ପିନ୍ଧାଇ ଏ ସଂସାରକୁ ଆଣିଛନ୍ତି । ସନାତନ ଧର୍ମର ସୂତ୍ରପାତ ବୈଦିକ ଯୁଗରେ ହୋଇଥିଲା । ଆମେ ତା'ର ପ୍ରଷ୍ଟରରେ ଠାକୁରଙ୍କ ସହାୟକ ହେବା । ବୈଦିକ ଯୁଗରେ ଷରିବର୍ଷର ଲୋକମାନେ ସୁଖରେ ରହୁଥିଲେ । ସେମାନେ ସମଷ୍ଟି ସାଧନା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଥିଲେ । ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ ଜୀବନ ଗଠନରେ ମା'ମାନଙ୍କର ଯଥେଷ ଭୂମିକା ରହିଛି । ବୈଦିକ ଯୁଗର ରାଜା ଜନକ ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ ଥିଲେ । ଆଜିକାଲି ଯୁଗରେ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀ ଜଣେ ଆଦର୍ଶ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ । ସେ ଜନସାମାଜର ଉନ୍ନତିପାଇଁ ଟେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ଆମେ ଆଦର୍ଶ ହେବାକୁ ହେଲେ ଷରିବର୍ଷ (ବ୍ରାହ୍ମଣ, କ୍ଷତ୍ରିୟ, ବୈଶ୍ୟ ଓ ଶୂଦ୍ର)କୁ ନିକ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଫଳିତ କରିବା – ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ଶାୟ ପୁରାଣ ପାଠ କରି ସମାଜରେ ବଣ୍ଟନ କରିବା; କ୍ଷତ୍ରିୟ ହୋଇ ନିଜର ସଂସ୍କାରକୁ ସମାଜର କଳୁଷତାରୁ ରକ୍ଷା କରିବା; ବୈଶ୍ୟ ହୋଇ ଆମର ଯେତିକି ଦରକାର ସେଥିକି ରୋଜଗାର କରିବା ଓ ଅପଚୟ କରିବାନାହିଁ; ଶୂଦ୍ର ହୋଇ ନିଜକୁ ଜଣେ ସେବକ ଭାବେ ଗଡ଼ିବା ଓ ସମାଜର ସେବାରେ ଲାଗିବା ।

ଏହାପରେ ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ବୈଦିକ ଯୁଗରେ ଆର୍ଥିକ ଓ ପରମାର୍ଥିକ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା କୀବନ ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଥିଲା ବୋଲି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ବାଲେଶ୍ୱର ଶାଖା ସଂଘର ନାରାୟଣ ନାୟକ ଭାଇ 'ବିଦେଶରେ ପ୍ରତିକୂଳ ପରିବେଶରେ ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ କୀବନ ଯାପନ' ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଲୋଚନା କରି କହିଥିଲେ – ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଆମକୁ ଦେଶୀୟ ରୀତିରେ ସେବାକରିବା ଓ ଆଦର୍ଶ ଗୃହସ୍ଥ କୀବନ ଯାପନ କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ଆମକୁ ପ୍ରଥମେ ଗୃହରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନଟିଏ ରଖିବାକୁ ପଡିବ । ଆସନ ପ୍ରତିଷା କରି ଯତ୍ନର ସହ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କୁ କଣାଇ ବ୍ୟଷ୍ଟ ସାଧନା କରିବା । ତା'ପରେ ସଂଘରେ ଯୋଗଦାନ କରିବା ଓ ସମ୍ପିଳନୀରେ ଯୋଗଦାନ କରିବା । ସାଉଦିଆରବରେ ୩୦ ବର୍ଷର ଋକିରି କାଳର ନିକର ଅନୁଭୂତି ସେ ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ପ୍ରଥମଥର ଯାତ୍ରା ସମୟରେ ସାଉଦିଆରବର customs and immigration officer ମାନେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ବହି allow କରିନଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ବିଗ୍ରହ ଚିରି pocket ରେ ରଖି ଦେଇଥିଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଧର୍ମ ବିଷୟରେ ଆଦୌ ଆଲୋଚନା ନ କରିବାକୁ ସତର୍କ ରହିଥିଲେ । ସେଠାରେ ଫୁଲ ମିଳେନି, ଧୂପ କଷରେ ମିଳେ, ଘରେ ଘଷ୍ଟି ବାଳିବନି – ଏହିପରି ବହୁତ କଷରେ ସେ ଉପାସନା କରୁଥିଲେ । ବହୁତ ଭଲଭାବେ ଚିକିସ୍ କରିବାକୁ ଚେଷିତ ଥିଲେ । ସେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ବିଗ୍ରହ diaryରେ ରଖିଥାନ୍ତି । ମୁସଲମାନମାନଙ୍କର ନମାଜ ପଡ଼ିବା ସମୟରେ ସେ ମଧ୍ୟ ଘରକୁ ଊଳିଆସନ୍ତି ଓ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଉପାସନା କରନ୍ତି । ସେ ଦେଶର ଭାଷା ଓ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜାଣିଗଲା ପରେ ସୁବିଧା ହୋଇଗଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର କହିଛନ୍ତି ଶିବଜ୍ଞାନରେ ଜୀବସେବା କରିବା, ବିଦେଶରେ ସେ ତାହା ପାଳନ କରି ଜଣେ ଜନପ୍ରିୟ ଡାକ୍ତର ହୋଇପାରିଥିଲେ ।

ତଦନନ୍ତର ପ୍ରଣାମ ଗାନ ପରେ ପୂର୍ବାହ୍ନ ଅଧିବେଶନ ଶେଷ କରାଯାଇ ଆସନ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୋଗ ନିବେଦନ ପରେ ଭକ୍ତମାନେ ପ୍ରସାଦ ସେବନ କରିଥିଲେ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୫, ୨୦୧୧ ଶୁକ୍ରବାର, ପ୍ରଥମ ଦିବସ, ଅପରାହ୍ନ ଅଧିବେଶନ, ମହିଳା ସଭା

ଅପରାହ୍ନରେ ମହିଳା ଅଧିବେଶନ ଘ ୨.୩୦ ମି. ରେ ଆରୟ ହୋଇଥିଲା । ଆବାହନ ସଂଗୀତମାନ 'ମୁଁ ଚାହେଁ ପ୍ରଭୁ', 'ଯେତେ ଦେଖୁଥିଲେ ତୁମ ରୂପ', 'ଆହା କି ଆନନ୍ଦ ଶୁଭେ' ଏବଂ 'ଆସ ହେ ଠାକୁର ପରାଣ' ଗାନ ପରେ ପ୍ରଣାମ ଗାନ କରାଯାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ଆସନ ପରଦା ଉନ୍ନୋଚନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାପରେ 'ଜୟ ବିଶ୍ୱପତି ଶିବ ସ୍ୱରୂପ ହେ' ଗାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତତ୍ପରେ ବେଗୁନିଆ ମହିଳା ସଂଘର ଶ୍ରୀମତୀ ମିନିତା ସୁନ୍ଦରରାୟ ମା' ମହିଳା ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ପରିଚୟ ପତ୍ର ପାଠ କରାଇଥିଲେ । ସଭାପତି ଓ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ଆସନ ଗ୍ରହଣ କଲା ପରେ 'କୋଟି କାମ ଜିଣା ଠାଣି' ବନ୍ଦନା ଗାନ କରାଯାଇଥିଲା । ତା'ପରେ ଶ୍ରୀମତୀ ସ୍ମିଗ୍ଧା ସାହୁ ମା' 'ସତୀଚରିତ ମାଳା'ରୁ 'ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଣୀ', ଶ୍ରୀମତୀ ଲିପିକା ପାତ୍ର ମା' 'ମୋତେ ପୂର୍ଜିବ ପତି ଦେହେ' ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ଶିବାନୀ ଦ୍ୱିବେଦୀ ମା' 'ଆଦର୍ଶ ସହଧର୍ମିଣୀର ସ୍ୱରୂପ' ସ୍ୱାଗତିକା ୨୦୧୧ ରୁ ପାଠ କରିଥିଲେ ।

Puri Town ସଂଘର ମୀନା ନାୟକ ମା' "ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ନେଇ ଘର ସଂସାର" ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କହିଥିଲେ – ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମା'ମାନଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି, ସୁଖ ଭୋଗରେ ନାହିଁ ଅଛି ତ୍ୟାଗରେ ବା ଯୋଗରେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସ୍ୱାମୀ ଓ ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ କହିଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ଗୃହରେ ଖାଲି ରଖିଲେ ଚଳିବନି । ସମଞ୍ଚଙ୍କ ମନନେଇ ଚଳିବାକୁ ହେବ । ସେ ବହୁତ ଗୁଡିଏ ବାସନ କୁସନ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭୋଗ ରନ୍ଧନ ନିମିଉ କିଣି ରଖିଥିଲେ । ମାତ୍ର ପିଲାମାନେ ଛୋଟ ଥାଆନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କ ଶରୀର ସବୁବେଳେ ଅସୁସ୍ଥ ରହୁଥିବାରୁ ସେ କେବଳ ବିଶେଷ ଉସ୍ବମାନଙ୍କରେ ରନ୍ଧନ ଭୋଗ ନିବେଦନ କରିପାରୁଥିଲେ । ଥରେ ସତ୍ୟାନନ୍ଦ ଭାଇ ସବୁ ଦେଖି କହିଲେ ବୋହୂ ଆସିଲେ କରିବେ । ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କର ବଡ଼ବୋହୂ ସେ ସେମିତି ଓହୁଁଥିଲେ ସେମିତି ପୁରୀ ଗୃହାସନରେ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେରିକାରେ ସାନବୋହୂ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୋଗ ରାହି ଦେଉଛି । 'ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ତାଙ୍କ ଶକ୍ତିରେ ଆମକୁ ଶକ୍ତିମାନ କରି ଦିଅନ୍ତୁ', ଏହି ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ସେ ବକ୍ତବ୍ୟ ଶେଷ କରିଥିଲେ ।

ସ୍ଟିତାରାଣୀ ସୂନ୍ଦରରାୟ ମା' "ଜନନୀତ୍ୱ ଅର୍ଜନର ସାଧନ ଧାରା" ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଲୋଚନା କରି କହିଥିଲେ -ବିଶ୍ୱର ପ୍ରତି ଜୀବ ମଧ୍ୟରେ ମାତୃଭାବ ପୂରି ରହିଛି । ଆମର ଅଭିମାନ, ଅହଂକାର, ସଂକୁଚିତ ମନୋଭାବ, ରମଣୀତ୍ୱ ଆଦି ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷିତ ହେବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଏହାସବୁ ଦୂର ହୋଇଗଲେ ବିଶ୍ୱଜନନୀଭାବ ଫୁଟି ଉଠିବ । ଜନନୀଭାବକୁ ଭକ୍ତର ଭକ୍ତିଭାବ ସହ ତୂଳନା କରାଯାଇଛି । ନାରୀର ଜନନୀତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତି ବାଞ୍ଚବରେ ଆମ୍ପ୍ୱରୂପ ପ୍ରାପ୍ତି । କେବଳ ସନ୍ତାନର ଜନନୀ ହେଲେ ଯେ ଜନନୀତ୍ୱ ଅର୍ଜନ ହୋଇଯିବ ତାହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ପୁୟୁକରେ ଆଦର୍ଶ ଜନନୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ରାମକୃଷ୍ଣ ପରମହଂସ ଦେବଙ୍କ ପତ୍ନୀ ମା' ସାରଦା ଦେବୀ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତା ଥିଲେ । ଆଉ ଜଣେ ମା' ଯିଏ ସନ୍ତାନର ଜନନୀ ନ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତା ଥିଲେ । ଆଉ ଜଣେ ମା' ମୃଣାଳିନୀ ଦେବୀ ବା ସରକୁ ଦେବୀ । ସେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଭଗବତ୍ ଜ୍ଞାନରେ, ସନ୍ତାନ ଜ୍ଞାନରେ ସେବାକରି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଯୋଗସାଧନାରେ ସହାୟିକା ହୋଇଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଏକ ପୂଳନୀୟା ମା' ଯୋଗମାୟା ଦେବୀ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତା ହୋଇପାରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଜନନୀଭାବର ବିକାଶ ଦେଖି ମା' ଜଗଜନନୀ ପ୍ରାୟ ୮ବର୍ଷ କାଳ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ସେବା କରିଥିଲେ । ଜନନୀତ୍ୱ ଲାଭ ଏକ ସାଧନା । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱରେ ଭଗବତ୍ ସଭା ଉପଲବ୍ଧ କରି ସମୟଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବାକୁ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ଆମନ୍କୁ ଏହି ଜଡ଼ ଜଗତର ଉର୍ଜ୍ୱକୁ ଯାଇ ଚିନ୍ଦୟ ସଭାର ଭାବ ଓ ଉର୍ଜ୍ବଚେତନାର ଭାବକୁ ଉପଲବ୍ଧ କରିବାକୁ ପଡିବ । ରମଣୀତ୍ୱ ପରିତ୍ୟାଗ ପୂର୍ବକ ନିଜର କ୍ଷୁଦ୍ର ଅହଂତ୍ୱର ପ୍ରସାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱବ୍ୟାପୀ ବିଶ୍ୱଜନନୀଭାବ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆଦେଶ ଉପଦେଶ ମାନି ତାଙ୍କ ନିଦ୍ଦିର ପନ୍କାରେ ଚଳିବାକୁ ପଡିବ ।

ଏହାପରେ ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଜନନୀତ୍ୱରେ ପ୍ରତିଷିତ ମଦର ଟେରେସାଙ୍କ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଏହି ଭାବରେ ପ୍ରତିଷିତ ହେବାପାଇଁ ବହୁକଷ୍ଟ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ପଡିଥିଲା । ସେ ବିଶ୍ୱମାତୃତ୍ୱ ଭାବ ଲାଭ କରିଥିଲେ ।

ବାଲେଶ୍ୱର ଶାଖା ସଂଘର ପ୍ରଭାତୀ ନାୟକ ମା' "ସନ୍ତାନ ପାଳନରେ ମା'ମାନଙ୍କ ଭୂମିକା" ପ୍ରସଙ୍ଗରେ କହିଥିଲେ - ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମା'ମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ସନ୍ଧିଳନୀରେ ମା'ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଧିବେଶନ କରାଇଛନ୍ତି । ସେ ଋହିଁଛନ୍ତି ମା'ମାନେ ଆଦର୍ଶ ଜନନୀ ହୁଅନ୍ତୁ । ରଷିଯୁଗର ବ୍ୟାସ, ବଶିଷ୍ଠ, ଜୈମିନୀ ଓ ପାତଞ୍ଜଳୀ ଗୃହସ୍ଥଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମା'ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସହଜ ସରଳ ପନ୍ଥା ଦେଇଛନ୍ତି । ମା'ମାନଙ୍କର ସାଧନ ଭଳନର ସମୟ ଅଚ୍ଚ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଗୁରୁନାମ ଜପ କରିବାକୁ ହେବ । ସନ୍ତାନପାଳନରେ ମା'ମାନଙ୍କର ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ରହିଛି । ପିଲାମାନେ ଗର୍ଭସ୍ଥ ହେବା ପରଠାରୁ ମା'ମାନଙ୍କ ସଂସ୍କର୍ଶରେ ଆସିଥାନ୍ତି । ମା' ମାଣିକସୁନ୍ଦରୀ ଦେବୀଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ଠାକୁରଙ୍କ ଉପରେ ପଡିଥିଲା । ସେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ମା'ଜଗଜନନୀଙ୍କ କୋଳରେ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇ ଯାଇଥିଲେ । ପିଲାଟିଏ ବାପା ମା'ଙ୍କଠାରୁ ଯାହା ଦେଖିବ ତାହା ଶିଖିବ । ପିଲା ବାପା ମା'ଙ୍କର ଦର୍ପଣ ସଦୃଶ । ଶିକ୍ଷାଦାନରେ ମା'ପିଲାମାନଙ୍କର ବଡ଼ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ । ଘରର ମୁରବୀ ଠାକୁରଙ୍କୁ ମାନି, ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଠାକୁର ଅଭିମୁଖୀ କରି, ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଛୋଟ ଛୋଟ ସେବା କରାଇବା ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ପିଲାଙ୍କ ଉପରେ ପଡିବ । ପିଲାମାନେ ଘରୁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣାଇ ଯିବେ ଓ ଆସିଲେ

ଠାକୁରଙ୍କୁ ଜଣାଇବେ । ସମୟ ବିପଦ ଆପଦରେ ଠାକୁରଙ୍କ ଚିନ୍ତା କରିବେ । ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କରିବା ଓ ସନ୍ନାନ ଦେବା ଆଦି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ହେବ । ଘରେ ଯେମିତି ବାପା ମା' ପାଖରେ ଅଛନ୍ତି, ବାହାରକୁ ଗଲେ ଠାକୁର ପାଖେ ପାଖେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ପିଲାଙ୍କ ମନରେ ଧାରଣା ଦେବାକୁ ହେବ । ସୁରବାଳା ମା' ମନୁ ମା'ଙ୍କୁ ତତ୍ତ୍ୱବଧାନରେ ରଖି ଲାଳନ ପାଳନ କରି ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରାରେ ଉପଯୁକ୍ତ କରି ପାରିଥିଲେ । ମା'ମାନେ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଲାଳନ ପାଳନ କରିବେ । ଦଶବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତରରେ ସ୍ନେହ ରଖି ଶାସନ କରି ଉପଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷା ଦେବେ । ପିଲା ବଡ଼ ହେବା ପରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ସଂଯମ, ସଦାୟର ଆଦି ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଆଧାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ଦିଗରେ ଅଗ୍ରସର କରାଇବେ ।

ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଲୋଚନା କରି କହିଲେ, "ମଣିଷ ଜୀବନରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଶିକ୍ଷା । ପୂର୍ବେ ରଷିଯୁଗରେ ଗୁରୁ କୁଳରେ ଦୁଇ ପ୍ରକାର ଶିକ୍ଷା ଦିଆଯାଉଥିଲା । ଆର୍ଥିକ ଓ ପରମାର୍ଥିକ । ପରମାର୍ଥିକ ବିଦ୍ୟା ଶିକ୍ଷା ବର୍ତ୍ତମାନ ଲୋପ ପାଇଗଲାଣି । ମା'ର ପିଲା ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ଖୁବ୍ ବେଶୀ । ମା' ପିଲାକୁ ସ୍ନେହ ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ଦେଇଥାଏ ।" ଏହାପରେ ସେ 'Mother Tongue' ବିଷୟରେ ନିଜର ଅଭିମତ ଦେଇଥିଲେ । ପିଲାମାନେ ବଡ଼ହୋଇ ବାହାରେ ପଡ଼ିଲେ ଓ hostelରେ ରହିଲେ ଖାଇବା ପାଇଁ ହଇରାଣ ହୁଅନ୍ତି । Mother tongue - ମା' ସବୁବେଳେ tongue କୁ train କରେ । ଯେଉଁ ଭାଷା ପ୍ରଥମେ ଶିଖାଇଲା ତାହା ପିଲାପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ସାବଲୀଳ ଭାଷା ହୋଇରହେ । ସେମିତି ପିଲା ଯେମିତି ଖାଦ୍ୟ ପିଲାବେଳୁ ଖାଇ train ହୋଇଛି, ତାହା ତା'ର ସବୁବେଳେ ପ୍ରିୟ ଖାଦ୍ୟ ହୋଇ ରହିବ ।

ସତ୍ୟଂ ବଦେତ୍ ପ୍ରିୟଂ ବଦେତ୍ ମା ଅପ୍ରିୟଂ ଚ ସତ୍ୟଂ ଚ ।

ଚିତ୍ତ ସଂଯମ ପାଇଁ ବା ମନ ସଂଯମ ପାଇଁ ବାକ୍ ସଂଯମ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ପଦକ୍ଷେପ । ବାକ୍ ସଂଯମ ନ ହେଲେ ମନ ସଂଯମ ହେବ ନାହିଁ । ଚିତ୍ତ ସ୍ଥିର ହେବ ନାହିଁ । ବାକ୍ ସଂଯମ ପାଇଁ ସନ୍ଥମାନେ କେତେକ tips ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଉନ୍ନତି ସଂଗେ ସଂଗେ ସାଂସାରିକ ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ ଉପକାର ମକ୍ଟମକ୍ଟବ । ସେଗୁଡିକ ହେଲା:-

- ୧. ପୁଛନେ ସେ ବୋଲୋ (ପୟରିଲେ କହିବ)
- ୨. ନେହିଁ ପୁଛ୍ଲନେ ସେ ଭି ବୋଲୋ (ନ ପଷ୍ଟରିଲେ ବି କହିବ କେତେକ ବିଶେଷ ପରିସ୍ଥିତିରେ) ଯଥା– ଧର୍ମରକ୍ଷା, ଜାତିରକ୍ଷା ଓ ଜୀବନରକ୍ଷା ପାଇଁ ନ ପଷ୍ଟରିଲେ ବି କହିବ ।
- ୩. କମ୍ ବୋଲୋ (କମ୍ କଥା କୁହ)
- ୪. ଧିରେ ବୋଲୋ
- ୫. କୋମଲ ବୋଲୋ "କୋମଳ ମଧୁର ବଚନ କହି ତୋଷିବ ପ୍ରାଣୀ ମନ ।' (ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତ)
- ୬. ମିଠେ ବୋଲୋ । (ମିଠା କଥା କହିବ)
- ୭. ସଚ୍ଚ୍ ବୋଲୋ (ସତ୍ୟ କଥା କହିବ)
- ୮. ସରଲ ବୋଲୋ (ସରଳ ଭାବେ କଥା କୃହ)"ନରେ ବା ଗୁଞ୍ଜରେ ଅଶ୍ୱତ୍ଥାମା ହତଃ ଇତି ଗଜଃ" ଏହା ସରଳ ଭାଷା ନୃହେଁ ।
- ୯. ହରି କଥା ବୋଲୋ (ସବୁବେଳେ ହରି କଥା କହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକର ।)
- ୧୦. ହସ୍କେ ବୋଲୋ ।

ଏହାପରେ ବିକୟ ଭାଇ ସାଂଧ୍ୟ ଅଧିବେଶନ ଓ Young Aspirants' session ପାଇଁ ୬.୦୦ ଘଟିକା ବେଳକୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମହାରାଜ ଓ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲେ । ତଦନନ୍ତର ପ୍ରଣାମ ଗାନ ପରେ ଅପରାହ୍ନ ଅଧିବେଶନ ଶେଷ କରାଯାଇ ଆସନ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅଗଷ ୫, ୨୦୧୧ ଶୁକ୍ରବାର, ପ୍ରଥମ ଦିବସ, ସନ୍ଧ୍ୟା ଅଧିବେଶନ

ସନ୍ଧ୍ୟା ୬.୦୦ ଘଟିକା ସମୟରେ ସନ୍ଧ୍ୟାରତି, ଗୁରୁବନ୍ଦନା ଓ ୱୋତ୍ରବନ୍ଦନା ପରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ଅଧିବେଶନ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିଲା । ପିଲାମାନଙ୍କ ନିମିଉ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏହି ଅଧିବେଶନ ବା Young Aspirants' sessionରେ ଶ୍ରେୟା ପ୍ରଭାକର 'ରୂପତା'ର କି ମନୋହର' ବନ୍ଦନା ଗାନ କରିଥିଲେ । ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ବିଷୟରେ ବର୍ଷନା କରିବାପରେ ସୌମ୍ୟାଶ୍ରୀ ରାୟ 'ମୁଁ ତୁମ କରୁଣା ଜଳେ ଫୁଟା କୁମୁଦ' ପ୍ରାର୍ଥନା ସଂଙ୍ଗୀତ ଗାନ କରିଥିଲେ । ବ୍ରିକ୍ଗୋପାଲ ପଣ୍ଟା, ସ୍ୱାତୀ ଦ୍ୱିବେଦୀ ଓ ସାର୍ଥକ୍ ମହାପାତ୍ର ଭାବ ବିନିମୟ କରିଥିଲେ । ଆର୍ଧ୍ୟାନ୍ ଜେନା 'ଚରଣ ତୁମର ସରଗୁ ବଳି' ପ୍ରାର୍ଥନା ସଂଙ୍ଗୀତ ଗାନ କରିଥିଲେ । ଏହାପରେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିବସର ସକାଳ ଅଧିବେଶନ ପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ନିମନ୍ତଣ କରାଯାଇ 'ଜୟଗୁରୁ' ନାମ କୀର୍ଭନ କରାଯିବା ପରେ ଏହି ଅଧିବେଶନ ସହ ପ୍ରଥମ ଦିନର କାର୍ଯ୍ୟଟ୍ରୀ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା ।

ସନ୍ଧ୍ୟାଧିବେଶନ ପରେ ଆମେରିକା ସାରସ୍ୱତ ସଂଘର General Body Meeting ଅନୁଷିତ ହୋଇଥିଲା । ଉକ୍ତ ସଭାରେ ଆମେରିକାରେ ଆସନ ମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଅର୍ଥ ସଂଗ୍ରହ କିପରି କରାଯାଇପାରିବ ସେ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିଲା, ଓ ଏଥିରେ ସଂଘର ସମୟ ସଦସ୍ୟ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ କୁହାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଭାବଧାରା ପ୍ରୟର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ରାତ୍ରି ଭୋଗ ନିବେଦନ କରାଯାଇ ବିଶ୍ରାମ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ତତ୍ପରେ ଭକ୍ତମାନେ ପ୍ରସାଦସେବନ କରି ବିଶ୍ରାମ ନେଇଥିଲେ ।

ଅଗଷ ୬, ୨୦୧୧ ଶନିବାର, ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିବସ - ପ୍ରାତଃ ଅଧିବେଶନ

ଅଦ୍ୟ ପ୍ରଭାତରେ କାଗରଣ, ପ୍ରତୀକ୍ଷା, ଆବାହନ ସଂଗୀତମାନ ଗାନ ପରେ ପ୍ରଭାତୀ ଆରତି ଓ 'ବନ୍ଦେ ଶ୍ରୀଗୁରୁ' ବନ୍ଦନା ଗାନ କରାଯାଇ ସମବେତ ଭାବେ ଞୋତ୍ରବନ୍ଦନା କରାଯାଇଥିଲା । କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ଆସନ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପରେ ପରିଚୟ ପତ୍ର ପାଠ କରାଇଥିଲେ । 'ନୀରାଜନା' ରୁ ବୈଦିକ ପ୍ରାର୍ଥନା ୧ ୧ ଆବୃତ୍ତି କରାଯିବା ପରେ ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ । ଏହାପରେ ପରପୂଜା ନିମନ୍ତଣ କରାଯାଇ 'ଜୟଗୁରୁ' ନାମକୀର୍ତ୍ତନ ସହ ପ୍ରଣାମ ଓ ଆସନ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ବାଲ୍ୟଭୋଗ ନିବେଦନ କରାଯିବା ପରେ ଭକ୍ତମାନେ ପ୍ରସାଦସେବନ କରିଥିଲେ ।

ଅଗଷ ୬, ୨୦୧୧ ଶନିବାର, ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିବସ - ପୂର୍ବାହୁ ଅଧିବେଶନ

ଆବାହନ ସଙ୍ଗୀତମାନ ଗାନ କରାଯିବା ପରେ 'ଭବ ବନ୍ଧନ ମୋଚନ' ଗାନ କରି ସକାଳ ୯ ଘଟିକା ସମୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆସନ ପରଦା ଉନ୍ନୋଚନ କରାଯାଇଥିଲା । ବନ୍ଦନା 'ହେ ସତ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଦେବ ପରାପ୍ର' ଗାନ କରାଯିବା ପରେ ସଭାପତି ଓ କେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରତିନିଧି ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ଆସନ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ 'ସଂଘଶକ୍ତିର ପ୍ରତିଷା' ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରି କହିଥିଲେ - ଶ୍ରୀଶ୍ରୀ ଠାକୁରଙ୍କର ସାଧନା ପଦ୍ଧତି ହେଉଛି ସଂଘସାଧନା । ଏହା ହେଉଛି ଆଧାତ୍ମିକ ସାଧନପନ୍ତା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସଂଘସାଧନା ମଧ୍ୟରେ ଯୋଗ, ଜ୍ଞାନ, ଭକ୍ତି ଓ ତନ୍ତର ସାଧନ ପନ୍ତା ରଖିଛନ୍ତି । ସେ କହିଛନ୍ତି 'ଯାଅ ସଂଘ ଗଠନ କର, ତେବେ ଯାଇ ମୋତେ ପାଇବ' । ଆମେ ସଂଘବବ୍ଧ ହେଉ – ଏହା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀ ଠାକୁରଙ୍କର ଇଚ୍ଛା । ତେଣୁ ସଂଘବଦ୍ଧ ହେବା ଆମର ସାଧନା । ଗୁରୁଙ୍କ ଆଦେଶ ପ୍ରତିପାଳନ କରିବା ହିଁ ସାଧନା । ଆରୁଣୀ ଗୁରୁଆଜ୍ଞା ପାଳନ କରି ପାଣି ରୋକିବାକୁ ଯାଇ ସାରା ରାଡି ଚାଷ ଜମିରେ ପଡି ରହି ନିର୍ବିକଞ୍ଚ ସମାଧି କରିଥିଲେ । ସଂଘ ହେଉଛି ବହୁ ମିଳି ଏକ ହେବାର ସାଧନା । ସଂଘରେ ଗୁରୁଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ଆସିଛେ । ଗୁରୁଭାଇଙ୍କୁ ଦେଖି ହର୍ଷ ପ୍ରକାଶ କରିବ ଓ ଆନ୍ତରିକତାର ସହ ଖୁସି ହେବ । ତା'ପରେ 'ସାଧୁସଂଗରେ ହରିକଥା' ପକାଇବ । ସାଧୁସଂଗରେ ହରିକଥା ବା ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପକାଇବାଦ୍ୱାରା ଭାବବିନିମୟ ହେବ ଓ ପରୟର ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ନିକ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ବିଶ୍ୱାସ ପରୟର ଉପରେ ଆସିବ ସେତେବେଳ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଐକାନ୍ତିକତା ନ ଆସି ରହି ପାରିବନି । ଏହି ଐକାନ୍ତିକତା ଆସିଲେ ଜାଣିବେ ଆପଣମାନେ ସଂଘବଦ୍ଧ ହୋଇଗଲେ । ସଂଘ ଭିତରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାଧନପନ୍ତା ରହିଛି । ସଂଘସାଧନା ମଧ୍ୟରେ ଭକ୍ତିପଥ, ଜ୍ଞାନପଥ, ଯୋଗପଥ, ତନ୍ଧପଥର ସାଧନା ହୋଇଯିବ ।

ଚିନ୍ନୟ ପାତ୍ର ଭାଇ 'ସଂଘସେବୀ ଭକ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ' ପାଠ କରିବାପରେ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱିବେଦୀ ଭାଇ 'ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଇଛା ପୂରଣରେ ସଂଘସେବୀଙ୍କର ଉଦ୍ୟମ' ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ । ବିଭୂତି ସାହୁ ଭାଇ 'ସମନ୍ୱୟୀ ଗୁରୁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର' ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସବୁ ଧର୍ମର ସମନ୍ୱୟ ବିଷୟରେ ଯାହା ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି ସେ ବିଷୟରେ ସୂଚନା ଦେଇ କହିଥିଲେ – ଯିଏ ସମଗ୍ର ଜଗତର ଗୁରୁ ସେ ସାର୍ବଭୌମ ଗୁରୁ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ମଠରେ ଗୁରୁବ୍ରହ୍ମଙ୍କ ଆସନ ପ୍ରତିଷା କରିଥିଲେ ଯାହା ଫଳରେ ସମୟେ (ହିନ୍ଦୁ, ମୁସଲମାନ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ, ...) ନିଜ ନିଜ ଉପାସ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କୁ ଓ ଇଷ୍ଟଙ୍କୁ ଉପାସନା କରିପାରିବେ । "ଜୟଗୁରୁ" ମହାମନ୍ତ ଗୁରୁନାମ ସମୟେ ନେଇ ପାରିବେ । ଏହି ନାମ ନେଇ ଭଗବାନଙ୍କଠାରେ ପହଞ୍ଚପାରିବ । 'ଜୟଗୁରୁ' ନାମରେ ସେ ଶକ୍ତି ସଞ୍ଚାର କରିଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଅସମ୍ପ୍ରଦାୟିକ ଗୁରୁ ଓ ସେ ୟରିଭାବରେ (ତନ୍ତ୍ର, ଯୋଗ, ଜ୍ଞାନ, ପ୍ରେମ) ସିଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲେ ।

ପୁରୀ ଶାଖାସଂଘର ସଭ୍ୟ ରାସବିହାରୀ ନାୟକ ଭାଇ 'ସଂଘଶକ୍ତି ପ୍ରତିଷା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର' ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରି କହିଥିଲେ - ବିୟର କରି ବା ଯୁକ୍ତି ତର୍କ କରି ସଂଘ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରିବନି । ପ୍ରାଣର ଆକର୍ଷଣରେ ସଂଘର ସୃଷ୍ଟି । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଭଲପାଇ ଓ ସେହି ଆକର୍ଷଣରେ ଦେହ, ମନ, ପ୍ରାଣ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିବାକୁ ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ମିଳିତ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସମଷ୍ଟି ସଂଘ । ସଂଘରେ ଯୋଗଦେଲେ ଆଣ୍ଟର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ପ୍ରାଣଶକ୍ତିର ୟୁରଣ ହୋଇଥାଏ ଓ ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ସହକରେ ଚିଉଶୁଦ୍ଧି ହୁଏ ।

ତ୍ରଳେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ପଣ୍ଟା ଭାଇ 'ବ୍ରକଭାବ, ସଂଘ, ଓ ସଂଘାଧୀଶ' ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରି କହିଥିଲେ – ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ସୁକୁବେଳେ ମୁରଲୀ ବଜାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ବେଳେବେଳେ ଶୁଣି ମଧ୍ୟ କାନ ବନ୍ଦ କରିଦେଉଛୁ । ଅପ୍ରାକୃତ ନିତ୍ୟଲୋକରେ ପରମ ପୁରୁଷ ନିତ୍ୟରାସ କ୍ରୀଡା କରୁଛନ୍ତି । ତାହାର ଅନ୍ତ ନାହିଁ । ସେହି ନିତ୍ୟଲୋକର ଛାୟାରେ ଗଠିତ ପ୍ରେମସିଦ୍ଧ ବୃନ୍ଦାବନ ଭୂମି । ସେଠାରେ ସମୟେ ପ୍ରେମମୟ । ବୃନ୍ଦାବନରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଯେତେବେଳେ ମୁରଲୀ ବଳାଇଲେ, ଗୋପୀମାନେ ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଆମ ପ୍ରିୟ ଠାକୁରଙ୍କ ଡାକରାକୁ ଏଡାଇ, ବିଷୟରେ ମଜି ରହିଛୁ । ବ୍ରଚ୍ଚଭାବ ସହ ସଂଘ ଓ ସଂଘାଧିପତିଙ୍କ ସଂପର୍କ ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଯାଇ ସେ ଯଶୋଦାଙ୍କ ବାସ୍ଲ୍ୟଭାବ ଓ ଗୋପୀମାନଙ୍କର ଭାବ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲେ । ଉଦ୍ଧବଙ୍କ ଭାବ ଥିଲା ଜ୍ଞାନମିଶ୍ରା ଭକ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଉଦ୍ଧବଙ୍କୁ ଗୋପୀଭାବର ସ୍ୱାଦ ଆସ୍ୱାଦନ ନିମନ୍ତେ ଗୋପପୁରକୁ ପଠାଇଥିଲେ । ଗୋପୀମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଭଗବାନ ବୋଲି ଜାଣି ମଧ୍ୟ ସହକ ଭାବରେ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ସେମାନେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମଥୁରାରେ ଅସୁବିଧା ହେଉଥିବା ଭାବି ଚିନ୍ତିତ ହେଉଥିଲେ । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଜଗଦ୍ୱଗୁରୁଙ୍କ ମାନୁଷୀତନ୍ତ, ନିର୍ଗୁଣବ୍ରହ୍ମ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଦେଶୀୟ ରୀତିରେ ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା କରିବାକୁ କହିଛନ୍ତି । ନନ୍ଦ ଓ ଯଶୋଦାଙ୍କ ଭାବ ଥିଲା ଯେ ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡପତି କୃପାକରି ଆମ ପୁଅ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେମିତି ବିଶ୍ୱନିୟନ୍ତା ଜଗଦ୍ୱଗୁରୁ କୃପାକରି ଆମ ଘରେ କର୍ତ୍ତା ଭାବରେ ରହୁଛନ୍ତି । ସଂଘସେବୀର ଭାବ ସହିତ ଗୋପୀଭାବର ବହୁତ ସଂପର୍କ ରହିଛି । ଉଦ୍ଧବ ଦେଖିଲେ ଯେ ଗୋପୀମାନେ ପ୍ରତି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ସମୟରେ ନାମ କୀର୍ତ୍ତନ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ସେହିପରି ପ୍ରତି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ନାମନେବା ନିମିଉ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଓ ଗୋପୀମାନଙ୍କ ପରି ମଧ୍ୟ ଆମେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କର ନାମନେବା ନିମିଉ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଓ ଗୋପୀମାନଙ୍କ ପରି ମଧ୍ୟ ଆମେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପର୍ୟ ପରିବା ନାହିଁ । କରିବା ନାହିଁ ।

ପ୍ରଣାମ ଗାନାନ୍ତେ ଏହି ସଭା ଶେଷ କରାଯାଇ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୋଗ ନିବେଦନ ଓ ବିଶ୍ରାମ ଦିଆଯିବା ପରେ ଭକ୍ତମାନେ ପ୍ରସାଦ ସେବନ କରିଥିଲେ ।

ଅଗଷ ୬, ୨୦୧୧ ଶନିବାର, ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିବସ - ସାଧାରଣ ସଭା

ସମ୍ମିଳନୀର ସାଧାରଣ ସଭା ଅପରାହ୍ନ ଘ ୨.୩୦ ମି. ସମୟରେ ଅନୁଷିତ ହୋଇଥିଲା । ଏ ସଭାରେ ସଭାପତିତ୍ୱ କରିଥିଲେ ସ୍ଥାନୀୟ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଡଃ ବିଜୟ କୁମାର ଦାଶ ଓ ମୁଖ୍ୟବକ୍ତା ଭାବେ ଯୋଗଦେଇଥିଲେ ISKCON ସଦସ୍ୟ ପ୍ରଭୁ ସର୍ବଦୃକ୍ ଦାସ । ପ୍ରଥମେ ସାନୁଜିତ୍ ସେନାପତି ଭାଇ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ପରିଚୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ତଦନନ୍ତର ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ଦାସ ଭାଇ ସାଧାରଣ ସଭାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସୟନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା କରିବାପରେ ଉଷା ଅଗ୍ରଥ୍ୱାଲ ମା 'ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଜୀବନୀ, ଭାବଧାରା ଓ ବିଶେଷତ୍ୱ', ବିଜୟ ଭାଇ 'ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ନିଗମାନନ୍ଦଙ୍କ ଯୁଗୋପଯୋଗୀ ଉପଦେଶ', ବରଦାକାନ୍ତ ନାୟକ ଭାଇ 'ବିଜ୍ଞାନ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା' ସୟନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ । ମୁଖ୍ୟବକ୍ତା ସର୍ବଦୃକ୍ ଦାସ ମହୋଦୟ ତାଙ୍କର ମନ୍ତବ୍ୟରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ କେତେଗୋଟି ଲୀଳା ବିଷୟ ଉପରେ ଆଲୋକପାତ କରିଥିଲେ । ଡଃ ବିଜୟ ଦାଶ କହିଥିଲେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁର ଚାହିଁଛନ୍ତି ନିଃସ୍ୱାର୍ଥପର ଭାବରେ ମାନବଜାତିର ସେବା କରିବାପାଇଁ ।

ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିପାରିଲେ ଆମେ ତାଙ୍କ କୃପା ଓ ଆଶୀର୍ବାଦ ଲାଭ କରି ଅସାଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ କରିପାରିବା । ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ସଂଘକୁ ସେ ପ୍ରଶଂସା କରିଥିଲେ । ଜ୍ଞାନ ଭାଇ ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ପ୍ରଦାନ କରିବା ପରେ ପ୍ରଣାମ ଗାନ କରାଯାଇ ଆସନ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅଗଷ ୬, ୨୦୧୧ ଶନିବାର, ଦ୍ୱିତୀୟ ଦିବସ, ସନ୍ଧ୍ୟା ଅଧିବେଶନ

ଉକ୍ତ ଦିବସର ସାନ୍ଧ୍ୟ ଅଧିବେଶନ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ସନ୍ଧ୍ୟାରତି, ଷ୍ଟୋଡ୍ର ବନ୍ଦନା ଓ ଉପଦେଶ ପାଠ ପରେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ଏହାପରେ ଆରୟ ହୋଇଥିଲା ସମ୍ମିଳନୀର ଆନନ୍ଦ ସଭା । ଏଥିରେ ସଭାପତି ନିର୍ବାଚନ, ପିଲାମାନଙ୍କର ନାଚ ସହିତ ବନ୍ଦନା ଗାନ 'ହେ ମହା ମହିମ', duet ନାଚ, Get your Moksha, ପିଲାମାନଙ୍କର "Sunday School", ଭୁକ୍ତିମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାତାରମ୍ ଇତ୍ୟାଦି ପରିବେଷଣ କରାଯାଇ ଥିଲା । ଆନନ୍ଦସଭା ଶେଷହେବା ପରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କୁ ଭୋଗ ନିବେଦନ କରାଯାଇ ବିଶ୍ରାମ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଓ ଭକ୍ତମାନେ ପ୍ରସାଦ ସେବନ କରିଥିଲେ ।

ଅଗଷ୍ଟ ୭, ୨୦୧୧ ରବିବାର, ତୃତୀୟ ଦିବସ - ପ୍ରଥମ ଅଧିବେଶନ

ସନ୍দିଳନୀର ତୃତୀୟ ଓ ଶେଷ ଦିବସର ପ୍ରଭାତରେ ପ୍ରାର୍ଥନା ସଭା ପରେ ପୂର୍ବାହ୍ନ ୯.୦୦ ଘଟିକା ସମୟରେ ଭାବବିନିମୟ ଓ ବିଦାୟ ସଭା ପ୍ରମୋଦ ଭାଇଙ୍କ ଅଧିକ୍ଷତାରେ ଆରୟ କରାଯାଇଥିଲା । ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଈଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱାଳ ଭାଇ ଭାବବିନିମୟ ବିଷୟରେ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ଉପଦେଶ ପାଠ କରିବା ପରେ ପ୍ରମୋଦ ଭାଇ ବିଦାୟସଭାର ବିଶେଷତ୍ୱ ସୟନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା କରିଥିଲେ । ତଦନନ୍ତର ଉପସ୍ଥିତ ଭାଇ ଓ ମା'ମାନେ ଭାବବିନିମୟ କରିଥିଲେ । ଏହାପରେ ସେବା ସମର୍ପଣ କରାଯାଇ ଆଗାମୀ ବର୍ଷ ଭକ୍ତ ସନ୍ନିଳନୀ ପାଇଁ ଶ୍ରୀଶ୍ରୀଠାକୁରଙ୍କ ନିମନ୍ତଣ ପୂର୍ବକ ଚଳିତ ସନ୍ନିଳନୀରେ ଘଟିଥିବା ସମୟ ତ୍ରୁଟିବିଚ୍ୟୁତି ନିମିତ୍ତ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀପୟରରେ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥନା କରାଯାଇଥିଲା । ତତ୍ପରେ ବିଦାୟ ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ 'ଜୟଗୁରୁ' କୀର୍ତ୍ତନ ସନ୍ନିଳନୀ ଏକ ଭାବଗୟୀର ପରିବେଶ ମଧ୍ୟରେ ଉଦ୍ଯାପିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ଭକ୍ତ ସନ୍ନିଳନୀରେ ସର୍ବମୋଟ ୯୦ ଜଣ ଭାଇ, ମା' ଓ ପିଲାମାନେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିଲେ ।

ସନ୍ନିଳନୀରେ ଯୋଗଦାନ କରିଥିବା ଭକ୍ତମାନଙ୍କର ନାମ:

- ୧. ପ୍ରମୋଦ କୁମାର ମହାନ୍ତି, କେନ୍ଦ୍ର ପରିଚାଳନା ମଣ୍ଡଳୀ ସଦସ୍ୟ
- ୨. ରାସବିହାରୀ ନାୟକ ଓ ମୀନା ନାୟକ, ପୁରୀ ଶାଖା ସଂଘ
- ୩. ବସନ୍ତ କୁମାର ସୁନ୍ଦରରାୟ ଓ ମିନିତା ସୁନ୍ଦରରାୟ, ବେଗୁନିଆ ଶାଖା ସଂଘ
- ୪. ନାରାୟଣ ନାୟକ ଓ ପ୍ରଭାତୀ ନାୟକ, ବାଲେଶ୍ୱର ଶାଖା ସଂଘ
- ୫. ତଃ ବିଜୟ କୁମାର ଦାଶ ଓ ପଦ୍ମଳା ଦାଶ
- ୬. ପୁଭୁ ସର୍ବଦୃକ୍ ଦାସ ଓ ସୁଦେବୀ, ISKCON
- ୭. ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ
- ୮. ଜ୍ଞାନରଞ୍ଜନ ଦ୍ୱିବେଦୀ, ଶିବାନୀ ଦ୍ୱିବେଦୀ, ସ୍ୱାତୀ ଓ ଶ୍ରେୟା
- ୯. ବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ର ପଣ୍ଡା, ରଶ୍ମୀରେଖା ପଣ୍ଡା, ଓ ବ୍ରିଜ୍ ଗୋପାଳ
- ୧୦.ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ସୁନ୍ଦରରାୟ, ସ୍ଲିତାରାଣୀ ସୁନ୍ଦରରାୟ, ସୌମ୍ୟାଶ୍ରୀ ଓ ବେଦପ୍ରକାଶ
- ୧୧.ଅଶ୍ୱିନୀ କୁମାର ନାୟକ, ସଂଘମିତ୍ରା ନାୟକ, ଅସ୍ମିତା ଓ ଅଂଶ
- ୧ ୨. ଦେବୀପ୍ରସାଦ ସାମଲ, ସ୍ୱିଗ୍ଧା ସାହୁ, ଦେବାଙ୍ଗୀ ଓ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ
- ୧୩.ପ୍ରଭାକର ବାଇ, ସ୍ମିତାରାଣୀ ବାଇ, ଶ୍ରେୟା ଓ ଶାଶ୍ୱତ୍
- ୧୪.ସାନୁଜିତ୍ ସେନାପତି, ଆନାଲିଶା ସେନାପତି, ଉଦୟନ୍, ଆରିଆନା, ମାୟା ଓ ସୁମିତ୍ରା
- ୧୫.ରବିନାରାୟଣ ତ୍ରିପାଠୀ, ଗୀତା ତ୍ରିପାଠୀ, ଆଲୋକ ଓ ଅଂଶୁଲ୍

- ୧୬. ସୁବ୍ରତ କୁମାର ନାୟକ, ସୁଶ୍ରୀ ସୁବୃଦ୍ଧି ରାୟ ଓ ଶ୍ରୀୟାନସ୍
- ୧୭.ବୀପ୍ଟି ମହାପାତ୍ର, ସନ୍ଦିପ ମହାପାତ୍ର, ସାର୍ଥକ ଓ ସନତ୍
- ୧୮.ଅଞ୍ଜନା ଅରୁକ୍, ଦିପ୍ତିଶ ଅରୁକ୍, ଆଦ୍ୟେଶା ଓ ଦିବ୍ୟମ୍
- ୧୯.ମହେଶ ଭାଲେମ୍ବେଟ୍ରି, ଚିନ୍ଲୁୟୀ ପଟ୍ଟନାୟକ ଓ ତାନ୍ଭି
- ୨୦.ବେଦମତି ଉପାଧ୍ୟାୟ, ସ୍ଭାଶିଷ ନନ୍ଦ ଓ ଶ୍ୱେୟଶୀ
- ୨୧.ମହେଶ ପ୍ରସାଦ ଚୌଧୁରୀ, ରଶ୍ଚି ନାୟକ ଓ ଅଭିସା
- ୨ ୨ . ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ଦାସ, ଲିପିକା ଦାସ ଓ ୟୁକ୍ତା
- ୨୩. ବରଦାକାନ୍ତ ନାୟକ ଓ ସୋନିଆ ମହାନ୍ତି
- ୨୪.ରମାବଲୁଭ ମହାପାତ୍ର ଓ କଳ୍ପନା ଦାଶ
- ୨୫.ପ୍ରିୟଦର୍ଶୀ ସାହୁ ଓ ସୃତିରେଖା ସାହୁ
- ୨୬.ଅମରେଶ ତିପାଠୀ ଓ ଶାଲିନୀ ମୁଦା
- ୨୭.ସୁଦିପୃ ଖୁଷ୍ଟିଆ ଓ ସସ୍ଥିତା ସାହୁ
- ୨୮.ଚିନ୍ଲୟ ପାତ୍ର ଓ ଲିପିକା ପାତ୍ର
- ୨ ୯.ସୁଧାଂଶୁବାଳା ଜେନା ଓ ଆର୍ୟନ୍
- ୩୦.ବିନୟ କୁମାର ସାହୁ

- ୩୧.ବିଭୃତି କୁମାର ସାହୁ
- ୩ ୨ . ବୃନ୍ଦାବନ ସାହୁ
- ୩୩. ଦେବୀପ୍ରସାଦ ଦାସ
- ୩୪.ଈଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱାଳ
- ୩୫.ଅନୁପ୍ କାଲିଆ
- ୩୬.ସୌମ୍ୟ ପରିତା
- ୩୭. ଶିବାନୀ ମହାନ୍ତି
- ୩୮.ଉଷା ଅଗୁଓାଲ୍

୨୦୧୧ ସମ୍ମିଳନୀ ଆବାହକ ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ନାମ (୨୬) -

- ୧. ବିଜୟ କୁମାର ସାହୁ
- ୩. ବ୍ରଜେନ୍ଦ୍ର ଓ ରଶ୍ମୀରେଖା ପଣ୍ଡା
- ୫. ବୃନ୍ଦାବନ ଓ ପଦ୍ମାଗନ୍ଧା ସାହୁ
- ୭. ଅଶ୍ୱିନୀ ଓ ସଂଘମିତ୍ରା ନାୟକ
- ୯. ବିନୟ ଓ ଶିବାନୀ ସାହୁ
- ୧୧.ବିଶ୍ୱରଞ୍ଜନ ଦାସ
- ୧୩. ବରଦାକାନ୍ତ ନାୟକ
- ୧୫.ବୀପ୍ତି ମହାପାତ୍ର
- ୧୭.ସାନୁଜିତ୍ ସେନାପତି
- ୧୯.ଉଷା ଅଗ୍ରଥ୍ୱାଲ୍

- ୨. ଜ୍ଞାନରଞ୍ଜନ ଓ ଶିବାନୀ ଦ୍ୱିବେଦୀ
- ୪. ବିଶ୍ୱଜିତ୍ ଓ ସ୍ଥିତାରାଣୀ ସ୍ୱନ୍ଦରରାୟ
- ୬. ପୃଥ୍ୱୀରାଜ ଓ ଇସ୍କିତା ସାହୁ
- ୮. ଆଦିତ୍ୟ ନାରାୟଣ ତ୍ରିପାଠୀ
 - ୧୦. ପ୍ରଭାକର ବାଇ
 - ୧ ୨ . ସୁବ୍ରତ କୁମାର ନାୟକ
 - ୧୪. ଦେବାଶିଷ ଦାଶ
 - ୧*୬*. ରବି ନାରାୟଣ ତ୍ରିପାଠୀ
 - ୧୮. ଶିବାନୀ ମହାନ୍ତି

ddd j ddd

Young Aspirants' Section

A Letter to Young Aspirants of America Saraswata Sangha

Almost all of us have written essays on what we would do if we become President or Prime Minister. When Biswajit Bhai asked me to submit an article for the Saraswata Madhuri 2012 publication, it felt like a bolt of lightning struck me because it is not always easy to come up with an article on spirituality without recollecting from your past learning or gathering few lines from Shri Shri Thakur's books. It is not an irrefutable fact that anything I could write is not already there nor is it known to some of us. It took me nearly a week to think of what to write, and I finally thought to write an essay on what would you do if you would have been God. Well this article sounds easy, does it not? After thinking about the article I got in touch with my old friend, oh yes, "Google" (no marks for guessing) to get ideas or check for published material on this topic. To my surprise there is very little material unless my ability to search has rusted over the years. In K-10⁷ classes when you are made the President or Prime Minister for duration of writing the essay it is so stereotypical that you can write few pages without taking a break. And even when we are not stereotyped as an adult, we all have some knowledge on what are the roles and responsibilities of the head of state.

Now, when you are the head of the universe in which every known and unknown living organism is your child, things are bit difficult. In truth, I have never seen God's daily routine before and also have no idea where to begin with. So, now the question arises is God replaceable? And because when you become God you must perform something better than your predecessor. To perform the duties of God what are the prerequisites? Of course, we all have to bear those heavenly qualities. Are you going to address any micro or macro problems? So, the obvious choice is to start scavenging from the Gita, the Bible, and the Quran or may be all of them at once. Start with imagining the picture Krishna's Biswarupa. A quote from the Bible says "God is Omnipotent, Omnipresent and Omniscient". When I just checked few more lines in Wiki related to Islam in the Quran which says "He is God, the One and Only; God, the Eternal, Absolute; He begetteth not, nor is He begotten; and there is none like unto Him." Well, that makes it easier since God is irreplaceable. Hence, we have nothing to do. Pause, are we not supposed to write about what we would have done had we been God? Therefore, we have no excuse now but to wear the shoes of God and stay focused. Just for the clarity of reading from this point onwards "I" refers to God "We" refers to all others.

So, in order to be God, we have to find out what is God's job. Of course, I have no choice but say that I will build a hospital, a school or a road here. We all know that God maintains balance in this world. God himself is complete, and he has neither desires nor worries for himself. If one remains in hunger then it can also be considered as God's wish and same when someone suffers with pain from disease. When I am God, can I not correct it? So that no one has to go through the cycle of life and death. Will you believe it when you are told that someone is going through this vicious cycle of life and death due to their own actions? Probably not, as we have not agreed to the chicken or egg conundrum or at least not yet. Is God not at fault for starting this cycle in the first place? Then, why did God start this cycle of life and death? If someone's only purpose is to achieve salvation, then does it not defy the very reason for God's creation? Well, if I were God, definitely, I would have not created all of you to endure pain. I would like everyone to be happy and remain in peace. However, I may be at fault that I gave you the consciousness. A person in a coma is not much different than a

⁷ Kindergarten through 10th grade

stone. If I were to put everyone in such a state so that peace can be established, then I think you will all disagree with me and say that 'there is no way my God would do that'. May be I will build a few more temples or churches and you will chant there always, and again I am sure that some of you will disagree by saying how selfish can God be when many of us have no place to live but he has so many temples built for himself. Bible also says "All things were created by him and for him." Does that mean we are all created to entertain God? Then as God, why cannot I entertain myself. Basically, I created everything that pleased me and since I am perfect so are all my actions.

The missing link here is that we think we are separate from God. Most of us agree that God created the universe. Therefore the universe is an extension of God and so are all living or dead beings. If you say your overgrown hair is you, then how are we separated from God? If we are always connected with God around the clock what is it that separates us? The simple answer is that our consciousness is what connects and separates us from God. Therefore, whatever we are doing daily is what God does and "we" never existed it is all "me". All temples or places of worship serve the sole purpose of reminding each of us that we do not exist but are just extensions of God. So when an atheist questions, have you seen God? The answer is, checkin the mirror.

At least, we have reached a point where we know the clear, though difficult, objective of God, is making his creation believe that they are all God. So far, I have failed miserably in my only job. If we analyze Shri Shri Thakur's teaching in a subtle way we will figure it out Thakur has only attempted to make us believe that we are part of him. We are all liberated; it is just that we do not know. We try to gain pleasure through certain actions that we never would have done if we could have maintained consciousness of our high ground at all times. We have taken God's name only to hide from our weaknesses. We are addicted to our shortcomings in a way as we are in our own vicious cycle of wrong doings and regrets. We are not pleased for what we have but more interested on what others do. God's only job is to sustain this universe and his performance is not measurable. So next time you chose to take on me try to put yourself in my shoes.

Coming back to who I am and assuming my essay has turned out to be extremely difficult to be put in words, please try to write your own (at least a request to young aspirants) so we all adults, Bhai and Maa can learn from you.

Shri Shri Thakur Charanashrita Biswaranjan Das America Saraswata Sangha

Definition of a good person

The definition of a good person is to use good manners and follow directions from Thakur, parents, and elders. Our action should not hurt anyone. If you are good to people, Thakur will always love you, help you, and keep you safe. Thakur is not happy when you do wrong things.

The people around the world should always be nice. We should help people who are in need. Honesty and respect are the only things you should do; but, you still have to follow directions and use good manners.

Before going anywhere like school, park, or shopping, we should let Thakur know. He is always with us.

Shri Shri Thakur Charanashrita Ashmita Nayak

Benefits of Polite Talking

Talking is a major part of our lives as it is necessary. It is astonishing how effective communication through polite words can have wonderful impact on everyone. You can win the hearts of many people, have a better reputation, and build good relationships with the people around you. Here are some aspects of talking.

Speech

Speech is very powerful. When someone speaks, he or she can make friends and develop other relations. Through impolite speech, one gets bound and loses his or her freedom. Speech is a necessity of life. Words do not cost anything but they are priceless. So they have to be used with care. When someone speaks, it should not be for gossip, but for meaningful purposes.

Gentle words

Another important thing about talking is how it is conveyed. Gentle words and speaking in a soft tone is always appreciated. The sweet manner accompanying gentle words touches the heart of the receiver.

Body Language

Body language is the unspoken communication that goes on in every face-to-face encounter with another human being. It expresses someone's true feelings towards you and how well your words are being received. Between 60-80% of our messages is communicated through our body language, only 7-10% is attributable to the actual words of a conversation.

When you speak to someone three things are very important to pay attention to:

- 1. Thoughts behind the words (dominating factor is the Thought)
- 2. Loudness of the voice and choice of words (dominating factor is the Word)
- 3. Body Language (dominating factor is the Deed)

Impolite talking and its impact

Those who cause problems for others by talking rudely will not make progress in *Sadhana*. This is because for every action there is an equal and opposite reaction.

When a person causes pain to someone with rude talking, he or she will feel the pain that he or she inflicted on the other person. Ultimately, the person will not have inner or mental peace because in every living being there is a *Brahma*.

Sometimes, you may feel that someone is not close to you and not your own. This is not true. Everybody is close to each other. Do not differentiate between people. Always treat outsiders and your own relatives in the same way.

Whenever you help others, you will feel satisfied. However, when you do not help the person and cause them trouble and get benefited, this will create problems for you. So when you cause pain to someone, there will not be inner satisfaction and peace. You will also feel sad. When someone is talked rudely to, he or she will replay in his or her mind over and over again and think about revenge.

Those who are doing Sadhana (including japa and reading about leela) will not face this situation. Meditating, being more religious, and controlling what you speak will stop rude talking from within you. This bad quality will not come to you. By doing so, you will have complete control over what you say. If those who have complete control over what they say and keep their minds on the lotus feet of God, their minds will change and then they will be able to change their way of talking.

There are many benefits in talking softly. God will be happy if you talk nicely with animals and humans, alike. If you talk sweetly to birds or pet they will listen to you. Similarly, if you praise God or any human being, even they will become happy and pleased. For example, if you talk to a sad or needy person very nicely, but cannot help them, they still can become a little happy and their sorrow will decrease. They will feel somewhat relieved. Another example is doctors. When doctors talk kindly to their sick patients, their patients will have hope and trust their doctor. Sometimes, the illness can go away like that. The doctor will also get benefited by having a good reputation.

If you are hurting somebody, talking nicely is as bad as talking rudely because of intentions to hurt him or her. Telling someone else's secret or personal matter to others is unfair talking. Those who are doing *Sadhana* should control what they say. First they should practice speaking softly, politely and truthfully. Then they will be eligible for doing *Sadhana*, or austerity. If you talk to someone rudely, and realize your mistake afterwards, then you need to attempt preventing that situation from happening again.

The following story depicts the effects of rude talking and the benefits of polite talking:

There were three friends who went to tour a city. On the way back to their village, while resting underneath a tree, they thought of taking something home. Nearby, they saw a fruit vendor selling different types of fruits. They thought to take some fruits to their homes. One by one, they went to the fruit vendor. The first friend went to the fruit vendor and harshly asked, "How much do all of the fruits cost?" His voice showed lots of arrogance. After hearing the price of the fruits, he got irritated and said, "Why are you stating such a high price? Do you think that I have not bought any fruits before and do not know the price? You are cheating me!" The fruit vendor felt a little distressed in his mind but did not express it in his face. When giving the fruits, he added some bad ones to the good fruits he was giving. He weighed the fruits, received the money and the person went away.

After that, the second friend came to the fruit vendor. In a callous voice, he asked the price of the fruit. When the vendor was weighing the fruit, he kept on saying that the vendor is making a mistake and is trying to cheat him. Hearing this, the vendor became a little angry and replied, "I may be a poor person, but I have no intention of cheating you. Why are you saying this? If you want the fruit then take it. Why are you bothering me? I have been doing this business for a long time. Why are you trying to fight with me and defame me?" The friend did not say anything and told the vendor to give him the fruit. Along with some good fruits, he gave some bad fruits and sent the second person off.

After some time the third friend came. Since the first two friends talked meanly to him, the vendor was sitting very sadly. The third friend walked up to him and courteously said, "Brother, it is almost end of the day and you still have to sell all of these fruits? When will you go home? You might have come here from home in the morning, and you must feel very hungry." After hearing this, the fruit vendor's face lit up and he was bursting with happiness. He smiled and said, "Brother, our life is very

hard; who will look after us? It is great that there are caring, concerned people like you in this world. Upon hearing your words, anyone's hunger and thirst will disappear. The world is there because of people like you. Will you have any fruits?" The friend responded, "If I had enough money, I would get more fruits than needed so that you could return home quickly. Anyway, here is all the money that I have. Give me the fruits based on your price after weighing them. Cheerfully, the vendor gave only the best fruits and also took some out from his storage area, which had the freshest fruits. He weighed the fruits at a lower price than the other two friends and gave extra fruits to the third friend. Then the fruit vender did *namaskar* to the person. The friend's face was filled with tears. They felt as if they were very close to each other.

From my personal experiences, I was not really aware of how some ways talking can be rude and affect the other person very negatively. I learned that it is best to always speak nicely because it makes others happy, and ultimately, it will make me happy. I know that sometimes I may be hurting others when I talk, so now I will try my best to respectfully speak to everyone I talk to. I pray to Shri Shri Thakur to make me be able to talk to everyone politely and nicely so that I will not be able to hurt anybody.

Source: Sangha Sebak 43rd year, 1st part

Shri Shri Thakur Charanashritaa Saumyashree Ray

My Experiences with Shri Shri Thakur

I like doing puja with my family. One of my favorite parts of doing puja is reading 'Swami Nigamananda for Young Readers' book. Also, I like clapping and playing the *gini* at the end of puja. On Sunday, my sister and I read a story in the Young Aspirants' session and each of us participating in the puja session tells whether we liked the story and if we have questions or comments. I have learnt that Thakur lived an honest and truthful life. I also learned that Thakur did not believe in Gods and Goddesses when he was young. He was always helpful and never let anyone fail at what they are trying to accomplish. I like puja because it helps me learn about our Thakur and understand his life.

Recently, I saw the Asana Mandir while my dad was making sure if the measurements were correct for each of the rooms. I was amazed to see how much of the temple was completed. I cannot wait to see all the future Sammilanis being held there.

Shri Shri Thakur Charanashrita Shashwat Prabhakar

His Guidance

He guides me through all paths
With His radiant and powerful light
Which in all my actions and decisions
Helps me do what is right.

I pray to Thakur each day,
To give me the strength and devotion
To become an ideal human being
Not entangled in emotion.

I hope to attain salvation,
I learn what's right and not make a mistake
To seek refuge from my never-ending sins
And to reflect myself and get rid of hate.

Only with His help,
I will be able to help others in need,
And wash away their gaping wounds,
With love and care indeed.

To strive to be selfless,
To rate sorrows and success exactly the same
Always doing Thakur's work,
And never wanting any fame.

I know I cannot do this on my own
For I will always seek His light,
Therefore, I bow down to His Lotus feet
And surrender myself to His vision and sight.

Shri Shri Thakur Charanashritaa Shreya Prabhakar

Asana Mandira in USA

By the grace of Shri Shri Thakur, on August 24, 2010 (Shri Shri Thakur's birthday), land measuring 8.5 acres was purchased in Efland, North Carolina. Asana Mandira construction work started in March 2012.

Part of the land had been cleared in January 2012 and then construction progressed quickly. Since the Asana Mandira construction started, on North Carolina Pathachakra Puja days, my family and I visited the construction site of the Asana Mandira, saw the progress and took pictures every month. Previously, we used to stop by, on the way to Pathachakra Puja, when the land was a forest. In the beginning of March, I saw the concrete floor and brick wall being built in the basement. It was cool when the workers were throwing bricks to each other to complete the task. Later in March, a bore well was dug to find a source of water. I came to knew that there is not going to be enough water coming out of the well initially and the crews had to dig deeper. Later, the city water connection was established. I visited the construction site in April with my family. In that month, the cabinets, countertops (granite and marble), carpet and the doors for the Asana Mandira were chosen. By then, the roof construction was finished. At that point, you could tell which rooms were

what. By the middle of May, the windows, the front door and staircase were installed. A platform for Shri Shri Thakur in the Puja hall was also set up. I had the opportunity to walk around all three floors and go into each room. In that month, the selections for marble tiles, floor tiles, cook top, washer and dryer were made. When I visited on June 9th, more of the forest in the back had been cleared, the walls had been

insulated and plastered and the deck was constructed. The interior of the house was really looking different this time. Shri Shri Thakur's bedroom furnitures and chair were ordered that same day.

When I visited the Asana Mandira on June 15th, the septic tank had been placed in the west side of the building. Also, another large area in the southwest side was cleared for the parking lot. The parking lot was covered in gravel. The cabinets in the kitchen room have been installed. Doors were being installed in all the rooms. A lot of progress has happened in the construction, so not much is left to do except for the detailed finishing work such as carpeting, tile and marble flooring, wall painting, and installing appliances. Then the building will be surrounded with lawn, bushes and flower plants.

Once the Asana Mandira is ready, many *pujas* will be held there. This includes Sammilani, Pathachakra Puja, Sangha Puja, and Young Aspirants' sessions. By Shri Shri Thakur's blessings, 2012 will be the first time that the Sammilani will take place in the Asana Mandira. I am eagerly waiting for this to happen. Jayaguru!

Shri Shri Thakur Charanasrita Bedaprakash Ray (Gyan)

2011 Sammilani Photos

Asana Mandira Construction Photos

America Saraswata Sangha

2011 Fiscal Report

Income	
Annual Pranami from Sangha Members	\$1,600.00
Sammilani Delegate Fee	\$2,040.00
Sammilani Lodging Fee	\$5,090.00
Sammilani Padasana Pranami	\$608.82
Magazine Sale	\$432.00
Pledge for Aasana Mandira Construction	\$74,292.00
2012 Sammilani Aabahaka Pranami	\$1,530.00
Parichaya Patra Application Pranami	\$9,157.35
Mailing Cost Reimbursement	\$15.79
SJSSM Annual Pranami for NSS	\$720.00
SJSSM Class Puja Delegate Fee	\$400.00
SJSSM Class Puja Padasana Pranami	\$74.00
Pathachakra Padasana Pranami	\$680.00
Resale of Leftover Items (grocery items)	\$283.64
Interest from CD Account	\$262.08
Misc Pranami	\$2,074.23
Misc Income (bank)	\$0.03
Total	\$99,259.94

* Sammilani Expense	
YMCA Blue Ridge Assembly	\$4,570.00
Food	\$1,349.88
Decoration	\$112.19
Aananda Sabha	\$60.52
Van Rental (Including Gas	
Expense)	\$330.04
Miscellaneous (Fans etc.)	\$49.29
Travel - NSS Representative	\$1,660.00
Donation to Sadharanasabha	
Guest from ISKCON	\$150.00
Sound System (Wireless Mic)	\$63.97
Total	\$8.345.89

Expense	
Pranami to NSS with Parichaya Patra	\$9,407.35
Sammilani Padasana Pranami to NSS	\$300.00
SJSSM Class Padasana Pranami to NSS	\$74.00
Sangha Approval Pranami to NSS	\$21.00
Pathachakra Padasan Pranami to NSS	\$588.00
Sammilani Expense	\$8,345.89
Magazine Production	\$500.00
Aasana Mandira Construction	\$26,000.00
Mailing Expense – Magazines	\$18.20
SJSSM Annual Pranami to NSS	\$720.00
SJSSM Class Puja Expense	\$0.00
Misc Expesne (Bank)	0.01
Total	\$45,974.45

<u>Directory of Bhaktas in 'America Saraswata Sangha' and their Family Members</u>

SI No	Name	Introduction
1	Aditya Narayan Tripathy Sasmita Mishra Child: Arushi	I came to know Shri Shri Thakur through my parents Late Gobinda Ch. Tripathy and Mrs. Urmila Tripathy of Sunabeda Sangha. — Aditya bhai
2	Amitav Dash Padmini Dash Child : Saraswat	With HIS blessings, both of us were born in Thakur's families, know and worship Shri Shri Thakur Maharaj as our GOD (Sadguru) since childhood through the influence, diection and inspiration of Shrimat Swami Trigunananda Saraswatijee Amitav Bhai
3	Anup Kalia	I came to know Thakur from my childhood through my parents Shiba Prasad Kalia and Late Kakali Kalia members of Rourkela Saraswata Sangha. I was also a member of Rourkela Saraswata Sangha. In fact my entire paternal side is associated with Thakur. — Anup bhai
4	Ashwini Kumar Nayak Sanghmitra Nayak Children: Ashmita Ansh	I came to know Shri Shri Thakur from my parents. They are the members of Balasore Saraswata Sangha. — Ashwini bhai
5	Barada Kanta Nayak Sonia Mohanty Child: Simran	I started accompanying my parents, Rasa Bihari Nayak and Meena Kumari Nayak to Puri Smruti Mandir from my early childhood. I am a member of America Saraswata Sangha. — Barada bhai
6	Bibhuti Kumar Sahoo Sangeeta Sahu	I came to know Shri Shri Thakur from my parents Bairagi charan Sahoo and Shantilata Sahoo of Nayagarh Sangha. – Bibhuti bhai
7	Bijoy Kumar Sahoo Ratna Jena Children: Mohit Lara	Through my mother Ketaki Maa. I started accompanying my mother as a child to the Cuttack Jobra Sangha. — Bijoy bhai
8	Binaya Kumar Sahoo Shibani Sahu (Aru) Children: Arush Aron	I came to know Shri Shri Thakur from my parents Bairagi charan Sahoo and Shantilata Sahoo of Nayagarh Sangha. — Binaya bhai
9	Biswajit Sundar Ray Smitarani Sundar Ray Children: Saumyashree Bedaprakash	I knew Shri Shri Thakur from my grandfather Late Balabhadra Sundar Ray and parents Basanta Kumar Sundar Ray and Minita Manjari Sundar Ray of Begunia Saraswata Sangha, Bhubaneswar Biswajit bhai
10	Biswaranjan Das Lipika Das Child: Yukta	I came to know Shri Shri Thakur from my parents, specifically from my father as he is the first to explore Thakur. I used to go to Cuttack Jobra asan mandir. — Biswaranjan bhai
11	Brajendra Panda Rashmi Rekha Panda Child: Brij Gopal	I know Shri Shri Thakur Maharaj since childhood; my grandfather, late Biswanath Panda was a member of Kendupatna Shakha Sangha. — Braja bhai

12	Brundaban Sahoo Padmagandha Sahoo Children: Aditi Arnav	I came to know Shri Shri Thakur from my mother Sobharani Sahoo (Gelha maa) of Cuttack Saraswata Sangha. – Padma maa
13	Chinmaya Patro Lipika Rani Patro	I came to know Shri Shri Thakur Maharaj from my Parents (Bhabani Patro Maa, Rajeswar Patro bhai from Angul Sakha Sangha). I used to attend Jagannathpur Sakha Sangha. I am a member of the same sakha sangha. Lipika Maa, after marriage, became a member of Saraswata family through Jagannathpur Sakha Sangha. — Chinmaya bhai
14	Chinmayee Dash Satyabrata Sahu	I knew Shri Shri Thakur from my father Rabindra Nath Dash, uncle Late Baishana Charan Dash of Kaduapada Sangh, Jagatsinghpur. — Chinmayee maa
15	Debashis Dash Prachi Shrivastava	I was born in Thakur's family and came to know about Him from my parents Dr. Jagannath Dash and Mrs. Sudhanjali Dash, and my maternal and paternal grandparents. My paternal grandfather Mr. Manmohan Dash and late grandmother Mrs. Kamala Dash were regular members of Balasore Sangha. My maternal grandparents Mr. Satyabadi Rath and Mrs. Sasikala Rath are regular members of Rourkela Sangha. I have attended Sangha puja in Bhubaneswar and Rourkela since I can remember. I was a member of the Kendra Sebaka Sangha before coming to US. – Debashis bhai
16	Debi Prasad Das	I came to know about Shri Shri Thakur Maharaj through my mother Mrs. Bina Das involvement with Ekamra Saraswata Sangha and Biranchi Bhai (Biranchi Kumar Rath) and started accompanying them to go ashram from my early childhood days. — Debi bhai
17	Devi Prasad Samal Snigdha Sahu Children: Devangi Siddharth	I came to know more about and got influenced with Shri Shri Thakur through my mother Mrs. Abanti Samal's involvement with Saraswata Sangha, though my Father Mr. Krishna Chandra Samal followed her later. — Devi bhai
18	Debaranjan Swain Suchitra Swain (Leena) Children: Abhishek Ankit	I knew Shri Shri Thakur from my father Late Basanta Kumar Nayak of Asureswar Sangh, Asureswar, Cuttack. – Leena maa
19	Diptish Kumar Aruk Anjana Aruk Children: Adyasha Priyadarshini Dibyam Darsheet	My parents are devotees of Sri Sri Thakur and they are from Balasore Sakha Sangha. I worship Gurudev since my childhood. — Anjana Maa
20	Gyan Ranjan Dwibedy Sibani Dwibedy Children: Swati Shreya	We know Shri Shri Thakur from our parents, Dola Govinda and Malati Dwibedy, and Nrushinha and Bidyabati Panda from Rourkela Saraswata Sangha. — Gyan bhai
21	Iswar Chandra Biswal Pranjya Paramita Nayak Child: Prashid	We came to know Shri Shri Thakur through my parents Mr Sridhar Biswal and Mrs Manasi Biswal who are member of Sambalpur and Pattamundia Sangha respectively. — Iswar bhai

22	Jnaneendra Nanda Anuradha Nanda Children: Abheepsa Abhijnan	We came to know Shri Shri Thakur from my parents Late Raghunath Pati and Bishnupriya Pati of Ekamra Saraswata Sangha. — Anuradha maa
23	Mahesh Prasad Choudhury Rasmi Nayak Child: Avipsa	I came to know Shri Shri Thakur from my father Late Sisir Kumar Choudhury of Berhampur Sangha Mahesh bhai
24	Mahesh Vallamsetty Chinmayee Patnaik Child: Tanvi	I know Thakur from my parents, Dr. Samiran Patnaik and Dr. Surekha Devi, who are members of Cuttack Saraswata Sangha at Cuttack Chinmayee maa
25	Monalisa Jena Soumya Ranjan Mohapatra	I came to know Sri Sri Thakur Maharaj through my parents, Bhagaban Chandra Jena and Manorama Jena, and my maternal grandparents, Balaram Bhadra and Bhanu Prava Bhadra. My parents belong to Kendra Sangha, Satsikhya Mandir, Bhubaneswar. – Monalisa maa
26	Prabhakar Bai Smitarani Bai Children: Shreya Shashwat	I'm grateful to know about Shri Shri Thakur from my parents Shri Shyamabandhu Pagada and Smt. Bijaylaxmi Pagada of Nayagarh Sangha. — Smita maa
27	Priyadarshi Sahoo Soni Sahoo	I came to know Shri Shri Thakur from my mother Sobharani Sahoo (Gelha maa) of Cuttack Saraswata Sangha. – Priyadarshi bhai
28	Pruthwiraj Sahoo Ipseeta Sahoo Children: Rishabh Nikhil	I came to know Shri Shri Thakur from my mother Sobharani Sahoo (Gelha maa) of Cuttack Saraswata Sangha. – Pruthwiraj bhai
29	Rabi Narayan Tripathy Geeta Dash Children: Alok Anshul	I came to know Shri Shri Thakur through my parents Late Gobinda Ch. Tripathy and Mrs. Urmila Tripathy of Sunabeda Sangh. – Rabi bhai
30	Rabin Mohanty Lipsita Patnaik Child: Ragini	I know Thakur from my parents, Dr. Samiran Patnaik and Dr. Surekha Devi, who are members of Cuttack Saraswata Sangha at Cuttack. — Lipsita maa
31	Rambollabha Mohapatra Kalpana Dash Children: Ashutosh Sweta	I came to know Shri Shri Thakur Maharaj from my parents-in-law. My mother-in-law and late father-in-law belong to the Bhubaneswar Sangha. — Rama bhai
32	Ranjit Mohanty	I came to know Shri Shri Thakur through my parents Ramakant Mohanty and Manorama Mohanty from Tata Sangha. – Ranjit bhai
33	Sandip Mohapatra Dipti Mohapatra Children: Sarthak Sanat	I came to know Shri Shri Thakur from my mother Ketaki maa from Cuttack Saraswata Sangha. – Dipti maa

34	Sanujit Senapati Annalisa Senapati Children : Udayan Ariana Maya Sumitra	I came to know Shri Shri Thakur briefly in my childhood and youth years from Nrupal Ji Bhai, who was like a grandfather to me. In my adult life, I came in close touch with Shri Shri Thakur through Pallabita Maa. However, my true introduction to Shri Shri Thakur was through my participation and membership of America Saraswata Sangha. — Sanujit bhai
35	Saumendra Das	I am lucky enough to be born from Thakur's Family. As far as I remember, I have usually attended the sangha from my childhood through my parents (Mr. Krushna Chandra Das/Nirmala Das). We are the Balikuda sangha's Member. I have also attended the Kolkata sangha before came to USA because I was in Kolkata for more than 4 years. — Saumendra bhai
36	Shiba Prasad Jena Sudhansubala Jena Child: Aryaan	I came to know Shri Shri Thakur from my grandmother late Srimati Sachhi Devi of Asureswara Sakha Sangha. – Sudhansubala maa
37	Simanchal Sahu Swarup Kanti Sahoo	I came to know Shri Shri Thakur Maharaj by birth. My father late Sri Basant Kumar Sahu, my mother Jayanti Sahu and our family are member of Balangir Town Sangha. — Simanchal bhai
38	Sushil Behera Anita Behera	I came to know about Shri Shri Thakur Maharaj from my parents. We were first going to Cuttack Sangha and now Dhenkanal Sangha. I was also staying in Satsikhya Mandir when I was doing my engineering. — Sushil bhai
39	Soumya Mohanty Priyambada Mohanty Yogita Mohanty	I came to know Shri Shri Thakur from my parents Bata Krushna Mohanty and Mrs. Kamini Bala Mohanty of Jaraka Sakha Sangha.
40	Soumya Parida	I came to know Shri Shri Thakur from my parents Sudhansu Kumar Parida and Gitanjali Parida of Jagannathpur Sakha Sangha. – Soumya bhai
41	Sitakanta Mohanty Sibani Mohanty Banalata maa Child: Sarthak	I knew Shri Shri Thakur from my uncle Sudhanshu Sekhar Das and aunt Manorama Das of Ekamra Saraswata Sangha, Bhubaneswar. – Sibani maa I knew Shri Shri Thakur from my sister-in-law Manorama Das Maa. I have been worshiping Thakur since 1961. – Banalata maa
42	Subrat Kumar Nayak Sushri Sangita Subudhiray Child: Shriyans	I came to know about Shri Shri Thakur, while I was roaming in book stalls at Cuttack Book Fair during year 1992. Then I joined Cuttack Saraswata Sangha as a visitor for 1 Year, after that I am continuing as a Member of Nilachala Saraswata Sangha. — Subrat Bhai
43	Sudeepta Khuntia (Pinku) Sasmita Sahoo	I came to know Shri Shri Thakur from my parents Late Kshirod ch Khuntia and Mrs. Santilata Khuntia of Jaraka Sakha Sangha. — Sudeepta bhai
44	Usha Agarwal	I came to Shri Thakur through my mausi Shakuntala Maa and her family. Her house was a second home to me as I was very close to her children, my cousins. During my vacations I literally lived there. I attended the Sangha Puja at Ekamra Sangha and the Morning and Evening Puja sessions at Aasan Mandir at her home. Later, I requested Pati Bhai to accept me as a Sangha member. — Usha maa
45	Vedamati Upadhyay Subhasish Nanda Child: Shreyasee	I came to know about Shri Shri Thakur from my parents Santanu Kumar Upadhyay and Tapasi Upadhyay. They are the members of Baripada Sakha Sangha, Odisha. I am also the member of the same. — Vedamati maa

America Saraswata Sangha (AMSAS) Office bearers' Contact Information:

Bijoy Kumar Sahoo, President

101 Sundance Place

Chapel Hill, NC 27514, USA **Home:** (919) 768-0403 **Cell:** (919) 819-6998

Email: bijoysahoo@yahoo.com

Gyan Ranjan Dwibedy, Secretary

4909 Austin Healey Pl Glen Allen, VA 23059, USA **Home:** (804) 360-4109

Cell: (612) 219-0396

Email: gyand@yahoo.com

Brajendra Panda, Treasurer 2531 N. Norwich Lane Fayetteville, AR 72703, USA

Home: (479) 443-8024 Cell: (479) 409-7288 Office: (479) 575-2067 Email: bpanda@uark.edu

One should never retreat from the path of truth and right living. The result of predestined prarabdha is to be accepted calmly. You perform the duty of an ideal husband and father and finally get settled as an ideal householder. I also bear the burden of guru-hood for this holy desire. I wait with the earnest desire for the vision of God in the heart of every disciple. Let your arms be strong and your heart be filled with devotion.

- Shri Shri Thakur

My dear Child! There is a soft light before me. I see many wide paths in this light. Therefore, I and those who are my own, cannot remain idle any longer. There are many tasks to be performed. Each member of our brotherhood led by the arm or borne on the shoulder has to be placed on the Mother's lap. When desire is destroyed, bliss prevails. The establishment of a Heavenly Kingdom after the great war is an inevitable law of nature. The duties of the Great Guru have greatly increased. There is no time for regret and remorse. Only chant the Mother's name like her true sons.

- Shri Shri Thakur

My dear Child! Don't feel disappointed. Feel strong. Don't think yourselves low or week. Always think that you are sons of the Mother. You cannot be base in any way. Particularly, those who have obtained the Guru's grace have nothing to worry. The Mother will certainly come and take you up in her lap. Can the devoted wife neglect her husband's most beloved sons?

- Shri Shri Thakur

My dear Child! I am Saddguru. Wishes of Jagatguru are blossomed within me. My only job is to show you the path to Salvation. Those, who have been depending on me, I will take them to Salvation by holding their hands. Your Thakur (Guru) is 'Sadquru', you need to have this sole belief.

- Shri Shri Thakur

ddd j ddd

